ΕΘΝΙΚΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

1921

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ Α. ΑΒΡΑΜΙΔΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

3263

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΤΗι ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑι ΤΩΝ ΚΑΘ'ΗΜΑΣ ΚΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΚΔΟΤΑΙ
Μ. Α. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ Σια
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΙΣ
Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ
Γαλατᾷ, Μπαλυὺκ Παζάρ, Κουρσουὺμ Χάν, 27 - 29.

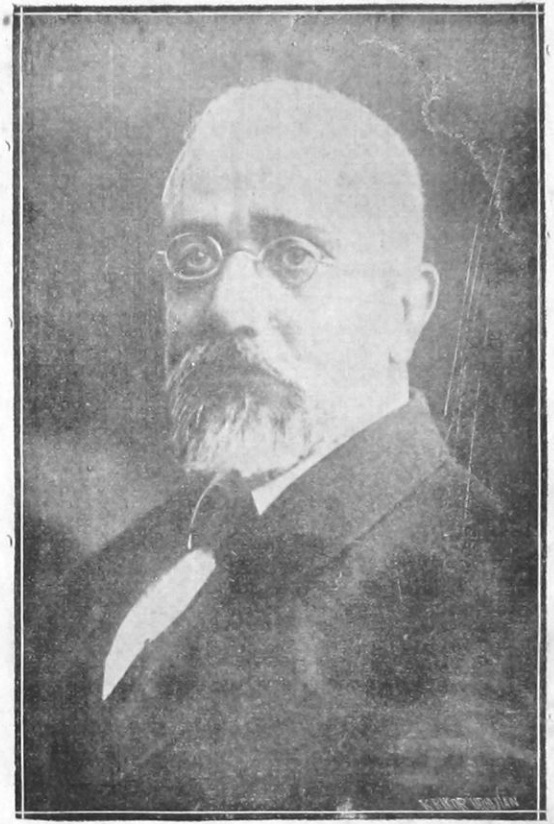

Ο ΜΕΓΑΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ

107
153
177

ΤΥΠΟΙΣ
Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ
Γαλατᾷ, Μπαλοὺκ Παζάρ, Κουρσοὺμ Χάν, 27 - 29.

3263.

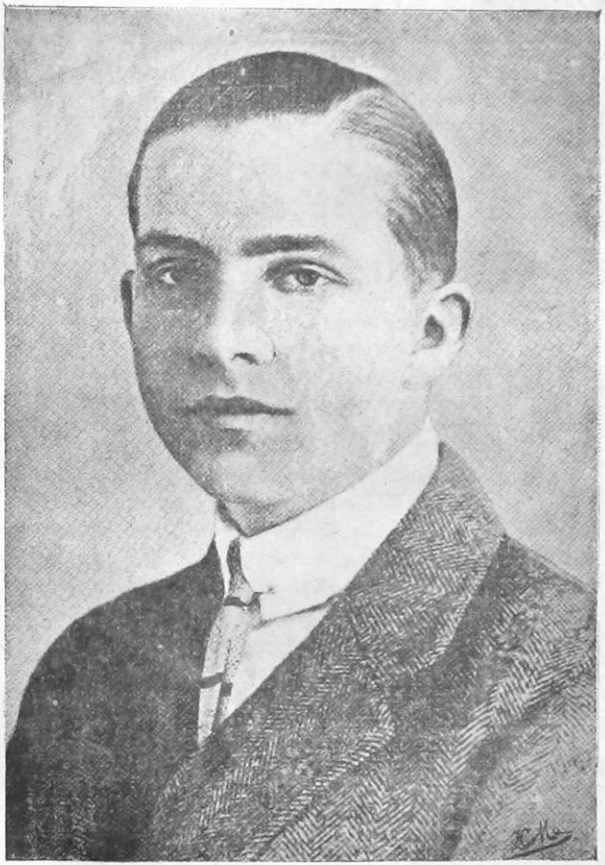

Ὁ υἱὸς τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου
ΠΡΙΓΚΙΨ ΠΑΥΛΟΣ
ὅστις χάριν τοῦ πατρός του ἀπεποιήθη τὸν προσερθέντα αὐτῷ θρόνον.

SISMANOGLIO

ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

Κυλάει ὁ Χρόνος σᾶν νερό, τρέχ' ἡ ζωὴ σιμά του
καὶ σέρνει κάθε μας χαρὰ στὸ γοργοκύλισμά του·
σβύνουν τὰ τόσα ὀνείρατα — τοῦ ρόδου χρυσαλλίδες —
καὶ στὸν ἀγέρα χάνονται χρυσόφτερες ἐλπίδες.
Κι' ὁ θάνατος, ποῦ ἀθάνατο τὸν ἔπλασεν ἡ τύχη,
κόβει, θερίζει ἀνέσπλαχνα ὅ,τι μπροστά του τύχῃ.

Κυλάει ὁ Χρόνος σᾶν νερό. Στὸ γοργοκύλισμά του
δὲν σέρνει μόνο τὴ χαρά, ποῦ βρίσκει ἐδῶ κάτου,
μὰ παίρνει κάθε λύπη μας, κάθε καϋμὸ καὶ πόνο
κι' ἡ μαυροφὸρ' ἀπελπισιὰ βρίσκει γιατρὸ τὸ Χρόνο.
Κι' ὁ θάνατος καμμιὰ φορά, ποῦ πόνους δὲν πιστεύει,
ἐνῷ θερίζει τὴ ζωή, πόσους καϋμοὺς γιατρεύει!

Διάβαινε, Χρόνε, γρήγορα, γιὰ χάρι στὸ γυρεύω·
μὰ σὰν ἰδῇς στὸ πλάγι μου τὴν κόρη, ποῦ λατρεύω,
τότε νὰ κόψῃς τὰ φτερὰ ἀπ' τὰ γοργά σου χρόνια
καὶ σὺ σᾶν βράχος νὰ σταθῇς ἀκίνητος αἰώνια.
Κι' ὁ θάνατος ὅταν θἀρθῇ καὶ 'δῇ τὸν ἔρωτά μας,
θὰ λυπηθῇ, θὰ σπλαχνισθῇ, θὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά μας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

SISMANOGLIO

ΕΝ ΤΩι "ΕΘΝΙΚΩι ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩι„

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ ΕΡΓΑ ΤΩΝ:

ΑΒΡΑΜΙΔΟΥ Α.
ΑΝΑΤΟΛΗ Ι.
ΑΝΙΝΟΥ Χ.
ΑΦΕΝΤΑΚΗ Μ.
ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ Ν.
ΒΛΑΒΙΑΝΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ Κ.
ΔΕΛΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Ι.
ΗΛΙΟΤΑΥΛΟΣ G.
Θ. Α.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ Κ.
ΜΕΛΑ ΣΠ.
ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΥ Σ Δ.
ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Ι.
ΝΙΡΒΑΝΑ Π.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΣΤ.
ΣΑΤΑΝΑ
ΣΟΥΡΗ Γ.
ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ Δ.
ΚΤΛ. ΚΤΛ.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Α	Ν	Π		
5	14	1	Π	**ΠΕΡΙΤΟΜΗ** Βασιλείου τοῦ Μεγ.
6	15	2	Σ	Σιλβέστρου Πάπα Ρώμης.
7	16	3	Κ	Μιλαγίου προφ. Γωδίου μ.
8	17	4	Δ	Σύναξις τῶν Ο΄ ἀποστόλων. ☽
9	18	5	Τ	Παραμονὴ τῶν Φώτων (νηστεία)
10	19	6	Τ	**ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ.**
11	20	7	Π	Σύν. *Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.*
12	21	8	Π	Δομνίνης ὁσ. Γεωργ. Χοτζεβίτ.
13	22	9	Σ	Πολυεύκτου καὶ Εὐστρατ. μ.
14	23	10	Κ	Γρηγορίου καὶ Δομετιανοῦ.
15	24	11	Δ	Θεοδοσίου Κοινοβιάρχου. Ἀγαπ.
16	25	12	Τ	Τατιανῆς μάρτυρος. ☽
17	26	13	Τ	Ἑρμύλου καὶ Ἀγνῆς μαρτ.
18	27	14	Π	Τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ραΐθῳ Πατέρ.
19	28	15	Π	Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου.
20	29	16	Σ	Προσκύνησις ἁλύσ. ἀπ. Πέτρου.
21	30	17	Κ	Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου.
22	31	18	Δ	Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου. ☽
23	1	19	Τ	Μακαρίου Αἰγυπτ. Εὐφρασίας
24	2	20	Τ	Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου.
25	3	21	Π	Μαξίμου ὁμολ. Νεοφύτου μάρτ.
26	4	22	Π	Ἀναστασίου μ. Τιμοθέου ἀπ.
27	5	23	Σ	Κλήμεντος ἱερ. Ἀγαθαγγέλ.
28	6	24	Κ	Ξένης τῆς ὁσίας.
29	7	25	Δ	Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.
30	8	26	Τ	Ξενοφῶντος τοῦ ὁσίου ☾
1	9	27	Τ	Ἀνακομ. λειψ. Ἰωάν. Χρυσοστ.
2	10	28	Π	Ἀνακομιδὴ λειψ. Ἐφραὶμ ὁσίου.
3	11	29	Π	Ἰγνατίου ἱερομ.
4	12	30	Σ	*Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.*
5	13	31	Κ	Κύρου καὶ Ἰωάννου τῶν Ἀναργ.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Α	Ν	Π		
6	14	1	Δ	Τρύφωνος μάρτ.
7	15	2	Τ	**Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ**
8	16	3	Τ	Συμεὼν Θεοδ. καὶ Ἄννης πρ. ☽
9	17	4	Π	Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου.
10	18	5	Π	Ἀγάθης μάρτ.
11	19	6	Σ	Τελώνου, Φαρισ. *Ἀρχ. τὸ Τριῴδ.* Βουκόλου ἐπ. Σμύρνης.
12	20	7	Κ	Παρθενίου ἐπισκ. Λαμψάκου.
13	21	8	Δ	Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου.
14	22	9	Τ	Νικηφόρου μάρτ. Στρατηλάτου.
15	23	10	Τ	Χαραλάμπους ἱερομάρτυρος. ☽
16	24	11	Π	Βλασίου ἱερομ. Θεοδώρας Βασ.
17	25	12	Π	Μελετίου **ἀρχιεπ.**
18	26	13	Σ	Μαρτινιανοῦ τοῦ ὁσίου.
19	27	14	Κ	*Τοῦ Ἀσώτου.* Ἀξεντίου τοῦ ὁσ.
20	28	15	Δ	Ονησίμου τοῦ ἀποστόλου.
21	29	16	Τ	Παμφίλου μάρτυρος
22	1	17	Τ	Θεοδώρου μεγ. τοῦ Τήρωνος. ☾
23	2	18	Π	Λέοντος Πάπα Ρώμης.
24	3	19	Π	Ἀρχίππου τοῦ ἀποστόλου.
25	4	20	Σ	*Τῶν ψυχῶν.* Λέοντος ἐπισκόπ.
26	5	21	Κ	*Ἀπόκρεω* Τιμοθέου. Εὐσταθίου
27	6	22	Δ	Τῶν ἐπὶ Εὐγενίου μαρτύρων.
28	7	23	Τ	Πολυκάρπου ἐπισκ. Σμύρνης
29	8	24	Τ	Α΄ καὶ β΄ εὕρεσις Τιμ. Κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου
30	9	25	Π	Ταρασίου ἀρχ. Κων)πόλεως ☾
1	10	26	Π	Πορφυρίου ἐπ. Γάζης.
2	11	27	Σ	Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.
3	12	28	Κ	*Τῆς Τυρινῆς.* Βασιλείου τοῦ ὁμολογητοῦ.

ΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

1. Βασίλειος, Βασιλική. — 6. Θεοφάνης, Ἰορδάνης, Θεώνη, Φανή. —7. Ἰωάννης, Πρόδρομος, Ἰωάννα. —8. Δόμνα. —12. Τατιανή. —17. Ἀντώνιος, Ἀντωνία. — 18. Ἀθανάσιος, Ἀθανασία. —20. Εὐθύμιος, Εὐθυμία. — 22. Ἀνασιάσιος. — 24. Πολυξένη. — 25. Γρηγόριος. — 26. Ξενοφῶν.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ὁ Κοκκὸς καὶ ὁ ἔφεδρος πατέρας του.

— Τί θέλεις νὰ γείνῃς, Κοκκό, ἅμα μεγαλώσῃς;

— Συνταγματάρχης.

— Καὶ γιατί;

— Γιὰ νὰ σὲ τιμωρῶ μὲ δεκαήμερη φυλάκισι ἅμα μὲ δέρνεις.

ΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

1. Τρύφων — 3. Συμεών. — 4. Ἰσίδωρος, Ἰσιδώρα. — 5 Ἀγάθη. — 10. Χαραλάμπης, Χαρίκλεια. — 11. Βλάσιος — 15. Θεόδωρος, Θεοδώρα. — 27. Προκόπιος.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εἰς συναναστροφὴν ξυπνῶν κυριῶν

— Τί πολλοὶ ποῦ παντρεύονται ἐφέτος.

— Καὶ πρὸ πάντων ἄνδρες.

Εἰς τὴν Θεωρείαν.

Ὁ λοχίας. — Γιὰ νὰ θάψουν ἕνα στρατιωτικὸ μὲ μουσική τί πρέπει νὰ ἦναι;

Ὁ στρατιώτης. — Πεθαμένος.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Α	Ν	Π		
8	14	1	Π	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ Ἀναργ. ●
9	15	2	Π	Κατάθ. τῆς Ζώνης ἐν Βλαχέρν.
10	16	3	Σ	Ὑακίνθου μ. καὶ Ἀνατολίου.
11	17	4	Κ	Ἀνδρέου τοῦ Ἱερολυμίτου.
12	18	5	Δ	Ἀθανασίου, Δαμασκηνοῦ θαυμ.
13	19	6	Τ	Σισώη δσ. τοῦ Μεγάλου.
14	20	7	Τ	Κυριακῆς μεγαλομάρτ.
15	21	8	Π	Πρακκαίου μεγαλομάρτυρος. ☽
16	22	9	Π	Παγγρατίου ἱερομάρτ.
17	23	10	Σ	Τῶν ἁγίων 45 μαρτύρων.
18	24	11	Κ	Εὐφημίας μεγαλομάρτυρος.
19	25	12	Δ	Πρόκλου καὶ Ὑλαρίου μαρτ.
20	26	13	Τ	Σύναξις ἀρχαγγέλου Γαβριήλ.
21	27	14	Τ	*Τῶν Θεοφόρων Πατέρων.*
22	28	15	Π	Κηφίσου καὶ Ἰουλίττης μαρτ. ☽
23	29	16	Π	Ἀθηνογένους ἱερομάρτ.
24	30	17	Σ	Μαρίνης μεγαλομάρτ.
25	31	18	Κ	Ἀμμωνίου μάρτυρος.
26	1	19	Δ	*Δίου* καὶ Μαρίνης δσ.
27	2	20	Τ	*Ἠλιοῦ τοῦ προφήτου.*
28	3	21	Τ	Συνεδρ. τοῦ δια Χριστὸν Σαλοῦ.
29	4	22	Π	Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς. ☾
1	5	23	Π	Φωκᾶ ἱερομάρτ.
2	6	24	Σ	Χριστίνης μεγαλομάρτ.
3	7	25	Κ	Κοίμησις ἁγίας Ἄννης.
4	8	26	Δ	Παρασκευῆς δσιομάρτ.
5	9	27	Τ	*Παντελεήμονος μεγαλομάρτυρος.*
6	10	28	Τ	Προχώρου, Νικάνορος ἀποστ.
7	11	29	Π	Καλλινίκου καὶ Θεοδότης μ.
8	12	30	Π	Σέλλα καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. ●
9	13	31	Σ	Γέννησις τοῦ ἁγίου Ἀρσενίου.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Α	Ν	Π		
10	14	1	Κ	Πρόκλου Σταυροῦ. (ἀρχ. ἡ νηστ.)
11	15	2	Δ	Ἀνανίου. Ἐσφ. Στεφάνου πρ.
12	16	3	Τ	Ἰσαακίου καὶ Φαύστου δσ.
13	17	4	Τ	Τῶν ἐν Ἐφέσῳ 7 παίδων.
14	18	5	Π	Εὐσεγνίου μάρτυρος. ☽
15	19	6	Π	**Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ**
16	20	7	Σ	Δομετίου δσιομάρτυρος.
17	21	8	Κ	Αἰμιλιανοῦ ὁμολογητοῦ.
18	22	9	Δ	Ματθία τοῦ ἀποστόλου.
19	23	10	Τ	Λαυρεντίου ἀρχιδιακόνου.
20	24	11	Τ	Εὐπλίου διακόνου καὶ μάρτ.
21	25	12	Π	Φωτίου καὶ Ἀνικήτου μαρτ.
22	26	13	Π	Μαξίμου ὁμολογητοῦ. ☽
23	27	14	Σ	Μιχαίου προφήτου.
24	28	15	Κ	**Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ**
25	29	16	Δ	Διομήδους μάρτυρος.
26	30	17	Τ	Μόρωνος μάρτυρος.
27	31	18	Τ	Φίλωνος καὶ Λαύρου μαρτ.
28	1	19	Π	Ἀνδρέου μάρτυρος.
29	2	20	Π	Σαμουὴλ προφήτου.
30	3	21	Σ	Βάσσης μάρτυρος. ☾
1	4	22	Κ	Ἀγαθονίκου μάρτυρος.
2	5	23	Δ	Λούκιου καὶ Καϊλινίκου πατρ.
3	6	24	Τ	Εὐτυχοῦς ἱερομάρτυρος.
4	7	25	Τ	Βαρθολομαίου ἀποστόλου.
5	8	26	Π	Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας μ.
6	9	27	Π	Φανουρίου μεγαλομάρτυρος.
7	10	28	Σ	Μωϋσέως Αἰθίοπος. ●
8	11	29	Κ	Ἀποτομὴ κεφ. Πρόδρόμ. (νηστ.)
9	12	30	Δ	Ἀλεξάνδρου ἀρχιεπ. Κωνσ/πόλεως.
10	13	31	Τ	Κοντάθεως Τ. Ζώνης τῆς Θεοτ.

ΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

7. Κυριακή. Κυριακοῦλα. — 11 Ὄλγα. — 17. Μαρίνα. — 18. Αἰμίλιος, Αἰμιλία. — 20. Ἠλίας. — 24. Παρασκευή. Παρασκευᾶς. — 27 Παντελῆς.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εἰς πανδοχεῖον ἐξοχικόν. Εἷς ξένος πρὸς τὸν ξενοδόχον :

— Μᾶς εἶπαν πῶς εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σας εὑρίσκονται πολλὰ γαϊδούρια δι' ἐξοχικὰς ἐκδρομὰς εἰς τὰ περίχωρα, ἐνῷ ἐγὼ δὲν βλέπω ἐδῶ παρὰ δυὸ μόνον.

— Ἔννοια σας, ἀφεντικό, ἐλᾶτε μιὰ μὲ τὴν συντροφιά σας καὶ τὰ γαϊδούρια βρίσκονται. Ὅσῳ περισσότεροι ἔλθετε, τόσο περισσότερα γαϊδούρια θὰ ἦνε.

ΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

6 Σωτηρία, Σωτήριος, Μέρφω. — 15. Μαρία, Δέσποινα, Παναγιώτα, Παναγιώτης. — 30. Ἀλέξανδρος, Ἀλεξάνδρα.

Η ΓΛΩΣΣΟΥ

Ξέρω τὰ κρυφὰ κι' ἐκείνου
καὶ αὐτοῦ τοῦ σαλονζοῦ
καὶ τοῦ κάθε κἀπελίνου
καὶ τοῦ κάθε φουστανζοῦ.
Ξέρω τοὺς ποιὰν ζητεῖ,
ξέρω τούτη ποιὸν γελᾷ,
τίνος γάμου καὶ γιατί
ἔτσι ξέφαρνα χαλνᾷ.
Ξέρω πράγματα... πῶ! πῶ!
ποῦ καθένας θὰ τρομάξῃ,
μὰ δὲν θέλω νὰ τὰ πῶ,
ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ!

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Α	Ν	Π		
11	14	1	Τ	Ἀρχὴ τῆς Ἰνδικτ. Συμεὼν Σ.
12	15	2	Π	Μάμαντος. Ἰωάνν. νηστευτ.
13	16	3	Π	Ἀνθίμου ἱερ. ἐπισκ. Νικομηδείας
14	17	4	Σ	Βαβύλα Ἀντιοχ. Μωϋσέως προφ.
15	18	5	Κ	Ζαχαρίου τοῦ προφήτου. ☽
16	19	6	Δ	Ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἐν Κολοσσαῖς θαύμ. τοῦ Ἀρχαγγέλου Μ.
17	20	7	Τ	Σώζοντος μάρτυρος.
18	21	8	Τ	**ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.**
19	22	9	Π	Μακαρίας καὶ Ἄννης Θεοσε.
20	23	10	Π	Μηνοδώρ. Μητροδ. Νυμφοδ. μ.
21	24	11	Σ	Θεοδώρας δσίας. Εὐσταθίας μ.
22	25	12	Κ	Αὐτονόμου ἱερομάρτυρος. ☽
23	26	13	Δ	Κορνηλίου ἱερομ. τοῦ ἑκατοντ.
24	27	14	Τ	**Η ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ.**
25	28	15	Τ	Νικήτα μ. Φιλοθέου δσίου.
26	29	16	Π	Εὐφημίας μεγ. τῆς Πανεψ.
27	30	17	Π	Σοφίας μ. καὶ τῶν 3 αὐτῆς θυγ.
28	1	18	Σ	Εὐμενίου ἐπ. Γορτύν. Ἀριάδνης.
29	2	19	Κ	Τροφίμου, Σαββατίου, Δορυμέδ.
1	3	20	Δ	Εὐσταθίου μεγαλομάρτυρος. ☾
2	4	21	Τ	Κοδράτου ἀποστ. Ἰωνᾶ προφ.
3	5	22	Τ	Φωκᾶ ἱερομ. ἐπισκ. Σινώπης.
4	6	23	Π	Σέλληψις Προδρόμου. Πολυξένης.
5	7	24	Π	Θέκλης πρωτομάρτυρος.
6	8	25	Σ	Εὐφροσύνης τῆς δσίας.
7	9	26	Κ	Ἡ Μετάστασις Ἰωάν. τοῦ Θεολ.
8	10	27	Δ	Καλλιστράτ. μ. καὶ τῶν σὺν αὐτ.
9	11	28	Τ	Χαρίτωνος ὁμολογητ. Βαρσὴ π.
10	12	29	Τ	Κυριακοῦ τοῦ Ἀναχωρητοῦ. ●
11	13	30	Π	Γρηγορίου ἱερομ. τοῦ Φωτιστ.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Α	Ν	Π		
12	14	1	Π	Ἀνανίου ἀπ. Ρωμανοῦ μελῳδ.
13	15	2	Σ	Κυπριανοῦ ἱερ. Ἰουστίνης μ.
14	16	3	Κ	Διονυσίου ἱερ. τοῦ Ἀρεοπαγίτου
15	17	4	Δ	Ἱεροθέου ἐπισκ. Ἀθηνῶν. ☽
16	18	5	Τ	Χαριτίνης μάρτυρος.
17	19	6	Τ	Θωμᾶ τοῦ Ἀποστόλου.
18	20	7	Π	Σεργίου καὶ Βάκχου μ. Πολυχρ.
19	21	8	Π	Πελαγίας τῆς δσίας.
20	22	9	Σ	Ἰακώβου Ἀλφαίου τοῦ ἀποστ.
21	23	10	Κ	Εὐδοκιμίου καὶ Εὐδοκσίας μ.
22	24	11	Δ	Φιλίππου ἀποστ. καὶ Θεοφάνους.
23	25	12	Τ	Ταράχου καὶ Ἀνδρονίκης μ. ☾
24	26	13	Τ	Κάρπου, Ἀγαθοδ. Ἀγαθον. μ.
25	27	14	Π	Ναζαρίου Γερβ. Προταδ. Κελσ.
26	28	15	Π	Λουκιανοῦ μάρτυρος.
27	29	16	Σ	Λογγίνου μαρτ. τοῦ ἑκατοντάρχ.
28	30	17	Κ	Ὡσηέ προφ. Ἀνδρέου δσιομάρ.
29	31	18	Δ	Λουκᾶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.
30	1	19	Τ	Ἰωήλ προφ. Οὐρίου μάρτυρ. ☾
1	2	20	Τ	Ἀρτεμίου μεγ. Γερασ. νέου.
2	3	21	Π	Ἱλαρίωνος δσ. τοῦ Μεγάλου.
3	4	22	Π	Τῶν ἐν Ἐφέσῳ 7 παῖδ. Ἄβερκ.
4	5	23	Σ	Ἰακώβου ἀποστ. τοῦ Ἀδελφοθ.
5	6	24	Κ	Ἀρέθα μ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
6	7	25	Δ	Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου μαρτ.
7	8	26	Τ	*Δημητρίου μεγ. τοῦ Μυροβλύτου.*
8	9	27	Τ	Νέστορος μάρτυρος. ●
9	10	28	Π	Τερεντίου καὶ Νεονίλλης μ.
10	11	29	Π	Ἀναστασίας δσιομ. Ἄβραμ. δσ.
11	12	30	Σ	Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας μαρτ.
12	13	31	Κ	Στάχυος ἀποστ. Ἐπιμάχου μαρτ.

ΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

14. Σταῦρος, Σταυρούλα. — 15. Νικήτας. — 16. Εὐφημία. — 17. Σοφία, Ἐλπίς, Ἀγάπη. — 18. Εὐμένιος. — 20. Εὐστάθιος, Εὐσταθία. — 25. Εὐφροσύνη.

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ἤτανε στενὸ δρομάκι
ποῦ κανένας δὲν περνοῦσε,
παρὰ μόνο σὰν μεγάλη
μιὰ ἀνάγκη τὸ καλοῦσε.

Μ' ἀπὸ τότε ποῦ μιὰ χήρα
σπίτι ἔκτισ' ἐκεῖ πέρα
λεωφόρος ἔχει γίνει
καὶ περνοῦνε νύχτα μέρα.

ΕΥΑ

ΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

3. Διονύσιος. — 8. Πελαγία — 10. Εὐλάμπιος, Εὐλαμπία. — 18. Λουκᾶς, Λουκία, Λουκιανός. — 20 Ἀρτέμιος, Ἄρτεμις, Ἀρτεμισία — 26 Δημήτριος, Δήμητρα. — 27. Νέστωρ. — 30. Ζηνοβία.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἱεροκήρυξ ἐδίδασκεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ὅτι πᾶν τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πλασθὲν εἶναι τέλειον. Μετὰ τὸ κήρυγμα κάποιος καμπούρης πλησιάσας λέγει εἰς τὸν ἱεροκήρυκα :

— Νομίζεις λοιπόν, παπᾶ μου, ὅτι κι' ἐμένα μ' ἔχει κάμει τέλειον ὁ Θεός ;

— Ὅσῳ γιὰ καμπούρη, δὲν μποροῦσε, νομίζω, νὰ σὲ κάμῃ τελειότερον.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Α	Ν	Π		
1	14	1	Δ	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ Ἀναργ.
14	15	2	Τ	Ἀκακίου μ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
15	16	3	Τ	Ἀκεψιμᾶ, Ἰωσὴφ, Ἀβιθαλᾶ μ.
16	17	4	Π	Ἰωαννικίου τοῦ Μεγ. Νικανδ.
17	18	5	Π	Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης μ.
18	19	6	Σ	Παύλου ἀρχιεπ. Κ/λεως ὁμ.
19	20	7	Κ	Τῶν ἐν Μελιτινῇ 33 μ. Λαζάρου.
20	21	8	Δ	*Τῶν Ταξιαρχῶν. Μιχ. καὶ Γαβρ.*
21	22	9	Τ	Πορφυρίου καὶ Ματρώνης ὁσ.
22	23	10	Τ	Ἐφραίστου ἀποστ. Ὀρέστου μ.
23	24	11	Π	Μηνᾶ, Βίκτωρος, Βικεντ. μ.
24	25	12	Π	Ἰσαάννου Ἐλεήμονος, Νεῖλ. ὁσ.
25	26	13	Σ	Ἰσαάννου τοῦ Χρυσοστόμου.
26	27	14	Κ	Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου.
27	28	15	Δ	Γουρία, Σαμωνᾶ, Ἀβὶβ ὁσ. μαρτ. (Ἄρχ. ἡ σηστ. τῶν Χριστουγ.).
28	29	16	Τ	Ματθαίου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.
29	30	17	Τ	Γρηγορίου ἐπ. Νεοκαισαρείας.
30	1	18	Π	Πλάτωνος καὶ Ρωμανοῦ μαρτ.
1	2	19	Π	Ἀβὶβοῦ προφ. Βαρλαὰμ μάρτ.
2	3	20	Σ	Πρόκλλου Κ/λεως. Γρηγορ. Δεκ.
3	4	21	Κ	**ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣΙ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.**
4	5	22	Δ	Φιλήμονος καὶ Ἀρχίππου ἀποστ.
5	6	23	Τ	Ἀμφιλοχίου ἐπισκόπ. Ἰκονίου.
6	7	24	Τ	Κλήμεντος Πάπα Ρώμης.
7	8	25	Π	*Αἰκατερίνης μεγαλομάρτυρος.*
8	9	26	Π	Στυλιανοῦ. Ἄλυπ. τοῦ Κιονίτ.
9	10	27	Σ	Ἰακώβου τοῦ Πέρσου μεγαλ.
10	11	28	Κ	Στεφάνου τοῦ νέου. Εἰρηνάρχ.
11	12	29	Δ	Παραμόνου καὶ Φιλουμένου μ.
12	13	30	Τ	*Ἀνδρέου Ἀποστ. τοῦ πρωτοκλήτ.*

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Α	Ν	Π		
13	14	1	Τ	Ναοῦμ προφ. Φιλαρέτου ὁσίου.
14	15	2	Π	Ἀββακοὺμ προφήτου.
15	16	3	Π	Σοφονίου πρ. Ἀγγελικῆς νεομ.
16	17	4	Σ	Βαρβάρας μεγαλομάρτυρος.
17	18	5	Κ	Σάββα τοῦ ἡγιασμένου. Διογ.
18	19	6	Δ	*Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων.*
19	20	7	Τ	Ἀμβροσίου ἐπισκ. Μεδιολάνων.
20	21	8	Τ	Παταπίου ὁσ. Σωσθένους ἀπ.
21	22	9	Π	Ἡ σύλληψις τῆς ἁγίας Ἄννης.
22	23	10	Π	Μηνᾶ, Ἡσυχίου μ. Εὐγράφου μ.
23	24	11	Σ	Δανιὴλ τοῦ Στυλίτου.
24	25	12	Κ	Σπυρίδωνος τοῦ θαυματουργοῦ.
25	26	13	Δ	Εὐστρατίου καὶ Λουκίας μ.
26	27	14	Τ	Θέρσου μάρτυρος.
27	28	15	Τ	*Τῶν ἁγ. Πρωτοπ. Ἐλευθερίου*
28	29	16	Π	Ἀγγαίου προφήτου. Θεοφανούς.
29	30	17	Π	Δανιὴλ προφ. καὶ 3 ἁγ. παίδων
1	31	18	Σ	Σεβαστ. μ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
2	1	19	Κ	Βονιφατίου μ. Ἀγλαΐας ὁσίας.
3	2	20	Δ	Ἰγνατίου ἱερομ. τοῦ Θεοφ.
4	3	21	Τ	Ἰουλιανῆς καὶ Θεμιστοκλέους μ.
5	4	22	Τ	Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρ.
6	5	23	Π	Τῶν ἁγ. 10 μαρτ. τῶν ἐν Κρήτῃ.
7	6	24	Π	*Ἀβραὰμ μέρμ Μνήσ. Εὐγεν. μ.*
8	7	25	Σ	**Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**
9	8	26	Κ	*Ἡ σύναξις τῆς Θεοτόκου.*
10	9	27	Δ	Στεφάνου πρωτομάρτυρος.
11	10	28	Τ	Τῶν ἐν Νικομηδ. δισμυρ. μαρτ.
12	11	29	Τ	Τῶν ἐν Βηθλεὲμ 14 χιλ. Νηπίων.
13	12	30	Π	Ἀνυσίας ὁσ. τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.
14	13	31	Π	Μελάνης τῆς ὁσίας. Ζωτικοῦ μ.

ΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

1. Κοσμᾶς, Ἀνάργυρος, Δαμιανός. — 8. Μιχαὴλ, Γαβριὴλ, Γαβριέλλα, Σταμάτιος, Σταματίνα. — 11. Μηνᾶς, Βίκτωρ. — 14. Φίλιππος. — 18. Πλάτων. — 25. Αἰκατερίνη. Καίτη. — 26. Στυλιανός, Στυλιανή, Στέλλα. — 30 Ἀνδρέας. Ἀδριανή.

ΕΙΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΝ

Δέν τῶμεινε περὶ ἄλλη καταντιά,
μονάχα ἡ γυναῖκά του τοῦ μένει,
ἀλλὰ καὶ πρὶν τὴν χάσῃ στὰ χαρτιὰ
τὴν ἔχει ὁ κακόμοιρος χαμένη.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

— Ἀμαξᾶ εἶσαι ἐλεύθερος ;
— Δυστυχῶς ὄχι, δεσποινίς, εἶμαι ζωντοχηριός.

ΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

4. Βαρβάρα. — 5 Σάββας. — 6 Νικόλαος. — 9. Ἄννα. — 12. Σπυρίδων. — 13 Εὐστράτιος. — 15· Ἐλευθέριος, Ἐλευθερία. — 17. Διονύσιος, Διονυσία, Δανιήλ.. — 21, Ἰουλία. — 24. Εὐγενία. — 25. Χρῆστος, Χρηστίνα, Ἐμμανουὴλ. — 27. Στέφανος, Στεφανία.

ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ ΜΟΥ

Τὸ καλημέρα τὸ γλυκὸ
καὶ τὸ ν' ἀνταμωθοῦμε
πουλί μου, σὲ παρακαλῶ,
νὰ μὴν τὸ στερηθοῦμε.

ΙΦ-ΙΚΑΝΕ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΤΟΥΣ

1920

Τὸ ἀνάχειρας Ἡμερολόγιον ὅταν ἴδῃ τὸ φῶς ἓν ἔτος θὰ χάνεται κάτω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα, διὰ νὰ παραχωρήσῃ τὴν βασιλείαν εἰς ἓν ἄλλο. Ἂς ἐπωφεληθῶμεν τῆς ἀμφιλύκης τῆς δύσεώς του, διὰ νὰ στρέψωμεν τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ἐγγὺς παρελθόν, διὰ νὰ χαρακτηρίσωμεν τὰς ἡμέρας, τὰς ὁποίας μετ' αὐτοῦ διήλθομεν.

Ὁποῖον ὑπῆρξε διὰ τὸν κόσμον τὸ 1920; Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οὔτε οἱ θρῆνοι, ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ ἐπικήδειοι λόγοι οἱ ὁποῖοι ἐκφωνοῦνται πρὸ τῶν χαινόντων τάφων καὶ τῶν προκειμένων νεκρῶν, ἐλήφθησαν ποτὲ ὡς πηγαὶ τῆς Ἱστορίας, δὲν δυνάμεθα λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, ἐνῷ ἀκόμη διανοίομεν τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ 1920. ἐνῷ πρὸ τῶν ποδῶν μας ὑφοῦνται οἱ καπνοὶ καὶ ἡ ὁμίχλη του, νὰ προσδιορίσωμεν τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν θὰ καταλάβῃ μεταξὺ τῶν προκατόχων ἐτῶν. Ὅπως ὅμως καὶ ἐὰν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, δὲν κινδυνεύομεν νὰ διαψευσθῶμεν ἂν εἴπωμεν ὅτι τὸ 1920 ὑπῆρξε ἔτος κατ' ἐξοχὴν γόνιμον εἰς γεγονότα καὶ βιαίας πολιτικὰς ἀνατροπάς.

Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὰ γεγονότα νὰ ὁμιγήσωσιν.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

2 *Ἰανουαρίου.* — Οἱ Σύμμαχοι ἐζήτησαν τὴν ἔκδοσιν τοῦ Κάϊζερ.

5 *Ἰανουαρίου.* — Ὁ γαλλικὸς τύπος ἀγγέλλει ὅτι αἱ ἐργασίαι τῆς Συνδιασκέψεως λήγουσι περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνός.

6 *Ἰανουαρίου.* — Ἡ Ὑψ. Πύλη διὰ Διακοινώσεως πρὸς τοὺς Συμμάχους ἀγγέλλει τὴν πρόθεσιν αὐτῆς περὶ ἐφαρμογῆς μεταρρυθμίσεων.

6 *Ἰανουαρίου.* — Ὁ ἰταλικὸς τύπος ζητεῖ τὴν διατήρησιν τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος τῆς Τουρκίας.

7 *Ἰανουαρίου.* — Ἐν μακρῷ συνεντεύξει πρὸς τὸν κ. Κλεμανσώ, ὁ κ. Βενιζέλος ἀναπτύσσει τὰς ἑλληνικὰς διεκδικήσεις.

7 *Ἰανουαρίου*. — Ὁ κ. Μιλλεράν ἐκλέγεται πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας.

11 *Ἰανουαρίου* — Ἡ Συνδιάσκεψις τῶν πρωθυπουργῶν ἀναβάλλει τὰς ἐργασίας αὐτῆς.

16 *Ἰανουαρίου*. — Ὁ κ. Βενιζέλος ἐπανατάμτιεν εἰς Ἀθήνας, διέρχεται ἐκ Σμύρνης καὶ λαμβάνει μακρὰν συνέντευξιν μετὰ τοῦ κ. Στεργιάδου.

19 *Ἰανουαρίου* — Ὁ κ. Λόϋδ Ζὸρζ δηλοῖ ὅτι ἐμμένει εἰς τὴν ἄποψιν αὐτοῦ περὶ διακανονίσεως τοῦ ἀνατολικοῦ προβλήματος.

20 *Ἰανουαρίου*. — Ὁ κ. Βενιζέλος προβαίνει ἐν τῇ Βουλῇ εἰς μακρὰς ἀνακοινώσεις ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ ζητήματος.

21 *Ἰανουαρίου*. — Ἡ Βουλὴ ἀποφαίνεται τὴν τοιχοκόλλησιν τῶν δηλώσεων τοῦ κ. Βενιζέλου.

23 *Ἰανουαρίου*. — Τὸ Συμβούλιον τῶν Πρεσβευτῶν ἀποφασίζει τὴν ἀποστολὴν εἰς τὴν Γερμανίαν Διακοινώσεως, ἀφορώσης τὸν ἀφοπλισμὸν αὐτῆς.

29 *Ἰανουαρίου*. – Ὁ κ. Βενιζέλος ἀναχωρεῖ ἐκ νέου εἰς Λονδῖνον.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

2 *Φεβρουαρίου*. — Ἐπαναλαμβάνονται αἱ ἐργασίαι τῆς Συνδιασκέψεως ἐν Λονδίνῳ, συζητουμένου τοῦ τουρκικοῦ ζητήματος.

7 *Φεβρουαρίου* — Ὁ κ. Μιλλεράν ἐπανακάμπτας εἰς Παρισίους βεβαιοῖ τὴν ἐν Λονδίνῳ ἐπικρατήσασαν ὁμοφωνίαν ἐπὶ τῶν ὑπὸ συζήτησιν θεμάτων.

11 *Φεβρουαρίου*. — Λήγει ἡ σύνταξις τοῦ κειμένου τῆς τουρκικῆς συνθήκης.

17 *Φεβρουαρίου*. - Ὁ λονδίνιος «Χρόνος» ἀγγέλλει ὅτι, κατ' ἀπόφασιν τῶν Συμμάχων, ἡ διατήρησις τῶν Τούρκων ἐν Κωνσταντινουπόλει θὰ ἐξαρτηθῇ ἐκ τῆς πλήρους ἐφαρμογῆς ἢ μὴ τῆς συνθήκης τῶν Σεβρῶν.

20 *Φεβρουαρίου*. — Ὁ Ἕλλην ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν καταθέτει εἰς τὴν Βουλὴν τὸ νομοσχέδιον περὶ τοῦ δανείου τῶν 300 ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

24 *Φεβρουαρίου* — Ἡ Συνδιάσκεψις συνεζήτησε τὰς ἁρμενικὰς σφαγὰς καὶ ἀπεφάσισε τὴν λῆψιν δραστικῶν μέτρων.

26. *Φεβρουαρίου* — Κατ' ἀπόφασιν τῆς Συνδιασκέψεως, ἀπαγορεύεται εἰς τὴν Τουρκίαν ἡ διατήρησις στρατευμάτων εἰς τὰ παράλια τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Βοσπόρου.

ΜΑΡΤΙΟΣ

2 *Μαρτίου*. — Ὁ λόρδος Κούρζων ἐν τῇ Βουλῇ τῶν λόρδων ἀπαγγέλλει δριμὺ κατηγορητήριον κατὰ τῆς Τουρκίας.

5 *Μαρτίου*. — Ὁ ἰταλικὸς τύπος σχολιάζει διὰ μακρῶν τὴν ἀπόφασιν τῶν Συμμάχων περὶ στρατιωτικῆς καταλήψεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

11 *Μαρτίου*. — Ὁ κ. Βενιζέλος γίνεται δεκτὸς ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων.

17 *Μαρτίου*. — Ὁ κ. Λόϋδ Ζὸρζ διαβιβάζει διακοίνωσιν εἰς τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν, ἐκφράζουσαν τὴν ἀδιάσειστον ἐπιθυμίαν τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως περὶ ὁριστικῆς διακανονίσεως τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος

18 *Μαρτίου*.—Ὁ Ἰταλὸς Πρωθυπουργὸς κ. Νίττη δηλοῖ εἰς τὴν Βουλὴν ὅτι ὁ Σουλτᾶνος διατηρεῖται ἐν Κωνσταντινουπόλει.

22 *Μαρτίου*. — Ἀποφασίζεται ἡ σύγκλησις νέας Συνδιασκέψεως ἐν Σὰν-Ρέμο.

27 *Μαρτίου* — Δημοσιεύεται «φετβᾶς» περὶ διαλύσεως τῶν Ἐθνικῶν Ὀργανώσεων.

30 *Μαρτίου*. — Ὁ κ. Βενιζέλος ἀναχωρεῖ εἰς Σὰν-Ρέμο.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

10 *Ἀπριλίου*. — Ἡ Συνδιάσκεψις τοῦ Σὰν-Ρέμο ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐξετάσεως τῆς Τουρκικῆς συνθήκης.

14 *Ἀπριλίου*. — Ἡ Συνδιάσκεψις διακονονίζει ὁριστικῶς τὸ ζήτημα τῆς Σμύρνης.

16 *Ἀπριλίου*. — Οἱ Σύμμαχοι συνεφώνησαν περὶ τῆς οἰκονομικῆς ἀρωγῆς, τῆς παρασχεθησομένης εἰς τὴν Τουρκίαν.

29 *Ἀπριλίου*. — Τὸ ἰταλικὸν ὑπουργεῖον Νίττη μειονοψηφεῖ ἐν τῇ Βουλῇ.

ΜΑΪΟΣ

2 *Μαΐου*. — Ἡ Ἀμερικανικὴ Γερουσία ἀπεφάνθη κατὰ τῆς παραδοχῆς τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλιῶν.

5 *Μαΐου*. – Τοῦ ὑπουργείου Νίττη ὑποβαλόντος παραίτησιν, ὁ βασιλεὺς ἀναθέτει εἰς τὸν κ. Νίττη τὸν ἀνασχηματισμὸν τοῦ νέου ὑπουργείου.

10 *Μαΐου*. — Ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κ. Δεσανέλ, πίπτει θῦμα σοβαροῦ δυστυχήματος.

17 *Μαΐου*. — Ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις ἀναγνωρίζει τὴν ἁρμενικὴν ἀνεξαρτησίαν.

18 *Μαΐου*. — Ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος καὶ ἡ κ. Μάνου παρ' ὀλίγον νὰ φονευθῶσιν ἐν Παρισίοις κατόπιν δυστυχήματος αὐτοκινήτου.

19 *Μαΐου*. — Ἡ Ὑψ. Πύλη ἐζήτησε παράτασιν τῆς δοθείσης αὐτῇ προθεσμίας πρὸς ἐπίδοσιν τῶν παρατηρήσεών της ἐπὶ τῆς τουρκικῆς συνθήκης.

20. — Ἀναχώρησις τοῦ Τεβφὶκ πασᾶ ἐκ Παρισίων, κομίζοντος τὸ κείμενον τῆς Τουρκικῆς συνθήκης.

21 Μαΐου. — Ἡ Συνδιάσκεψις τοῦ Σπᾶ ἀναβάλλεται.

25 Μαΐου. — Ἀγγέλλονται αἱ πρῶται ἐπιτυχίαι τοῦ στρατηγοῦ Βράγγελ ἐν τῇ Νοτίῳ Ρωσίᾳ.

29 Μαΐου. — Τὰ πολωνικὰ στρατεύματα ἐκκενοῦσι τὸ Κίεβον.

ΙΟΥΝΙΟΣ

1 Ἰουνίου. — Ἄφιξις εἰς Λονδῖνον τοῦ κ. Κρασίν, ἀντιπροσώπου τῆς σοβιετικῆς κυβερνήσεως.

3 Ἰουνίου. — Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνακαλύπτεται νέα συνωμοσία τῶν Ἐθνικοφρόνων.

4 Ἰουνίου. — Τὸ Ἰταλικὸν ὑπουργεῖον παραιτεῖται. Ὁ κ. Δζιολίτη καλεῖται νὰ σχηματίσῃ τὴν νέαν Κυβέρνησιν.

5 Ἰουνίου. — Ὁ κ. Ἀβερέσκο σχηματίζει τὴν νέαν ρουμανικὴν Κυβέρνησιν.

9 Ἰουνίου. — Ἡ Συνδιάσκεψις τῶν Πρωθυπουργῶν τῆς Βουλώνης συνέρχεται.

12 Ἰουνίου. — Ἡ Συνδιάσκεψις συζητεῖ τὸ Τουρκικὸν ζήτημα.

13 Ἰουνίου. — Ἐν τῇ Γαλλικῇ Βουλῇ ὁ κ. Μιλλεράν ἐκθέτει διὰ μακρῶν τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Δημοκρατίας.

14 Ἰουνίου. — Ἡ Τουρκικὴ ἀντιπροσωπεία διαβιβάζει τὰς ἐπὶ τῆς συνθήκης παρατηρήσεις αὐτῆς εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν.

15 Ἰουνίου. — Τὸ ὑπουργεῖον Δζιολίτη προβαίνει εἰς δηλώσεις ἐν τῇ Βουλῇ καὶ τῇ Γερουσίᾳ περὶ τῆς καθόλου πολιτικῆς αὐτοῦ.

15 Ἰουνίου. — Ὁ κ. Μιλλεράν ἐπιβεβαιοῖ τὴν πλήρη συνεννόησιν μετὰ τῶν Συμμάχων ἐν τῇ Συνδιασκέψει τῆς Βουλώνης καὶ πλέκει τὸ ἐγκώμιον τοῦ κ. Βενιζέλου.

16 Ἰουνίου. — Ὁ κ. Βενιζέλος ἐπανακάμπτει ἐκ Λονδίνου εἰς Παρισίους.

18 Ἰουνίου. — Συνεχίζεται ἡ προέλασις τῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ.

20 Ἰουνίου. — Οἱ Κεμαλικοὶ ἐκκενώνουν τὴν Προῦσαν.

21 Ἰουνίου. — Τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα καταλαμβάνουσι τὴν Φιλαδέλφειαν.

22 Ἰουνίου. — Ἡ Τουρκικὴ ἀντιπροσωπεία ἀναβάλλει τὴν ἐκ Παρισίων ἀναχώρησιν αὐτῆς.

23 Ἰουνίου. — Ὁ Ἀρχιστράτηγος Παρασκευόπουλος ἀφικνεῖται εἰς Πάνορμον.

24 Ἰουνίου. — Συνῆλθεν ἡ Συνδιάσκεψις τοῦ Σπᾶ, ἀσχοληθεῖσα κυρίως ἐπὶ τοῦ γερμανικοῦ ζητήματος.

25 Ἰουνίου. — Ἡ Τουρκικὴ ἀντιπροσωπεία ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων.

28 Ἰουνίου. — Ὁ κ. Μπόναρ Λόου δηλοῖ εἰς τὴν βουλὴν τῶν Κοινοτήτων ὅτι ἡ Ἀγγλία οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Κωνσταντίνου.

ΙΟΥΛΙΟΣ

5 Ἰουλίου. — Ἀπόβασις ἑλληνικῶν στρατευμάτων ἐν Ραιδεστῷ.

14 Ἰουλίου. — Ὁ Τζαφὲρ Ταγιὰρ συλλαμβάνεται αἰχμάλωτος.

16 Ἰουλίου. — Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἀποκηρύττει τὸν Ἐμίρην Φαϋσάλ.

18 Ἰουλίου. — Ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ἐπανακάμπτει εἰς Ἀθήνας ἐξ Ἀδριανουπόλεως.

19 Ἰουλίου. — Ἄφιξις εἰς Παρισίους τῆς νέας Τουρκικῆς Ἀντιπροσωπείας πρὸς ὑπογραφὴν τῆς τουρκικῆς Συνθήκης.

20 Ἰουλίου. — Ἄφιξις καὶ ἐγκατάστασις εἰς Σμύρνην τοῦ Ἀρχιστρατήγου Παρασκευοπούλου.

24 Ἰουλίου. — Ἡ Τουρκικὴ συνθήκη ὑπεγράφη.

25 Ἰουλίου. — Ὁ Λόϋδ Δζόρτζ συναντᾶται μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς σοβιετικῆς κυβερνήσεως.

27 Ἰουλίου. — Ὁ κ. Βενιζέλος λαμβάνει ἐν Λονδίνῳ μακρὰν συνέντευξιν μετὰ τοῦ κ. Λόϋδ Δζόρτζ.

30 Ἰουλίου. — Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀναγνωρίζει τὴν κυβέρνησιν τῆς Νοτίου Ρωσίας.

30 Ἰουλίου. — Ἐν Παρισίοις λαμβάνει χώραν δολοφονικὴ ἀπόπειρα κατὰ τοῦ κ. Βενιζέλου.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

1 Αὐγούστου. — Ἡ Ἀντιπολίτευσις καταγγέλλεται ὡς ἐνεχομένη εἰς τὴν δολοφονικὴν ἀπόπειραν.

3 Αὐγούστου. — Ἄρχεται ἡ προέλασις τῶν πολωνικῶν στρατευμάτων.

9 Αὐγούστου. — Ἀγγέλλονται νέαι ἐπιτυχίαι τοῦ στρατηγοῦ Βράγκελ.

12 Αὐγούστου. — Ἐξακολουθεῖ ἡ βελτίωσις τῆς ὑγείας τοῦ κ. Βενιζέλου.

13 Αὐγούστου. — Ὁ κ. Λόϋδ Δζόρτζ συναντᾶται ἐν Λυκέρνῃ μετὰ τοῦ Ἰταλοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Δζιολίτη.

20 Αὐγούστου. — Τὰ πολωνικὰ στρατεύματα ἐξακολουθοῦσι τὴν κατάδιωξιν τῶν μπολσεβικικῶν λεγεώνων.

20 Αὐγούστου. — Ὁ κ. Βενιζέλος ἐπανακάμπτει εἰς Ἀθήνας, ἀναλαβὼν ἐντελῶς ἐκ τῶν τραυμάτων του ἐν Παρισίοις.

22 Αὐγούστου. — Τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα οἴρευσι νῆος ἐπιτυχίας εἰς τὸν τομέα Οὐσακίου.

24 Αὐγούστου. — Ὁ κ. Μιλλεράν μεταβαίνει εἰς Ἀλσατίαν.

30 Αὐγούστου. — Τὸ Ὑπουργεῖον Δομάτ Φερὴτ πασᾶ ἀνασχηματίζεται.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

11 Σεπτεμβρίου. — Ἄρχονται εἰς Ἀθήνας αἱ μεγαλοπρεπεῖς ἑορταὶ τῶν ἐπινικείων.

21 Σεπτεμβρίου. — Ἐν Ἀδριανουπόλει ἀνακαλύπτεται συνωμοσία κατὰ τοῦ καθεστῶτος.

23 Σεπτεμβρίου. — Οἱ Πολωνοὶ συνεχίζοντες τὰς ἐπιτυχίας αὐτῶν, ἀνακαταλαμβάνουσι πολλὰς πόλεις.

24 Σεπτεμβρίου. — Ἄρχεται ἡ δίκη τῶν ἐνεχομένων εἰς τὴν συνωμοσίαν κατὰ τοῦ Βενιζέλου.

25 Σεπτεμβρίου. — Ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος δάκνεται ὑπὸ πιθήκου.

28 Σεπτεμβρίου. — Ἡ Κυβέρνησις Δαμὰτ Φερὴτ πασᾶ ὑποβάλλει παραίτησιν.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

1 Ὀκτωβρίου. — Ἡ κατάστασις τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου εἶναι ἀπελπιστική.

3 Ὀκτωβρίου. — Σχηματίζεται ἡ νέα τουρκικὴ Κυβέρνησις ὑπὸ τὸν Τεβφὶκ πασᾶν.

12 Ὀκτωβρίου. — Θάνατος τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου.

16 Ὀκτωβρίου. — Ἡ κηδεία τοῦ βασιλέως ἐτελέσθη μεγαλοπρεπεστάτη, ἐν μέσῳ τῶν γενικῶν ἐκδηλώσεων πένθους.

18 Ὀκτωβρίου. — Ἡ Ἀντιπολίτευσις ἄρχεται θέτουσα σαφῶς τὸ ζήτημα τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Κωνσταντίνου.

20 Ὀκτωβρίου. — Ὁ πρίγκηψ Παῦλος δηλοῖ ὅτι δὲν δέχεται τὸν βασιλικὸν θρόνον.

29 Ὀκτωβρίου. — Αἱ ἐκλογικαὶ διαδηλώσεις συνεχίζονται ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, μετ' ἀλληλοδιαδόχων ἐπεισοδίων.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

1 Νοεμβρίου. — Ἡ κατάληψις τοῦ Κάρς ὑπὸ τῶν Κεμαλιστῶν ἐπιβεβαιοῦται.

2 Νοεμβρίου. — Τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν ἀγγέλλονται καταστρεπτικὰ διὰ τὸν κ. Βενιζέλον.

3 Νοεμβρίου. — Ὁ κ. Βενιζέλος ὑποβάλλει παραίτησιν τῆς ὑπ' αὐτὸν κυβερνήσεως.

4 Νοεμβρίου. — Ὁ κ. Ράλλης ἀναδέχεται τὸν σχηματισμὸν τῆς νέας Κυβερνήσεως.

6 Νοεμβρίου. — Ὁ κ. Βενιζέλος ἀπέρχεται ἐξ Ἀθηνῶν, μεταβαίνων εἰς Νίκαιαν· ὁ ἀντιβασιλεὺς Κωνταντινίδης παραιτεῖται, ἀντικαθιστάμενος ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Ὄλγας.

8 Νοεμβρίου. — Ἡ Κυβέρνησις Ράλλη ἀπηύθυνε διάγγελμα εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαόν.

10 Νοεμβρίου. — Ἡ γενικὴ κατάσιασις ἐν Ἑλλάδι θολοῦται. Ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος ζρχεται ἀντιμετωπίζων μετὰ μεγίστης ἀπαισιοδοξίας τὴν κατάστασιν.

17 Νοεμβρίου. — Ὁ Ἀρχισιράϊγος Παρασκευόπουλος ἀπέρχεται ἐκ Σμύρνης.

18 Νοεμβρίου. — Ὁ Γάλλος πρωθυπουργὸς ἀφικνεῖται εἰς Λονδῖνον ὅπως διασκεφθῇ μετὰ τοῦ κ. Λοϋδ Τζόρτζ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος.

19 Νοεμβρίου. — Ἡ Συνδιάσκεψις τοῦ Λονδίνου ἄρχεται τῶν ἐργασιῶν της, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ κόμητος Σφόρτζα.

21 Νοεμβρίου. — Ὁ Γάλλος πρωθυπουργὸς ἐπανακάμπτει εἰς Παρισίους.

22 Νοεμβρίου. — Ἄφιξις τοῦ δανικοῦ βασιλικοῦ ζεύγους εἰς Παρισίους.

24 Νοεμβρίου. — Μεταξὺ τῆς κυβερνήσεως τῆς Ἀρμενικῆς Δημοκρατίας καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Μουσταφᾶ Κεμὰλ ὑπογράφη ἀνακωχή.

25 Νοεμβρίου. — Ὁ στρατηγὸς Βράγκελ ἀφικνεῖται εἰς Κωνσταντινούπολιν.

29 Νοεμβρίου. — Ἐν Ἑλλάδι ἐξακολουθοῦν αἱ διαδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου.

30 Νοεμβρίου. — Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος δηλοῖ ὅτι, πρὸ τῆς ἐτυμηγορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐπανακάμπτει εἰς Ἑλλάδα.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1 Δεκεμβρίου. — Ὁ κ. Λοϋδ Τζόρτζ δηλοῖ ὅτι ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τοῦ Κωνσταντίνου οὐδεμία θὰ παρασχεθῇ οἰκονομικὴ ἀρωγὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ τὴν συνέχισιν τῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ.

6 Δεκεμβρίου. — Ἐπάνοδος τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου εἰς Ἀθήνας καὶ πανηγυρικὴ ὑποδοχὴ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Τὰ ἐπακολουθήσαντα γεγονότα εἶναι τοσοῦτο πρόσφατα, ὥστε ἀποφεύγομεν ν' ἀναγράψωμεν αὐτά.

ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

— Καὶ δὴ ἐν ἡμέρᾳ Χριστουγέννων! οὐὼς νὰ μὴν ὑπάρχῃ Θιὸς καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ βιοῦντας κὶ ἀξιουπρεπῶς τοῦ καθήκουν ἐκπληροῦντας!

Ταῦτα ἐφθέγγετο βλασφημῶν καὶ πτύων ὁ Ψησταριᾶς, ὁ λοχίας τῶν εὐζώνων, βαίνων ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ εὐζωνικοῦ ἀποσπάσματος πρὸς καταδίωξιν τοῦ Γιωργουλῆ, διασήμου τῆς ἐπαρχίας ληστοῦ, ὅστις κατὰ τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων, καθ' ἣν οἱ χωρικοὶ ἐκκλησιάζοντο, ἐπωφεληθεὶς τῆς ἀπουσίας τῶν κατοίκων εἰσῆλασεν εἰς τὸ χωριὸ καὶ ἐλεηλάτησε τὰ σπίτια, ἁφαιρέσας ὅλα τὰ Χριστουγεννιάτικα σφαχτά, γουρούνια, πουλιά, ἀρνάκια τὰ ὁποῖα οἱ χωρικοὶ εἶχαν καθαρισμένα καὶ ἑτοιμασμένα γιὰ ψήσιμο.

Στρίψτου, καϋμένε Ψησταριά!

— Μήδι λειρὶ ἀπὸ κόκουρα, μήδι μιζὲ δὲν ἄφσε.

—Οὔ μὴν ἀλλὰ οὐδὲ τὴν ἡμετέραν παρουσίαν ἐν τῷ χωρίου δὲν ἰσεβάσθη ἀξιουπρεπῶς, ἐφρύαττεν ὁ κὺρ Λοχίας.

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ἡ παρουσία τοῦ κλωστομύστακος Ψησταριὰ ἐν τῷ χωρίῳ, κατὰ πολὺ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Χριστουγεννιάτικης κλοπῆς. Ἀπὸ τὸ ἑσπέρας εἶχε διαδοθῇ εἰς τὸ χωριὸ ὅτι εἰς τὴν ἐκκλησίαν θὰ παρευρίσκετο καὶ ὁ λοχίας «οὔ καπ'τὰν Ψησταριᾶς μετὰ τοῦ ὑπ' ἐμὲ ἀποσπάσματος» καὶ ὅλα τὰ δροσάτα καὶ τὰ μεστωμένα θηλυκὰ τοῦ χωριοῦ ἔσπευσαν νὰ ἐκκλησιασθοῦν, ὅλες ᾗ χαμηλοβλεποῦσες, ὅλες ᾗ μαργιόλες καὶ ᾗ κρινόστηθες.

Ὅτι πανδαισία σαρκικὴ διὰ τοῦ κὺρ λοχίου τὴν λεβεντιάν!

— Στρίψτου, κατακαϋμένε Ψησταριά, στρίψτου τοῦ μαύρου, στρίψτου!

Ἰδοὺ λοιπὸν διατί τὸ χωριὸ ὅλο εἶχεν ἐρημωθῇ τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην νύχτα τῶν Χριστουγέννων, μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου, ποῦ νὰ εὕρῃ ὁ Γιωργουλῆς ὁ Γκιόσας καὶ τὰ παλληκάρια του εὐκαιρίαν νὰ ἀπαγάγουν τὰ σφαχτά.

Ἔλαμπεν εἰς τὴν ἐκκλησιὰν ὁ Ψησταριᾶς καὶ οἱ εὔζωνοί του, ὁ ἀγγιστροειδὴς μύσταξ του ἠλίευεν κορίτσια, ἡ λιγερή του μέση ἔσφαζεν, ᾗ ἄντζες του ᾗ ὠμορφες καὶ ᾗ καλλίγραμμες, μέσα στὴ πλεχτὴ τὴν κάλτσα τὴν εὐζωνικὴ καὶ τὰ μάγουλά του τὰ κόκκινα, τὰ σᾶν γλυκὸ κρασὶ κόκκινα, κολάζανε ἀνθρώπους.

Παιδοπούλα τοῦ παπᾶ ἀγάπα

— Ἄχ! κείνη ἡ Ρηνούλα τοῦ παπᾶ, πολὺ τὸ σοβαρὸ μᾶς κάνει.

Νά την ἐκεῖ μπροστά του, δίπλα του σχεδόν, δροσερὴ καὶ πιπεράτη καὶ γαϊτανοφρυδοῦσα, παχουλούτσικη, γλυκειὰ κι' ἀχόρταστη.

— Μὶ μέλι κὶ μὶ ζάχαρ' τὴ ζύμουσ' οὔ παπᾶς!

Ἄναβε ὅλος, οἱ μυκτῆρές του ἀνοιγόκλειναν σᾶν φραμμασμένο ἄλλογο καὶ ἡ παρθενικὴ τῆς κόρης μυρωδιὰ ποῦ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ τὰ ροῦχά της σᾶν ξηροῦ βασιλικοῦ, σᾶν κυδωνιοῦ μοσχάτο ἀνάσαμα, τὸν μέθαγε.

— Οὔχ Χριστοῦλί μου, πάω ἀπόψε κουλάστ'κα!

Τὴν στιγμήν, λοιπόν, ἐκείνην τῆς ἐρωτικῆς πυρκαϊᾶς οὔ

Μήτρους οὔ Φουντοῦλας, ὁ πιστικός, εἰσῆλθε κραυγάζων μέσα στὸ ναό, διακόψας τὴν λειτουργίαν καὶ ἀναστατώσας τοὺς Χριστιανούς.

— Οὔ Γιουργουλῆς ἔλιψι τοῦ χωριό!

— Οὐρὲ τί λὲς οὐρέ;

— Τοὺς εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. Κρηὰς γιὰ κρηατάκι δὲν ἔμεινε στοῦ σπίτι...

Οἴος διὰ τὸν Ψησταριᾶν ταμλᾶς!

Τοὺς εἶδα μὲ τὰ μάτια μου...

Αὐτοὶ ἦσαν οἱ λόγοι, οἱ ὁποῖοι ἠνάγκασαν τὸν λοχίαν καὶ τὸ ἀπόσπασμά του, νὰ περιτρέχῃ τὸ ἔξωθι τοῦ χωρίου δάσος, βλαστημῶν καὶ πτύων, ἀναθεματίζων καὶ καταρρώμενος.

—Καὶ δὴ ἐν ἡμέρᾳ Χριστουγέννων! Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν μισυκαταφέραμιν τοῦ σ' πί!

Ἐβλαστημοῦσιαν καὶ οἱ εὔζωνοι κατόπιν. Ἐβλαστήμουν οὐχὶ ἕνεκα λόγων καρδιακῶν, ἀλλὰ στομαχικῶν τοιούτων. Νησιακοί, θεονήστικοι, ἐβγῆκαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ ἀροῦ ἄρπαξαν τοὺς γκράδες, τραπέντες εἰς καταδίωξιν τοῦ λητοῦ. Βελονῆς παγωνιᾶς ἀτ' ἔξω, βελονῆς πείνις ἀπὸ μέσα.

— Οὐτ' ἀντίδουρου οἱ μαῦροι!

—Οὐτ', ἀνασασμό!

— Χριστοήμερα ἀνήμερα!

— Ἄϊντε, οὐρὲ χαντακουμένε Γκιόσα, κι' ἔννοια σου!

Καὶ περιέτρεχον τὸ δάσος σὰν ὁρμητικός, ἐκδικητικὸς ἀνεμοστρόβιλος.

— Τὰ ρουθούνια σας τέσσερα, ἀνέκραξεν ὁ λοχίας. Εἰς τὴν παραμικρουτέραν κνίσσαν, ἣν θὰ οὐσφρανθοῦμιν ἰέφουδος!

Καὶ ἡ ὥρα ἐπερνοῦσε καὶ τὸ πρωινὸ κρύο ἐπερόνιαζε φαρμακερὰ τοὺς ἄνδρας καὶ ἡ πεῖνα τοὺς ἀπεθηρίωνε καὶ ἡ συναίσθησις τοῦ ὅτι ὁ Γκιόσας καὶ οἱ κλέφτες χωνεύουν ἤδη τὰ παχουλὰ γουρουνόπουλα καὶ τὰ πουλερικὰ τὰ ὑπερτρύφερα τοὺς ἔκαμνε νὰ λυσσιάζουν ἐξ ὀργῆς.

— Οὐσφράνθητε οὐρὲ κνίσσα πουθενά!

— Ντσού!

— Ἄϊντε, οὐρὲ Γκιόσα οὐρέ!...

Ἤδη ὁ οὐρανὸς ἤρχισε νὰ γαλακτώνῃ.

Σκοτωμένοι, κουρασμένοι, πεθαμένοι ἀπὸ τὴν πεῖνα, πιγωμένοι οἱ ἄνδρες μὲ τῆς μύτες καὶ τ' αὐτιὰ κρουσταλλιασμένα κάθησαν στὸ πιὸ πυκνὸ μέρος τοῦ δάσους κοντὰ εἰς εἰς τὸ «ψηλὸ ἔλατο».

— Οὐρὲ πλὶ ἐγειναι! ἀνέκραξεν ὁ λοχίας.

— Σκίστ' κι' ἡ γῆς κι' τοὺς κατάτιε!

— Κι' τούτ' ἡ ἀφιλότιμη γουργουρίζει ἀτειλητικῶς κι' ἀσυνειδήτους.

Οἱ ἄνδρες οὔρλιαζα. ἤδη ὡς πεινασμένοι λύκοι. Τὰ ἐρυθρά των φέσια, Χριστουγεννιάτικες θυσίες ἐνθυμίζοντα, τοὺς ἠρέθιζον ἀγρίως. Τὰ πράγματα ἐλάμβανον ἐπίφοβον τροπήν, ὅτε αἴφνης ὁ στρατιώτης Πρέντζας ἤρχιζε νὰ ὁσμίζεται ἀνησυχαστικῶς καὶ ἀνησυχαστικώτερον νὰ ταράσσεται.

— Κριὰς μυρίζ' κὺρ λουχία!...

Ἤδη καὶ οἱ ἄλλοι ἄνδρες ἀνησύχησαν. Ὁ Τυρύγλος, ὁ Μπλασταριᾶς, ὁ Παρταοῦλας, οὐ Σιληνάντερος, οὐ Τριχαναᾶς καὶ οἱ ἄλλοι ὀσφρανόμενοι.

— Οὔρ κρηὰς μυρίζ'.

Οἱ ἄνδρες ἠλεκτρίσθησαν. Μία μυρωδιά, πράγματι, κρέατος ὠμοῦ, γαργαλιστική, τρελλαίνουσα ἀπὸ κάπου ἤρχετο ἀλλ' ἀπὸ ποῦ; Ὅλοι συνεταράχθησαν καὶ σὰν πεινασμένοι τσάκαλοι ἐσκορπίσθησαν, μυριζόμενοι τὰ πέριξ. Φωναὶ ἀγωνίας ἠκούσθησαν.

— Κρηὰς μυρίζ...

— Κρηατάκι!

Αἴφνης κραυγὴ ἀπὸ τὸ «μεγάλο ἔλατο», ὡς θριαμβευτικὸν ἀλάλαγμα ἠκούσθη :

— Τὰ βρῆκα, κὺρ λουχία !

— Ποῦνε, οὐρέ, Τυρόγαλε, ἀνέκραξεν ὁ Ψηστ.αριᾶς, πηδῶν, ὡς λέων ἐπὶ λείας ριπτόμενος, τοὺς θάμνους.

Τὸ ἀπόσπασμα ἔσπευσε πρὸς καταδίωξιν.

— Στοῦ «μεγάλου ἔλατου ! »

Ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ οἱ εὔζωνοι εὑρέθησαν ἐκεῖ καὶ ἐκπεπληγμένοι ἐκύτταξαν τὸ δένδρον. Θεῖον, μεγαλοπρεπές, καταυγαζόμενον ἀπὸ τὰς χρυσορόδινες ἀκτῖνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, κάτι τὸ ὑ.περφυσικὸν καὶ ὑπέργειον, ἠγείρετο τὸ ἔλατο, σὰν τεράστιον δένδρον Χριστουγέννων, ἀπὸ κάθε κλάδον τοῦ ὁποίου ἐκρέμαντο ὡς δῶρα Χριστουγεννιάτικα, γδερμένα γουρουνόπουλα καὶ μεγάλα κομμάτια κρέατος καὶ χρυσοκίτρινα κοτόπουλα γυμνὰ καὶ μὴ περιμένοντα τίποτε ἄλλο παρὰ τὸν ὀβελὸν καὶ τὴν φωτιὰ νὰ τὰ χρυσοροδίσῃ.

Τσαντίλες γεμάτες κάστανο τυρί, καρδάρες μὲ γιαοῦρτι φρέσκο, μεζέδες καὶ γαλακτερὰ Χριστουγεννιάτικά ! Κι' ὁ πρωϊνὸς ἥλιος, ὁ ὁλόχρυσος, ἐσκόρπιζε τριαντάφυλλα στὸ δένδρο τὸ θαυματουργὸ καὶ ἐσπινθήριζεν ἡ πάχνη, ποῦ ἄφθονη στοὺς σταυρωτοὺς τοὺς κλάδους του ἐκάθητο σὰν σκόνη ἀπὸ διαμάντια, σὰν ρουμπίνια θριμματισμένα, ποῦ ἀπάνω στὸ δένδρο πέσανε.

— Θᾶμμα οὐρέ ! θᾶμμα ἔγεινε.

Καὶ τότε τὸ οὐρλιασμα τὸ πρωτόγονο, ἡ πρώτη ἀληθινὴ κραυγὴ καὶ ὕμνος τῶν πλασμάτων πρὸς τὸν πλάστην των ἕνα οὐρλιασμα σὰν ἀπειλητικὸν καὶ σὰν ἀνυπομονησίας ὁλολυγμὸς ἀκούστηκε.

— Αχα χα χού, ού, ού, χα, ου, ου, ου. Κρεατάκι !

Καὶ στὴ κραυγὴ ἄλλη φωνάρα τρανταχτὴ ἐβρόντησε :

— Φωτιά, μουρὲ παιδιά !

Φωτιὰ κὶ λύθ' κα οὐ ἔρμους ἀπ' τὴν πεῖνα !

***

Τί νὰ εἶχεν ἀρά γε συμβῇ; Ὁ Γκρόσας καὶ τὰ παλληκάρια του, τυφλωθέντα ὑπὸ τῆς πείνης, λησ.τεύσαντες τὰ Χριστουγεννιάτικα τοῦ χωριοῦ σφαχτὰ κεὶ καταδ:ωκόμενοι κατὰ πόδας ὑπὸ τοῦ ἀποσπάσματος, ἐθεώρησαν καλὸν νὰ τὰ κρύψουν εἰς τὸ μεγάλο ἔλατο, γιὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ φύγουν ἐλαφρότεροι καὶ νὰ ξαναγυρίσουν νὰ τὰ πάρουν !

Ἀπέμειναν ὅλοι κατάπληκτοι.

. . . . . .

— Φουτιὰ οὐτὲ κὶ πέθανα οὔ μαύρους !

Τὸ βράδυ τὸ ἀπόσπασμα ἐπέστρ.ψεν εἰς τὸ χωριό, πλῆρες ὑπερηφανείας καὶ «γουρνοκοψιδίων». Προηγεῖτο ὁ λοχίας ἀρειμάνιος καὶ ἠκολούθουν οἱ στρατιῶται.

Ρῆνά μου, παπαρῆνά μ'
μὴ φαρμακώνεσαι
τὴ Κυριακὴ σὲ πέρνω
κὶ λευτερώνεσαι.

— Κι' τ' χρόν' οὔρ χριστιανοὶ καλὰ Χριστούεννα !

Καὶ κυττάζουν κατὰ τοῦ Παπᾶ τὸ σπίτι.

— Νὰ ζήσουμε νὰ καλοπαντρεφτοῦμε μὶ καλό !

— Κὶ τ' χρόν, κὺρ λοχία. Ἀνεβόα τὸ πεινασμένο χωριό !

***

Τὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρο τῆς χρονιᾶς ἐκείνης οἱ εὔζωνοι ποτὲ δὲν θὰ τὸ λησμονήσουν.

Τὸ χωριὸ ὅμως ἀκόμη κρέας δὲν ἀρτίθηκε ! . . .

ΣΤ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ
(Ὁ κ. Λόϋδ Ζώρτζ ὑποδεχόμενος ἐν Λονδίνῳ τὸν κ. Μιλλεράν, πρὸς συζήτησιν τοῦ τουρκικοῦ προβλήματος).

ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΑΙΣΘΗΣΕΙΣ

Λέγεται τηλεπάθεια ἡ αἴσθησις ἣν δοκιμάζει τις ὅταν εἰς μίαν μεγάλην ἀπόστασιν συμβαίνει γεγονός τι σοβαρὸν (λχ. νόσος, δυστύχημα. θάνατος) εἴς τι πρόσωπον μετὰ τοῦ ὁποίου εἰς οὐδεμίαν εὑρίσκεται ψυχικὴν ἐπικοινωνίαν εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως. Ἰδοὺ ἓν σαφὲς παράδειγμα—Τὸ 1870 μιὰ γυνὴ ἑνὸς στρατιώτου, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εἰς 800 χιλιομέτρων ἀπόστασιν βλέπει ἐν ἐγρηγόρσει τὸν σύζυγόν της πίπτοντα καὶ τὴν περισκέλιδα αὐτοῦ πλήρη αἵματος· τὴν ὑστεραίαν μανθάνει ὅτι οὗτος πληγεὶς ὑπὸ ὀβίδος ἀπώλεσε καὶ τὸς δύο κνήμας του. Τὸν ὅρον «τηλεπάθεια» ἐδημιούργησεν ὁ ἄγγλος Mipers τῷ 1882 ὁρίσας ὡς τηλεπάθειαν «τὴν μετάδοσιν μιᾶς οἱασδήποτε ἐντυπώσεως ἀπὸ ἑνὸς ἐγκεφάλου εἰς ἕτερον ἀνεξαρτήτως πάσης γνωστῆς αἰσθητηρίου ὁδοῦ». Τὴν τηλεπάθειαν ἄλλοι ὠνόμασαν «τηλεψυχίαν». Ὁ περίφημος ἐρευνητὴς τῶν ἀγνώστων ψυχικῶν φαινομένων Maxvell ἐδημιούργησε καὶ τὸν ὅρον «τηλεσθησία» καὶ διάκρισιν ποιεῖται ὁρίζων τὴν τηλεπάθειαν ὡς αἴσθησιν μετὰ συγκινήσεως καὶ ταραχῆς ἣν αἰσθάνεται τὸ ἐπηρεαζόμενον ἐκ μακρᾶς ἀποστάσεως ἄτομον, ἐνῷ τηλαισθησία εἶναι ἁπλῆ τις αἴσθησις ἣν αἰσθάνεται τὸ ἐπηρεαζόμενον ἄτομον ἄνευ ψυχικῆς ταραχῆς καὶ συγκινήσεως. Ἡ Τηλαισθησία παρά τισιν ἀτόμοις μετατρέπεται εἰς διαύγειαν προβλέψεως καὶ προορατικότητος. Ἐνίοτε ἡ τηλεπάθεια δὲν εἶναι ἄμεσος ἀλλὰ βραδυτέρα δηλαδὴ καθιστερουσα μὴ ἐκδηλουμένη ἀμέσως μὲ τὸ γεγονὸς ἀλλὰ μετὰ πολὺν χρόνον· π. χ. ὁ θάνατος ἑνὸς προσφιλοῦς ἀτόμου δὲν φέρει ἄμεσον τηλεπάθειαν εἰς τὸν ζῶντα πατέρα ἢ μητέρα ἢ ἀδελφόν, ἀλλὰ μετά τινας ἡμέρας τοὐτέστι ὁ παθαινόμενος ἐκ τηλε-

παθείας δύναται νὰ ἐπηρρεασθῇ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ θνήσκοντος συγγενοῦς του ἢ φίλου ἀλλ' ὑπὸ τοῦ πτώματος αὐτοῦ. Τὰ τοιαῦτα εὐαίσθητα πρὸς τηλεπάθειαν ἄτομα δύνανται νὰ ἐπηρρεασθῶσιν ἀπὸ ὑλικὰ ἀντικείμενα τυχαίως ἢ σκοπίμως ἀπολεσθέντα καὶ νὰ εὕρωσιν αὐτά· τοιαῦτα φαινόμενα θεωροῦνται ὡς προφητεῖαι ἢ μαγγανεῖαι ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Τοιαῦτα πειράματα πλαστῆς κλοπῆς καὶ πλαστῆς δολοφονίας ἐξετέλεσε τελευταίως ἐπὶ σκηνῆς λίαν ἐπιτυχῶς πρὸ δύο μηνῶν ἐνταῦθα εἰς τὸ Νέον Θέατρον (Σκαῖτιγκ) ὁ πολωνὸς ὑπνωτιστὴς Radvanc καὶ τὰ ὁποῖα ἀπὸ τοὺς βεβήλους καὶ ἁπλοϊκοὺς τοῦ μεγάλου κοινοῦ θεωροῦνται θαύματα ὑπὸ δὲ τῶν δυσπίστων καὶ ἀμαθῶν ὡς ἀγυρτεῖαι. Εἶναι ἁπλούστατα πειράματα τηλεπαθείας διὰ τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖται πρὸ παντὸς ὁ τηλεπαθούμενος καὶ ὁ τηλεπαθῶν φυσιολογικῶς προσαρμοζόμενοι καὶ νευροπαθολογικῶς ἀντιτοκρινόμενοι ὡς πομπὸς καὶ ἀποδέκτης. Βεβαίως ἀπαιτεῖται μεγάλη προπόνησις τοῦ τηλεπαθουμένου καὶ μεγάλη παθολογικὴ ψυχικὴ ὑπεραισθησία αὐτοῦ εἰς τὰ ἐλαφρότερα τηλεψυχικὰ ρεύματα τὰ ὁποῖα εἶνε ἁπλούστατα ἀκουσίου καὶ ἑκουσίου αὐτοϋπνωτισμοῦ καὶ ἑτεροϋπνωτισμοῦ διὰ τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς πειράματα εἰς τὰ ὁποῖα ὑπάγεται καὶ ἡ τῆς σκέψεως μεταβίβασις ἀπὸ τοῦ τηλεπαθοῦντος πρὸς τὸν τηλεπαθούμενον.

Διὰ τὰ μεγάλης ἀποστάσεως τηλεπαθικὰ αὐτόματα φαινόμενα πρέπει νὰ παραδεχθῇ τις μίαν ζωϊκὴν ἠλεκτρικὴν ἐνέργειαν ὡς εἶναι ἡ δι' ἀσυρμάτου ἐπικοινωνία δύο σταθμῶν Μαρκονείου τηλεγράφου διὰ τῶν Χερτσείων ἀοράτων ἠλεκτρικῶν ρευμάτων. Τηλεπαθικῶς ὁ τηλεπαθούμενος δηλαδὴ ὁ δέκτης σταθμὸς ἀποκαλεῖται **ἄτομον Α'**. Ὁ τηλεπαθῶν δηλ. ὁ πομπὸς σταθμὸς καλεῖται **ἄτομον Β'**. Ἐνίοτε τὸ **ἄτομον Β'** ἔχει πρὸ πολλοῦ ἀποθάνει καὶ ὅμως τὸ **ἄτομον Α'**. δέχεται ἀποκαλυπτικὰς ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ πτώματος **τοῦ Β'**. Τὸ τοιοῦτον ἀπεκλήθη ἀναδρομικὴ ἢ ὀπισθογνωστικὴ τηλεπάθεια. Ἐνίοτε τὸ ἄτομον Α΄ δηλαδὴ ὁ τηλεπαθούμενος δύναται νὰ ἔχῃ ψυχικὰς αἰσθήσεις καὶ ταραχὰς πρὸ τῆς τελέσεως

ἑνὸς δυστυχήματος ἢ μεγάλου εὐχαρίστου γεγονότος καὶ τοῦτο ὀνομάζεται κοινῶς προαίσθησις. Κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ὅρου προαίσθησις καὶ τῶν φαινομένων τῶν προαισθήσεων δύναται νὰ ἐξετασθῇ καὶ ἡ ἄποψις τῶν ὁραματιστῶν ἢ προφητῶν.

Συνήθως γίνεται σύγχισις τῶν ὁραματιστῶν καὶ προφητῶν μετὰ τῶν μεγάλων ὑπολογιστῶν τῶν ἐχόντων ὑπέροχον ἀντίληψιν, ὑπέροχον κρίσιν, ὑπέροχον ὑπολογισμὸν καὶ συνδυασμὸν εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ πολιτικὰ στρατιωτικὰ μαθηματικὰ διδόμενα καὶ γεγονότα εἰς τὰς ἀνάγκας, κατεύθυνσιν τῶν κοινωνικῶν τῶν λαῶν καὶ ἐκτάκτων περιστάσεων καὶ ἑπομένως συγχέουσι τὴν εὐσινείδητον μὲ τὴν ἀσυνείδητον προφητείαν. Αὐθεντικαὶ περιπτώσεις τηλεπαθείας ὑπῆρξαν καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι καὶ Ρωμαίοις διὰ μεγάλα πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ γεγονότα.

Ὁ Πλάτων, Ξενοφῶν καὶ Πλούταρχος καίτοι δὲν γνωρίζουσι τὸν ὅρον τηλεπάθειν ἀναφέρουσιν ὅμως γεγονότα ἀναμφήριστα τηλεπαθείας. —

Ὁ φιλόσοφος ἀστρονόμος Φλαμαριὼν ἔχει συλλέξει καὶ δημοσιεύσει πολλὰς αὐθεντικὰς περιπτώσεις τηλεπαθείας παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ νεωτέροις. Ἔχω καὶ ἐγὼ μιὰν ἀτομικὴν περίπτωσιν καὶ διὰ πρώτην φορὰν δημοσιεύω ἐνταῦθα.

Τῷ 1890 τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν 12 Ἀποστόλων κατόπιν πολυώρου ἐφίππου πορείας ἐν μέσῳ ἀφορήτου καύσωνος ἔφθασα τὴν 1ην ὥραν μ. μ. εἰς ὁδοιπορικὸν πανδοχεῖον, χάνι, καὶ ἐζήτησα κάτι νὰ κορέσω τὴν τρομερὰν πεῖναν μου· δυστυχῶς οὐδὲν εὑρέθη· κεκοπιακὼς ὢν καὶ ἀποκαμὼν ἐκ τοῦ καμάτου ἀπεκοιμήθην ἐπί τινος καθέκλας. Ἐν ὀνείρῳ ζωηροτάτῳ βλέπω τὸν μακαρίτην πατέρα μου θέλοντα νὰ πηδήσῃ ὑπὲρ μίαν πυρκαϊὰν ἀλλ' ἀμέσως ἀναληφθέντα εἰς τὸν οὐρανόν· ἐκ τοῦ τρόμου ἀφυπνίσθην ἔντρομος ὥστε οἱ παρακαθήμενοι ἐφοβήθησαν καὶ ἐπὶ τῇ ἐρωτήσῃ μου μὲ διεβεβαίωσαν ὅτι μόλις εἶχα ἐν λεπτὸν ἀποκοιμηθῇ· ἤμην βέβαιος ὅτι ὁ πατήρ μου κάτι εἶχε πάθει καὶ εἶδα τὸ ὡρολόγιόν μου σημειώσας τὴν ὥραν τοῦ ὀνείρου μου. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν

εἶχα γράμμα παρὰ τοῦ πατρός μου λέγοντός μοι ὅτι εἶχε ἄριστα τὴν ὑγείαν του. Τὸ ἑσπέρας ἐπέστρεψα εἰς τὴν πόλιν ὅπου μονίμως διέμενον, τὴν ἑπομένην λαμβάνω τηλεγράφημα ἀναγγέλλον μοι τὸν ἀκαριαῖον θάνατον τοῦ μακαρίτου πατρός μου ἐκ κερασυνοβόλου ἀποπληξίας γενόμενον τὴν 1ην μ. μ. τῆς προτεραίας κατόπιν τοῦ μεσημερινοῦ γεύματός του δηλ. τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς καθ' ἣν εἶδον τὸ τρομερὸν ὄνειρόν μου. Ὁ πατήρ μου διέμενε εἰς πόλιν ἀπέχουσαν τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς μου κατὰ τριακόσια καὶ πλέον σιδηροδρομικὰ χιλιόμετρα. Ἐγὼ ἀκραδάντως πιστεύω ὅτι ὁ ἀνθρώπινος νοῦς εἶναι ἀτελέστατος καὶ ἀνεπίδεκτος νὰ ἀντιληφθῇ ὡρισμένα φαινόμενα καὶ δυνάμεις φυσικὰς διεσπαρμένας ἐν τῇ φύσει. Ὁ ἄνθρώπινος ὀργανισμὸς εἶναι ἀτελὴς διά τινας αἰσθήσεις καὶ ἐνίοτε ἀτελέστερος διά τινα αἰσθητήρια ἐκτὸς τῆς διανοίας καὶ τοῦ λογικοῦ), καὶ ἀπὸ τὸν τῶν ζώων τοῦτο πρὸ πολλοῦ ἀπέδειξεν ἡ συγκριτικὴ ζωολογία· ἡ γαλῆ ὁ ὄνος τὴν σκοτεινὴν νύκτα βλέπουσι κάλλιον τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁδηγοῦσιν αὐτόν· ὁ κύων καλλίτερον ὀσφραίνεται τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἵππος ὁ λαγωὸς κτλ. ἔχουσι ὀξυτέραν ἀκοὴν τοῦ ἀνθρώπου ἡ περιστερὰ καλλίτερον προσανατολίζεται εἰς τὸ ἄπειρον παρὰ ὁ σοφώτερος τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀστρονόμων. Ἑπομένως ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν κατορθώνει ὅλα τὰ φαινόμενα ν' ἀντιληφθῇ καὶ παρατηρήσῃ. Πολλὰ φυσικὰ φαινόμενα καὶ φυσικαὶ δυνάμεις τοῦ διαφεύγουν καὶ θὰ τοῦ διαφεύγουν καὶ τὸ μέλλον. Βεβαίως διὰ τῆς παρατηρήσεως τῆς λογικῆς διὰ τῶν πειραμάτων διὰ τῆς ἐπαγωγῆς πολλὰ ἐφεῦρε, προέβλεψε, προεφώτισε καὶ ἀνεκάλυψεν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν κρίσιν μου εἶναι ἀκόμα εἰς τὸ Ἄλφα τῶν γνώσεών του. Πολλὰ ἀγνοεῖ, θὰ ἀγνοῇ καὶ καθημερινῶς θὰ ἀπορῇ καὶ θὰ χάσκῃ πρὸ νέων ἐκπλήξεων θαυμάτων καὶ μυστηρίων τὰ ὁποῖα ἡ φύσις ὡς ζηλότυπος μάγισσα τοῦ κρύπτει. Ὁ μέγας ἄγγλος φυσικὸς καὶ φυσιοδίφης Crooks περὶ τὸ 1860 ἐπεδόθη μετὰ ἀγγλικῆς ὄντως ψυχραιμίας ἀντικειμενικότητος ὑπομονῆς καὶ παρατηρήσεως νὰ ἐξερευνήσῃ καὶ ἐξηγήσῃ τὰ διάφορα

μυστηριώδη ἀνεξήγητα φυσικὰ καὶ ψυχικὰ φαινόμενα. Ἐσχημάτισε Ἑταιρείαν, ἐξέδωκε περιοδικὰ πρὸς συλλογὴν καὶ μελέτην τῶν παραδόξων φυσικῶν καὶ ψυχικῶν φαινομένων.

Μεγάλη πρόοδος ἔκτοτε ἐγένετο καὶ πολλὰ φαινόμενα ἐξηγήθησαν ὧν ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος δὲν εἶναι ἐνταῦθα.

Ἡ Ἀνατολὴ χώρα τοῦ μυστικισμοῦ καὶ τῆς μυστικοπαθείας ἐν τούτοις δὲν παρηκολούθησε τὰς προόδους τῶν Sciences Occultes τῶν Ἀποκρύφων Ἐπιστημῶν ἴσως διὰ νὰ μὴ ἀποκαλυφθοῦν τὰ θέλγητρα καὶ τὸ γόητρον τοῦ Μυστικισμοῦ της. Ἐν Εὐρώπῃ ἀπὸ 50 ἐτίας κάθε θνητὸς δοκιμάσας ἢ παρατηρήσας ὑποκειμενικῶς ἢ ἀντικειμενικῶς φαινόμενον τι ἔκτακτον ἢ ὑπερφυὲς τὸ δημοσιεύει καὶ τοιουτοτρόπως σηματίζεται τὸ Ὑλικόν, τὸ Ἀρχεῖον τῆς παρατηρουμένης Ὕλης ἐξ ἧς οἱ κατάλληλοι ἐρευνηταὶ καὶ σκαπανεῖς ἀρύονται τὴν πρώτην ὕλην πρὸς δημιουργίαν ἑνὸς συμπεράσματος ἢ θεωρήματος. Νομίζω εἶναι καιρὸς νὰ γίνῃ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ δι' ἡμᾶς ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἡ ὁποία εἶναι πλήρης τοιούτων δῆθεν μυστηριωδῶν δυνάμεων καὶ θαυμασίων φαινομένων.

Τὰ τελευταῖα μάλιστα τραγικὰ γεγονότα τοῦ τελευταίου τραγικοῦ πολέμου θὰ εἶναι πλήρη τοιούτων ψυχικῶν φαινομένων καὶ μάλιστα τηλεπαθείας.

Διὰ τὴν τηλεπάθειαν μάλιστα εἶμαι πλέον ἢ πεπεισμένος ὅτι εἶναι ἓν ἁπλούστατον φαινόμενον φυσικόν, ὑπαγόμενον εἰς τοὺς νόμους τοῦ ἀσυρμάτου τηλεγράφου.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη παθολογικῶν ἐξηγήσεων καὶ ἐνσαρκώσεως πνευμάτων ἢ ὑπερφυσικῶν ψυχικῶν δυνάμεων.

Ὁ μέγας ποιητὴς καὶ ἀλλὰ φυσιοδίφης Γκαῖτε πρὸ αἰῶνος εἶτε φυσιοκρατικώτατα: Μία ψυχὴ δύναται διὰ τῆς παρουσίας της νὰ δράσῃ ἰσχυρῶς ἐπὶ μιᾶς ἄλλης.

Καὶ ἐγὼ παραδέχομαι ὅτι ὡς τὸ φῶς ἐκ τοῦ ἡλίου διὰ φωτεινῶν παλματικῶν κυμάτων διαδίδεται εἰς ὅλους τοὺς ἀστέρας καὶ εἰς ἡμᾶς, οὕτω καὶ μιὰ ψυχὴ δύναται ν' ἀποστείλῃ δυναμικῶς, ὡς τὸ ράδιον, μέρος τῆς δυνάμεώς της καὶ νὰ δεχθῇ ἐξ ἄλλης δυναμικὴν ἀΰρατον ἐνέργειαν. Τὸ μέλλον θὰ μὲ δικαιώσει.

Ι. ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ

Καλὴ γειτόνισσα εὐτυχισμένη,
ὅπου δὲν ἔχεις ποτὲ δουλειά,
καὶ 'στὸ παράθυρο ἀκουμπισμένη
μὲ τὰ χρυσᾶ σου παίζεις μαλλιά'

Καλὴ γειτόνισσα, τρελλὴ 'τσακίστρα,
σὲ μακαρίζω ἀληθινά,
πάντα καθρέφτισμα, πάντα χωρίστρα
κι' ἔτσι ὁ χρόνος γιὰ σὲ περνᾷ.

Πότε ποτίζεις καμμιά σου γλάστρα
μὲ ἀνθισμένο βασιλικό,
πότε κυττάζεις ἐπάνω στ' ἄστρα,
πότε γαλάντη περαστικό.

Κι' ἅμα δὲν βρίσκῃς ἐμπρὸς κανένα
ἀγαπητό σου ὠμορφονιό,
τότε κυττάζεις λίγο κι' ἐμένα
καὶ κάνεις κόρτε μὲ τὸ στανιό.

Πάντα ὁλόχαρη 'στὸ παραθύρι
μὲ χαμογέλιο καὶ μὲ καμάρι
χαρὰ 'ς τὴν μάνα σου, χαρὰ σ' τὸν κύρη
χαρὰ σ' ἐκεῖνον ποῦ θὰ σὲ πάρῃ.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΟΥ 1920

Ἔκλεισεν ἕνας χρόνος ἀκόμη, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν προσετέθησαν ἔνδοξοι σελίδες θριάμβων, νέα φάσις παρουσιάζεται εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ἔθνους μας, καὶ μόνον ἡ φιλολογικὴ καὶ ἡ καλλιτεχνική μας κίνησις παραμένει σχεδὸν στάσιμος. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ παγκόσμιος πόλεμος ἐδημιούργησε τὴν πολεμικὴν καὶ στρατιωτικὴν φιλολογίαν εἴτε ἀπὸ μιλιταριστικῆς εἴτε ἀπὸ καθαρῶς τεχνικῆς ἀπόψεως. Εἰς τὸ νέον αὐτὸ εἶδος πρωτοστατεῖ ἡ Γαλλία. Ὅλα σχεδὸν τὰ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου καὶ μετ' αὐτὸν ἐκδοθέντα φιλολογικὰ γαλλικὰ ἔργα, πραγματεύονται πολεμικὰς ὑποθέσεις ἢ ἀσχολοῦνται μὲ τεχνικὰ ζητήματα στρατιωτικῆς φύσεως. Καὶ τὸ ὕφος τοῦ παλαιορωμαντισμοῦ ἔχει μεταβληθῇ σχεδὸν ὁλοκληρωτικῶς. Ἕνα εἰδυλλιακὸν διήγημα ἢ μυθιστόρημα θὰ ἔχῃ ὡς πρωταγωνιστοῦντας ἥρωας στρατιώτας, νοσοκόμους κ.τ.λ. Καὶ ἡ ἰδέα τῆς πατρίδος ἔγινεν ἰσχυροτέρα. Ὁμιλοῦμεν διὰ τὴν Γαλλίαν ἡ ὁποία ἐστάθη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ρονσὰρ μέχρι τῆς σήμερον ὁ μοναδικὸς σχεδὸν σταθμὸς καὶ τὸ κέντρον πάσης πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς κινήσεως. Καὶ ἡ Ἑλλάς; Ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη δυστυχῶς δὲν παρουσίασε κατὰ τὸ πολεμικὸν διάστημα μεγάλα πράγματα. Θὰ εἶναι ἐντελῶς ἄσκοπον νὰ ἀποφασίσῃ τις νὰ ἐξετάσῃ τοὺς λόγους τῆς στασιμότητος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν πνευματικὴν παραγωγήν. Θὰ ἐξετάσωμεν μᾶλλον καὶ θὰ κρίνωμεν ἐν ὀλίγοις τὴν τελευταίαν Ἑλληνικὴν φιλολογικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐργασίαν, καὶ ἰδίως κατὰ τὸ ἔτος 1920.

Τὸ Ἑλληνικὸν πνευματικὸν κέντρον εἶναι αἱ Ἀθῆναι. Οἱ λογογράφοι, οἱ ποιηταί, οἱ καλλιτέχναι, οἱ θεατρικοὶ συγγραφεῖς εὑρίσκονται εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐκεῖ γράφουν, ἐκεῖ δημιουργοῦν, δημοσιεύουν, ἐκεῖ πλουτίζουν ἢ πεινοῦν. Ἡ πραγματικὴ δημιουργικὴ λογογραφία εἰς τὸ ἑλληνικὸν περιβάλλον δὲν θησαυρίζει. Ἱκανοποιεῖται σχετικῶς ἡ ἐργασία τῶν θεατρικῶν συγγραφέων, ἡ ὁποία ὅμως ἤρχισε νὰ ἐκφυλίζεται μὲ τὸ ἐμπόριον τῶν «Ἐπιθεωρήσεων». Καὶ βλέπομεν δυστυχῶς καλοὺς καὶ ἀξίους λογογράφους μας ἀσχολουμένους καὶ σπαταλῶντας ὅλην τὴν πνευματικήν των δύναμιν εἰς τὴν συγγραφὴν τῶν «Ἐπιθεωρήσεων», διὰ μόνον τὸν λόγον ὅπως θησαυρίσουν.

Ἐκδόσεις πρωτοτύπων λογοτεχνικῶν ἔργων κατὰ τὸ ἔτος 1920 ἔχομεν ἐλαχίστας.

Ἂς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸν κ. Κωστῆν Παλαμᾶν. Ὁ ἀκούραστος ποιητής, διὰ τὸν ὁποῖον ἤρχισε νὰ πιστεύεται ὅτι κατέχει σήμερον τὰ σκῆπτρα τῆς ποιήσεως εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀνατυπώσεως τῆς «Ἀσάλευτης Ζωῆς» του ἐγράφησαν εἰς τὴν παγκόσμιον κριτικὴν κολακευτικώτατα γνῶμαι, ὁ Παλαμᾶς λοιπὸν ἐξέδωσε τὰ «Δεκατετράστιχα». Ἀπὸ τὸν τίτλον τοῦ ἔργου, βεβαίως ἐξυπονοεῖται ὅτι εἶναι σειρὰ σοννέτων. Τὰ «Δεκατετράστιχα» πρέπει νὰ θεωρηθοῦν ὡς τὸ σοβαρώτερον ἔργον τῆς ἐφετεινῆς ἑλληνικῆς φιλολογικῆς παραγωγῆς. Ἀπὸ τὰς ποιητικὰς ἐκδόσεις τοῦ 1920 ἄξιαι σημειώσεως καὶ μεγάλης προσοχῆς εἶναι αἱ συλλογαὶ τῶν κ. κ. Γρυπάρη καὶ Πορφύρα. Ὁ κ. Γρυπάρης, συμπολίτης μας, ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους νεοέλληνας ποιητάς, ἐξέδωσε τοὺς «Σκαραβαίους καὶ Τερρακότας». Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ ὑπάρχει ὅλη ἡ μέχρι τοῦδε σχεδὸν ἐργασία τοῦ ποιητοῦ, γνωστὴ σχεδὸν ἀπὸ τὰς περιοδικὰς δημοσιεύσεις. Τὸ ἔργον αὐτὸ ἐθεωρήθη καὶ ἄξιον τοῦ Ἀριστείου τῶν γραμμάτων.

Ἔρχεται κατόπιν ὁ Λάμπρος Πορφύρας, μὲ τὴν συλλογήν του «Σκιές», ὅπου ἐπίσης ὑπάρχει ὁλόκληρος ἡ ἐργασία

τοῦ ποιητοῦ. Ἡ «Σκιὲς» εἶναι ἔργον μὲ μικρὰς ἀπαιτήσεις φιλολογικὰς καὶ ὄχι δυνατῆς συλλήψεως. Περιορίζεται εἰς τὰ συνηθέστατα θέματα καὶ ἐκφράσεις καὶ δὲν παρουσιάζει ἐξέλιξιν ἀξίαν λόγου.

Ξεχωρίζουν ὀλίγα ποιήματα ὅπως τὸ «Lacrimae Rerum», τὰ ὁποῖα ὅμως εἶναι ἐλάχιστα καὶ αὐτὰ μονότονα.

Εἴδαμε καὶ τὴν ποιητικὴν συλλογὴν τοῦ κ. Κώστα Οὐράνη, τὶς «Νοσταλγίες». Ἡ ἐργασία του πολὺ καλὴ καὶ εὐσυνείδητος, μὲ στοιχεῖα ποῦ ἀποδεικνύουν εὐρυτέραν ἀντίληψιν. Ἡ ἐργασία του εἰς τὸ μέλλον ὡρισμένως θὰ παρουσιάσῃ μεγαλείτερον ἐνδιαφέρον. Ἀπὸ ποιητικῆς ἀπόψεως δὲν ἔχομεν σχεδὸν πολλὰ ἐνδιαφέροντα. Μερικοὶ νέοι ποιηταὶ ἐξέδωσαν τὰ πρῶτα των βήματα, ἀλλὰ δυστυχῶς εἰς τὰ διάφορα αὐτὰ πρωτόλεια δὲν εὑρίσκει κανεὶς στοιχεῖα σοβαρὰ διὰ μελλοντικὴν πνευματικὴν παραγωγὴν ἀξίαν λόγου. Τὸ μυθιστόρημα ἢ διήγημα δὲν ἔκαμεν ἐπίσης μεγάλας προόδους. Ὁ κ. Ξενόπουλος ἐξέδωσε ἕνα μυθιστόρημα, τὸν «Πόλεμον», μὲ ὄχι μεγάλας φιλολογικὰς ἀπαιτήσεις. Τὸ ἔργον αὐτὸ ζωγραφίζει τὰ συνήθη ἐπεισόδια ποῦ μεταχειρίζεται πάντοτε ὁ κ. Ξενόπουλος. Ἡ ψυχολογία του εἶναι ἀρκετὰ δυνατὴ καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ ἔργου ζωντανοί. Ὑπόθεσις ἡ πλέον συνηθεστάτη. Ὁ «Πόλεμος» εἶνσι μᾶλλον ἔργον ποῦ χρησιμεύει ὡς ἐπιφυλλὶς ἐφημερίδος. Ὁ κ. Ξενόπουλος ἐδημοσίευσεν εἰς ἐπιφυλλίδα τοῦ «Ἔθνους» τοὺς «Φοιτητάς», ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα του. Οἱ «Φοιτηταὶ» ἐδιδάχθησαν πρῶτον ἀπὸ σκηνῆς ὡς δρᾶμα καὶ κατόπιν ἔγιναν μυθιστόρημα. Τώρα δημοσιεύει πάλιν εἰς ἐπιφυλλίδα τὸς «Ἀρσακειάδας».

Ἐξεδόθη καὶ ἕνας τόμος παλαιῶν διηγημάτων τοῦ Παλαμᾶ, τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος συγγραφεὺς χαρακτηρίζει καὶ θεωρεῖ ὡς ἐντελῶς ἀδύνατα. Ὁ κ. Θεοτόκης ἐξέδωκεν εἰς τόμον ἕνα θαυμάσιον ὁμολογουμένως διήγημα, τὸν «Κατάδικον». Οἱ εἰδικοὶ τὸ θεωροῦν ὡς τὸ καλλίτερον τῆς ἐποχῆς. Ἐρχόμεθα εἰς τὸν καλλίτερον διηγηματογράφον μας, τὸν κ. Δη-

μοσθένην Βουτυρᾶν, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ νὰ δημοσιεύῃ πάντοτε, σποραδικῶς ὅμως, ἀριστουργήματα.

Θεατρικὰ ἔργα ἐλάχιστα. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς «Φοιτητὰς» τοῦ Ξενοπούλου, ἐδιδάχθησαν: ἡ «Φλόγα» τῶν κ. κ. Σ τ. Μελᾶ καὶ Δ. Κοκκίνου. Τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι μία προσπάθεια εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν σκηνὴν ἰδικῆς μας Comédie, τὴν ὁποίαν δυστυχῶς ἕως τώρα ἐγνωρίζομεν ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν παραγωγήν. Ἡ προσπάθεια ἐπέτυχε καὶ τὸ ἔργον ἐκρίθη ὡς ἡ μεγαλειτέρα Ἑλληνικὴ θεατρικὴ ἐπιτυχία τῆς ἐποχῆς. Θεατρικὰ πρωτότυπα ἔδωσαν ἐπίσης ὁ κ. Λιδωρίκης, τὸν «Κρυφὸ Πόθο» πατριωτικὸν ἀνεπιτυχὲς, καὶ ἄλλοι μερικοὶ μονόπρακτα. Εἰς αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα περιωρίζονται οἱ δραματικοί μας συγγραφεῖς. Ὡργίασαν ὅμως οἱ ἐπιθεωρησεογράφοι. Καὶ ἡ «Ἐπιθεώρησις» κατήντησε μία πληγή, ἡ ὁποία ἕνεκα τῶν οἰκονομικῆς φύσεως προτερημάτων της, κατατρώγει τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς θεατρικῆς φιλολογίας.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐργασία ποῦ ἔγινε κατὰ τὸ 1920 εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἰς τὸν ἔξω Ἑλληνισμὸν δὲν ὑπάρχει δυστυχῶς, οὔτε ὑπῆρξε ποτὲ μεγάλη κίνησις. Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου γίνεται μία ἐργασία ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἔκδοσις τῶν «Γραμμάτων». Εἰς τὸ περιοδικὸν αὐτὸ συγκεντροῦνται ὅλοι οἱ ἐκλεκτοὶ διανοούμενοι καὶ ἀνταναklῶται εἰς τὰς σελίδας του ἡ Πανελλήνιος λογοτεχνία. Ἀπὸ τὴν Σμύρνην δὲν ἔχομεν παρὰ τὰ «Ματωμένα Τριαντάφυλλα» τοῦ κ. Συλβίου, σειρὰν διηγημάτων, ποῦ παρουσιάζουν μίαν δυνατὴν μελλοντικὴν ἐργασίαν τοῦ νέου λογογράφου.

Εἰς τὴν Πόλιν μας, τὴν πόλιν τῶν 500 χιλιάδων Ἑλλήνων, ἐλάχιστα εἶναι τὰ εὐχάριστα σημεῖα τῆς διανοητικῆς μας κινήσεως. Καμμία ἔκδοσις φιλολογική, οὔτε ποιημάτων, οὔτε πεζοῦ, οὔτε θεατρικοῦ ἔργου. Ὑπάρχουν μόνον τὰ δύο μηνιαῖα φιλολογικὰ περιοδικὰ ὁ «Λόγος» καὶ ἡ «Ζωή», τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν κυκλοφοροῦν παρὰ εἰς ἐλαχίστους ἀσχολουμένους περὶ τὴν λογοτεχνίαν καὶ σχεδὸν μόνον εἰς τοὺς

συνεργάτας των. Ἀπὸ αὐτά, ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ σημειωθῇ ἡ ἔκδοσις τῆς «Ζωῆς» τοῦ κ. Μελαχρινοῦ. Μὲ τὸ περιοδικὸν αὐτὸ γίνεται μία ἐργασία πολὺ εὐσυνείδητος καὶ σοβαρά. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ χρησιμεύσῃ ὡς σταθμὸς διὰ μίαν πνευματικὴν ἀναγέννησιν.

Εἰς αὐτὰς τὰς ὀλίγας γραμμὰς ἐκτίθεται ἡ φιλολογική μας ζωή Καὶ δυστυχῶς βλέπομεν ὅτι εὑρισκόμεθα ἀκόμη μέσα εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν πολὺ σκοτεινὴν καὶ ἀκαθόριστον καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι ἀκόμη γνωστὸν ἂν θὰ δημιουργηθῇ τίποτε καλλίτερον. Ἡ νέα Ἑλληνικὴ φιλολογία εὑρίσκεται σχεδὸν ἀκόμη εἰς τὴν γέννεσίν της καὶ εἶναι ἄγνωστος ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον θὰ ἀκολουθήσῃ. Τὰ σημερινὰ νεοελληνικὰ φιλολογικὰ ἔργα εἶναι ἐπηρεασμένα ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν καὶ Νορβηγικὸν πνεῦμα. Δὲν ἐγνωρίσαμεν καὶ δὲν ἐξεμεταλεύθημεν ἀκόμη τὴν ἰδικήν μας φύσιν.

Ἐφέτος εἴχομεν καὶ τὰ φιλολογικά μας πένθη. Ἐθρηνήσαμεν τοὺς θανάτους τῶν Κ. Χατζοπούλου, Β. Γαβριηλίδη, Ι. Δραγούμη καὶ ἄλλων.

ΠΕΤΡΟΣ ΚΡΟΒΕΛΙΤΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὑπνοτικὸν φάρμακον. — Ὁ περίφημος Παρισινὸς δημοσιογράφος Βερὼν ἔπεμψεν ὡς δῶρον εἰς τινα γνωστόν του βουλευτήν, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι ἀπεκοιμᾶτο ἐνίοτε εἰς τὰς συνεδριάσεις, ἕνα νυκτικὸν σκοῦφον μὲ τὴν ἐπιγραφήν· «ὠφέλιμον μέσον πρὸς τὸ ἡδέως καθεύδειν».

Μετ' ὀλίγον λαμβάνει ὁ Βερὼν ὡς ἀντιδωρεὰν ἕνα φάκελλον μὲ τὴν ἑξῆς σημείωσιν· «Πρὸς ἔνδειξιν τῆς πρὸς ὑμᾶς φιλοφροσύνης μου πέμπω ὑμῖν τὸ μικρὸν τοῦτο δῶρον, ὅπερ χρησιμεύει διὰ τὸν αὐτὸν σκοπόν, ὡς καὶ τὸ ἰδικόν σας».

Ὁ Βερὼν ἀνοίγει τὸν φάκελλον καὶ εὑρίσκει ἐν αὐτῷ τὸ ἴδιόν του βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐσχάτως εἶχε δημοσιεύσῃ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφήν· «Ἀπομνημονεύματα ἑνὸς Παρισινοῦ πολίτου».

ΠΟΙΑ Η ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΠΡΟΣ ΓΑΜΟΝ ΗΛΙΚΙΑ;

Οἱ νόμοι τοῦ Λυκούργου ἀπηγόρευον τὸν γάμον εἰς μὲν τοὺς ἄνδρας πρὸ τοῦ 37ου ἔτους εἰς δὲ τὰς γυναῖκας πρὸ τοῦ 17ου. Ὁ Ἀριστοτέλης φρονῶν ὅτι οἱ πρόωροι γάμοι εἶναι ἐπικίνδυνοι ὑπὸ ἔποψιν ὑγείας καὶ καλλιγονίας, δὲν ἐπέτρεπε τὸν γάμον πρὸ τοῦ 40οῦ ἔτους εἰς τὸν ἄνδρα, ὅστις ὤφειλε νὰ ὑπερβαίνῃ κατὰ 20 τοὐλάχιστον ἔτη τὴν γυναῖκα. Ὁ δὲ Πλάτων ὑπερθεματίζων, ἀποφαίνεται ἐν τῇ «Πολιτείᾳ» αὐτοῦ ὅτι ἡ γυνὴ πρέπει νὰ νυμφεύηται μεταξὺ τῶν 20 καὶ 45, πᾶν δὲ τέκνον, ὅπερ θὰ ἐγεννᾶτο πρὸ τῶν ἡλικιῶν τούτων, ἠξίου νὰ μὴ θεωρῆται νόμιμον. Καὶ ὁ ἱστορικὸς Τάκιτος ἀναφέρει ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Γερμανοῖς, οἵτινες ἐφημίζοντο διὰ τὴν ἔκτακτον σωματικὴν ῥώμην, οἱ γάμοι ἦσαν ὄψιμοι. Ἀπ' ἐναντίας οἱ ἀνατολικοὶ λαοὶ ἐνυμφεύοντο λίαν προώρως. Οἱ Ἰουδαῖοι ἐπέτρεπον τὸν γάμον μετὰ τὸ δωδέκατον ἔτος, οἱ δὲ Αἰγύπτιοι μετὰ τὸ δέκατον. Ἐν δὲ τῇ Ἀβυσσηνίᾳ καὶ τώρα ἀκόμη νυμφεύονται μεταξὺ τοῦ ἐννάτου καὶ τοῦ δεκάτου. Ὁ ὑπερβὰς τὸ 14ον ἔτος καὶ μὴ νυμφευθείς, θεωρεῖται ἄξιος περιφρονήσεως. Κατ' ἀναλογίαν δὲ ἡ ἀβυσσηνή, ἡ μένουσα ἄγαμος μέχρι τοῦ 20οῦ ἔτους εἶναι πλέον περιφρονημένη γεροντοκόρη.

Ἐπίσης προϊμώτατα νυμφεύονται ἐν Ἰαπωνίᾳ, Σιβηρίᾳ καὶ λοιπαῖς πολικαῖς χώραις. Καὶ ἐν γένει εἰς τὰς λίαν θερμάς, ὅσον καὶ εἰς τὰς λίαν ψυχρὰς χώρας ἡ ζωὴ διανύει συντόμως τὰ στάδια αὐτῆς, πρωΐμως ἀκμάζουσα καὶ παρακμάζουσα. Εἰς τὰς Ἰνδίας λ. χ. τὴν Περσίαν, τὸ Μαρόκον καὶ ἄλλους θερμοὺς τόπους, ἀπαντᾷ τις γυναῖκας μόλις τριακοντούτιδας ἐν ἐσχάτῳ γήρατι, πλήρεις ρητίδων καὶ ἀποστεωμένας, εἰς ἡλικίαν δηλαδὴ καθ' ἣν αἱ γυναῖκες τῶν

ἰδικῶν μας εὐκραῶν κλιμάτων εὑρίσκονται εἰς τὸ ἀνθηρότερον ἀκριβῶς σημεῖον τοῦ κάλλους καὶ τοῦ σφρίγους των. Ἡ κατάλληλος ὅθεν ὥρα τοῦ γάμου ἀναγκαίως παραλλάσσει κατὰ τόπους, κλῖμα καὶ περιβάλλον, ἡ ἀσφαλεστέρα δὲ σύμβουλος καὶ ἀσφαλεστέρα ὁδηγὸς εἶναι αὐτὴ ἡ φύσις, ἡ διεγείρουσα ἢ κατασιγάζουσα τὴν ἐρωτικὴν κλίσιν τῶν φύλων πρὸς ἄλληλα.

ΑΛΦΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΑΛΑΒΑΣΤΡΑ

ΑΜΛΕΤ

Ἔχω ἕναν Ἄμλετ μέσα μου ποῦ πάντα θέλει κάτι
χωρὶς νὰ ξέρῃ τι·
καὶ κυνηγᾷ φαντάσματα κι' ὀνείρων κόσμους πλάττει
κι' ἀνύπαρκτα ζητεῖ.

Ἔχω ἕναν Ἄμλετ μέσα μου ποῦ πάντα νύκτα - μέρα
τὸν τρώγ' ἡ συλλογή,
κ' ἡ σκέψι του κατήντησε παντοτεινὴ φοβέρα
κι' ἀγιάτρευτη πληγή.

Ἔχω ἕναν Ἄμλετ μέσα μου ποῦ πάντοτε ἀμφιβάλλει
'ς ὅ,τι σωστὰ θωρεῖ,
κι' ἂν πάρῃ μιὰν ἀπόφασι τὸ μετανοιώνει πάλι
καὶ δὲν ἐπιχειρεῖ.

Ἔχω ἕναν Ἄμλετ μέσα μου ποῦ τὸ θαρρεῖ γιὰ κρίμα
νὰ ζῇ ἢ νὰ μὴ ζῇ·
καὶ σέρνοντας τὰ πόδια του πρὸς τὸ στερνό του μνῆμα
σέρνει κ' ἐμὲ μαζί.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΙΣΜΑΝΟΓΛΙΟ

(Τὸ «*Ἐθνικὸν Ἡμερολόγιον*» αἰσθάνεται ἰδιαιτέραν τιμὴν δημοσιεῦον σήμερον τὸ κατωτέρω ὡραιότατον χρονογράφημα τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνα γραφὲν ἐπίτηδες δι' αὐτὸ ἀπὸ τὸν ἀμίμητον, τὸν ἀνεξάντλητον χρονογράφον μας).

ΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Μοῦ διηγήθησαν μίαν πρωτότυπον ἐκδίκησιν συζύγου. Τὸ πρᾶγμα, ἐννοεῖται δὲν συνέβη εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐδῶ τὰ πράγματα εἶνε πολὺ στερεότυπα καὶ, κατ' ἀπελπιστικὸν τρόπον, μονότονα. Οἱ ἀπατηθέντες εἰς οἱονδήποτε βαθμὸν σύζυγοι—ἡ βαθμολογία εἶνε ζήτημα, ὡς γνωστόν, προσωπικῆς ἀντιλήψεως τοῦ βαθμολογοῦντος — ὁσάκις ἀποφασίσουν νὰ ἐκδικηθοῦν, ἢ φονεύουν ἢ χωρίζουν. Ἕνας μόνον ἀπετέλεσεν ἐξαίρεσιν, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν γυναῖκα του ἠκρωτηρίασε τὸν ἑαυτόν του. Ἀλλ' αὐτὸς ἔμεινε παροιμιώδης καὶ ἄνευ ἐπομένου. Οἱ ἄλλοι, ὅπως εἴπομεν, ἀκολουθοῦν τὴν παράδοσιν.

Ἡ ἐκδίκησις, τὴν ὁποίαν θὰ περιγράψω, συνέβη εἰς τὸ Λονδῖνον, πρὸ ὀλίγων μηνῶν καὶ μοῦ τὴν διηγήθη ἀξιόπιστος κατὰ πάντα φίλος, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ τὴν παρακολουθήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον εἰς τὴν ἀγγλικὴν πρωτεύουσαν.

Τὰ πράγματα, λοιπόν, σημέβησαν ὡς ἑξῆς:

Ὁ σύζυγος, ἀπουσιάζων ἀπὸ δύο μηνῶν ἐκ Λονδίνου, δι' ὑποθέσεις του, ἐκρατοῦσε τακτικὴν καὶ τρυφερὰν ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ κανένα κακὸν ὄνειρον, κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, δὲν τοῦ εἶχε ταράξει τὴν συζυγικήν του ψυχήν. Τοῦ τὴν ἐτάραξεν ὅμως μία ἐπιστολὴ καλοῦ του φίλου. Ὁ φίλος τοῦ ἔγραφεν ὅτι ἡ γυναῖκα του θεᾶται παρὰ πολὺ συχνὰ καὶ κατὰ τρόπον προκαλοῦντα σχόλια, μὲ

κἄποιον γνωστὸν κύριον καὶ συνάδελφόν του. Καὶ διὰ νὰ προκαλῇ σχόλια ἡ στάσις τῆς συζύγου του εἰς μίαν κοινωνίαν, ὅπου τόση ὑπάρχει ἔντιμος ἐλευθερία εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ ὅπου οἱ ἄνθρωποι δὲν βιάζονται πολὺ νὰ σχολιάσουν παρομοίας φύσεως πράγματα, τοῦτο ἐσήμαινε διὰ τὸν ξενητευμένον σύζυγον, ὅτι ἡ φάβα του εἶχε κἄποιον λάκκον.

Ὡς ψύχραιμος, λοιπόν, Βρεττανός, σταθμίσας καλῶς τὰ πράγματα, ἐκάθισε καὶ ἔγραψε μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ μίαν ἄλλην πρὸς τὸν φίλον της. Εἰς τὴν πρώτην ἐσύσταινε νὰ διακόψῃ μίαν σχέσιν, ἡ ὁποία ἐσχολιάζετο εἰς βάρος της καὶ ἔκαμνεν ἔκκλησιν εἰς τὴν ἀξιοπρέπειάν της, διὰ τὰ περαιτέρω. Εἰς τὸν δεύτερον ἀνέφερε τὰ σχόλια, τὰ ὁποῖα εἶχαν περιέλθει εἰς γνῶσίν του καὶ τὸν παρεκάλει νὰ εὕρῃ τρόπον νὰ παύσῃ δίδων ἀφορμὴν εἰς παρεξηγήσεις. Ἐταχυδρόμισε τὰ δύο του γράμματα καὶ ἀνέμεινε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαβήματός του.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔλαβε τὰς σχετικὰς ἀπαντήσεις καὶ εἰς τὰς δύο του ἐπιστολάς. Καὶ τὶ μὲν τοῦ ἔγραψεν ἡ σύζυγός του δὲν ἐγνώσθη, οὔτε εἶνε διακριτικὸν νὰ ζητοῦμεν νὰ τὸ μάθωμεν, ἀφ' οὗ ἄλλως τε ἠμποροῦμεν νὰ τὸ φαντασθῶμεν. Ὁ συνάδελφός του ὅμως τοῦ ἐξέφραζε τὴν λύπην του διὰ τὴν παρεξήγησιν καὶ τοῦ ἔδιδε τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, ὅτι δὲν θὰ ἐπανίδῃ πλέον τὴν γυναῖκα του. Καὶ αἱ δύο ἐπιστολαὶ ὑπῆρξαν ἐννοεῖται, ἱκανοποιητικώταται καὶ ὁ ξενητευμένος σύζυγος ἐπανεῦρε τὴν ἡσυχίαν του. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας νέα ἐπιστολὴ τοῦ καλοῦ φίλου του τὸν εἰδοποίησεν, ὅτι τὸ σκάνδαλον ἐξακολουθεῖ καὶ εἰς μεγαλειτέραν ἔντασιν ἀκόμη. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ νὰ κανονίσῃ μόνος του τοὺς λογαριασμούς του.

Μόλις εὑρέθη εἰς τὸ Λονδῖνον, ἀφοῦ ἠσπάσθη τρυφερώτατα τὴν σύζυγόν του, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἁπλῶς ὑπόδικον εἰς τὴν συνείδησίν του, χωρὶς νὰ βιασθῇ νὰ τὴν καταδικάσῃ μὲ

τὰ ἀτελῆ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα κατεῖχεν ἡ συζυγική του δικαιοσύνη, ἔσπευσεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ καλοῦ του φίλου, ἐμελέτησε μαζῆ του τὴν ὑπόθεσιν, ἐζήτησε τὴν συνδρομήν του καὶ κατέληξαν εἰς κοινὰς ἀποφάσεις, τῶν ὁποίων τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ σταλῆ ἀμέσως εὐγενικὴ ἐπιστολὴ ἐκ μέρους τοῦ συζύγου πρὸς τὸν συνάδελφόν του, καλοῦσα αὐτὸν νὰ ἔλθῃ ἐντὸς τῆς ἡμέρας εἰς τὸ σπίτι τοῦ κοινοῦ διὰ νὰ δοθοῦν ἀμοιβαίως μερικαὶ ἀπαραίτητοι ἐξηγήσεις.

Ὁ ἄνθρωπος ἔσπευσεν, ἐννοεῖται, νὰ παρουσιασθῇ κατὰ τὴν ταχθεῖσαν ὥραν, ἕτοιμος νὰ δώσῃ τὰς ζητηθείσας ἐξηγήσεις. Τότε μεταξὺ τοῦ συζύγου καὶ αὐτοῦ διημείφθη ὁ ἑπόμενος διάλογος.

— Σᾶς ἐκάλεσα, κύριε, νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι δὲν ἐκρατήσατε τὸν λόγον σας.

— Τὸ παραδέχομαι. Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστεύσετε, ὅτι δὲν σᾶς ἠπάτησα.

— Τὸ πιστεύω. Ἀλλὰ μὲ ἐξεθέσατε εἰς τὴν κοινὴν χλεύην καὶ ἐξηκολουθήσατε νὰ μὲ ἐκθέτετε, μολονότι μοῦ ἐδώκατε τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας, ὅτι θὰ παύσετε νὰ τὸ κάμετε.

— Εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας, κύριε. Τί ἐπιθυμεῖτε;

— Ἐπιθυμῶ ἁπλούστατα νὰ σᾶς ἐκθέσω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν κοινὴν χλεύην. Καὶ θὰ ἐκτελέσω ἀμέσως τὴν ἀπόφασίν μου.

Τί νομίζετε ὅτι συνέβη; Τίποτε ἀπολύτως τρομερόν. Ὁ σύζυγος, βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τὸν φίλον του, ἔγδυσε τὸν κατάδικον, τὸν ἐπασάλειψε μὲ πίσσαν, τὸν ἐκύλισε κατόπιν εἰς ἕνα στρῶμα ἀπὸ πούπουλα καὶ ἀφοῦ τὸν μετέβαλεν εἰς πτερωτόν, τὸν ὡδήγησεν εἰς τὰ γειτονικὸν πάρκον — ἦτο νύκτα πλέον — καὶ τὸν ἔδεσε στερεὰ εἰς τὸν κορμὸν ἑνὸς δένδρου.

— Θὰ γελάσουν καλὰ μαζῆ σου τὸ πρωῒ οἱ διαβάται! τοῦ εἶπε τρίβων τὰ μάτια του ἀπὸ ἀγαλλίασιν.

Καὶ ἐπέστρεψεν ἱκανοποιημένος εἰς τὸ σπίτι του.

Ὅταν ἐγνώσθη ἡ πρωτότυπος ἐκδίκησίς του τὴν ἐπαύ-

ριον, ὁ μοναδικὸς ἐκδικητὴς δὲν ἐπρόφθανε νὰ λαμβάνῃ συγχαρητήρια ἀπὸ τοὺς φίλους του, διὰ τὴν μεγαλοφυᾶ του ἔμπνευσιν. Ἐδῶ, τὸ ὀλιγώτερον, θὰ τὸν ἔπαιρναν μὲ τὰ λεμόνια. Καὶ ὅμως δὲν θὰ εἶχαν δίκαιον.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς τὸν τάφον φοβεροῦ χαρτοπαίκτου

Κυττάξετε! τὸ μνῆμα του πῶς μοιάζει σὰν τραπέζι...
Τὴν νύχτα σὰν βρυκόλακας σηκώνεται καὶ παίζει!

ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ ἡλικία τῶν γυναικῶν. — Ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ', μέγιστος συρμὸς ὑπῆρχεν ἐν Παρισίοις, ὅπως αἱ κυρίαι διευθύνωσι μόναι τὰ ὀχήματα αὐτῶν. Ἐκ τούτου ὅμως ἐπήρχετο ἀπερίγραπτος σύγχισις. Αἱ ὡραιότεραι κυρίαι ἦσαν καὶ οἱ μᾶλλον ἀδέξιοι ἡνίοχοι, ὡς ἐκ τῆς ἀδεξιότητος δὲ ταύτης συνέβαινον καθ' ἑκάστην πολλὰ δυστυχήματα.

Ἐκ τούτων ἀνησυχήσας ὁ βασιλεύς, προσεκάλεσε τὸν ὑπουργὸν τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῷ συνέστησε νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς ζωῆς τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ.

— Θὰ τὸ πράξω εὐχαρίστως, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ ὑπουργός, ἀλλὰ θέλετε αὐτὰ τὰ δυστυχήματα νὰ ἐκλείψωσι καθ' ὁλοκληρίαν;

— Καὶ μ' ἐρωτᾶτε περὶ τούτου;

— Τότε σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ἐκλείψωσι μετ' ὀλίγας ἡμέρας.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἐδημοσιεύετο δι' ὅλων τῶν ἐφημερίδων καὶ ἐτοιχοκολλεῖτο εἰς τὰς ὁδοὺς ἡ ἑπομένη ἀστυνομικὴ διαταγή: «Ἀπαγορεύεται εἰς τὰς κυρίας νὰ ὁδηγῶσιν αἱ ἴδιαι τὰ ὀχήματα αὐτῶν, ἐὰν δὲν ἔχωσι συμπληρώσῃ τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των. Ἡ παραβᾶτις τιμωρεῖται».

Μετὰ δύο ἡμέρας οὐδεμία θυγάτηρ τῆς Εὔας, οὐδεμία Παρισινὴ ἐτόλμησε νὰ διευθύνῃ τὸ ὄχημα αὐτῆς, διότι οὕτω θὰ ἀπεδείκνυεν ὅτι ἦτο ὑπερτριακοντοῦτις.

ΑΙ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ

Η ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΗΜΕΡΙΝΗΝ ΡΩΣΣΙΑΝ

Τὸ ὅτι ἡ ἐλευθερία τοῦ τύπου δὲν ὑφίσταται ἐν Ρωσσίᾳ εἶνε γνωστόν. Πᾶσα ἀνεξαρτησία πνεύματος, πᾶσα ἀμερόληπτος κρίσις ἐπὶ οἱουδήποτε θέματος ἀπαγορεύεται. Τὸ κράτος ἔχει εἰς τὰς χεῖρας του τὸν χάρτην, τὰ δὲ τυπογραφεῖα ἐθνικοποιήθησαν. Οὕτω ἡ φωνὴ πάσης ἀντιπολιτεύσεως ἐπνίγη. Τὸν παρελθόντα Μάϊον μία καὶ μόνη ἐφημερὶς μὴ ἀσπαζομένη τὸν μπολσεβικισμὸν ἐπετράπη νὰ ἐκδίδεται, καὶ αὕτη ἦτο ὄργανον ἀναρχικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπετίθεντο πράγματι μὲ ἐξαιρετικὴν δριμύτητα καὶ βιαιότητα κατὰ τοῦ Λενίν. Περιττὸν νὰ προστεθῇ, ὅτι οἱ μπολσεβίκοι δὲν ἤργησαν νὰ τὴν παύσουν. Τώρα αἱ ἐφημερίδες εἶνε μέσον προπαγάνδας, ὅπως τὰ φυλλάδια, αἱ προκηρύξεις, αἱ εἰκόνες, αἱ κινηματογραφικαὶ ταινίαι, αἱ φωτογραφικαὶ πλάκες κλπ. ποῦ οἱ μπολσεβίκοι χρησιμοποιοῦν συνήθως διὰ τοὺς σκοπούς των.

Εἰς τὴν Μόσχαν, κέντρον τῆς μπολσεβικῆς ἰδέας, ἐκδίδονται αἱ σπουδαιότεραι μπολσεβικικαὶ ἐφημερίδες. Πρώτη ἔρχεται μὲ τίτλον ὑποβλητικώτατον ἡ «Μπιέδνοι» (Ἀθλιότης), ἡ ὁποία ἔφθασε νὰ τυπώνῃ ἄνω τῶν 300 χιλιάδων ἀντιτύπων, κυκλοφοροῦσα ἰδίως μεταξὺ τῶν χωρικῶν. Εἰς τὴν «Ἰζβέστιαν» (τὰ Νέα), τὴν ἐπίσημον ἐφημερίδα τῆς ρωσσικῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας τῶν Σοβιέτ, ἡ ὁποία τυπώνει 275 χιλιάδας ἀντιτύπων, συνεργάζονται οἱ διασημότεροι μπολσεβῖκοι ἡγέται· ὁ Λενίν, ὁ Τρότσκυ, ὁ Ραδέκ, ὁ Βουχαρὶν καὶ ἄλλοι. Τὸ ὕφος τῶν ἐφημερίδων αὐτῶν εἶνε σοβαρώτατον. Ἡ «Πράββδα», (Ἀλήθεια), ὄργανον τῶν κομ-

μουνιστῶν τῆς Μόσχας (κυκλοφοροῦσα εἰς 250 χιλιάδας ἀντιτύπων) καὶ ἡ ἄλλη «Πράββδα» τὸ ὄργανον τῶν ἐργατῶν τῆς Πετρουπόλεως, κηρύσσουν καθημερινῶς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ κομμουνισμοῦ. Ὁ Μάξιμος Γκόρκη γράφει εἰς τὴν τελευταίαν τακτικώτατα. Ἐπίσης ὑπάρχει καὶ ἡ «Ἰζβέστια», ὄργανον τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, ἡ ὁποία κυκλοφορεῖ εἰς 30 χιλ. ἀντιτύπων μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν. Τέλος ἐκδίδεται ἡ «Ἐκονομισκαΐ ζιζν» (Οἰκονομικὴ Ζωή), εἰς 30 χιλ. ἀντιτύπων, ἥτις εἶνε τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ μεγάλου οἰκονομικοῦ συμβουλίου τοῦ λαοῦ, πρόεδρος τοῦ ὁποίου εἶνε ὁ Ρυκώβ. Ἡ ἐφημερὶς αὕτη ἀποτελεῖ τὸ κάτοπτρον τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τοῦ μπολσεβικικοῦ καθεστῶτος.

Εἰς τὴν «Οἰκονομικὴν Ζωὴν» οἱ ἱστορικοὶ τοῦ μέλλοντος θὰ εὕρουν τὴν πραγματικὴν εἰκόνα τῆς σημερινῆς Ρωσσίας. Στατιστικὴ διαφόρων διατιμήσεων, ἀναλύσεις τῆς κρίσεως τῶν μεταφορῶν, ἐπιτυχίαι καὶ ἀποτυχίαι τῶν ἐθνικοποιήσεων, διακυμάνσεις τῶν μισθῶν κλπ. Αἱ μπολσεβικικαὶ ἐφημερίδες πωλοῦνται 2 ρούβλια τὸ φύλλον, τιμὴ εὐτελεστάτη, ὅταν ἀναλογισθῇ τις ὅτι ἕνα κουτὶ σπίρτα πωλεῖται εἰς τὴν Ρωσσίαν ἑκατὸ ρούβλια!

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι αἱ ἐφημερίδες αὗται θὰ εἶχον πολὺ μεγαλειτέραν κυκλοφορίαν, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουν ἄλλαι, ἀλλ' οἱ μπολσεβῖκοι, λόγῳ τῆς ἐλλείψεως χάρτου, παρ' ὅλην τὴν ζήτησιν δὲν τυπώνουν περισσότερα φύλλα τῶν ὅσων ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω. Οὕτω εἰς πολλὰς μικρὰς πόλεις τοιχοκολλοῦνται ἁπλῶς αἱ ἐφημερίδες καὶ ὁ κόσμος συνωθεῖται ἀναγινώσκων αὐτὰς εἰς τὸ ὕπαιθρον. Ὁ τύπος αὐτὸς ἀποτελεῖ μέγαν κίνδυνον διὰ τὴν Ρωσσίαν, ὅταν συλλογισθῇ τις, ὅτι ἡ νέα γενεὰ ἐν Ρωσσίᾳ δὲν ἀναγιγνώσκει εἰμὴ τὰς ἐφημερίδας αὐτάς, αἱ ὁποῖαι διαρκῶς κηρύσσουν τὸ εὐαγγέλιον τοῦ μπολσεβικισμοῦ. Πᾶν ἄλλο εἶδος πνευματικῆς τροφῆς, πᾶσα ἄλλη ἰδέα ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς.

N. M.

Ο ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ

Ἡ διάδοσις ὑγιῶν ἰδεῶν διὰ τοῦ ***ἡμερησίου*** καὶ ***περιοδικοῦ τύπου*** ἔπρεπε νὰ ἀποτελῇ στοιχειῶδες καθῆκον τῆς σοβαρᾶς καὶ ἐθνωφελοῦς Δημοσιογραφίας. Τοὐναντίον καθ' ἑκάστην τὸ Κοινὸν μανθάνει μύρια ψεύδη καὶ μυρίας ἀνοησίας ἀξιοδακρύτους. ***Ὁ κατὰ τοῦ Ἀλκοολισμοῦ ἀγὼν εἶνε κυρίως ἀγὼν δημοσιογραφικός,*** κατ' ἐμὲ κριτήν, ἀφοῦ ὅλοι συμφωνοῦσιν εἰς τὴν ἰδέαν τῆς διὰ τῆς διαπαιδαγωγήσεως τοῦ λαοῦ θεραπείας τοῦ κακοῦ. Ἂν ἤμην πολιτικὸς ἀνὴρ θὰ ἔλεγον «***δός μοι Τύπον νὰ σοὶ δώσω Λαόν***». Τόση εἶνε ἡ ἐπίδρασις, ἀρχομένου τοῦ 20οῦ αἰῶνος, τοῦ τύπου ἐπὶ τοῦ λαοῦ.

Μετὰ τὸν τύπον καὶ τὴν διάδοσιν ἀντιαλκοολικῶν ἀρχῶν, τὸ ***Σχολεῖον*** οἱ νεαροὶ ἐγκέφαλοι ποτιζόμενοι ἐγκαίρως μὲ τὸ μῖσος κατὰ τοῦ ποτοῦ προπαρασκευάζονται διὰ τὴν ἄμυναν κατὰ τοῦ μεγάλου ἐχθροῦ· εἰδικῶς θεωρῶ τὸν Προσκοπισμὸν ὡς ὄργανον ἰσχυρότατον, λόγῳ τῆς θαυμασίας ὀργανώσεως καὶ τῆς πρακτικωτάτης ἀσκήσεως τῶν ἠθικῶν διδαγμάτων.

Συναφῶς πρὸς τὸ ***Σχολεῖον*** νομίζω ὅτι ὁ ***Κινηματογράφος*** δύναται νὰ παράσχῃ μεγίστας καὶ μήπω ἐκτιμηθείσας ὑπηρεσίας εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀλκοολισμοῦ πάλην. Μόνον Κυβερνητικὴ μέριμνα θὰ ἠδύνατο ἀμέσως νὰ ἐπιβάλῃ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου ἀπὸ τοῦ μεγίστου ἐχθροῦ διὰ τῆς συμπράξεως καὶ τοῦ Κινηματογράφου. Ἀλλ' ὄχι μόνον τοῦτο δὲν γίνεται, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀφίενται αἱ ἀδιάπλαστοι ψυχαὶ τῶν ἐφήβων νὰ βλέπουν τὰ χειρότερα τῶν θεαμάτων καὶ νὰ παρακινῶνται εἰς τὴν διάπραξιν οὐιλδανῶν πράξεων. Ἐπικαίρως θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀναφωνήσῃ πρὸς τοὺς Κυβερνήτας τῶν Λαῶν «Μάρθα, Μάρθα, περὶ πολλὰ τυρβάζεις, ἑνὸς δὲ ἐστὶ χρεία».

Ἡ Ἐκκλησία θὰ ἦτο δραστικὸν μέτρον, ἐὰν ὁ κόσμος ἐσύχναζεν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὅταν σκεφθῇ κανεὶς ὅτι ὅλα τὰ ὑπόγεια κέντρα διασκεδάσεων, τὰ ἰσόγεια καὶ τὰ ἀνώγεια εἶνε πάντοτε καὶ πανταχοῦ ὑπερπλήρη ἀσφυκτικῶς, αἱ δὲ Ἐκκλησίαι καὶ αἱ αἴθουσαι διαλέξεων κεναὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, θὰ παραιτηθῇ τοῦ λαμπροῦ τούτου μέσου πολέμου κατὰ τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Τὸ μόνον θετικὸν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας πόρισμα εἶνε ἡ φράσις, ἣν μεταχειρίζονται οἱ πόται «Καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου!...» Τὸ ἀντίθετον κήρυγμα, ἡ ἀντίθετος διδασκαλία λείπουν, οἱ δὲ ἱερεῖς μονοτόνως ἐπαναλαμβάνουν «τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς»... καὶ δὴ καί... εἰς ὦτα μὴ ἀκουόντων... Τίς πταίει; μέγα ζήτημα καὶ οὐ τοῦ παρόντος.

Ἡ οἰκογένεια καὶ διὰ τῆς διδασκαλίας, ἀλλ' ἰδίως διὰ τοῦ παραδείγματος θὰ ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ μεγάλως· ἀτυχῶς οἱ γονεῖς παράδειγμα μὲν ἐλεεινὸν παρέχουν εἰς τὰ τέκνα των καὶ τὴν ὑπηρεσίαν των, διδασκαλίαν δὲ μᾶλλον τὴν ἀντίθετον παρέχουσι καὶ συνεχῆ, καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἀποτελεσματικωτέραν οἱασδήποτε ἄλλης διαπαιδαγωγήσεως ὁποθενδήποτε ἐρχομένης.

Οἱ Ἰατροί, οἵτινες δὲν πρέπει νὰ ἀρκοῦνται εἰς τὸ νὰ διαγινώσκουν, ὅταν διαγινώσκουν καὶ νὰ θεραπεύουν τὰς νόσους τῶν πελατῶν των, ἀλλὰ πρὸ πάντων κατὰ τὴν ταπεινήν μου γνώμην, πρέπει νὰ γίνωνται οἱ ἀνατροφεῖς καὶ προπαιδευταὶ τοῦ Λαοῦ καὶ ὅλων τῶν Κοινωνικῶν τάξεων, εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία, διδάσκοντες εὐλήπτως καὶ εἰς διαλογικὰς συζητήσεις καρποφορωτάτας τὰ δεινὰ τοῦ οἴνου καὶ τῶν οἰνοπνευματωδῶν, οἱ Ἰατροὶ εἶνε πρωτίστης τάξεως μέσον προσβολῆς τοῦ ἀπαισίου ἐχθροῦ. Ἀλλὰ τί γίνεται; Οἱ Ἰατροὶ ἰδίως εἶνε ὑπεύθυνοι ἐν μέρει εἰς τὴν διάδοσιν τῆς ἐσφαλμένης ἰδέας ὅτι ὁ οἶνος εἶνε τονικός, ὅτι

τὸ στήριγμα τῆς καρδίας εἰς τὸν τύφον καὶ τὴν πνευμονίαν κλ.π. εἶνε τὸ οἰνόπνευμα καὶ τὰ παραπλήσια. Ἀπὸ δὲ τῆς ἰδέας ὅτι τὸ οἰνόπνευμα καὶ ὁ οἶνος εἶνε τονικὰ καὶ σωτήρια εἰς τὸν νοσοῦντα μέχρι τῆς ἰδέας ὅτι αὐτὰ ταῦτα εἶνε τοιαῦτα καὶ εἰς τὸν ὑγιᾶ ἄνθρωπον, δὲν ὑπάρχει παρὰ ἓν μόνον βῆμα.

Ὁ στρατὸς θὰ ἦτο λαμπρὸν ἐκπαιδευτικὸν μέτρον ὀργανούμενος· ἀλλ' ὡς ἔχει, τοὐναντίον ἄνθρωποι, μηδέποτε πιόντες, εἰς τὸν στρατὸν μεθύσκονται καὶ ἀλκοολίζονται καὶ παρὰ τὴν μέθην καὶ τὸν ἀλκοολισμὸν ὁ νεαρὸς καὶ ἄπειρος στρατιώτης ὑπείκων καὶ εἰς παροτρύνσεις φίλων ἀποκτᾷ καὶ τὴν ἕξιν τοῦ καπνίζειν καὶ μεταβαίνει ἀποκτηνωμένος εἰς ἄλλους τόπους ἀποκομίζων ἄλλην δυστυχίαν. . .

Οἱ Σύλλογοι καὶ αἱ Ἑταιρεῖαι καὶ αἱ διαλέξεις μεγάλως ὠφέλησαν καὶ κέκληνται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον νὰ ὠφελήσουν. Ὅ,τι ἔκαμεν ὁ Forel ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον περιοδεύων καὶ ὁμιλῶν, ὅ,τι ἔκαμεν εἷς Legrain ἐν Γαλλίᾳ, ἀμφότεροι περιφανεῖς καὶ ἀγαπητοί μου φίλοι, μεθ' ὧν 22 ὅλα ἔτη συνεργάζομαι καὶ τοὺς παρακολουθῶ, δὲν ἔκαμαν ὅλαι αἱ Κυβερνήσεις καὶ ὅλοι οἱ Νόμοι τοῦ κόσμου. Διότι ὅλαι αἱ μεγάλαι καὶ εὐγενεῖς καρδίαι, συνασπισθεῖσαι εἰς τοὺς ἀντιαλκοολικοὺς τούτους Συλλόγους καὶ διδάσκουσαι καὶ μοχθοῦσαι κατώρθωσαν νὰ συγκινήσουν τοὺς Κυβερνήτας καὶ τοὺς Λαοὺς καὶ νὰ παρασκευάσουν ***κοινὴν γνώμην***, ἥτις εἶνε τὸ πᾶν εἰς τὰ τοιαῦτα ζητήματα. Μορφώσατε κοινὴν γνώμην καὶ σχηματίζετε **καὶ** αὐτὸν τὸν τρόπον μέγαν καὶ πρακτικὸν ποταμὸν δυνάμενον τὰ πάντα νὰ παρασύρῃ καὶ τοὺς πάντας. Σημειωτέον ὅτι ὅλα τὰ Ἔθνη τῆς Γῆς καὶ δὴ τὰ πεπολιτισμένα ἔχουν τοὺς Forel των καὶ τοὺς Legrain καὶ ἡ κοινὴ ὅλων συνεργασία θὰ δώσῃ ἡμέραν τινὰ τὰ ποθητὰ ἀποτελέσματα.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 18 Ὀκτωβρίου 1920

Σ. Γ. ΒΛΑΣΙΑΝΟΣ

National Bank
of Turkey
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1909
ΜΕΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΕΚ £ 1.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, ΟΥΝΙΟΝ ΧΑΝ, ΓΑΛΑΤΑ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ: ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 50 CORNHILL, E.C.—ΣΤΑΜΠΟΥΛ, ΚΕΝΑΤΖΙΑΝ ΧΑΝ—ΣΜΥΡΝΗ, ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΚΥΜΑΙΑΣ. — ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ: ΕΝ ΠΑΝΟΡΜΩ.—ΑΠΟΘΗΚΑΙ: ΣΤΑΜΠΟΥΛ ΤΟΥΤΟΥΝ ΓΙΟΥΜΡΟΥΚ—ΑΠΟΘΗΚΑΙ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΕΝ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΣ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

Προκαταβολαὶ δι' ὡρισμένας προθεσμίας ἢ διὰ τρεχουμένους λογαριασμοὺς ἔναντι παρακαταθήκης ἐμπορευμάτων, τίτλων, ξένων τραπεζογραμματίων, γραμματίων κτλ., ἀγοραπωλησίαι τίτλων ἐν τῇ Ἀγορᾷ καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, προεξοφλήσεις καὶ εἰσπράξεις γραμματίων ἐπὶ τῆς Τουρκίας καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, προεξοφλήσεις καὶ εἰσπράξεις κουπονίων καὶ δημολογιῶν κληρωθεισῶν, ἐκδόσεις συναλλαγματικῶν, ἐπιταγῶν καὶ καταβολαὶ τηλεγραφικῶς δι' ὅλας τὰς χώρας, ἐκδόσεις πιστωτικῶν πληρωτέων ἀπανταχοῦ τῆς Γῆς, ἐξασφάλισις τῆς νομισματικῆς διαφορᾶς διὰ τοὺς ἐξαγωγεῖς καὶ τοὺς εἰσαγωγεῖς, φύλαξις ἐμπορευμάτων, τίτλων, τραπεζογραμματίων καὶ διαφόρων ἀξιῶν, ἄνοιγμα τρεχουμένων, καταθέσεις ἐπὶ ὡρισμένῃ προθεσμίᾳ, ἄνοιγμα εἰδικῶν πιστώσεων καὶ φύλαξις τίτλων, ἀντικειμένων ἀξίας καὶ ἐμπορευμάτων ἐν ταῖς ἀποθήκαις, διαμετακομιστικῶς προερχομένων.

Guaranty Trust Co
of New-York

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΕΡΔΗ ΜΗ ΔΙΑΝΕΜΗΘΕΝΤΑ

ΣΥΝΟΛΟΝ	60.000.000	ΔΟΛ.
ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ ΣΥΝΟΛΟΝ ...	600.000.000	,,
ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ	800.000.000	,,

ΕΔΡΑΙ ΕΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ :

Fifth Avenue Office, Fifth Avenue & 44th Street
Madison Avenue Office, Madison Anue & 60th Street
Grand Street Office, 368 Grand Street

ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ : 32 Lombard Sreet, 5011 Pall Mall. - ΕΝ ΛΙΒΕΡΠΟΥΛΗ : 27 Cotton Exchange Buildings. - ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ : 145 Rue des Italiens. - ΕΝ ΧΑΒΡΗ : 122 Bouleward de Strasbourg. - ΕΝ ΒΡΥΞΕΛΛΑΙΣ : 156 Rue Royale.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ :
ΚΙΟΥΡΕΚΤΣΙΛΕΡ, ΓΙΛΔΙΖ ΧΑΝ, ΓΑΛΑΤΑ
ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ : "GARRITUS,,

ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΑΙ ΟΛΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ.-ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΡΕΧΟΥΜΕΝΟΥΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ, ΤΟΥΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΑΣ, ΤΟΥΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΥΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥΣ ΟΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΙΔΙΩΤΑΣ, ΠΑΡΕΧΕΙ ΤΟΚΟΥΣ ΕΠΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΩΝ ΕΙΣ ΕΠΙΤΑΓΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ ΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ, ΠΑΡΕΧΕΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥΣ ΟΙΚΟΥΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΥΣ ΠΡΟΣ ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΣΙΝ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ, ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΑΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΕΓΓΥΗΣΕΩΝ, ΕΚΔΙΔΕΙ ΠΙΣΤΟΤΙΚΑΣ ΚΑΙ "TRAVELLERS CHECKS,, ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙ ΞΕΝΑ ΤΡΑΠΕΖΟΓΡΑΜΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΧΡΥΣΑ, ΑΡΓΥΡΑ. - ΕΧΟΥΣΑ ΤΑΣ ΙΔΙΑΣ ΑΥΤΗΣ ΕΔΡΑΣ, ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟΝ Η "GUARANTY TRUST COMPANY OF NEW-YORK., ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΚΑΤΕΧΕΙ ΤΑ ΜΕΣΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΜΕΘ' ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ. - ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΤΗΣ ΠΑΡΕΧΕΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ, ΑΦΟΡΩΣΑΣ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ, ΤΑΣ ΕΜΠΟΡΙΚΑΣ ΔΙΕΞΟΔΟΥΣ, ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ, ΤΑ ΕΠΙΤΟΚΙΑ, ΤΑ ΤΙΜΟΛΟΓΙΑ, ΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ ΕΞΑΓΩΓΗΣ ΚΤΛ., ΚΤΛ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΤΗΣ
ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΦΡΑΓΚΑ 30.000.000

ΕΤΑΙΡΙΚΗ ΕΔΡΑ
ΠΑΡΙΣΙΟΙ, ΟΔΟΣ ΠΤΙ-ΣΑΝ, ΑΡ. 99

ΕΔΡΑ ΤΟΥ ΓΑΛΑΤΑ
ΟΔΟΣ ΒΟΕΒΟΔΑ, ΑΡΙΘΜ. 27-35

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ
ΜΠΑΚΤΣΕ ΚΑΠΟΥ, ΑΡΙΘΜ. 15-17

ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ
ΣΤΑΜΠΟΥΛ, ΤΑΧΤΑ-ΚΑΛΕ, ΑΡ.....

ΕΚΤΕΛΕΙ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΕΠΩΦΕΛΗΣ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ

Ἐνοικίασις χρηματοκιβωτίων ἐν Γαλατᾷ καὶ Πόλει, ἐντὸς αἰθουσῶν ἰσχυρῶν ἀτριεχουσῶν ὥσαν ἀσφάλειαν

ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΑΛΗΘΕΝ 150 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

400 ΕΔΡΑΙ ΚΑΙ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΝ ΙΤΑΛΙΑ ΚΑΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΠΟΙΚΙΑΙΣ

ΕΔΡΑΙ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ:

Ἐν Γαλλίᾳ: Παρίσιοι, Λυών.—*Ἰσπανίᾳ:* Βαρκελώνη, Ταραγώνη, Μὸν-Μπλάν, Μπόργια, Μπλάγκα.—*Ἑλβετίᾳ:* Λουγκᾶνο, Κιάσσο.—*Αἰγύπτῳ:* Ἀλεξάνδρεια, Κάϊρον, Πορτσαΐτ, Μανσοῦρα, Μπενῆ-Μοζάρ, Τάντα, Μπενῆ-Σουέφ, Μπιμπέ, Δεσούκ, Ρασοῦ, Ραγεούμ, Καφρᾶ, Ἐλ-Σεΐχ, Μαγκάγκα, Μεχαλᾶ-Καμπίρα, Μινιέχ, Μὶτ Γκάμρ, Ζαγκαζὶκ.—*Μάλτᾳ:* Μάλτα.—*Συρίᾳ:* Χαλέπιον, Βηρυτός, Δαμασκός, Τρίπολις τῆς Συρίας.—*Παλαιστίνῃ:* Ἱερουσαλήμ, Ἰόππη, Καΐφα.—*Ἐν Κωνσταντινουπόλει:* Ἐν Γαλατᾷ καὶ Σταμπούλ.—*Ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ:* Σμύρνη, Σώκεια καὶ Ἔφεσος.—*Ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Αἰγαίου:* Ρόδος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΓΑΛΑΤΑ: ΜΠΟΥΓΙΟΥΚ ΚΑΜΟΝΔΟ ΧΑΝ
Τηλέφ. Πέραν 390 - 391

ΣΤΑΜΠΟΥΛ: ΣΟΥΛΤΑΝ ΧΑΜΑΜ, ΠΙΝΤΟ ΧΑΝ
Τηλέφ. Σταμπούλ 1053

ΔΙΑΜΕΤΑΚΟΜΙΣΤΙΚΑΙ ΑΠΟΘΗΚΑΙ ΣΚΟΥΤΑΡΕΩΣ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΜΕΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΥ **48.000.000**

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ:
Γαλατᾶ, Ὁδὸς Βοεβόδα. — Τηλέφωνον, Πέραν 1926|27

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ:
Ὁδὸς Μεϊδαντζίκ, ἔναντι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Τ/μείων καὶ Τηλεγράφων—Τηλέφ. Σταμπούλ 818

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ: Ἀγρίνιον, Καλάμαι, Ἡράκλειον, Χαλκίς, Καβάλλα, Χίος, Ἰωάννινα, Λάρισσα, Λῆμνος (Κάστρον), *Μιτυλήνη, Πάτραι, Πειραιεύς, Ρέθυμνος, Θεσσαλονίκη, Σάμος* (Βαθὺ καὶ Καρλόβασι), *Σμύρνη, Σύρος, Τρίπολις, Βόλος.—ΕΝΑΙΓΥΠΤΩ: Ἀλεξάνδρεια, Κάϊρον, Πόρτ-Σάϊτ.—ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ: Ρένσουρς Στρὴτ 22, Μαγχεστρία.—ΕΝ ΚΥΠΡΩ: Λεμησσός, Νικοσία.*

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΣΧΟΛΕΙΤΑΙ ἐπὶ παντὸς εἴδους τραπεζιτικῶν ἐργασιῶν, οἷον προεξοφλήσεις, εἰσπράξεις, προκαταβολαὶ ἐπὶ προσαγωγῇ τίτλων καὶ ἐμπορευμάτων, ἔκδοσις πιστωτικῶν, ἐπιταγῶν καὶ διαταγῶν πληρωμῆς. Φύλαξις τίτλων, ἐνοικίασις χρηματοκιβωτίων, χρηματιστικαὶ πράξεις, πληρωμὴ κουπονίων, ἄνοιγμα τρεχουμένων, ἀγοραπωλησία ξένων νομισμάτων.

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΔΕΧΕΤΑΙ ὑποθήκας χρημάτων ὅψεως ἢ ἐπὶ ὡρισμένῃ προθεσμίᾳ, δέχεται ἐμπορεύματα ἐπὶ παρακαταθήκῃ καὶ ἐπὶ ἐλευθέρᾳ ἀποσύρσει.

Εἰδικὴ ὑπηρεσία Ἀποταμιευτηρίου ἐπὶ τόκῳ 6 %

ΗΝΩΜΕΝΑ ΖΥΘΟΠΟΙΕΙΑ

ΜΠΟΜΟΝΤΙ-ΝΕΚΤΑΡ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΜΕΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

6.000.000 ΕΛΒΕΤΙΚ. ΦΡΑΓΚΩΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΖΥΘΟΥ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, ΦΕΡΙΚΙΟ-Ι ΚΑΙ ΒΑΘΥΡΡΥΑΚΙ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΖΥΘΟΥ & ΠΑΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

ΖΥΘΟΣ ΞΑΝΘΟΣ & ΜΑΥΡΟΣ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΟΣ ΕΚ ΚΑΘΑΡΟΥ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΒΡΥΩΝΙΑΣ

Ἐξαγωγὴ εἰς βαρέλια καὶ φιάλας καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολήν

ΦΙΛΟΚΛ. ΓΟΥΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ, ΜΕΣΙΤΕΙΑΙ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ

Γαλατᾶ, Χαβιὰρ-Χάν, Ἀριθμ. 15

Τηλέφωνον: Πέραν 385

ΤΜΗΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

ΕΚΤΕΛΩΝΙΣΕΙΣ, ΔΙΑΜΕΤΑΚΟΜΙΣΕΙΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ

Ἀποθήκη Διαμετακομίσεων (Τρανσίτ)

Φανάριον Πετρὶ-Καποῦ Τηλ. Πόλις 2845

ΑΠΟΘΗΚΗ

Πόλις Μεσαδὲτ Χὰν 7-8. Τηλ. Πόλις 1177

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Ἐν Ἀμισῷ καὶ Bergenen τῆς Νορβηγίας

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

Εἰς ὅλας τὰς Πόλεις τῆς Μαύρης Θαλάσσης

Τηλεγρ. Διεύθυνσις: ΓΟΥΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΧΡ. ΜΠΑΖΙΩΤΗΣ

ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΕΣ-ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ
ΝΑΥΛΩΣΕΙΣ-ΝΑΥΠΗΓΗΣΕΙΣ ΑΤ/ΠΛ.
ΕΜΠΟΡΙΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ (προκυμαία Γαλάτα),
ΣΜΥΡΝΗ, ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ, ΝΕΑ-ΥΟΡΚΗ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ:
ΠΑΤΡΑΙ—ΒΟΛΟΣ
ΚΑΛΑΜΑΙ—ΚΑΒΑΛΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ:
ΓΑΛΑΖΙΟΝ (27, οδός Πορτοδόνιζ), ΒΡΑΪΛΑ (οδός Μιζιτίλορ),
ΚΩΝΣΤΑΝΤΖΑ

Πρακτορεῖα καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολὴν καὶ εἰς τοὺς κυριωτέρους λιμένας

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις: BAZIOTIS

(Ποῖος δὲν γνωρίζει τὸν κ. Στῦρον Μελᾶν; Εἶναι ὁ δημοσιογράφος καὶ φιλολόγος, ὅστις ἀποτελεῖ ὅλως ἰδιάζουσαν καὶ ἐξαιρετικὴν φυσιογνωμίαν ἐν τῇ νεοελληνικῇ λογοτεχνίᾳ. Περὶ τοῦ κ. Μελᾶ δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι κατέκτησεν ἐξ ἐφόδου τὴν ἐξαιρετικὴν θέσιν αὐτήν, διότι ἡ φιλολογική του παραγωγή, ἀρξαμένη ἀπὸ τῶν πρώτων δημοσιογραφικῶν του βημάτων ὑπῆρξε τελεία καὶ πλήρης ζωῆς. Ὁ «Γιὸς τοῦ Ἴσκιου», ἓν δανανὸν δρᾶμα, ὅπερ ἐδόθη καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει μετὰ μεγίστης ἐπιτυχίας, τὸ «Κόκκινο Πουκάμισο» καὶ ἡ «Φλόγα» ὑπῆρξαν ἀληθινὰ ἀριστουργήματα, τὰ ὁποῖα ἀνέδειξαν τὸν σημερινὸν χρονογράφον τοῦ «Ἐλευθέρου Τύπου» καὶ τὸν ἐπέβαλον εἰς τὴν ἀθηναϊκὴν κριτικήν. Τὸ κατωτέρω ὡραῖον διήγημα ἀποσταλὲν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου συναδέλφου καὶ φίλου δημοσιεύομεν ἀσμενέστατα καὶ ὡς ἐλάχιστον δεῖγμα τῆς λογοτεχνικῆς του ἀξίας).

ΤΟ ΦΥΚΙ

Ὁ πατέρας μου μ' ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ γραμματικὸς «δὲν εἶναι μὲ τὰ σωστά του!»

— Ξεύρεις τί ἔκαμε; Ἔπιασε κι' ἔσχισε ὅλα τὰ χαρτιὰ ὅσα εἶχαν τυπωθῇ σὲ ρὸζ χαρτί!... Τί κουταμάρα! Δὲν εἶναι στὰ καλά του!...

Ἐγὼ ξεροκατάπινα σαστισμένη. Εἶχα κάποια στενοχωρία. «Μὰ τί μὲ νοιάζει». Ἔτσι ἐσυλλογίστηκα. Ἔβλεπα συχνὰ τὸν Ἀχιλλέα.

Περνοῦσεν ἐπάνω σ' ἕνα καρροτσάκι μ' ἕνα ἄλογο μικρὸ καὶ ὡραῖο. Ἔκανε τὸ καμτσίκι του νὰ τρίζῃ καὶ ἦτο τόσον ὡραῖος!... Ἄλλοτε τὸν ἔβλεπα τῆς βραδυές, ποῦ περνούσαμε στοῦ Ταμία. Δὲν μ' ἐπρόσεχε πολύ. Ὅταν συνέβαινε νὰ μὲ χορεύσῃ κανένα βράδυ, πάντοτε ἔχανα τὸ ρυθμὸ τοῦ

χοροῦ· ἐμπερδευόμην κ' ἐκοκκάνιζα. Οἱ ἄλλοι μ' ἐκύττοζαν καὶ γελοῦσαν. Αὐτὸ μὲ πλήγωνε βαθειά.

*
* *

— Τὸν χειμῶνα ὅλον τὸν πέρασα μὲ ἀπελπισίαν καὶ δάκρυα: Ὁ Ἀχιλλέας ἔφυγε γιὰ τὴν πρωτεύουσα, χάριν τῶν σπουδῶν του. Γράμματα ἔστελνε στὸν πατέρα του καὶ στὲς ἀδελφές του.

Σ' αὐτὰ δὲν ἀνέφερε καθόλου γιὰ μένα. Ἤμουν ἀπαρηγόρητη. Κρυφά, ἀπάνω ψηλὰ στὴ σοφίτα μας, μὲ τὸ καλαμάρι καὶ τὴν πέννα μου, ἔγραφα γράμματα ἀπὸ μέρους τοῦ Ἀχιλλέα καὶ ὑπέγραφα· «ὁ αἰώνιος λάτρης σου, Ἀχιλλέας». Τὰ σφράγιζα, τἄβαζα κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι μου καὶ τὸ πρωΐ, ἀφοῦ τὰ διάβαζα, ἐκαθόμουν καὶ τοῦ ἀπαντοῦσα, ψηλὰ στὴ σοφίτα, μοναχή, πολλὲς φορὲς καὶ δακρύζοντας. Ὁ χειμῶνας ἦτο βαρὺς καὶ στὲς νυχτεριναὶς συντροφιές, ἂν ἐρχότανε κανένας, ἐγὼ ἢ ἐκοιμώμουν ἢ ἔμενα σιωπηλή· τόσον, ποῦ μοῦβγαλαν τ' ὄνομα: «Ἀνίσκιωτο κορίτσι».

Μίαν αὐγήν, ὡς τὸ τέλος τοῦ Φλεβάρη, ὁ πατέρας μου εἶπεν:

— Αὐτὸς ὁ γραμματικός μας δὲν εἶναι διόλου καλά. Κάνει λάθη καὶ θὰ μὲ στείλῃ καμμιὰν ὥρα στὴ φυλακή. Τὸ μυαλό του ἔχει πάρει ἀέρα καὶ λέει ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. Δὲν εἶναι στὰ σωστά του!... Δὲν ξέρω τί ἔχει.

Ἐγὼ ἤξευρα τί εἶχε· ἀλλὰ ποιὸς τοὔφταιγε λοιπόν;

Στὸ χωριὸ δὲν ἐπήγαμε πειά. Ὁ πατέρας μου ἔκαμε στὸ διάστημα τοῦ χειμῶνα δέκα ταξείδια μοναχός. Μιὰ βραδυὰ παρ' ὀλίγον νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ κρύο. Τὸν γραμματικό μας δὲν τὸν εἶχα ἰδῇ παρὰ μιὰ φορὰ στὴν Ἐκκλησία. Ἦτο κίτρινος περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε. Ἡ Ἀντιγόνη ἔλεγε γιὰ αὐτόν, ὅτι θὰ πεθάνῃ πολὺ γρήγορα. Ἔκαμα πολλὲς φορὲς ὅτι θὰ τὸν λυπηθῶ. Ἀλλὰ ὁ γιατρὸς ἔλεγε:

— Εἶναι «χοιραδικὴ φύσις». Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι διαρκῶς πάσχουν καὶ δὲν ζοῦν πολλὰ χρόνια.

Ἐγὼ δὲν τοῦ ἔφταιγα λοιπόν. Ἀλλὰ πάλι τί μ' ἔμελλε;...

Ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέφτη πολλὲς φορὲς ἐκαμάρωνα τὸν ἑαυτό μου καὶ συλλογιζόμουνα τὸν Ἀχιλλέα.

Ἔπειτα ἀπὸ κάθε τέτοια φορὰ τοῦ ἔστελνα κι' ἀπὸ ἕνα γράμμα. Πάντα τοῦ ἔγραφα πολλὲς σελίδες καὶ τὸ χαρτὶ ποτὲ δὲν μοῦφτανε. Τὰ γράμματα ποῦ ἔγραφα, ἂν τὰ ἔστελνα, θὰ ἐγέμιζε κασέλλες ὁλόκληρες.

*
* *

Ὁ ἀσπρομάλλης χειμῶνας ἐπέρασε κι' ἐμύρισεν ἡ ξανθὴ ἄνοιξις. Μοῦζι μὲ τὰ χελιδόνια, ποῦ ξαναπόθησαν τὰ γνωστά μέρη, ἔφτασε κι' ὁ Ἀχιλλέας μιὰ ροδινὴ αὐγὴ στὸ νησί. Εἶχε γείνῃ ἄνδρας σχεδὸν καὶ τὰ μάτια του εἶχαν ἕνα ἀλλοιώτικο φῶς τώρα.

Ἔπειτα ἦτον πειὸ σοφὸς ἀπὸ πέρυσι, πειὸ σοβαρός. Τὴν πρώτη Κυριακὴ ἀπ' τὴν ἡμέρα ποῦρθε ἐσυμφωνήσαμε νὰ πᾶμε περίπατο σ' ἀκρογιάλι: τὰ κορίτσια τοῦ Ταμία, ὁ γραμματικός μας — γιὰ ν' ἀναπιεύσῃ τὸν καθαρὸν ἀέρα — ἐγώ, κι' ὁ Ἀχιλλέας. Μετὰ τὴ λειτουργία ἐτήραμε τὸν κατήφορο πρὸς τ' ἀκρογιάλι κατὰ τὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τοῦ νησιοῦ.

Ἕνας πελώριος βράχος ἦτο δεξιά, ποῦ δὲν μποροῦσε ν' ἀνέβῃ κανείς, ποῦ — σὰν νὰ ἔσκυβαν ν' ἀκούσουν τὸ κῦμα — ἦσαν σκυφτὰ φυτρωμένα ἄγρια φυτά.

Ἕνας σταχτὴς βράχος, ἀκούραστος γίγαντας μ' ἐμπρὸς βγαλμένα τ' ἄγρια σιήθια, ἀψήφαε τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ κυμάτου τὴ λύσσα τὸν χειμῶνα. Καὶ τὴν ἄνοιξι — σᾶν ὅλη τὴν πλάσι — γαλήνιος καὶ μεγαλοπρεπὴς ἄφινε ν' ἀνθίζουν στὴς σχισματοριές του ἡ ἀγριοβιολέτες. Εἰς τοῦ μικροῦ κυμάτου τὸ τραγοῦδι, ποῦ ἄκουε νύχτα μέρα, ἀπαντοῦσε μὲ τὴς χαρωπὲς ὀξεῖες φωνὲς τῶν πετροχελιδονιῶν, ποῦ τοῦ θυμοῦντο πάντα, γιατ' εἶχαν τὴς φωλιές τους στὴς γοῦβες του, τὴς ἀπάτητες.

Ἀριστερὰ ἁπλώνετο τὸ χαμηλὸν ἀμμουδερὸν ἀκρογιάλι, ὁλοκέντητο ἀπὸ τὴς πράσινες ἀγκαθωτὲς τοῦφες τῶν βούρλων,

Ἦτον ὡραῖο πρωΐ, ἀπὸ κεῖνα, ποῦ χύνουν στὴ ψυχὴ γλυκεῖα θλῖψι. Ὁ οὐρανὸς ἦτο σταχτὴς ἀνοιχτός, σᾶν ἀπὸ φτερὰ περιστεριοῦ. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἀτλώνετο ἁπαλὸ πίσω ἀπὸ τὸ ἄβρὸ νεφέλωμα. Ὁ ἥλιος δὲν ἐφαίνετο, ἀλλὰ τὸν ἐμάντευε κανένας ὁλόκληρον, πίσω ἀπὸ ἕνα λευκὸν στρογγυλὸν κύκλον ποῦ ἐφωτίζετο ἰσχυρότερα ἀπὸ ὅλον τὸν ἄλλον οὐρανόν.

Ἡ θάλασσα ἦτον ἥσυχη μέν, ἀλλὰ εἶχε κάποιες ρυτίδες— ἀρχὲς θυμοῦ. Ἐγυάλιζε ὅλη ὅπως εἰς τὸ σληνόφως. Ἄνεμος νότιος ὑγρὸς ἐφυσοῦσε μὲ δύναμιν κι' ἐκολλοῦσε τὰ φουστάνια μας ἐπάνω στὰ πόδια μας. Ἐπερπατούσαμε ἀργά. Τὸ δυσάρεστον περπάτημα στὴν ἄμμο.

Ὁ γραμματικός μας φοροῦσε μιὰ καινούργια φορεσιὰ καὶ περπατοῦσε κοντά μου.

Ὁ Ἀχιλλέας, ἡ Ἀντιγόνη κι' ἡ Πανώρηα εἶχαν στολίσει τὸ στῆθος τους μὲ ἀγριολούλουδα. Ἐγὼ περπατοῦσα πίσω τους κι' εἶχα μιὰ χαρά, μιὰ τρελλὴ χαρά!... Ὁ Ἀχιλλέας μοῦ ἐπρόσφερε ἕνα λουλοῦδι.

— Εὐχαριστῶ.

Ἐκατάλαβα ἕνα «τὰκ» μέσα στὰ σπλάγχνα μου κι' ἐνόμισα πῶς θὰ πέσω κάτου. Τὸ κεφάλι μου ἔγινε γιὰ μιὰ στιγμὴ φωτιά.

Ἕνας γλάρος κατέβηκε μὲ ὁρμὴ ψηλὰ ἀπὸ τὸν αἰθέρα, ἐβούτησε τὴν μύτη του εἰς τοὺς ἀφρούς, ἔκαμε φτερὸ ἔπειτα κι' ἀπομακρύνθηκε κράζοντας.

—Τί ὡραῖα ποῦ ἐπέρασα τὸν χειμῶνα! ἔλεγεν ὁ Ἀχιλλέας. Θαυμάσια! Στὴν πρωτεύουσα βλέπει κανεὶς τόσα πολλά!...

— Κορίτσια, ρίχνουμε πετραδάκια; εἶπεν ἡ Πανώρηα.

Ἀμέσως ὅλοι ἐπήραμε μικρὰ πλακουτερὰ πετραδάκια κι' ἐπετροβολούσαμε τὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν.

Ὅποιος ἔκανε πειὸ πολλὲς ἐπαφὲς μὲ τὴν ἐπιφάνεια, ἐκεῖνος ἦτον ἄξιώτερος.

Ἡ πετρίτσες πηδοῦσαν, ξαναπηδοῦσαν, εἰς μίαν, δύο, τρεῖς,

τέσσαρες καμπύλες. Ἔκαναν σὲ κάθε ἐπαφὴ νὰ γεννῶνται ἄπειροι κύκλοι ἐπάνω στὰ νερά, κι' ἔπειτα ἐβούλιαζαν.

Ὁ γραμματικός, ἔρριχνε κι' αὐτός. Ἀλλὰ ὅλες ἡ πετρίτσες ἐβούλιαζαν μὲ τὸ πρῶτο.

Ὅλοι ἐμεῖς ἐγελούσαμε κι' ἐχτυπούσαμε τὰ χέρια μας μὲ περιπαιχτικὸν τρόπον.

Αὐτὸς κοκκίνιζε, ξαναεπιχειροῦσε καὶ πάλιν ἡ πέτρες ἐβουλιαζαν.

Ὁ Ἀχιλλέας ἔκαμε μ' ἕνα πετραδάκι δώδεκα καμπύλες στὸ νερό. Καὶ ἡ πετρίτσα ἐπῆγε μακρυὰ πολὺ μακρυά. Τοῦ κάμαμε παλαμάκια. Αὐτὸς ἐκαμάρωνε.

Ὁ γραμματικός μας ἔγινε τώρα κόκκινος ἀκόμα περισσότερο. Τὰ μάτια του ἦσαν σασισμένα. Ἕνα πετροχελίδονο, μὲ τὸ ἄσπρο στῆθος καὶ τὰ μαῦρα φτερά, ἐπέρασε ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλήν του. Τὸ κύτταξε μελαγχολικά.

***

Ἐπερπατοῦσα τώρα κοντὰ στὸν Ἀχιλλέα. Εἶχε βγάλει τὸ καπέλλο του κι' ὁ ἀέρας ἐχάϊδευε τὰ μαλλιά του καθὼς καὶ τὰ δικά μου. Ἐσυλλογιζόμουνα πῶς εἶναι ἡ καλλίτερη ὥρα τῆς ἡμέρας, ὅταν σὲ χαϊδεύῃ ὁ ἄνεμος. Ἔπειτα ἐρέξαμε πρὸς τὰ πόδια τοῦ ψηλοῦ βράχου. Ὅποιος περάσῃ τὸν ἄλλον. Ὁ γραμματικὸς ἔμεινε πίσω, πολὺ πίσω.

Προσεπάθησε νὰ τρέξῃ, ἀνάσαινε ὅμως γρήγορα, ἐδαγκανε τὰ χείλη, ἐφούσκωνε, καὶ στὸ τέλος ἐστάθη καὶ ἐρχότανε σιγὰ σιγά, κοπιασμένος καὶ ὠχρὸς σᾶν νεκρός.

— Τὸν κακομοίρη! εἶπεν ἡ Ἀντιγόνη.

Ὅλες μαζὶ ἀρχίσαμε ἕνα τραγοῦδι, ἀφοῦ ξεκουραστήκαμε. Ἕνα κοπαδάκι πετροχελίδονα ἐπέταξαν μαζὶ ἀπὸ μιὰ κουφάλα τοῦ βράχου φωνάζοντας χαρούμενα. Ἐκαθήσαμε σ' ἕνα βράχο σᾶν τραπέζι κι' ἐξακολουθήσαμε τὸ τραγοῦδι.

Ἕνα φύκι πράσινο παράδερνε ἐκεῖ κοντά, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ βρῇ ἡσυχία. Τὸ κυματάκι τὸ χάϊδευε, τὤπερνε, τὤφερνε στὴν ἀμμουδιά, τὸ ξανάπαιρνε ἀπὸ ἐκεῖ, τὸ ξαναπήγαινε μέσα, τὸ ξανάφερνε ἔξω, τὸ τυραννοῦσε.

Ὁ γραμματικὸς τὸ κυττοῦσε μὲ μάτια περίλυπα. Ἔπειτα ἔβαλε πολὺν κόπο καὶ μοῦπε σιγά, κρυφὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους:

— Βλέπετε; Βλέπετε αὐτὸ τὸ φύκι;.... Ἐγὼ εἶμαι τὸ φύκι!...

Δὲν ξέρω ἂν ἀνατρίχιασα ἀπὸ τὰ λόγια του ἢ ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος ἐψύχρανε κάπως. Τοῦ εἶπα ἔπειτα ἀπὸ λίγο:

— Γιατί;

Ἐσιωπήσαμε. Ὁ Ἀχιλλέας ξαναῆλθε κοντά μου καὶ μοῦδειξε ἕνα παράξενο κοχύλι μὲ μικρὰ ποδαράκια, ἔξω ἀπὸ τὰς σχισμάς του. Κόκκινα ποδαράκια.

— Σ' ἀρέσει αὐτὸς ὁ κύριος ὁ θαλασσινός; Βλέπεις; φορεῖ πολύχρωμη τουαλέττα!...

Ἐγέλασα δυνατὰ τόσο, ποῦ φοβήθηκα ἡ ἴδια.

Ἔκαμα νὰ πιάσω τὸ κοχύλι κι' ἔπιασα τὸ χέρι τοῦ Ἀχιλλέα. Τοῦ τῶ̃ρφιξα δυναιά. Ἐκεῖνος ἔκαμε ἕνα μορφασμὸ κι' ἔφυγε ἀπὸ κοντά μου. Ἐκάθησε, ἐσφύριξε ἕνα σκοπὸ ποῦ ἦταν τοῦ συρμοῦ στὴν πρωτεύουσα. Ἐσφύριζε τόσον ὡραῖα!..

Τὸν εἶχε μάθη, ἀφοῦ ἐξώδεψε μιὰ νύχτα σεὶς ἀδελφές του καὶ ἐκεῖνες συνώδευσαν τὸ σφύριγμα μὲ τὲς φωνές των. Μιὰ τρελλὴ γλυκεῖα στροφὴ ἐκυλίσθη στὴν ἡσυχία τοῦ ἀκρογιαλιοῦ.

Ὁ γραμματικὸς ἐκύτταξε τὸν οὐρανό.

— Μοῦρχεται νὰ κολυμπήσω! εἶπεν ξέφνα ὁ Ἀχιλλέας. Ἡ θάλασσα εἶναι τόσο καλὴ σήμερα!.... Καὶ δὲν κάνει καὶ κρύο!...

Ἡ ἀδελφές του διεμαρτυρήθησαν.

— Τί; μ' αὐτὸν τὸν ἀέρα; ποῦ ὅσο πάει καὶ δυναμώνει;

Ἐγὼ εἶχα ἄλλην ἰδέα.

— Πῶς μ' ἀρέσει νὰ βλέπω! Θεέ μου, πῶς μ' ἀρέσει! ὅταν μάλιστα πηγαίνῃ κανεὶς μακρυά, πολὺ μακρυά! Ποῦ μόλις νὰ φαίνεται!...

Ἔπλεξα τὰ χέρια μου, ὅπως κάνει κανεὶς ὅταν τοῦ ἀρέσῃ κάτι τι πάρα πολύ.

Ὁ Ἀχιλλέας ἐπέμενε:

— Μὰ εἶναι χαρὰ Θεοῦ!... Θὰ κολυμπήσω.

Ἐπήγαινε νὰ βρῇ μέρος κατάλληλο νὰ γδυθῇ σὲ κάποια χαμηλὴ κουφάλα τοῦ βράχου.

Ὁ γραμματικὸς τὸν ἠκολούθησε μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι.

— Τί, θάλθετε καὶ σεῖς;

— Ναί... Δηλαδὴ μοῦ τὸ ἐσύστησεν ὁ γιατρός!... Εἶναι γιὰ νὰ παχύνω!...

Ἐγέλασε ἀδιόρατα καὶ πικρά. Τὸ πρόσωπό του ἦτο τόσο λυπημένο!...

Μπᾶ! καλέ, ἐλᾶτε ἐδῶ ποῦ θ' ἀκοῦστε τὲς παλάβρες τοῦ Ἀχιλλέα!... Κύριε ἐλέησον!...

Ἡ Ἀντιγόνη προσεπάθησε νὰ τὸν κρατήσῃ.

Ἐκεῖνος ἐγέλασε πάλιν πικρὰ καὶ εἶπε:

— Μὴ σᾶς νοιάζῃ!... Εἶναι τόσο ἥσυχη ἡ θάλασσα!... ὕστερα μοῦ τὸ εἶπεν ὁ γιατρός!... Μοῦπε, μάλιστα νὰ πηγαίνω μακρυά, πολὺ μακρυά, ποῦ μόλις νὰ φαίνεται ὁ ἄνθρωπος!...

Μ' ἐλόγχισε μ' ἕνα βλέμμα κι' ἀκολούθησε γρήγορα τὸν Ἀχιλλέα.

*
* *

Κάποιο μέρος τοῦ οὐρανοῦ ἄνοιξε. Εἶχε δυναμώσει ὁ ἄνεμος λιγάκι. Ἀπὸ ἕνα μικρὸ παράξενο γαλάζιο, σὰν μικρὸ παραθυράκι, ὁ ἥλιος ἐπρόβαλε σὰν ὠχρόχρυσο βλέφαρο, μὲ μακρυὲς χρυσὲς βλεφαρίδες. Μᾶς κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἔκαμε γρήγορα νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ τὸ σταχτὶ νεφέλωμα.

Κάποιο μέρος τῆς θαλάσσης ἔλαμπε στὴ μέση σὰν ποταμάκι, ἀπὸ φῶς.

— Τί τρέλλα!... Τί κουταμάρα!... εἶπεν ἡ Πανώρηα. Πᾶμε νὰ βροῦμε ἀχιβάδες; Τί, θὰ καθήσουμε νὰ τοὺς περιμένουμε;

Ἐτρέξαμε εὔθυμοι ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ταντέλλες ἀπὸ ἀφροὺς ἄπλωνε τὸ κῦμα στὴν ἀμμουδιὰ κι' ἐμεῖς γελούσαμε. Σὲ λίγο χῶμα ἐδῶ ἀνθοῦσε πρωτόγαλτο λουλοῦδι. Τὸ κόψαμε. Παρέκει λίγα νερά, σημάδια προτητερινῆς τρικυμίας, ἀφῆ-

ρημένα στὴ στεργιά, ἀνετρίχιαζιν. Τὰ κάμαμε καθρέφτη.

Ἔπειτα ἡ μία διώρθωσε τῆς ἄλλης τὰ φορέματα.

Οἱ γλάροι, πέρα μακρυά, ἔκαναν κύκλους ἄσπρους, ἄσκοπα πετῶντας. Ἡ φωνές τους ἦσαν λυπητερές. Ἕνα πανὶ ἄσπριζε μακρυὰ ἐπάνω στὸ γαλανὸ μαῦρο βάθος τῶν βουνῶν.

Δύο πλούμ!... πλούμ!... ἀντήχησαν.

Πίσω ἀπὸ τὸ βράχο ἄρχισαν νὰ κολυμποῦν ὁ Ἀχιλλέας κι' ὁ γραμματικός.

Ἐσταθήκαμε πίσω ἀπὸ μιὰ πυκνὴ σειρὰ ἀπὸ ἀλυγαριές. Ἐσκορποῦσαν μιὰ εὐωδία γλυκειά. Τὰ μπουκέτα των σὰ γεμᾶτα χωνιά, δὲν εἶχαν μεστώσει ἀκόμα. Ἔπρεπε νὰ ἰδοῦμε τὸ κολύμπημα.

Ὁ Ἀχιλλέας ἐπρόβαλε μὲ τὴν κεφαλὴ γυαλιστερὴ ἀπὸ τὰ νερά. Τὰ στρογγυλὰ καὶ ἄσπρα χέρια του ἐβουτοῦσαν κι' ἔσπρωχναν ρυθμικὰ τὴν θάλασσα. Οἱ ἀφροὶ ἐχαίδευαν τὸ σιῆθος του. Ποιὸς ἦταν ὁ ἀφρὸς καὶ ποιὸ τὸ σιῆθος;...

*
* *

Σὲ λίγο φάνηκε κι' ὁ γραμματικός. Μικρός, ἀδύνατος ποῦ μόλις φαινότανε στὸ νερό. Καὶ καθὼς ἡ θάλασσα ἁπλώνετο πλατειὰ μπροστά μας καὶ ἄρχισεν ἐλαφρὰ νὰ κυματίζῃ, φαινότανε ἀκόμη μικρότερος. Τα χέρια του, μυτερὰ σὰν λόγχες, ἀνεβοκατέβαιναν βιαστικὰ στὸ νερό, χτυπῶντας μὲ πεῖσμα.

Κρατοῦσε σφιχτὰ τὸ στόμα του κλεισμένο καὶ ὅλο τὸ πρόσωπό του ἔσφιγγε κάποια δύναμι.

Οἱ γλάροι ἄνοιγαν, ἀπὸ πάνω τους, ἄστρους δρόμους στὸ σταχτὶ οὐρανό. Σταχτιὰ ἦταν κι' ἡ θάλασσα. Μᾶς ἔκανε κάποιο φόβο ὁ ἄνεμος, ποῦ δυνάμωνε κι' ἐφοβέριζε τὸν ἀσάλευτο βράχο, κάνοντάς τον νὰ βλασφημᾷ μὲ τὰ μύρια στόματα τῶν χασμάδων του.

Τὰ κλωνιὰ τῶν ἀλυγαριῶν ἀργοσάλευαν.

Κι' οἱ δυὸ κολυμποῦσαν δυνατά.

Ὁ Ἀχιλλέας εἶχε ξεπεράσῃ τὸ γραμματικό. Τὰ βρεγμένα

μπράτσα του, καθὼς ἔκανε τῆς «ἀτλωτές», ἐγυάλιζαν, σὰν ἀσημένια, στὰ χλωμὰ φῶς τῆς ἡμέρας.

— Βλέπετε ὡς ποῦ πῆγα;

Ἡ φωνή του ἦτο τρομώδης. Εἶχε κουρασθῇ φαίνεται.

Ὁ γραμματικὸς ἔπλεχε ἀργὰ-ἀργὰ τώρα. Ἀργὰ καὶ ἀποφασισμένα.

*
* *

Ὁ ἄνεμος ἐβούϊζε δυνατώτερα.

Ὁ Ἀχιλλέας ἐστάθη καὶ γύριζε τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸ μέρος μας.

—Νά! κυτάξτε! Πλέχω χωρὶς χέρια!..

Πραγματικῶς εἶχεν ὑψώσει τὰ χέρια πρὸς τὰ ἐπάνω σὰν νὰ ἐδέετο. Καὶ ὅμως δὲν ἐβούλιαζε. Τί ὡραῖος ποῦ ἔφτανε!..

Ὁ γραμματικὸς προχωροῦσε πολύ. Ἔπλεχε ἀποφασισμένα κρατῶντας ψηλὰ τὸ κεφάλι του ποῦ ἔμοιαζε σὰν ψαράδικο μικρὸ κολοκυθάκι. Ἔφτασε καὶ ξεπέρασε τὸν Ἀχιλλέα, σιωπηλός, πάντα σιωπηλός. Ἕνα μαῦρο σύννεφο ἐπρόβαλε ἀργὰ καὶ μεγαλόπρεπα ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ νοτιᾶ. Ἡ ἡμέρα χαμήλωσε τὰ βλέφαρα κι' ὁ οὐρανὸς σὰν νὰ γύρευε ν' ἀγκαλιάσῃ σφιχτὰ τὴ θάλασσα. Ὁ γραμματικὸς προχωροῦσε.

— Μὰ ποῦ πάει αὐτός; Δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ γυρίσῃ πίσω. Θεέ μου! εἶπεν ἡ Ἀντιγόνη.

Ἡ Πανώρηα ἔκαμεν ἠλιθίως:

— Ἀφοῦ τοῦ τὥτε βλέπεις ὁ γιατρός.

Ὁ Νοτιᾶς ἐσκοτείνιασε καὶ τὰ βοῦρλα τῆς ἀκτῆς ἔγιναν πειὸ μαῦρα ἀπὸ πρίν.

Οἱ γλάροι ἔγραφαν στὸν οὐρανὸ κάτι μεγάλα ὀκτὼ μὲ τὰ ,πετάγματά τους.

Ἐπήγαιναν κι' ἐρχόντανε, ἐμαζεύοντο πυκνοὶ καὶ ὕστερα ἐσκορπίζοντο ἀνήσυχοι. Τὸ πέταγμά τους ἦτανε θλιβερὸ σὰν τὸ χρῶμα τῆς ἡμέρας.

Ποὺ καὶ ποὺ τοὺς ξέφευγαν βραχνά, στιγγὰ-στριγγιλί-

σματα συσφιχτά, ἀνατριχιαστά. Σὰν νὰ σέρνῃς κοντύλι σκληρὸ ἐπάνω σὲ πλάκα.

— Παντεληηηῆ! . . Παντεληηηῆ! . . Γύρισεεεε! . .

Ὁ Ἀχιλλέας ἐφώναζε τὸ γραμματικό.

Αὐτὸς προχωροῦσε ἀκόμα. Τὸ κεφάλι του μίκραινε, μίκραινε. Ἕνα γυαλιστερὸ μῆλο ἐπάνω στοὺς ἀφρούς. Τὸ μαῦρο σύννεφο ἐξετύλιγε τὰ φτερά του σιὸν οὐρανὸ σὰ μεγάλη νυχτερίδα μὲ ὑγρὰ φτερά.

— Παντεληηηῆ! . . Παντεληηηῆ! . . ποῦ πᾷς; Γύρισε-πίσω! . .

Οἱ γλάροι φωνάζουν ἢ αὐτός; εἶπεν ἡ Ἀντιγόνη.

Ὅλοι γελάσαμε δυνατά. Ὁ Ἀχιλλέας ἐκίνησε τρέχοντας πρὸς τὸν γραμματικὸ ποῦ ὅλο ἔφευγε, ἔφευγε.

— Παντεληηηῆ! . . Παντεληηηῆ . . . γύρισε πίσω! Ποῦ πᾷς; Δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ γυρίσῃς πίσω.

Ἕνας γλάρος ἔκραξε.

Κοπαδιαστὰ τὰ πετροχελίδονα, μὲ πλῆθος τερτερισμούς, ἐτριγύριζαν πυκνά, γύρω στὲς κουφάλες τοῦ βράχου.

Ἡ θάλασσα ἐμαύρισε. Τὸ σύγνεφο ἅπλωνε. Ὁ Νοτιᾶς φυσοῦσε. Ἕνα ψαράδικο μικρὸ καϊκάκι πέρασε μὲ στήθια γεμᾶτα καὶ πανιὰ σᾶν στήθια.

— Πέστε κεινοῦ τοῦ μουρλοῦ νὰ γυρίσῃ πίσω! . . Ἔρχεται τὸ μπουρίνι! μᾶς φώναξε κάποιος ἀπὸ τὸ καϊκάκι.

Ἡ φωνή του μᾶς ἄγγιζε βαθειά. Ἐμέναμε βουβὲς 'κεῖ δά. Τὰ δικά μου πόδια ἔτρεμαν· «Εἶμαι τὸ φύκι». «Εἶμαι τὸ φύκι», συλλογιζόμουνα.

Ἀπ' τὸ Νοτιᾶ ἕνας πέπλος κατέβηκε ἀχνίζοντας πρὸς τὴ θάλασσα. Ἡ θάλασσα ἄχνιζε 'κεῖ βαθειὰ καὶ τὰ βουνὰ χάθηκαν. Ὁ οὐρανὸς ἐβρόντησεν· ὁ ἄνεμος ἀποκρίθηκε ἀπὸ τὴ βαθειὰ κουφάλα τοῦ βράχου.

— Φοβᾶμαι! εἶπεν ἡ Ἀντιγόνη. Πᾶμε στὸ σπίτι! Ἀχιλλέα! . . Ἀχιλλέα! . . γύρισε πίσω!

Ὁ Ἀχιλλέας ἐγύρισε κι' ἔπλεχε δυνατὰ πρὸς τὸ μέρος μας.

Τὰ μάτια μας ἐδάκρυσαν νὰ κυττᾶμε πέρα πρὸς τὸ γραμματικό. Μόλις διακρινότανε, μόλις. Τὰ κύματα ἔφερναν καβάλλα τὸ Νοτιᾶ. Τὰ χαλινάρια τους ἄφριζαν. Χαράκια-χαράκια, ἐπερνοῦσαν γρήγορα, τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τ' ἄλλο. Τὸ ἀκρογιάλι ἐσύριζε τοὺς ἀφροὺς ποῦ ἁπλώνοντο ἄσπροι ἐπάνω στὴν ἄμμο, γλήγοροι, φευγαλέοι.

«Εἶμαι τὸ φύκι» συλλογιζόμουνα: «Εἶμαι τὸ φύκι». Κι' ἡ καρδία μου ἔτρεμε. σᾶν τὸ πουλί, στὰ στήθια μου. Τὰ μάτια θολωμένα ἀκολουθοῦσαν τὸ κολύμπημα τοῦ Ἀχιλλέα. Κάτι ἐτσακίζετο μέσα μου.

Οἱ πέπλοι ποῦ ἀχνίζοντας κατέβαιναν ἀπ' τὸν οὐρανό, ἐξύγωναν, ἐξύγωναν. Ὁ Ἀχιλλέας ἔφτασε στὸ βράχο.

Ἐτρέξαμε φοβισμέναις, μὲ πιασμένη τὴ ψυχὴ κι' ἐχωθήκαμε σὲ μιὰ κουφάλα τοῦ βράχου. Μέσα ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῆς βροχῆς θέλαμε νὰ ἰδοῦμε τὸ κεφάλι τοῦ γραμματικοῦ. Ἄφωνες ἐπλέξαμε τὰ χέρια σὲ μιὰ στάσι ἀπελπισίας. Ἡ Ἀντιγόνη ἄρχισε τὰ κλάματα· τὴν ἀκολούθησα ἐγὼ κι' ἡ Πανώρηα. Τὸ κεφάλι τοῦ γραμματικοῦ δὲ φαινότανε πειά. . .

Ὁ οὐρανὸς ἐβρόντησε δυνατά. Τὰ πετροχελίδονα κρύφθηκαν στὲς κουφάλες, τὸ χῶμα ἐμύριζε καὶ οἱ γλάροι πετοῦσαν πρὸς τὴ στεριά. Ἐσκοτείνιασε κάμποσο καὶ δὲν βλέπαμε, παρὰ λίγα μέτρα μπροστά μας.

— Δυστυχία μας! Δυστυχία μας! Πάει! . .

Καὶ νὰ μὴν μπορῇ κανεὶς νὰ βοηθήσῃ σὲ τίποτε! . .

Ἀκολούθησεν ἀπελπισμένο κλάμα.

Μισοντυμένος, μὲ σκόρπια τὰ μαλλιὰ στὸ μέτωπο, κίτρινος, ἄγριος καὶ βιαστικὸς ἐπετάχθη ἀπὸ τὰ βράχια ὁ Ἀχιλλέας.

— Πάει! . . εἶπε, τρίζοντας τὰ δόντια, καὶ ἔτρεξε σᾶν τρελλός, πέρα, πρὸς τὶς ἀραγμένες βάρκες.

Μιὰ βαθειὰ ἀσιατὴ κατέβη χρυσῆ καὶ γαλάζια καὶ φίλησε τὰ νερὰ λίγο πειὸ πέρα ἀπὸ τὸ βράχο.

— Χριστὸς καὶ Παναγιά! ἐκάμαμε.

Ἐκρύψαμε τὰ πρόσωπα μέσα στὰ χέρια καὶ χωθήκαμε βαθειὰ στὴν κουφάλα, κλαίγοντας.

Ἔπειτα ἐβρόντησε κι' ὁ βρόντος ἀντιλάλησε βαθειὰ ἐκεῖ πέρα.

Ἄρχισε τὸ νερό.

Λοξές, χοντρὲς κλωστές, ὁρμητικὲς κατέβαιναν κι' ἀντάμωναν οὐρανὸ καὶ γῆς. Τὸ περιγιάλι ἄχνιζε. Τὰ φύλλα τῶν ἀλυγαριῶν ἔγερναν σὲ κάθε χτύπημα τῆς βροχῆς, ὡς ποῦ ἔγειραν ἀποκαμωμένα. Καὶ μοναχὰ τ' ἀθάνατα βοῦρλα ἔμειναν ὀρθά, γυαλιστερὰ σᾶν μικρὰ σπαθιά, λογχίζοντα τὸν αἰθέρα. Τώρα ἐρχότανε μεγάλος θυμός. Μπροστὰ ἡ ἄμμος, μεγάλο ταμποῦρλο, τοῦ χυποῦσε τὴν σύναξι τῶν ἀνέμων ἡ βροχή.

Καὶ ἀπάνω τὰ μαῦρα βαρειὰ σύγνεφα, ξεφτισμένα στὶς ἄκρες, προσπαθοῦσαν ν' ἀκουμπήσουν στὴ θάλασσα. Ἐχάθηκε τέλεια μέσα στοὺς βόγγους, στοὺς ρόγχους τῶν κυμάτων, στὰ βουνὰ τοῦ ἀνέμου, στοῦ οὐρανοῦ τὶς βροντές, στὸν ὀρυμαγδό, στῆς βροχῆς τὸ σούσουρο καὶ στὸ σκοτάδι ποῦ ἁπλώνετο. Σταματισμένη ἡ αἴσθησίς μου, σταματισμένος ὁ νοῦς, θολὰ τὰ μάτια. Ἀγκαλιασκήκαμε ἐκεῖ τὰ τρία κορίτσια καὶ ἀνταμώσαμε τὰ δάκρυά μας.

«Εἶμαι τὸ φύκι!» «Εἶμαι τὸ φύκι!» συλλογιζόμουνα.

Κάτι ἀπὸ τῆς φύσεως τὸ κρύο γλίστρησε στὴν ψυχή μου, κάτι ἀπ' τὸ νερό. Τοὺς ἀχνοὺς ποῦ ἔβγαζεν ἡ θάλασσα ἐσάρωνεν ὁ ἄνεμος καὶ τὰ νερὰ ἐσταυρώνοντο σᾶν νάπλεχαν παράξενα δίχτυα στὸν ἀέρα.

Σὲ λίγο μιὰ βάρκα μὲ τρεῖς ἀνθρώπους μὲ γυαλιστερὰ μουσαμαδένια πανωφόρια προχωροῦσε πέρα πρὸς τὰ ἀφρισμένα κύματα. Ἦτανε παράξενοι οἱ τρεῖς ἄνδρωποι, γυαλιστεροὶ μέσα στὸ λιγοστὸ φῶς. Ὁ ἀέρας ἔκανε μέσα στὶς σπηλιὲς τοῦ βράχου φωνὲς σᾶν ἀπὸ τὰ βάθη πηγαδιοῦ, σᾶν ἠχοῦς ἀπὸ μύρια κιούπια, μὲ τὰ στόματα ἀνοιχτὰ πρὸς τὸ πέλαγο. Ἡ βάρκα πηδοῦσε, ἐχάνετο, ἐφαίνετο καὶ ἄφριζε καὶ ὅλο ἐχάνετο καὶ ὅλο ἐφαίνετο καὶ προχωροῦσε.

«Εἶμαι τὸ φύκι», ἐσυλλογίστηκα. Ἕνα κρύο ἀνέβαινε ἀπ' τὰ πόδια μου σιγὰ - σιγὰ στὴν καρδιά μου. Ἔπειτα ἐκατάλαβα μιὰ λιγούρα στὸ στομάχι. Ἔπειτα ἐκεῖνο ποῦ ἐτσακίζετο μέσα μου ἐκόπηκεν ἀπότομα μ' ἕνα ξαφνικὸ «τὰκ» στὸ στῆθος μου.

Δὲν θυμοῦμαι τίποτε πλέον. Ἀνανοήθηκα στὸ κρεββάτι μου ἁπάνω. Ὁ γιατρὸς σιωπηλὸς μ' ἐκύτταζε κρατῶντας μου τὸ χέρι. Κάτι εἶπε τοῦ πατέρα μου κι' ἔφυγε. Κατὰ τὸ βράδυ, ὅταν ἐβγῆκε τὸ οὐράνιο τόξο, ποῦ τῶβλεπα ἀπ' τὸ παράθυρο, κάτι ψαλμωδίες ἀκούστηκαν στὸ δρόμο. Ὁ πατέρας καὶ τὰ παιδιά μας κατέβηκαν γρήγορα στὴ σκάλα. Ἡ ψαλμωδίες καὶ τ' ἀργὰ βήματα ἀντηχοῦσαν βαθειὰ στὴν ὕπαρξί μου. Ἀκούστηκαν δυνατά, ἔπειτα σιγώτερα, ἔπειτα ἀκόμη σιγώτερα. Ἐσηκώθηκα καὶ πῆγα στὸ παράθυρο τρέμοντας. Ἐκύτταξα πρὸς τὸ δρόμο. Δὲν εἶδα παρὰ μιὰ μαυροφορεμένη γρηὰ ποῦ ἀργοποροῦσε. Ἄκουσα τὰ βήματα τοῦ πατέρα μου στὴ σκάλα. Τὰ μέτρησα τρέχοντας νὰ πέσω στὸ κρεββάτι μου. Ἕνα, δύο, τρία, Θεέ μου...

Ἐκράταγα τὴν ἀναπνοή μου, κοντὰ νὰ σκάσω. Ὁ πατέρας παρουσιάστηκε στὴν πόρτα μὲ τὸ μαντῆλι στὰ μάτια:

— Τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί!... Τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί!

Ἦτο καὶ «ἠθικὸς νέος»...

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς κάποιον ἀνοικτομάτην σύζυγον

Ἔχεις τὰ μάτοια τέσσαρα σὲ ὅλους καρφωμένα
καὶ δὲν σοῦ φεύγει οὔτε γραμμὴ ἀπ' τὰ σκάνδαλα τὰ ξένα...
Ὅλα ἡ ματιά σου ἡ κοφτερὴ τὰ ξεσκαλίζει, ὅλα,
καὶ μόνον ἡ γυναῖκα σου σ' ἔχει στραβό... ἡ μαργιόλα!..

ΣΑΤΑΝΑΣ

CATULLE MENDÈS

Η ΤΕΧΝΗ Ν' ΑΓΑΠΑΣ

Πρέπει νᾶσαι ὡραῖος. Διαφορετικὰ μὴν ἀγαπᾷς. Δίχως ὠμορφιὰ καταντᾷς νὰ κυττάζῃς ὅλες τὶς ἄσχημες. Εἶναι μιὰ ἱστορία ποῦ κάθε τόσο γίνεται. Σὺ ὅμως, μαθητευόμενέ μου, ποῦ ἀκοῦς πάντα τὶς καλὲς συμβουλές, μὴν ἀγαπήσῃς ἂν δὲν ἔχῃς τὰ προτερήματα ποῦ φέρνουν εὐχαρίστησι στὰ μάτια. Ἄκουσέ με καλά. Δὲν ἔχω ἀπαίτησι νὰ μοιάζῃς μὲ τοὺς ὤμορφους νέους ποῦ ἔχουν πορφύρινα χείλη καὶ ὁλόχρυσα μαλλιά. Σοῦ ἐπιτρέπω νᾶσαι λιγώτερο ὤμορφος, ὅταν μπαίνῃς στὸ λουτρό, ἀπὸ τὰ θεϊκὰ παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων ποῦ ἔλουζαν στὰ πράσινα κύματα, κάτω ἀπὸ τὶς πικροδάφνες, τὰ χιονάτα κορμιά των. Δὲν εἶναι ἀνάγκη ὅταν σὲ βλέπουν νὰ σὲ νομίζουν γιὰ Ἀπόλλωνα.

Μὰ ἂν πραγματικὰ εἶσαι ἄσχημος, ἂν ἡ φαλάκρα σὲ ἀσχημίζῃ τὸ κεφάλι, ἂν τὰ δόντια σου εἶναι φρικτὰ κιτρινιασμένα καὶ δὲν εἶναι σὰν τὸ μάργαρο, κι' ἂν τὸ ἡλιοκαμένο δέρμα σου στολίζεται ἀπὸ ἀπαίσιες κρεατοελιές, ἂν δὲν ἔχῃς ἀκόμα κάτω ἀπὸ τὰ βλέφαρα τὴ φλόγα ποῦ φωτίζει καὶ κάνει ἰδανικὸ τὸ πρόσωπο, ἂν μὲ μιὰ λέξι εἶσαι ἀπὸ ἐκείνους ἀλλοίμονο!.. ποῦ γεννήθηκαν γιὰ τὸν τρόμο, ἢ τὴν περιφρόνησι τῆς ματιᾶς, παραιτήσου ἀπὸ τὴν ἡδονὴ ποῦ φέρνουν ἡ τρυφερότητες.

Κι' ἂν ἀπὸ εὐσπλαχνία γιὰ τὴν ἀσχημιά σου ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά σου καμμιὰ γυναῖκα, μὴ δεχτῇς τὸ φίλημά της ποῦ δὲν σοῦ ἀξίζει.

Μιὰ φορὰ μιὰ πολὺ ὤμορφη κόρη ἀγάπησε ἕνα ἄνδρα

πολὺ ἄσχημο. Ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνες ποῦ ἔχουν εὐγενικὴ καρδιά, μυαλὸ ποῦ δὲν σκέπτεται συνειθισμένα, καὶ τὸ ὄνομά της γύριζε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ἀνθρώπων κάθε σειρᾶς.

Πῆγε λοιπὸν καὶ βρῆκε τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, καὶ ἤσυχα καὶ ἀποφασιστικὰ τοῦ εἶπε: «Ὅλοι μὲ θέλουνε μὰ γὼ σένα θέλω».

Μὰ ὁ ἄσχημος ἄνθρωπος ποῦ ἦταν πολὺ φρόνιμος κύτταξε τὸν ἑαυτόν του στὸν καθρέφτη, κι' ἂν καὶ ἐλάτρευε τὴν κόρη ἐκείνη, ποιὸ δροσερὴ ἀπ' τὰ λουλούδια, τῆς εἶπε μελαγχολικά:

«Ἐγὼ νὰ σ' ἀγαπῶ; ἐγὼ νὰ σὲ πάρω; Μὲ πιὸ δικαίωμα; γιὰ πιὸ λόγο; Τί θὰ πῇ Ἀγάπη ἂν δὲν ταιριάζουν δυὸ ὠμορφιές; Δὲν ὑπάρχει ἀληθινὸς γάμος, ἂν ἡ ὠμορφιὰ δὲν πληρώνεται μὲ ὠμορφιά. Σὲ σένα ποῦ θὲς νὰ μοῦ δώσῃς τὸ χαμόγελο τῶν ρόδων, τὴν λευκότητα τοῦ κρίνου, τὴν ἁπαλῆ φρεσκάδα ποῦ ἔχουν τὰ μικρὰ δενδράκια, δὲν θὰ μπορέσω νὰ δώσω, παρὰ τὸν ἴσκιο καὶ τὸ χειμῶνα. Μὴ μοῦ πῇς πῶς ἡ ἀγάπη σου μὲ κάνει ὤμορφο σὰν ἐκεῖνον ποῦ ὠνειρεύτηκες.

Μιὰ μέρα, μιὰ μέρα ποῦ θἀρθῇ,—γιατὶ δὲν μπορεῖ αἰώνια νὰ γελᾶμε τὸν ἑαυτόν μας—θὰ μὲ γνωρίσῃς ποιὸς εἶμαι καὶ αὐτὸ θά' ναι φρικτό, ὄχι μονάχα γιὰ σένα, ποῦ ἡ ματιές σου θὰ φύγουν ἀπὸ πάνω μου, μὲ δάκρυα ποῦ θὰ χύνονται γιὰ τόσους ἔρωτας διωγμένους πρὶν ἀπὸ λίγο, μὰ γιὰ μένα ποῦ στὰ τελευταῖα σου χάδια θὰ νοιώσω τὴν ἀηδία ποῦ σοῦ φέρνω, καὶ θ' ἀναγκασθῶ νὰ κρύψω ἀπὸ τὰ μάτια σου τὴν ἄσχημη μορφή μου.

Φύγε ἀγαπημένη μου τρελλή! φύγε! Σ' αὐτὸν ποῦ σὲ θέλει δῶσε τὴ νειότη σου, δῶσε τὸ χαμόγελό σου στὸ δικό του, καὶ τὴ χάρι σου στὴ χάρι του.

Λευκὸ ρόδο, παντρέψου τὸν κρῖνο, σὺ ὁ ἥλιος παντρέψου τὸ φῶς.

Γιατὶ ἀργότερα θὰ σὲ σκοτώσω ἢ θὰ σκοτωθῶ ἂν σὲ ἰδῶ νὰ κυττᾷς ἕνα νέο ποῦ περνᾷ ὤμορφο, σὰν καὶ σένα!...

Καὶ δὲν θὰ ὑποφέρῃς μόνο ἀπὸ τὴν ἀπάτη σου αὐτή, ἢ ἀπὸ τὸ θυμό μου, μὰ κι' ὅταν δὲν θᾶσαι πιὰ νέα, φτωχὴ κόρη, καὶ δὲν θᾶσαι ὡραία, θὰ ὑποφέρῃς γιὰ τὰ δικά μου γηρατειά.

Τὸ ὠχρό μου φίλημα θὰ μαράνῃ τὰ χείλη σου, τὰ θαμπά μου βλέμματα θὰ σβύνουν τὰ μάτια σου, ὅλο τὸ δικό μου σκοτάδι θᾶνε ἐπάνω σου.

Γιατὶ πραγματικὰ λυπᾶται ἡ καθάρια πηγὴ σὰν πέφτῃ μέσα της ὁ ἴσκιος τοῦ κυπαρισσιοῦ.

Καὶ θἀρθῇ στιγμή, γιὰ δυστυχία μου καὶ γιὰ δική σου δυστυχιά, ποῦ θὰ μισήσω τὴν ἀσχημιὰ ποῦ θὰ σοῦ 'χω δώσῃ.

Μὰ κ' ὅταν ἀκόμη μείνῃς ὡραία, ὅταν θὰ θέλῃς νὰ μὲ βλέπῃς ἀδιάκοπα ὅπως μὲ φαντάσθηκες, μάθε πῶς θἀ' νε ἀδύνατη ἡ εὐτυχία στὴν ἀγκαλιά σου, ἀγαπημένη μου. Σ' ἀγαπῶ τὸ ξεύρεις· ξέρεις πῶς μόνον μὲ τὴν σκέψι τῶν χειλιῶν σου πάνω στὰ δικά μου, τοῦ στήθους σου τὸ στῆθος μου καὶ τῶν λυμένων μαλλιῶν σου πάνω στὸ μέτωπό μου, ριγῶ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία ποῦ μὲ κυριεύει. Καὶ ὅμως ἂν ἔδινες ὅλα αὐτὰ σὲ μένα, θ' ἀνέβαινε ἡ ἀντιπάθεια στὸ λαιμό μου.

Δυστυχισμένη ποῦ εἶσαι! Ἡ ντροπὴ ποὖχω γιὰ τὸ φίλημά μου, θὰ μοῦ κάνῃ κοινὸ τὸ δικό σου. Θὰ μ' ἐγγίζῃς σύ, ὦ ἐξωρετικὴ κόρη, καὶ θὰ νοιώθω πῶς θὰ σ' ἀγγίζω κ' ἐγὼ ὁ τιποτένιος. Ἀλήθεια, εἶνε τόσο ἔκτακτο, ὅσο εἶνε κι' ἄτιμο: Κάθε μέρα ἀκούει κανεὶς νὰ ζηλεύουνε τὴν εὐτυχία ἑνὸς γέρου, ποῦ ἔχει πάρει μιὰ ὥμορφη Παρθένα, ἢ κάποιου πολύσαρκου κτήνους μὲ γυμνὸ κι' ἱδρωμένο κεφάλι, ποῦ ἀγοράζει κορίτσια τοῦ θεάτρου, καὶ οἱ ἴδιοι ἀκόμα χαίρουνται νὰ πάρουν μιὰ λατρευτὴ νέα κόρη, ἢ νἄχουν ἀγορασμένα τὰ ὥμορφα πλάσματα.

Μὰ εἶνε δυνατὸν αὐτό; Εἶνε εὐχαριστημένοι, ἢ θαρροῦν πῶν εἶνε;

Δὲν ξέρουν λοιπόν, δὲν νοιώθουν, ὁ ἕνας εἰς τὸ νυφικὸ κρεββάτι, ὁ ἄλλος εἰς νὰ μυρωμένα δωμάτια, πῶς ἡ ὠμορφιά, ἡ νειότη τοῦ ἄνδρα εἶναι ἀπαραίτητη ὅπως καὶ τῆς γυναῖκας, σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία τῶν ψυχῶν ποῦ λέγεται Ἔρως,

ΙΩΣΗΦ ΚΡΕΠΕΝ

ΝΑΥΤΙΚΟΣ & ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ
ΠΡΑΚΤΩΡ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ - ΓΑΛΑΤΑΣ

ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΚΛΑΔΟΣ

ΝΑΥΛΩΣΕΙΣ, ΦΟΡΤΩΣΕΙΣ, ΕΚΦΟΡΤΩΣΕΙΣ
ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΑΙ

ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΚΛΑΔΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ, ΕΞΑΓΩΓΗ, ΠΡΟΜΗΘΕΙΑΙ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ

ΜΠΑΖΑΡ ΝΤΟΥ ΛΕΒΑΝ

Π. ΖΕΡΒΟΣ, Ν. ΣΧΟΡ & Σ^ΙΑ

Μ. ΟΔ. ΤΟΥ ΠΕΡΑΝ-388

(Ἔναντι τῆς Ὁλλανδικῆς Πρεσβείας)

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

Ἀργυρῶν καὶ ἐκ μετάλλου σκευῶν, κοσμημάτων, εἰδῶν ἐκ μαροκίνου, μυροποιΐας, χαρτοποιΐας, ζαχαροπλαστικῆς, ἡδυπότων, οἰκιακῶν σκευῶν, παιγνιδίων, ἀμαξιδίων παιδικῶν, ἐπίπλων διαφόρων, εἰδῶν ταξειδίου, ὑαλικῶν, πορσελανῶν, λαμπτήρων ἠλεκτρικῶν ἢ διὰ πετρελαίου, Μπονετερῆ, μεταξωτῶν, λευχημάτων, βαμβακίνων εἰδῶν, ἑτοίμων ἐνδυμάτων.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

ΠΕΡΣΙΚΩΝ ΤΑΠΗΤΩΝ ΚΤΛ.

ΤΙΜΑΙ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΓΑΛΑ HOLLANDIA

ΓΑΛΑ HOLLANDIA

ΓΑΛΑ HOLLANDIA

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΝ ΜΕ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΚΡΕΜΑΝ ΤΟΥ

Καὶ δι' αὐτὸ Περιζήτητον ἀπὸ τὰς Οἰκογενειας καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀναρρωνύοντας

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΝΤΟΠΩΛΗΝ ΣΑΣ

ΚΑΚΑΟ ΒΑΝ ΧΟΥΤΕΝ

Ἡ ἀρχαιοτέρα μάρκα καὶ ἀνωτέρα ὅλων τῶν ἄλλων

AMIDON 'ROYAL REMY'

(ΚΟΛΛΑ ΡΕΜΗ)

Κόλλα ἀπὸ ριζι, γνησιωτάτη, ἠγγυημένη.—Μεταχειρισθῆτε την καὶ θὰ μείνετε εὐχαριστημένοι

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ:

Société Commerciale Néerlandaise

Μεσαδὲτ χὰν Σιρκεδζῆ—Τηλ. Σταμπούλ 2749

ΤΟ ΠΕΡΑ-ΠΑΛΑΣ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

καὶ πῶς χωρὶς αὐτὴν καὶ ἡ ἡδονὴ ἀκόμη, ἀφ' οὗ θὰ ὑπάρχῃ μόνο γιὰ τὸν ἕνα, δὲν θὰ ὑπάρξῃ; Ξαπλώνονται μετὰ τὸν γάμο εἰς τὸ κρεββάτι τῆς γυναῖκας ποῦ ποθοῦν, καὶ δὲν τοὺς ἐμποδίζει ἡ φρίκη ποῦ γεννοῦν σ' αὐτήν, νὰ ἀπολαύσουν ὅτι ποθοῦσαν! Μὰ δὲν βλέπουν λοιπὸν πλάϊ στὰ ξανθὰ μαλλιὰ τῆς ἀγαπημένης των τὶς λευκὲς τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ των, τὸ ξερὸ καὶ δασύτριχο στῆθος, κοντὰ στὸ δροσερό τους λαιμό· ἡ ἀδυναμία τῶν ποδιῶν τους ποῦ εἶνε σὰ μακρυὰ κόκκαλα, δὲν τοὺς ἀσχημένει στὰ μάτια, τὴν ἁπαλὴ στρογγυλάδα τῶν ποδιῶν τῶν ἀγαπημένων τους, καὶ τὰ χιονάτα κορμιά τους; Θαρροῦν πῶς τὸ φίλημα δὲν γίνηκε παρὰ μόνο ἀπὸ ἕνα στόμα, καὶ πῶς ἡ ἀναπνοή τους δὲν καταστρέφει τὸ ἄρωμα τῆς ἀναπνοῆς τῶν ἀγαπημένων τους; Γι' αὐτοὺς φθάνει νὰ εἶναι ὥμορφη ἡ φιλενάδα των!

Μοιάζουν μ' ἕνα μουσικὸ ποῦ ἂν κι' αὐτὸς εἶνε ἡ ἀφορμὴ τῆς παραφωνίας, νομίζει πῶς γιὰ νὰ γίνῃ συμφωνία—ποῦ χωρὶς αὐτὴν χάνεται ὅλη ἡ μουσικὴ—ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἄλλο συνάδελφό του.

Δυστυχισμένοι καὶ βλάκες!

Νὰ γιατὶ σοῦ εἶπα νὰ φύγῃς, νέα μου κόρη!

Νὰ γιατὶ σ' ἀνάγκαζα νὰ φύγῃς, ἂν μὲ τὴν τρυφερότητά σου ἤθελες νὰ μοῦ δώσῃς μιὰ εὐτυχία ποῦ δὲν μπορεῖς ἀληθινὰ νὰ μοῦ δώσῃς, ἀφ οὗ ἐξαρτᾶται τόσο ἀπὸ σένα, ὅσο καὶ ἀπὸ μένα.

Καὶ ποτὲ—ὦ ἀγαπημένη μου ποὺ σὲ ποθῶ, καὶ ποὺ μὲ θέλεις—δὲ θὰ θελήσω τὸν γάμο, ποὺ γιαὐτὸν θάδινα καὶ τὴ ζωή μου ἂν δὲν εἶσαι κάποια παντοδύναμη νεράϊδα, ποὺ μ' ἕνα βλέμμα ἢ χαμόγελό της, κάνει νὰ ξαναβγαίνουν ἡ ὥμορφες τρίχες στὰ γυμνὰ κεφάλια, καὶ νὰ ξαναγεννιέται στὰ μάγουλα ἡ ρόδινη νειότη.

ΘΕΟΣ ΝΑ ΜΕ ΦΥΛΑΞΗ

Σὲ κάθε μάτι: γαλανὸ ἢ καστανὸ ἢ μαῦρο,
ἕνα κομμάτι οὐρανοῦ ζωγραφισμένο θαῦρω.
Κι' ἂν εἶναι μάτι γαλανό, στὴν φωτερὴ θωριά του
λαμποκοπάει ὁ οὐρανὸς μ' ὅλη τὴν ξαστεριά του.
Κι' ἂν εἶναι μάτι ὁλόμαυρο, βαρὺ χειμῶνα ἔχει·
ὁ οὐρανὸς σκοτείνιασε κ' ἐβρόντησε καὶ βρέχει.
Κι' ἂν εἶναι μάτι καστανό, συννέφιασε!... ποιὸς ξέρει
τάχα θἀνοίξῃ ὁ οὐρανὸς ἢ μπόρα θὲ νὰ φέρῃ;

Ἐγὼ ἀπὸ μάτι γαλανὸ καὶ γλυκοφωτισμένο
ποτὲ δὲν ἐφοβήθηκα· πάντα καλὸ προσμένω.
Οὐδ' ἀπὸ μάτι ὁλόμαυρο δὲν ἔχω φόβο τόσο·
ἀπ' ἀστραπαὶς κι' ἀπὸ βροχὴ προφταίνω νὰ γλυτώσω.
Μόνο ἀπὸ μάτι καστανό, ποὺ μὲ γλυκοκυττάζει,
δὲν ἠμπορῶ νὰ φυλαχθῶ. Θεός νὰ μὲ φυλάξῃ!

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

ΟΙ ΚΟΜΜΑΤΙΣΜΟΙ ΑΛΛΟΤΕ

Τὸν διχασμόν, πρὸ τοῦ ὁποίου εὑρισκόμεθα, δὲν ἐγνώρισε διὰ πρώτην φορὰν ἡ Ἑλλὰς σήμερον. Ἀλλὰ τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς διαφορᾶς μεταξὺ ἄλλων ἀναλόγων περιόδων τῆς ἱστορίας μας καὶ τῆς σημερινῆς, εἶνε τοῦτο: Ὅτι ἄλλοτε, οἱ πλανηθέντες, οἱ παρασυρθέντες, εἴτε ὑπὸ φαύλων καταδημαγωγήσεων, εἴτε ὑπὸ κακοποιῶν φιλοδοξιῶν, οἱ ὑψώσαντες μητροκτόνον χεῖρα κατὰ τῆς Πατρίδος των, ἀνένηψαν, ὡμολόγησαν τὴν πλάνην των καὶ ἀφιέρωσαν ὁλόκληρον τὴν ζωήν των εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ κακοῦ τὸ ὁποῖον ἔκαμαν. Ἐνῷ οἱ ὑπηρέται τοῦ Κάϊζερ καὶ τοῦ Λούτεντορφ, ὑποτροπιασταὶ ἀμετανόητοι, οὐχὶ μόνον συνεχίζουσι τὴν ὀλεθρίαν διὰ τὴν χώραν δρᾶσιν των, ἀφοῦ εἶδον τοὺς καρπούς της, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐντείνουσιν.

Τίποτε δὲν ἀποδίδει τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἐναργέστερον τῆς ἀνεκδότου ἐπιστολῆς τοῦ μεγάλου Κολοκοτρώνη, ἣν δημοσιεύομεν κάτωθι. Τὰ γεγονότα εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρεται συνέβαινον κατὰ τὸ 1824. Ὁ Κολοκοτρώνης εἶχεν ἐπαναστατήσει κατὰ τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ μόλις διακοπεὶς ἐμφύλιος σπαραγμός. ἐξερράγη ἀγριώτερος. Διεξήχθησαν μάχαι, καθ' ἃς ἐφονεύθη καὶ ὁ προσφιλὴς τοῦ γηραιοῦ στρατάρχου υἱός. Ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις κατίσχυσεν, οἱ ἀντάρται συνετρίβησαν. Ὁ Κολοκοτρώνης παρεδόθη ὅπως δικασθῇ κατὰ τοὺς νόμους τῆς Πατρίδος του. Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολὴ ἣν ἔγραψε τότε πρὸς τὸν φίλον του Γεώργιον Κουντουριώτην, Πρόεδρον τοῦ Ἐκτελεστικοῦ:

Ἐκλαμπρότατε,

Ἡ ἐν Τριπολιτζᾷ σεβαστὴ ἐπιτροπὴ καὶ ὁ παρ' αὐτῆς ἀποστελλόμενος πρὸς τὴν Ἐκλαμπρότητά Σας ἀντιστράτηγος Γεώργιος Ἀλωνιστιώτης Σᾶς ἐξιστοροῦν εἰς πλάτος τὰ κατ' ἐμέ, τὰ ὁποῖα ὅταν καταμάθετε ἔχω πεποίθησιν, γνωρίζων τὴν εὐγενῆ καὶ εὐαίσθητόν Σας καρδίαν, ἔχω λέγω πλήρη πεποίθησιν, ὅτι θέλετε λάβει συμπάθειαν διὰ τὸ πάθημα ἑνὸς πατριώτου καὶ φίλου Σας, τοῦ Κολοκοτρώνη, πατριώτου διότι πάντοτε ἠγάπησα τὴν πατρίδα καὶ συνετέλεσα ὅλαις δυνάμεσιν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας της, ***ἔλαβον ὅμως τὴν δυστυχίαν νὰ περιπέσω ἐσχάτως εἰς τὸ λάθος τοῦ νὰ πράξω τὰ ἀντιβαίνοντα εἰς τὴν σωτηρίαν της,*** φίλου σας, διότι πάντοτε ἐσεβάσθην τὸ ἔκλαμπρον ὑποκείμενον Σας, γνωρίζων κάλλιστα, ὅτι εἶνε ἐστολισμένον μ' ὅλας τὰς γενναίας ἀρετὰς ὅσας ἀπαιτεῖ ὁ ἄδολος πατριωτισμὸς καὶ ἔχαιρον τὴν ἀγάπην Σας. Ἀλλ' ὅμως ἔπαθον ἐκεῖνο ὅπου ἡ ἀνθρωπίνη ἀδυναμία πάσχει συνεχῶς. ***Ὑπέπεσα εἰς τὴν ἀπάτην τοῦ να περιπλεχθῶ μετὰ ἀνθρώπων, περι ὧν παρ' ἐμοῦ οὐδεὶς ἐπὶ τὸ παρὸν λόγος.***

Ἡ Πατρίς, Ἐκλαμπρότατε, ἡ γλυκυτάτη Πατρίς, ***ἠγανάκτησε μεγάλως βέβαια κατ' ἐμοῦ.*** Τὴν βλέπω ἤδη νοερῶς νὰ μοῦ παρουσιάζῃ μὲ ὀργὴν ἐκδικητικὴν τὴν σκιὰν τοῦ ἀδικοφονευμένου Πάνου! Ὢ πῶς νὰ προφέρω ἀδακρυτὶ καὶ νὰ μὴν εἶμαι ἀπαρηγόρητος; ***Ναὶ, ἔχει δίκαιον ἡ Πατρίς,*** ἀλλὰ Θεοῦ τὸ ἀναμάρτητον. ***Ἄνθρωπος εἶμαι, ἐνεπλέχθην εἰς σκευωρίας, ἐνέπεσα εἰς παγίδα, ἠπατήθην, ἔδωσα λόγον τιμῆς, λόγον ἐμπιστοσύνης, τὸν ὁποῖον διὰ νὰ φυλάξω, ἐβιάσθην νὰ πράξω ἐναντία τῶν νόμων τοῦ ἔθνους, ἐναντία τῶν συμφερόντων τῆς Πατρίδος,*** νὰ πράξω ὅσα ἀποστρέφεται καὶ ἀποδοκιμάζει ἡ ψυχή μου. ***Ἀλλ' ἤδη μὲ θλίψιν καὶ λύπην ἐγκάρδιον προστρέχω εἰς τὴν μητρικὴν φιλοστοργίαν της,*** ἐπικαλούμενος τὴν τρυφερὰν συμπάθειαν της διὰ τὰ παθήμα-

τά μου, καὶ τὴν ἀδέκαστον δικαιοσύνην της διὰ τὰ τετολμημένα. Ἡ Πατρὶς ἦτον καὶ θὰ εἶνε τὸ εἴδωλον τῆς ψυχῆς μου. Δι' ὃ εὔελπις προστρέχω εἰς τὴν εὐσπλαχνίαν της καθὰ πολλάκις ἀπεφάσισα, καὶ ἤδη τέλος πάντων ἔργῳ προσῆλθον εἰς τὴν Διοίκησιν καθυποβάλλων ἐμαυτὸν εἰς τοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους πάντοτε ἐσεβάσθην, σέβομαι καὶ θέλω σέβεσθαι μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς, καὶ διὰ τὴν στερέωσίν των εἶμ' ἕτοιμος νὰ χύσω τὸ αἷμα μου, ***καὶ ἀπεκδεχόμενος εὐχαρίστως ὁποιανδήποτε ποινήν,*** καὶ τὴν ἀθώωσιν τῆς ὑπολήψεως καὶ τιμῆς μου, χωρὶς τῶν ὁποίων μοῦ εἶνε περιττὴ καὶ αὐτὴ ἡ ζωή.

Οὕτως, Ἐκλαμπρότατε πεποιθὼς εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν δικαιοσύνην τῆς Διοικήσεως καὶ ἐξαιρέτως ἐπιστηρίζων τὰς ἐλπίδας μου εἰς τὸν ἐγνωσμένον πατριωτισμόν Σας καὶ τὰς ἀρετάς Σας ὅπου στολίζουν τὴν προεδρείαν της, ἦλθον ἐνταῦθα, ὅπου ἐξ ἀτυχίας μου δὲν Σᾶς εὗρον, δι' ὃ καὶ ἐλυπήθην κυρίως, ἀκούσας μάλιστα ὅτι ἀνεχωρήσατε διὰ ζαϊφλίκι, καὶ εὔχομαι νὰ ἀναλάβετε ὅτι τάχιστα τὴν ὑγείαν σας καὶ νὰ ἐπιστρέψετε διὰ νὰ Σᾶς προσφέρω καὶ προσωπικῶς τὸν σεβασμόν μου καὶ νὰ ἀφοσιώσω τὴν πίστιν καὶ κλίσιν μου εἰς τὸ τίμιον τοῦ εὐγενοῦς χαρακτῆρος Σας.

Ἐν τοσούτῳ ἐπὶ τῆς ἐνδόξου προεδρείας Σας δὲν ἐλπίζει νὰ πάθῃ ἀνάξια ὁ ἠπατημένος Κολοκοτρώνης· προσμένει μάλιστα ὅσα εἶνε πρέπον νὰ περιμένῃ ις ἀπὸ τὰ γενναῖα καὶ πατριωτικὰ αἰσθήματα τῆς πανευγενεστάτης τῶν Κουντουριωτῶν οἰκογενείας.

Τῆς Ἐκλαμπρότητός της.

Τῇ 30 Δεκεμβρίου 1824 ἐκ Ναυπλίου

Ὁ πατριώτης καὶ ἀδελφὸς

Θ. Κολοκοτρώνης

Εἰς τὴν ὡραίαν, τὴν ἐκχειλίζουσαν ἐκ πατριωτικοῦ πόνου καὶ μετανοίας σελίδα ταύτην ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος Κουντουριώτης ὡς ἑξῆς :

Γενναιότατε Κύριε,

Παρὰ τοῦ γενναιοτάτου ἀντιστρατήγου κυρίου Γεωργίου Ἀλωνιστιώτου ἔλαβα τὴν κατανυκτικὴν ἐπιστολήν σας τῆς 30 Δεκεμβρίου λήγοντος, ἐξ ἧς βλέπω, ὅτι προσήλθατε εἰς τὴν Διοίκησιν, ὁμολογῶν ὁ ἴδιος τὰ σφάλματά σας καὶ αἰτῶν τὸ ἔλεος τῶν νόμων ὡς ἁμαρτήσας ἐξ ἀπάτης, προτείνων δὲ καὶ τὰ ὅσα ὑπὲρ Πατρίδος ἐποιήσατε.

Ἐγώ, καὶ τὰ δύο Σώματα τῆς σεβαστῆς Διοικήσεως ***δὲν ἠμποροῦμεν τὰ καταδικάσωμεν οὐδὲ νὰ συγχωρήσωμεν τινά***, ἔργον, ***τὸ ὁποῖον οἱ νόμοι ἀφιέρωσαν εἰς τὸ δικανικόν,*** τὸ ὁποῖον ἡ γενναιότης σας μὲ τοὺς ἄλλους συνελθόντας εἰς Ἐπίδαυρον ἀπεφασίσατε, ὡς ἐπεκυρώθη εἰς Ἄστρος, νὰ εἶνε ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὰ ἄλλα δύο Σώματα, βουλευτικὸν καὶ ἐκτελεστικόν. Βλέπω ὅμως μ᾽ εὐχαρίστησιν νὰ λέγετε, ὅτι δὲν προστρέχετε μόνον εἰς τὸ ἔλεος, ***ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην τῶν νόμων.*** Ἀφοῦ λοιπὸν συσταθῇ ἡ ἐπιτροπὴ, ἡ ἐπέχουσα νόμον γενικοῦ κριτιρίου, ἐκεῖ θέλουν ἐξετασθῇ αἱ πράξεις σας. Βεβαιωθῆτε ὅτι ὅσον ἐγὼ ***εἶμαι προσηλωμένος εἰς τὴν στερέωσιν τῶν νόμων,*** διότι ἄνευ τούτων πρέπει νὰ καταντήσωμεν εἰς ἀναρχίαν καὶ νὰ ἀπολεσθῶμεν κακοὶ καὶ καλοὶ ὅλοι ὁμοῦ, ἄλλο τόσον ἐπιθυμῶ νὰ μὴν ἀφανισθῇ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὅσοι συνήργησαν κατά τι σημαντικῶς εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς ἐλευθερώσεώς μας, πολλῷ μᾶλλον ὅταν, καὶ ἁμαρτήσαντες, ἀποδειχθῇ ὅτι ἡμάρτησαν ἀπατώμενοι, καὶ ὅταν, ὡς τὴν γενναιότητά σας εἰς τὸν θάνατον τοῦ μεγαλειτέρου υἱοῦ σας ἔλαβαν θεόθεν τιμωρίαν τινὰ τῆς ἁμαρτίας των.

Ἐὰν θέλωμεν ὅμως νὰ στερεώσωμεν τοὺς νόμους, πρέπει καὶ νὰ συνεθίσωμεν νὰ μὴ τοὺς παραβλέψωμεν καὶ νὰ μὴν ἀνεύρωμεν τὰς καταχρήσεις. ***Διὰ τοῦτο ὡς ὑποπεσὼν εἰς κατηγορίαν πρέπει νὰ κριθῆτε.*** Βεβαιωθῆτε ὅμως, ὅτι ἐγὼ πρῶτος θέλω φροντίσει νὰ ἐμβώσιν εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς Δικαιοσύνης ὅλαι αἱ ἀγαθαὶ πράξεις σας, μεταξὺ τῶν ὁποίων θέλει συναριθμηθῇ βέβαια ***καὶ ἡ εἰλικρινὴς***

ὁμολόγησις τῶν σφαλμάτων σας, ἴσως καὶ ἰσοσταθμίσουν ἐναντίας πράξεις σας, τὸ ὁποῖον τὸ δικανικὸν θέλει ἀποφασίσει ὡς τὸ μόνον ἔχον τὸ δικαίωμα τοῦτο. Τέλος πάντων βεβαιωθῆτε, ὅτι ἐκτὸς τοῦ νὰ παραβῶ τοὺς νόμους, εἰς ὅ,τι ἄλλο θέλω μεταχειρισθῇ ὅλα τὰ παρ᾽ ἐμοῦ ἐξαρτώμενα μέσα διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω, ***ὅτι ἐγὼ μισῶν τὴν ἀναρσίαν ὡς ὀλεθρίαν εἰς τὴν κοινὴν Πατρίδα, δὲν ἐμίσησα ποτὲ τὰ ἄτομα τῶν ἀναρτῶν,*** καὶ πολλῷ μᾶλλον τὸ ὑποκείμενόν σας καὶ τὴν οἰκογένειάν σας, τοὺς ὁποίους θεωρῶ ὡς θῦμα τῆς ἀπάτης, ἐνῷ κατὰ τὰ ἀπ᾽ ἀρχῆς ἔργα σας καὶ τὴν πρὸς αὐτὰ εὐγνωμοσύνην τοῦ Ἔθνους, ἔπρεπε νὰ λάμψετε μεταξὺ τῶν πρωτίστων Ἑλλήνων, ***ἐὰν ἀπὸ τὸ ἔνδοξον στάδιον δὲν σᾶς παρέκτρεπον οἱ μελετῶντες τὸν ἀφανισμόν σας καὶ τὸν ἀφανισμὸν τῆς Πατρίδος, ἐὰν καὶ σᾶς καὶ τὴν Πατρίδα δὲν ἐδύναντο νὰ καθυποβάλουν εἰς τὴν τυραννίαν των.*** Μὲ τοιαῦτα φρονήματα μένω.

Ὕδρα τῇ 31 Δεκεμβρίου 1824.

Ὁ πατριώτης

Γεώργιος Κουντουριώτης

Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀνταξία τῆς μεγαλοφροσύνης τῶν Κουντουριωτῶν. *«Δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα οὔτε νὰ καταδικάσωμεν οὔτε νὰ συγχωρήσωμεν!» «Ἐγὼ μισῶ τὴν ἀναρσίαν ὡς ὀλεθρίαν εἰς τὴν Πατρίδα, δὲν ἐμίσησα τὰ ἄτομα τῶν ἀναρτῶν!»* ***Ἀποφθέγματα ὑψηλόφρονος πατριωτισμοῦ καὶ βαθείας συνέσεως, ἅτινα θὰ ὑπέγραφεν ἀδιστάκτως ἡ Ρώμη τοῦ μεσουρανήματος. Εἰς τὰ δύο ταῦτα ἄγνωστα ἔγγραφα, ἅτινα ἀποτελοῦσι δύο ἐθνικὰ κειμήλια, ἂς ἐγκύψῃ ὁ Ἑλληνικὸς λαός: Θὰ ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτῶν εὔγλωττα διδάγματα.***

ΙΣΤΟΡΙΟΔΙΦΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὸ χρῶμα τοῦ καναρίου. – Τὸ πτηνὸν κανάριον, τὸ ὁποῖον ἦτο χρώματος πρασινοκιτρίνου ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει εἰς τὰς νήσους Καναρίους τῆς Ἀφρικῆς, ἐξ ὧν καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα, κατήντησεν ὁλοκίτρινον ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ. Οἱ Ἄγγλοι τὸ ἐκτιμῶσι προπάντων ὅταν τὸ κίτρινον σῶμά του ἀποκλίνῃ πρὸς τὸ χρυσομηλίζον (πορτοκαλί) καὶ κατορθώνουν νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἐκλεκτὴν αὐτὴν ἀπόχρωσιν δι' οὐσιῶν τινων προστιθεμένων εἰς τὴν τροφήν του κατὰ τὰς περιόδους τῆς πτεροβολίας του. Τὸ ἀγγλικὸν περιοδικὸν «Πτερωτὸς Κόσμος» συνιστᾷ ὡς τοιαύτην οὐσίαν τὸ πέπερι τῆς Καϋένης ἀναμεμιγμένον μὲ σάκχαρον καὶ ἔλαιον. Ὡς γνωστόν, αἱ λευκαὶ ὄρνιθες αἱ τρεφόμεναι κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον μὲ ἀραβόσιτον ἀποκτῶσιν ὑποκιτρίνην χροιάν.

Ρωσσικὸς ὕπνος. – Δὲν εἶνε μόνοι οἱ ἀρκτόμυες, οἱ ὁποῖοι θέτουν εἰς πρᾶξιν ἐν καιρῷ χειμῶνος τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο λόγιον: «Ὁ ὕπνος τρέφει». Φαίνεται ὅτι καὶ ὁλόκληροι οἰκογένειαι Ρώσσων χωρικῶν εἰς τινας ἐπαρχίας, ὅπου ἰδιαιτέρως ἡ ζωὴ εἶνε δύσκολος καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν δυσεύρετα, βυθίζονται ἐπὶ τέσσαρας ἢ πέντε μῆνας εἰς ὕπνον σχεδὸν ἀδιάκοπον. Καθ' ἑκάστην εἷς τῶν συγκοιμωμένων ἐγείρεται διὰ νὰ γεμίσῃ τὴν θερμάστραν, κινούμενος ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον ... Γίνεται κάθε πρωΐ ἓν πρόχειρον πρόγευμα μὲ ξηρὸ ψωμὶ μουσκευμένον, κατόπιν δὲ τὸ ρίχνουν πάλιν εἰς τὸν ὕπνον.

Η ΖΩΗ

Παρθένα ὁλάνθιστη ἡ Ζωὴ στὸν ὦμο της βασταίνει
τὸν ἀμφορέα ὁλόγιομον ἀπ' τὸ γλυκὸ κρασί.
Ἐμπρὸς περνάει ἀγέραστη, τὸ χόρτο ἀναβλασταίνει
στὰ πόδια της καὶ σπέρνονται ζωὲς ὅπου διαβῇ.
Μὰ ὀπίσω μαῦρο φάντασμα τὸ δρέπανο βαστάει:
ὁ Χάρος πάντα τῆς Ζωῆς τ' ἀχνάρια ἀκολουθάει.

Ἀθῆναι, 1920

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ
(Ἐκ τελευταίας φωτογραφίας)

Η ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΑ

Οἱ τρεῖς μάγοι βασιλεῖς Βαλτάσαρ, Μελχιὼρ καὶ Γάσπαρ, φέροντες λίβανον καὶ σμύρναν, ἀνεχώρησαν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ νηπίου Ἰησοῦ, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐγνώριζον καλῶς τὴν ὁδὸν τῆς Βηθλεέμ, ἀπεπλανήθησαν καὶ διελθόντες δάσος πυκνότατον ἔφθασαν, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, εἰς χωρίον τι τῆς πόλεως Λάνγρ.

Ἦσαν κατάκοποι, οἱ βραχίονές των ἠδυνάτουν νὰ κρατήσωσι τὰ πλήρη ἀρωμάτων ἀγγεῖα, τὰ προωρισμένα διὰ τὸν υἱὸν τῆς Μαρίας καὶ, ἐκτὸς τούτου, ἀπέθνησκον τῆς πείνης καὶ δίψης.

Ἔκρουσαν λοιπὸν τὴν θύραν τῆς πρώτης τοῦ χωρίου οἰκίας, ἣν συνήντησαν, διὰ νὰ ζητήσωσι φιλοξενίαν.

Ἡ οἰκία αὕτη—ἢ μᾶλλον ἡ καλύβη—ἀνῆκεν εἰς ξυλοκόπον τινά, ὀνομαζόμενον Φλωριό, ὅστις ἔζη εἰς τὴν τρώγλην ἐκείνην ἀθλιέστατα μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τεσσάρων μικρῶν ρακενδύτων τέκνων του.

Ἦτο κατεσκευασμένη ἐκ χώματος καὶ ἀχύρων, ὅταν δ' ἡ βροχὴ ἔπιπτε ραγδαία, τὸ ὕδωρ εἰσέρρεεν ἐκ τῶν τοίχων της.

Οἱ τρεῖς βασιλεῖς, κατάκοποι, ἔκρουσαν τὴν θύραν, καὶ ὅταν ὁ ξυλοκόπος τὴν ἤνοιξε, τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοῖς δώσῃ τροφὴν καὶ κατάλυμα.

—Ἀλλοίμονον! καλοί μου ἄνθρωποι, ἀπήντησεν ὁ Φλωριό, δὲν ἔχω παρὰ ἕνα κρεββάτι μονάχο γιὰ 'μένα καὶ ἕνα παληοκρέββατο γιὰ τὰ παιδιά μου· ὡς γιὰ φαγί, δὲν ἔχομε τίποτε ἄλλο παρὰ πατάτες βραστὲς καὶ ψωμὶ ἀπὸ σύκαλιν. Ἐν τούτοις, ἐλᾶτε μέσα καὶ ἂν δὲν ἔχετε μεγάλας ἀπαιτήσεις, θὰ προσπαθήσω κἄτι νὰ σᾶς κάμω.

Καὶ οἱ μάγοι εἰσῆλθον.

Τοῖς ἐκόμισε γεώμηλα, τὰ ὁποῖα κατεβρόχθισαν μετὰ μεγάλης ὀρέξεως, καὶ εἶτα ὁ ξυλοκόπος καὶ ἡ σύζυγός του παρεχώρησαν τὴν κλίνην των, ἐφ' ἧς ἐκοιμήθησαν.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, προτοῦ ἐκκινήσωσι διὰ τὴν ὁδοιπορίαν, ὁ Βαλτάσαρ, ὅστις ἦτο ὁ γενναιότερος τῶν ἄλλων, εἶπεν εἰς τὸν Φλωριό.

— Ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ χαρίσω κἄτι τι πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς φιλοξενίας ποῦ μᾶς ἐκάματε.

— Σᾶς δεχθήκαμε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιὰ καὶ δὲν θέλουμε τίποτε ἀπὸ σᾶς, καλοὶ ἄνθρωποι! ἀτήντησεν ὁ ξυλοκόπος τείνων ἐν τούτοις τὴν χεῖρα.

— Δὲν ἔχω χρήματα, ἐπανέλαβεν ὁ Βαλτάσαρ, ἀλλὰ θὰ σοῦ ἀφίσω γιὰ ἐνθύμησι κἄτι, ποῦ ἀξίζει καλλίτερα ἀπὸ τὰ χρήματα.

Καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἐξ οὗ ἐξήγαγεν ἕνα μικρὸν αὐλόν, τὸν ὁποῖον ἔδωκε πρὸς τὸν Φλωριό.

Ἐνῷ δὲ οὗτος, κἄπως δυσηρεστημένος, ἐμόρφαζεν, ὁ μάγος ἐξηκολούθησεν:

— Ἐὰν ἐπιθυμήσῃς τίποτε καὶ παίξῃς τὸν αὐλόν, θὰ γίνῃ αὐθωρεὶ ἡ ἐπιθυμία σου. Δέξου τον, καὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀρνῆσαι βοήθειαν καὶ φιλοξενίαν εἰς τοὺς πτωχοὺς ἐν γένει.

***

Ὅταν οἱ τρεῖς βασιλεῖς ἐξηφανίσθησαν εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, ὁ Φλωριὸ εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του, σταθμίζων δυσαρέστως τὸν μικρὸν αὐλὸν ἐντὸς τῆς παλάμης του:

— Ἠμποροῦσαν νὰ μᾶς κάμουν ἕνα δῶρο κἄπως καλλίτερο· ἐν τούτοις, θὰ προσπαθήσω νὰ τὸ παίξω, γιὰ νὰ ἴδω, ἂν δὲν μᾶς περιγέλασαν.

Καὶ ἀνέκραξε:

— Θέλω νὰ ἔχω στὸ τραπέζι μου ψωμὶ ἄσπρο, κυνῆγι καὶ μιὰ μποτίλια καλὸ κρασί!

Καὶ ἔπαιξεν ἐπὶ τοῦ μικροῦ αὐλοῦ σκοπὸν τοῦ χωρίου του· αἴφνης δὲ πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν παρετήρησε τὸ τραπέζι του σκεπασμένον ἀπὸ πολυτελὲς καὶ λευκότατον τραπεζομάνδηλον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἄσπρο ψωμί, τὸ κυνῆγι καὶ τὸ κρασί, τὰ ὁποῖα ἐζήτησεν.

Ὅταν ἐβεβαιώθη περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ αὐλοῦ του, δὲν ἠρκέσθη εἰς ταῦτα μόνα, ἀλλ' ἐζήτει ὅ,τι ἡ φαντασία του τῷ ὑπηγόρευεν.

Ἔπαιζε τὸν αὐλὸν ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας.

Ἐζήτησε φορέματα καινουργῆ δι' ἑαυτόν, τὴν σύζυγόν του καὶ τὰ τέκνα του, χρήματα, δι' ὧν ἐγέμισε τὰ θυλάκιά του, φαγητὰ πολυποίκιλα καὶ πολυτελέστατα. Καὶ οὕτω, ἀφοῦ πᾶν ὅ,τι ἐζήτει τὸ ἀπέκτα παρευθύς, δὲν ἐβράδυνε νὰ καταστῇ εἷς τῶν πλουσιωτέρων τῶν περιχώρων.

Ἤδη, ἀντὶ τῆς πτωχικῆς ἑτοιμορρόπου καλύβης, εἰς ἣν κατῴκει, ἀνήγειρε μεγαλοπρεπέστατον πύργον, τὸν ὁποῖον ἐκόσμησεν ἐσωτερικῶς διὰ πολυτίμων ἐπίπλων καὶ παραπετασμάτων, καθ' ἣν δ' ἡμέραν ἡ οἰκοδόμησις καὶ ἡ ἐπίπλωσις αὐτοῦ συνετελέσθη, ἔδωκε μεγάλην ἑορτήν, ἵνα ἐγκαινιάσῃ τὴν νέαν του κατοικίαν.

Πέριξ τραπέζης πλουσιωτάτης καὶ ἀπαστραπτούσης ἐξ ἀργυρῶν σκευῶν καὶ φώτων, ἐκάθηντο οἱ πλουσιώτεροι τῶν περιχώρων.

Ὁ ξυλοκόπος μετὰ τῆς συζύγου του εὑρίσκοντο εἰς τὸ ζενίθ τῆς δόξης των, ἐνῷ οἱ μουσικοί, τοποθετημένοι εἰς τὴν στοὰν κατεκήλουν τὰ ὦτα τῶν συνδαιτυμόνων διὰ τῶν ἐναρμονίων τῶν ὀργάνων των ἤχων.

Καὶ ἵνα μή τις ταράξῃ τὴν ἑσπερίδα του, διέταξε τοὺς ὑπηρέτας του νὰ μὴ ἀφήσωσιν ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει τοὺς ἐπαίτας καὶ τοὺς ἐνοχλητικοὺς νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν αὐλήν, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐτοποθέτησεν εἰς τὴν θύραν τοῦ πύργου του δύο ρωμαλέους ὑπηρέτας μὲ ῥάβδους ἀνὰ χεῖρας, οἵτινες ἔλαβον διαταγὰς νὰ ἀποδιώκωσιν ἐκεῖθεν πάντα ἐρχόμενον πτωχὸν καὶ ἀδιάκριτον.

Κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην οἱ τρεῖς μάγοι βασιλεῖς, καταθέσαντες τὰ δῶρά των πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ νηπίου Ἰησοῦ ἐπανήρχοντο εἰς Βηθλεέμ.

Διερχόμενοι τοῦ δάσους ἀνεγνώρισαν τὸ χωρίον ἔνθα διέμειναν, καὶ παρετήρησαν εἰς τὴν θέσιν τῆς καλύβης τὸν φωταγωγημένον πύργον.

Ὁ Γάσπαρ τότε εἶπεν ἀστειευόμενος πρὸς τὸν Βαλτάσαρ:

—Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω ἂν ὁ ξυλοκόπος κάμνῃ κατάχρησιν τῆς δυνάμεως τοῦ αὐλοῦ καὶ ἂν ἀφ' ὅτου ἔγινε πλούσιος, ἐφύλαξε τὴν ὑπόσχεσίν του νὰ εὐεργετῇ τοὺς πτωχούς.

— Ἂς ἴδωμεν, ἀπήντησε λακωνικῶς ὁ Βαλτάσαρ.

Μετημφιέσθησαν εἰς ἐπαίτας καὶ παρουσιάσθησαν εἰς τὴν θύραν τοῦ πύργου, ζητοῦντες φιλοξενίαν διὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην· ἀλλ' οἱ ὑπηρέται τοὺς ὑπεδέχθησαν κάκιστα, καὶ ἐπειδὴ οἱ ὑπηρέται ἀντέτειναν, προξενοῦντες θόρυβον ἀρκετόν, ὁ Φλωριὸ ἐπρόβαλε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ παραθύρου, παρατηρήσας δὲ τοὺς ἐπαίτας διέταξε ν' ἀπολύσουν τοὺς σκύλλους πρὸς καταδίωξίν των. Οἱ βασιλεῖς ἔφυγαν δρομαῖοι, ἀλλὰ μὲ τοὺς πόδας πληγωμένους ἐκ τῶν ὀδόντων τῶν σκύλλων.

— Δὲν ἀμφέβαλον! ἀνεφώνησεν ὁ συνετὸς Γάσπαρ, ὃν ὁ κύων εἶχε δαγκάσει εἰς τὴν πτέρναν.

—Πολὺ ὡραῖα! ὑπέλαβεν ὁ γίγας Μελχιώρ, δὲν θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν παράδεισον!... Ἡ ὀργὴ τῶν τριῶν μάγων βασιλέων θὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του!...

Ἐν τούτοις οἱ συνδαιτυμόνες ἐξηκολούθουν εὐθυμοῦντες καὶ τρώγοντες.

Εὑρίσκοντο εἰς τὰ ἐπιδόρπια καὶ ὁ Φλωριὸ κρατῶν μαχαιρίδιον ἦτο ἕτοιμος νὰ κόψῃ γιγαντιαίαν ***βασιλόπηταν***, ὅτε ἐν τῇ αὐλῇ ἠκούσθησαν ἦχοι κωδώνων ὀχήματος, συρομένου ὑπὸ τεσσάρων θυμοειδῶν ἵππων μὲ χρυσᾶ φάλαρα.

Ὁ Φλωριὸ ἐξήγαγε καὶ πάλιν τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ παραθύρου καὶ βλέπων ὅτι προσήρχοντο ἀκόμη εὐγενεῖς προσκεκλημένοι διέταξε νὰ τοὺς ἀφήσουν ν' ἀναβῶσιν.

Εἰσῆλθον τότε οἱ τρεῖς μάγοι βασιλεῖς ἐν μεγαλοπρεπείᾳ θαυμαστῇ, φέροντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸ βασιλικὸν στέμμα, κα-

τάφορτοι ἐξ ἀδαμάντων καὶ περιβεβλημένοι βασιλικὴν πορφύραν.

Ὁ Φλωριὸ, ὅστις ἀνεγνώρισε τοὺς ξένους, οὓς ἄλλοτε ἐφιλοξένησε, τοὺς ἐδέχθη μεγαλοπρεπῶς καὶ μεθ' ὑποκλίσεων βαθυτάτων, παρεκάλεσε δὲ αὐτοὺς νὰ καθίσωσιν εἰς τὴν τράπεζάν του.

—Εὐχαριστοῦμεν! εἶπεν ὁ Βαλτάσαρ ξηρῶς, δὲν τρώγομεν ποτὲ εἰς τὴν τράπεζαν ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ὑποδέχεται τόσον κακῶς τοὺς πτωχούς.

—Σὲ συγχαίρω διὰ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον φυλάττεις τὰς ὑποσχέσεις σου! ἀνέκραξεν ὁ Μελχιὼρ μὲ τὴν βροντώδη φωνήν του.

—Ἄ! ἀπολύεις τοὺς σκύλλους σου κατόπιν τῶν ἐπαιτῶν, προσέθεσεν ὁ Γάσπαρ, ψηλαφῶν τὴν κνήμην του· περίμενε, θὰ σοῦ παίξω ἐγὼ ἕνα σκοπὸν, ποῦ δὲν τὸν ἤκουσες ἀκόμη!...

Καὶ ἐξαγαγὼν τοῦ θυλακίου του μικρὸν αὐλόν, ὅμοιον ἐκείνου, ὃν ἐδώρησεν εἰς τὸν Φλωριό, ἐφύσησεν εἰς αὐτὸν ἠχηρότατα.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἡ τράπεζα, οἱ συνδαιτυμόνες καὶ ὁ πύργος ἐξηφανίσθησαν, ὁ δὲ ξυλοκόπος μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τῶν ρακενδύτων τέκνων του εὑρέθησαν γυμνοὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους, ἐνώπιον τῆς ἠρειπωμένης καλύβης του.

—Εὐτυχῶς μοῦ μένει ὁ αὐλός! ἐσκέφθη.

Ἀλλὰ μάτην ἀνεζήτει εἰς τὰ κατεσχισμένα θυλάκιά του· ὁ αὐλὸς ἐξηφανίσθη μετὰ τῶν τριῶν μάγων βασιλέων.

***

Καὶ διὰ τοῦτο συνειθίζεται, ὁσάκις κόπτουν τὴν ***βασιλόπηταν***, νὰ φυλάττουν ἐπιμελῶς τὸ μερίδιον τῶν πτωχῶν.

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ André Theuriet).

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΑΤΡΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΥΠΑΝΔΡΟΝ ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ

(Κατὰ τὸν Mantegazza)

Σπανιώτατα συμβαίνει εἰς ἓν δυστυχὲς συνοικέσιον τὸ σφάλμα ὁλόκληρον νὰ εἶνε τοῦ ἀνδρὸς ἢ ὁλόκληρον τῆς γυναικός. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, πταίουν καὶ οἱ δύο καὶ ἐνίοτε μάλιστα μαθηματικῶς ἐξ ἴσου.

*
* *

Διὰ νὰ σοὶ ὑποδείξω μὲ δύο λόγους τὸ μυστικὸν τῆς συζυγικῆς σου διπλωματίας, κόρη μου, θὰ σοὶ εἴπω ὅτι πρέπει νὰ ἐμπνέεσαι ἀπὸ τὴν ἱερωτέραν τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλ' ἐπιδιορθωμένην καὶ βελτιωμένην.

Τὸ Εὐαγγέλιον λέγει:

—Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.

Εἰς τὴν γυναῖκα πρέπει νὰ εἴπωμεν:

—Ἀγάπα τὸν σύζυγόν σου ὑπὲρ σεαυτήν.

*
* *

Ἔχε ὀλίγας, πολὺ ὀλίγας ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὸν σύζυγόν σου καὶ αὐτὸς θὰ ἱκανοποιῇ καὶ ὅσας δὲν ἔχεις.

Ἔσο ἐπιεικὴς πρὸς αὐτόν, καὶ ἐφ' ὅσον εἶνε καὶ αὐτὸς ἁβρόφρων καὶ σὲ ἀγαπᾷ, μὴ παρεμβαίνῃς εἰς πᾶσάν του ψυχαγωγίαν, εἰς πᾶσάν του ἰδιοτροπίαν.

Εἰς τὰς συγκρούσεις ἰδεῶν ἢ ὀρέξεων, εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας, ὑποχώρει πάντοτε πρὸ τοῦ συζύγου σου εἰς τὰς μικρὰς λεπτομερείας, διὰ νὰ δύνασαι νὰ ἐπιμείνῃς εἰς τὰ σοβαρὰ ζητήματα.

Ἡ αἰωνία ἀντιλογία, καὶ ἐὰν ἀκόμη ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἶ-

ναι δικαία, εἶναι πάντοτε σκώρια, ἥτις διαβιβρώσκει τὸν ἔρωτα καὶ τὸν καταστρέφει.

*
* *

Ὅταν ἔχῃς θέλησιν—καὶ δικαιοῦσαι ὅσον καὶ ὁ σύζυγός σου νὰ ἔχῃς τοιαύτην—ἂς στηρίζεσαι αὐτῇ ἐπὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ ὄχι εἰς τὴν αἰχμὴν βελόνης.

Ὅταν δ' ἐκφράζῃς θέλησιν, πρόσεχε νὰ τὴν ἐκφράζῃς πάντοτε ὡς ἐπιθυμίαν καὶ μὲ τὸν ἡπιώτερον τρόπον.

Ὁ ἀνὴρ εἶνε τόσον συνειθισμένος νὰ διατάσσῃ, τόσον πεπεισμένος περὶ τοῦ κυριαρχικοῦ του δικαιώματος, ὥστε ἐξανίσταται ὅταν τῷ εἴπῃς: ***θέλω***, ἐνῷ ἐνδίδει ὅταν τῷ εἴπῃς: ***δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι...;***

Εἶνε διπλωματία αὐτό, ἀλλὰ καὶ φρόνησις· εἶνε πολιτική, ἀλλὰ καὶ ἀρετή.

*
* *

Μὴ εἴπῃς ποτὲ εἰς τὸν σύζυγόν σου μήτε ἓν, μήτε τὸ ἐλαφρότερον ψεῦδος.

Οἱονδήποτε δίλημμα καὶ ἂν παρουσιασθῇ ἐνώπιόν σου, μὴ θελήσῃς ποτὲ νὰ τὸ λύσῃς διὰ τοῦ ψεύδους. Θὰ διατηρήσῃς οὕτω τὴν ἰδίαν σου ἐκτίμησιν, ὁ δὲ σύζυγός σου θὰ σὲ ὑψώσῃ ἐπὶ στυλοβάτου ὑψηλοῦ ὡς βωμοῦ.

Ὁ ἀνὴρ ἠμπορεῖ νὰ ὑπερηφανεύεται ὅτι ἔχει σύζυγον νέαν καὶ ὡραίαν, ὅταν ἀκούῃ νὰ τὴν ἐπαινοῦν διὰ τὴν μόρφωσίν της, ἀλλ' οὐδέποτε κολακεύεται τόσον, ὅσον ὅταν ἠμπορῇ νὰ εἴπῃ:

—Ἡ σύζυγός μου δὲν ἠξεύρει ψεύματα.

Ἐὰν αἱ γυναῖκες ἐγνώριζον τὴν παντοδυναμίαν τῆς εἰλικρινείας, θὰ παρῄτουν ἀμέσως τὰς εὐτελεῖς ὑπεκφυγὰς τῶν μικρῶν ψευμάτων ἢ τῶν μεγάλων εὐφυῶν ψευδολογημάτων.

Φέρεις εἰς τὸν σύζυγόν σου στέφανον ὁλόκληρον ἀπὸ ἄνθη: τὴν νεότητά σου, τὸ κάλλος σου, τὰς χάριτάς σου· ἐν τούτοις, τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὅλα αὐτὰ τὰ ἄνθη θὰ μαρανθοῦν. Ἀλλ' ἐὰν ἀναμέσον τῶν ἀνθέων αὐτῶν συνέ-

πλεξης καὶ τὴν εἰλικρίνειαν, τὸ ἄνθος αὐτὸ θὰ μένῃ δροσερὸν μέχρι τελευταίας πνοῆς καὶ πάντοτε εὐωδιάζον, ὁ δὲ σύζυγός σου θὰ ἀνορθῇ ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν ὁσάκις ἐνώπιον ὅλων θὰ ἠμπορῇ νὰ λέγῃ: «Τὸ εἶπεν ἡ σύζυγός μου!», συνώνυμον πρὸς ἀλήθειαν ἀναντίρρητον, πρὸς δόγμα ἀκράδαντον.

Η ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΣ

ΕΥΘΥΜΑ

Ἐρωτικὸν στερέωμα.

— Ποίαν ἀγαπᾶτε; τὴν ξανθήν, ποῦ ὁμοιάζει τὴν ἡμέραν, τὴν μελαχροινήν, ποῦ ὁμοιάζει τὴν νύκτα, ἢ τὴν καστανήν, ποῦ εἶναι ὁμοία μὲ τὸ λυκόφως;

— Ἀγαπῶ ὁλόκληρον αὐτὸ τὸ γυναικεῖον στερέωμα.

Τὸ παράγγελμα καὶ τὸ παράδειγμα.

— Οἱ γέροντες δίδουν προθύμως παραγγέλματα· δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου παρηγοροῦνται ἀπὸ τὴν θλῖψίν των, διότι δὲν ἠμποροῦν νὰ δώσουν καλὰ παραδείγματα.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΣΥΓΚΛΗΤΟΣ

Τὸ κίνημα τῆς γυναικείας χειραφετήσεως, ὅπερ ἔλαβε τόσην ἐπίταοιν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, εἶνε παλαιότερον ἀφ' ὅσον κοινῶς ὑποτίθεται. Τὸ ζήτημα ἐγεννήθη ἅμα τῇ πρώτῃ χαραυγῇ τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως καὶ ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ φιλοσοφία τὸ υἱοθέτησεν ἀμέσως καὶ τὸ ἐξήτασε μὲ ὅλον τὸ θεωρητικὸν ὕψος, μὲ τὴν διαυγῆ κρίσιν καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν ἰδεῶν, ἥτις ἐχαρακτήριζε τοὺς ἀθανάτους αὐτῆς μύστας. Ἂν ἡ πολιτεία καὶ οἱ νόμοι ἐφάνησαν ἀνέκαθεν αὐστηρῶς καὶ μεροληπτικῶς συντηρητικοὶ περὶ τὸ κεφάλαιον τῶν γυναικείων δικαιωμάτων, το θῆλυ φῦλον ηὐτύχησεν οὐχ' ἧττον ν' ἀποκτήσῃ ἐνθέρμους συνηγόρους κατὰ πάσας τὰς ἐποχὰς καὶ ἰδίως ἀφ' ὅτου ὑπὸ τὸν ἥλιον τῆς Ἀναγεννήσεως τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα εὗρε τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν πρὸς ἀληθῆ πολιτισμόν. Ἀπὸ τοῦ Κορνηλίου Ἀγρίππα μέχρι τοῦ Σαὶν—Σιμόν, τοῦ Στιούαρτ—Μὶλλ καὶ ἄλλων νεωτέρων κοινωνιολόγων μακρὸς διήκει ὁ κατάλογος τῶν πεφωτισμένων ἀνδρῶν, ὅσοι μετὰ πεποιθήσεως ὑπερησπίσθησαν τὰ δικαιώματα τοῦ θήλεος καὶ ἐκήρυξαν τὴν ἀνάγκην τῆς γυναικείας χειραφετήσεως.

Καὶ ἂν δὲν μετεῖχον ἐπισήμως τῶν Κοινῶν αἱ γυναῖκες, ἡ ἔμμεσος ὅμως αὐτῶν ἐπέμβασις ὑπῆρξεν αἰσθητὴ εἰς πᾶσαν κοινωνίαν συντεταγμένην, ὑπάρχουσι δὲ μαρτύρια παμπληθῆ περὶ τούτου εἰς τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας πάντων σχεδὸν τῶν λαῶν. Κατὰ καιροὺς μάλιστα ἡ τοιαύτη τῶν γυναικῶν δρᾶσις παρουσιάσθη οὐχὶ μεμονωμένη καὶ κατατετμημένη, ἀλλὰ συσσωματωμένη καὶ μετά τινος διοργανώσεως,

Ὑπῆρξε δ' ἐποχὴ καθ' ἣν τὸ ὄνειρον τῶν σημερινῶν ἐν Ἀγγλίᾳ **σόφρατζετ** ἔλαβε σάρκα καὶ ὀστᾶ καὶ αἱ γυναῖκες ἠξιώθησαν ἐπισήμως τῆς τιμῆς ὄχι μόνον νὰ κληθῶσιν εἰς τὴν ἐπιστασίαν καὶ τὴν διαχείρισιν τῶν κοινῶν ὑποθέσεων, ἀλλὰ καὶ ν' ἀποτελέσωσιν ἴδιον ἐν τῇ πολιτείᾳ νομοθετικὸν σῶμα.

Τὸ σημαντικὸν τοῦτο γεγονὸς ἔλαβε χώραν εἰς ἐποχὴν παλαιὰν ἐν αὐτῇ τῇ πρωτευούσῃ τοῦ ἀχανοῦς ρωμαϊκοῦ Κράτους, δεσπόζοντος ἐπὶ πάσης περίπου τῆς γνωστῆς τότε Οἰκουμένης. Ἐπειδὴ δὲ τυγχάνει ἄγνωστον εἰς τοὺς πολλοὺς τὸ ἐπεισόδιον, ἐπιτραπήτω μοι ν' ἀναφέρω τὰς κυριωτέρας αὐτοῦ λεπτομερείας. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἡ μεταρρύθμισις ἐγένετο ὄχι εἰς περίοδον ἀκμῆς τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας καὶ προόδου τῶν ἰδεῶν, ἀλλ' ἀντιθέτως εἰς χρόνους οἰκτρᾶς παρακμῆς καὶ πνευματικῆς πωρώσεως, ἐνηργήθη δὲ οὐχὶ παρά τινος τολμηροῦ ἀνακαινιστοῦ ὀργῶντος πρὸς τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀναμόρφωσιν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ ἐξωλεστάτου τῶν τυράννων ὅσοι ἐμίανάν ποτε τὸν θρόνον τῶν Καισάρων. Ὁ ἀλλόκοτος οὗτος νεωτεριστὴς ἦτο ὁ ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ Ἀντωνῖνος Βάριος, γνωστότερος ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἡλιογάβαλος. Περιττὸν ν' ἀναφέρω διὰ μακρῶν τὰ κατὰ τὸν ἐναγῆ αὐτὸν Καίσαρα, τοῦ ὁποίου ἡ βραχεῖα βασιλεία ἀποτελεῖ ῥῦπον δυσώδη καὶ εἰδεχθῆ ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Σύρος τὸ γένος, υἱὸς μητρὸς ἐκπεφαυλισμένης, ἀνεκηρύχθη Αὐτοκράτωρ ὑπὸ τῶν ρωμαϊκῶν λεγεώνων μετὰ τὸν φόνον τοῦ Μακρίνου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Διαδουμένου, τῇ ἐνεργείᾳ τῆς παμπονήρου αὐτοῦ μάμμης Ἰουλίας Μαισᾶς, γυναικαδέλφης τοῦ Αὐτοκράτορος Σεπτιμίου Σευήρου, σκοπίμως διαδοσάσης ὅτι ὁ ἔγγονός της ἦτο νόθος υἱὸς τοῦ δολοφονηθέντος Καρακάλλα, ὠμοῦ μὲν καὶ ἀταισίου τυράννου, ἀλλ' ἀγαπητοῦ εἰς τὸ στράτευμα. Ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ θεοῦ Βάαλ, ἔνθα διέμενεν ἱερατεύων καὶ τελῶν τ' ἀσελγῆ μυστήρια, ὁ θηλυδρίας νεανίσκος ὡδηγήθη εἰς τὸν θρόνον φέρων τὰ πολυτελῆ ἐμβλήματα τοῦ θρησκευτικοῦ του ἀξιώμα-

τος καὶ σὺν αὐτοῖς ὅλας τὰς ρυπαρὰς ἕξεις καὶ τὰ πάθη τῆς παχυλῆς ἀσιατικῆς ἀκολασίας.

Δὲν σκοπεύω ποσῶς νὰ ἐξιστορήσω τοὺς ἀηδεῖς ἄθλους τοῦ ἐξωλεστάτου τούτου τυράννου, ἀνισορρόπου μέχρι φρενοβλαβείας, διεφθαρμένου τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, καταισχύναντος καὶ αὐτὸ τὸ ἀνδρικὸν φῦλον καὶ σπιλώσαντος μὲ τὸν βόρβορον τῶν καταγωγίων τὴν πορφύραν, ἣν πρὸ αὐτοῦ περιεβλήθησαν ὁ Τραϊανός, ὁ Ἀντωνῖνος καὶ ὁ Μᾶρκος Αὐρήλιος. Ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ποῦ οὔτε λατινιστὶ εἶνε δυνατὸν νὰ γραφῶσιν, ὁ κατεχόμενος δὲ τυχὸν ὑπὸ τῆς νοσηρᾶς περιεργείας ὅπως μάθῃ τὰς λεπτομερείας τῆς αἰσχρᾶς ταύτης βασιλείας δύναται ν' ἀνατρέξῃ εἰς τὸν ἱστορικὸν Αἴλιον Λαμπρίδιον, ἕνα τῶν συγγραφέων τῆς λεγομένης Historia Augusta, ἀκμάσαντα περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Δ΄ αἰῶνος μ. Χ. γράψαντα δὲ τοὺς βίους τῶν αὐτοκρατόρων Κομμόδου, Ἀντωνίνου Διαδουμένου, Ἡλιογαβάλου καὶ Ἀλεξάνδρου Σευήρου.

Ἡ μόνη ἀρετὴ τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ ἀναίσχυντος ἐκεῖνος νεανίσκος ἦτο ἡ περισσὴ ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσις πρὸς τὴν προμήτορα καὶ τὴν μητέρα, ἧς ἡ ἠθικὴ ἦτο ἀνταξία τοῦ υἱοῦ. Ἐκ τοῦ αἰσθήματος δὲ τούτου προῆλθε τὸ μέτρον τῆς ἐπισήμου ἀναγνωρίσεως τῶν γυναικείων δικαιωμάτων ἐν τῇ πολιτείᾳ οὕτινος προηγουμένως ἐμνήσθην. Ἴσως ὅμως συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀπόφασίν του καὶ τὸ γυναικῶδες τοῦ χαρακτῆρός του καὶ ἡ ἐξαιρετική του συμπάθεια πρὸς τὸ θῆλυ φῦλον, οὕτινος τὰς ἰδιότητας πολλάκις ἀντεποιεῖτο. Τὸ δὲ γεγονός, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ εἰρημένου ἱστορικοῦ συνέβη ὡς ἑξῆς:

Ὅτε διὰ πρώτην φορὰν ἐπὶ τῆς βασιλείας του προσεκάλεσεν εἰς συνεδρίασιν τὴν Σύγκλητον, ἀπῄτησε νὰ προσκληθῇ καὶ νὰ παρευρεθῇ εἰς αὐτὴν καὶ ἡ μήτηρ του Σοαιμίς, ἥτις τῷ κελεύσματι αὐτοῦ ἐκαθέσθη εἰς τοὺς ἱπποτικοὺς θώκους, συνυπέγραψε δὲ μετὰ τῶν λοιπῶν συγκλητικῶν τὰς ἀποφάσεις τοῦ σώματος. Πρώτην φορὰν εἰς τὴν ὁμήγυριν ἐ-

κείνην τὴν σεβαστὴν διὰ τὰς παραδόσεις της κἂν, ἂν ὄχι διὰ τὸ ποιὸν τῶν ἀποτελούντων αὐτήν, παρεκάθητο γυνὴ βουλευομένη μετὰ τῶν ἀνδρῶν. Μὴ ἀρκεσθεὶς δὲ εἰς τοῦτο ὁ ἀλλοπρόσαλλος αὐτοκράτωρ ἴδρυσε καὶ σῶμα, ἰδιαίτερον, οἱονεὶ Σύγκλητον ἐλάσσωνα ἐκ γυναικῶν ἀποτελουμένην, συνερχομένην εἰς τὸν Κυρινάλιον λόφον, ὅπου ἄλλοτε συνηθροίζοντο αἱ ρωμαῖαι δέσποιναι κατὰ τὰς ἐπισήμους ἡμέρας, καὶ ὅσαι αὐτοκρατορικῷ θεσπίσματι ἐδικαιοῦντο νὰ φέρωσι τὰ κοσμήματα τὰ προσήκοντα εἰς τὰς συζύγους τῶν ὑπάτων. Ἡ θήλεια ὅμως αὕτη Βουλὴ δὲν ἐμερίμνα καὶ δὲν διεσκέπτετο περὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς Πολιτείας περὶ τῆς διοικήσεως ἢ τῶν σχέσεων τοῦ Κράτους πρὸς τοὺς ξένους λαούς. Ἡ ἱστορία διεφύλαξε τὸν κατάλογον τῶν κυριωτέρων θεμάτων περὶ ἃ κατεγίνοντο εἰς τὰς συζητήσεις των αἱ mattes conseriptae αἵτινες ἐβουλεύοντο καὶ ἐθεσμοθέτουν περὶ τῶν φορεμάτων καὶ τοῦ εἴδους τῶν κοσμημάτων ἅτινα ἔπρεπε νὰ φέρωσι, περὶ τῆς πρωτοκαθεδρείας καὶ τῆς θέσεως ἑκάστης αὐτῶν εἰς τὰς τελετὰς, περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ὤφειλον ν' ἀνταλλάσσωσι τοὺς ἀσπασμούς, περὶ τοῦ τίς ἐξ αὐτῶν ἐδικαιοῦτο νὰ ἐξέρχηται εἰς περίπατον ἐποχουμένη ἐντὸς ἁμαξίου, συρομένου ὑπὸ ἵππου ἢ ἡμιόνου, ἢ ὄνου ἢ βοός, μετὰ σάγματος ἢ οὔ, ἢ ἐντὸς φορείου ἐκ ξύλου ἢ ἐκ δέρματος, ἐγκεκοσμημένου δι' ἐλέφαντος ἢ δι' ἀργύρου, περὶ τοῦ εἴδους τῶν ὑποδημάτων καὶ τῆς κοσμήσεως αὐτῶν διὰ χρυσοῦ ἢ διὰ λίθων πολυτίμων καὶ περὶ παντοίων ἄλλων τοιούτων θεαμάτων ἀναγομένων εἰς τὴν γυναικείαν ἀμφίεσιν, τὸν καλλωπισμὸν καὶ τὴν ἐθιμοτυπίαν, ὅσα θὰ ἦσαν σήμερον τῆς ἀρμοδιότητος τῶν μοδιστρῶν καὶ τῶν περιοδικῶν τοῦ συρμοῦ. Ψυχὴ δὲ τοῦ σωματείου ἦτο ἡ μήτηρ τοῦ αὐτοκράτορος Σοαιμίς, ἡ εἰσηγήτρια τῶν ψηφισθέντων ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων τούτων κωμικῶν νόμων, οἵτινες καὶ χλευαστικῶς διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς ἀπεκλήθησαν.

Ἡ γυναικεία σύγκλητος τοῦ Ἡλιογαβάλου βραχεῖαν ἔσχε

τὴν διάρκειαν, ὅπως καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ. Οἱ στρατιῶται ἀγανακτήσαντες ἐν τέλει ἐκ τῶν αἰσχρουργημάτων τοῦ ἡγεμόνος, ἐξοργισθέντες δὲ διότι ὑπέβλεπε καὶ κατεδίωκε τὸν προσφιλῆ εἰς αὐτοὺς ἐξάδελφόν του Σευῆρον, ἀναγορευθέντα Καίσαρα, χρηστῶς δὲ καὶ σωφρόνως μετ' αὐτὸν βασιλεύσαντα, ἐστασίασαν καὶ ἀπέκτειναν τὸ ἑστεμμένον τέρας, σὺν αὐτῷ δὲ καὶ τὴν αἰσχρὰν αὐτοῦ μητέρα. Ὁ θηλυπρεπὴς Αὐτοκράτωρ προβλέπων τὸ τέλος του, εἶχε παρασκευάσῃ ἑαυτῷ τὰ μέσα θανάτου πολυτελοῦς καὶ συμφώνου πρὸς τὴν μανιώδη τῆς ζωῆς του ἡδυπάθειαν. Εἶχεν ἐφοδιασθῇ διὰ πολλῶν λεπτῶν καὶ περιχρύσων ἐγχειριδίων καὶ βρόχων ἐκ μεταξης καὶ πορφύρας καὶ δηλητηρίων ὀξυτάτων, ἐγκεκλεισμένων ἐντὸς σμαράγδων καὶ ἀμεθύστων, προνοητικῶς δὲ ἐγείρας πύργον ὑψηλὸν ἐπέστρωσε τὸ περὶ αὐτὸν δάπεδον διὰ ψηφιδωτοῦ ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, ὅπως κρημνιζόμενος ἐν ἀνάγκῃ εὕρῃ τὸν θάνατον ἐπὶ τοῦ πλουσίου ἐκείνου χώρου. Ἀλλ' ἡ τύχη ἐπεφύλαττεν αὐτῷ τέλος οἰκτρότερον. Οἱ στρατιῶται μετὰ τὴν σφαγὴν ἔσυραν τὸ κρεουργημένον αὐτοῦ σῶμα διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως. Ἀπεπειράθησαν δὲ κατόπιν νὰ τὸ ρίψωσιν ἐντὸς δυσώδους ὀχετοῦ καὶ ἐπειδὴ τὸ στόμιον εὑρέθη στενόν, ἔρριψαν αὐτὸ εἰς τὸν Τίβεριν. Οὕτως ἀντὶ τοῦ ὀνειροπωλουμένου ποιητικοῦ θανάτου, ὡς παρατηρεῖ ὁ ἱστορικὸς Zeller, εὗρε τὸ οἰκτρὸν τέλος κυνὸς ἀκαθάρτου.

Ἐννοεῖται ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν του τὸ κωμικὸν γυναικεῖον συνέδριον τοῦ Κυριναλίου, διελύθη· μολονότι δ' ἐβασίλευσαν κατόπιν καὶ ἄλλοι αὐτοκράτορες κάκιστοι, διεφθαρμένοι καὶ μονομανεῖς, τὸ γεγονὸς δὲν ἐπανελήφθη, ἀπέμεινε δὲ μοναδικὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Τὸ ζήτημα τῶν γυναικείων δικαιωμάτων ἀνεκινήθη ὕστερον κατὰ καιροὺς μέχρι τῶν ἡμερῶν μας καὶ ἐξητάσθη ἐξ ἀπόψεως λογικωτέρας καὶ ὑπὸ τὸ καθαρώτερον φῶς τῶν ἰδεῶν τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ. Καὶ δὲν ἐλύθη μὲν εἰσέτι ὁριστικῶς, εἰ καὶ τὸ κράτος τῆς γυναικὸς ἐπεξετάθη σημαντικῶς ἐπὶ τόσων

καὶ τόσων σταδίων προνομιακῶς ἄλλοτε ἀνηκόντων εἰς τὴν ἀνδρικὴν δρᾶσιν. Ἀλλ' ὁ χρόνος καὶ ἡ πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ θὰ φέρωσι βεβαίως τὴν ποθητὴν εἰς τὰς ἐνδιαφερομένας λύσιν καὶ θὰ ἐπικυρώσωσιν ἐπισήμως τὴν παρέμβασιν καὶ τὴν συμμετοχὴν τῆς γυναικὸς εἰς πάντα τὰ ζητήματα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰς τύχας τῆς ἀνθρωπότητος, παρέμβασιν ἥτις ὑπάρχει ἄλλως τε ἐκ φύσεως καὶ ἐφαρμόζεται ἀνέκαθεν ἰσχυρῶς καὶ νικηφόρως. Διότι μὴ λησμονῶμεν ὅτι ὅτε εὑρέθησαν δύο μόνον ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς γῆς, οἱ δύο Πρωτόπλαστοι, εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ, ἐξ οὗ ἐξηρτήθη ἡ τύχη τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους, ἡ γυνὴ ἔσχε τὴν νικῶσαν ψῆφον.

Ἐν Ἀθήναις, 1920

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

ΣΗΜΑΣΙΑ ΜΕΡΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

Ἄννα (ἑβραϊκὸν) σημαίνει χαρίεσσαν. — Ἀμαλία (βισιγοτθικὸν) σημαίνει τὴν πανίσχυρον. — Ἑλένη (ἑλληνικὸν) θὰ εἴπῃ γόησσα. — Ἐλισάβετ (ἑβρ.) σημαίνει ὅρκον Θεοῦ. Ἰουλία (ρωμαϊκὸν) σημαίνει τὴν ἔφηβον. — Μαγδαληνὴ (ἑβρ.) εἶνε συνώνυμον πρὸς τό: μεγαλοπρεπής. — Μάρθα (ἑβρ.) σημαίνει προκλητική. — Μαρία σημαίνει κατὰ λέξιν: μήτηρ πικρίας. — Παυλίνα σημαίνει: μικροῦλα καὶ Σουσάννα εἶνε σύμβολον κρίνου.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ ὑπερβολικὴ ἐλευθεριότης καταντᾷ ἀπερισκεψία, ἡ ὑπερβολικὴ στοργὴ ἀδυναμία, ἡ ὑπερβολικὴ οἰκονομία φιλαργυρία.

Δὲν ὑπάρχει καθῆκον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκπλήρωσις νὰ μὴ μᾶς κατέσησεν εὐτυχεστέρους.

Μὴ ἀφίνῃς νὰ παρέλθῃ καμμία εὐκαιρία χωρὶς νὰ προξενήσῃς εὐχαρίστησίν τινα εἰς τὸν πλησίον σου.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΣΤΗΛΗ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΛΛΩΠΙΣΜΟΥ

Ἐφαντάσθητέ ποτε, καλαί μου ἀναγνώστριαι, ὄψιν γυναικείαν ἔχουσαν μίαν χροιὰν κρίνων καὶ ρόδων ἀναλλοίωτον, ἥτις ν' ἀντέχῃ εἰς τὰς μεταβολὰς τῆς θερμοκρασίας καὶ ν' ἀψηφᾷ τὸν ἄνεμον, τὴν βροχήν, τὴν ὑγρασίαν; Καὶ ὅμως ἡ φιλαρέσκεια κατώρθωσε, ὡς γνωστόν, καὶ τὴν ζῶσαν ἐπιδερμίδα νὰ καταστήσῃ πίνακα τῆς ζωγραφικῆς της, μετὰ τὰς λεπτότητας δὲ τοῦ ψιμμυθίου ἔφθασεν εἰς τὴν ἀνυπέρβλητον πλέον καλλωπιστικὴν ὑπερβολήν, τὸ σμάλτωμα ἢ ἔγκαυστον βαφὴν (émaillage), χάρις εἰς τὴν ὁποίαν τὸ πρόσωπον μεταβάλλεται εἰς ἀληθῆ ὄψιν πλαγγόνος. Ἡ ἀπόρρητος αὐτὴ τέχνη εἶναι μᾶλλον ἢ ἧττον πολύπλοκος, ἀφοῦ ὑπάρχουν δύο σμαλτώματα, τὸ πλῆρες καὶ τὸ ἐπιπόλαιον. Ἂς ἀρχίσω ἀπὸ τὸ ἐπιπόλαιον, τὸ καὶ εὐκολώτερον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. Μαλάσσεται προηγουμένως τὸ πρόσωπον καθ' ὡρισμένους κανόνας καὶ «δουλεύονται» ἐπὶ πολλὴν ὥραν αἱ ρυτίδες διὰ νὰ ἐξαληφθοῦν. Προηγουμένως ἐφρόντισαν νὰ ἐξαλείψουν τοὺς δυσειδεῖς θυλάκους, οἱ ὁποῖοι τυχὸν ἐξογκώνουν τὰ βλέφαρα, ἐπαλείφοντες ἀπὸ τῆς προτεραίας κάποιον ἐπίχρισμα, τὸ ὁποῖον ἀφαιροῦν τὸ πρωῒ μὲ χρωστῆρα.

Ὅταν γίνουν ἐπιμελῶς τὰ προκαταρκτικὰ αὐτά, δὲν μένει πλέον παρὰ νὰ ἐπιχρισθῇ τὸ σμάλτον ἐπὶ τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον κατόπιν στεγνώνεται μὲ πολύωρον ἀέρισμα διὰ ριπιδίου. Τὸ πλῆρες ὅμως σμάλτωμα διαρκεῖ πολύ, συλλογισθῆτε, μῆνας ὁλοκλήρους! Ἀπαιτεῖ δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις

καὶ κάποιαν δόσιν ἡρωϊκοῦ θάρρους, τὸ ὁποῖον δὲν δύναμαι ν' ἀναλογισθῶ χωρὶς νὰ φρικιάσω.

Ἀκούσατε, κυρίαι μου, τὴν τρομερὰν ἀφήγησιν. Πρέπει ἐν πρώτοις ν' ἀφαιρεθῇ ἡ ἐπιδερμὶς δι' ἐλαφρῶν ἐντομῶν, κατὰ μικρὰ τεμάχια. Μπρρ! Ἔπειτα, ὅταν τὸ πρόσωπον μείνῃ γυμνὸν ἐπιδερμίδος, ἐπιθέτουν ἐπίδεσμον ἐξ ὑδροφίλου βάμβακος μὲ ταινίας καὶ ἐτ' αὐτοῦ ψεκάζουν ἀντισηπτικόν τι ὑγρόν. Τότε ἐπαλείφουν τὴν ρευστὴν ἐγκαυστικὴν ὕλην διὰ χρωστῆρος, στεγνώνοντες πάλιν διὰ μεγάλου ριπιδίου. Ἀκολούθως μὲ ἓν νέφος παιπάλης ἀποτελειώνει ἡ ἐργασία.

Δὲν εἶναι βασανιστήριον φρικαλέον αὐτό, ἀντάξιον τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως; Ἀλλὰ καὶ ὁποία χαρὰ ὅταν ἡ τρομερὰ ἐκείνη φιλάρεσκος κύπτουσα πρὸ τοῦ κατόπτρου της ἴδῃ τὴν καταπληκτικὴν μεταμόρφωσιν ἣν ὑπέστη! Τὸ βερνικωμένον ἐκεῖνο πρόσωπον ὁμοιάζει μὲ τὴν κιρίνην ὄψιν κούκλας, ἡ ἄνευ ζωῆς πλέον φυσιογνωμία της ἀπεκρυσταλλώθη ὑπὸ τὴν διαφανῆ ἐκείνην στιβάδα. Δὲν δύναται πλέον εἰς τὸ ἑξῆς μήτε νὰ μειδιᾷ μήτε νὰ κλαίῃ ὅπως τὰ ἔνσαρκα πλάσματα, χωρὶς νὰ τρέμῃ μήπως αἱ ὁρμαὶ ἐκεῖναι τῆς ψυχῆς της ραγίσουν τὴν λεπτὴν σερῶσιν τοῦ σμάλτου. Εἶναι καταδεδικασμένη εἰς τὴν ἀκινησίαν τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ αἰσθημάτων. Διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν τύπον τῆς ἰδεώδους πλαγγόνος ἔπρεπε νὰ σμαλτώσῃ καὶ τὴν καρδίαν της· διότι αἱ ἄγαν ζωηραὶ ἐντυπώσεις χαρᾶς ἢ λύπης ἐναποτυποῦνται ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ἀφίνουν ἴχνη ἀνεξίτηλα. Ἀλλὰ βεβαίως διὰ νὰ καταφύγῃ εἰς τοιοῦτον ἄωτον καλλωπιστικοῦ τεχνάσματος ἡ γυνὴ ἐκείνη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχῃ καρδίαν· ἡ ὑπερμέτρως φιλάρεσκος εἶναι πρότυπον ἐγωϊσμοῦ πάντοτε.

Τί λέτε, κυρίαι μου; Ζηλεύετε τὰ ἀπαθῆ αὐτὰ ἀγάλματα, τὰ περιάγοντα ἀνὰ τὰς αἰθούσας τὴν προπέτειαν τῶν ἐφημέρων καὶ ματαίων θριάμβων των; Κινοῦν ἴσως τὸν θαυμασμὸν τῶν ἐπιπολαίων καὶ τὴν περιέργειαν τῶν ἀδιαφόρων, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν ποτε ἰσχύουν καὶ νὰ συγκινήσουν καρδίας. Τὰς θαυμάζουν ὡς κομψοτεχνήματα, ἀλλ' ὁ θαυμασμὸς ἐκεῖνος εἶναι ψυχρός, ἐφήμερος, φροῦδος. Ποτὲ δὲν ἐμπνέουν τὰ παράφορα ἐκεῖνα πάθη, τοὺς τρελλοὺς ἐκείνους ἔρωτας, τοὺς ὁποίους γεννᾷ μία δροσερὰ ἁβρὰ μορφὴ μὲ τὰ θέλγητρα τῆς φυσικότητος.

Καὶ τοῦτο διότι οὐδέποτε τὸ τεχνητόν, ὅσον τελειοποιημένον καὶ ἂν εἶναι, δύναται νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὴν φύσιν. Τὸ δὲ σμάλτωμα τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον εὐτυχῶς εἰς τὰ μέρη μας εἶναι ἄγνωστον, ποτὲ δὲν θὰ ἐμπνέῃ τὰς αὐτὰς σκέψεις οἵας καὶ μία δελεαστικὴ ἐπιδερμὶς βελουδίνη ὡς χνοῦς ροδακίνου, ὅπως οὐδέποτε οἱ χαραγμένοι καὶ εὐθύγραμμοι μαίανδροι, καὶ δενδροστοιχίαι τεχνητοῦ κήπου ἐπιμελημένου ἐμπνέουν εἰς τὰς καλαισθήτους καὶ ποιητικὰς ψυχὰς τὴν ἀπόλαυσιν, τὴν ὁποίαν παρέχουν ὁ φλοῖσβος τοῦ φυσικοῦ καταρράκτου τῶν βράχων, ἡ μελῳδικὴ βοὴ τοῦ δάσους τοῦ φρίσσοντος ὑπὸ τὴν δίοδον τοῦ ἀνέμου, ὁ ρόχθος τοῦ κύματος τοῦ ἐκπνέοντος μὲ ἤχους φιλημάτων εἰς τὸν αἰγιαλόν.

Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΟΣ

ΛΑΪΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

- Ἡ νύφ' ἀφόντας γεννηθῇ ἀπ' τὰ συμπεθεριὰ κρατεῖ.
- Ἡ νύφη μὲ χωρὶς προικιὸ 'μιλᾷ καὶ συλλογίεται.
- Ἡ νύφη ὅταν δὲν 'μιλᾷ, πάντεχε πῶς θὰ πεινᾷ.
- Ἡ νύφη 'ς τὰ πεθερικὰ χωρὶς γαμπρὸ τί θέλει;
- Ἡ νύφη μας τὴν ἐμμορφιὰ στὴν κεφαλὴ τὴν ἔχει.

Μοναδικὸν ἀντιφάρμακον.

— Γνωρίζω ἓν μοναδικὸν φάρμακον, ποῦ εἶναι ἱκανὸν ταὐτοχρόνως νὰ δυναμώσῃ τὴν ἰδικήν σου μνήμην καὶ νὰ ἐξασθενήσῃ τὴν μνήμην τοῦ φίλου σου.

— Ποιὸ εἶναι αὐτό;

— Δάνεισέ του πέντε λίρας καὶ θὰ ἰδῇς.

ΟΠΟΙΟΣ ΚΥΝΗΓΑ ΠΟΛΛΟΥΣ ΛΑΓΟΥΣ...

ΚΩΜΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

(Μονόπρακτον)

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ἡ Κα Οὐρανία (ἔγγαμος)
Ἡ Κα Βικτωρία (οἰκοδέσποινα ἔγγαμος)
Ἡ Κα Γεωργία »
Ἡ Κα Μαρία »
Ὁ Κος Πολυχρόνης

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἴθουσαν ὑποδοχῆς μὲ δύο θύρας, ἐξ ὧν ἡ μὲν εἶναι τῆς εἰσόδου, ἡ δὲ ὁδηγεῖ εἰς ἄλλο δωμάτιον. Δεξιᾷ ἕνας καναπές, ἀριστερᾷ καθίσματα, τραπεζάκια κτλ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Βικτωρία, Οὐρανία, Γεωργία καὶ εἶτα ***Μαρία.***

(Ἀνεγειρομένου τοῦ παραπετάσματος ἀκούεται κωδωνισμὸς ἐξωθύρας. Ἐπὶ τοῦ καναπὲ κάθηνται ἡ Οὐρανία καὶ ἡ Γεωργία συνομιλοῦσαι σιγά, ἡ δὲ Βικτωρία μόλις ἐγερθεῖσα σπεύδει πρὸς τὴν θύραν, ἐξέρχεται καὶ ἐπιστρέφει μετ' ὀλίγον).

Βικτωρία. Εἶνε ἡ κ. Μαρία (μένει εἰς τὴν θύραν νὰ τὴν ὑποδεχθῇ).

Οὐρανία. Ἄ! καλὰ θὰ περάσωμεν. Πολὺ μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ κυρία, ἔχει τόσες χάρες καὶ ἀπορῶ πῶς ἀφοῦ εἶναι ἱκανὴ νὰ γοητεύσῃ καὶ γυναῖκας, δύνανται ἄνδρες νὰ μένουν ἀπαθεῖς πρὸς αὐτῆς.

Γεωργία. Ἀλήθεια, φιλτάτη μου, καὶ μάλιστα ἄνδρες ὁ-

ποωσδήποτε ἐνθουσιώδεις, ὡς ὁ κ. Πολυχρόνης παραδείγματος χάριν.

Οὐρανία. Ἄ! ὁ κ. Πολυχρόνης! Ἐνθουσιώδης ναί, ἀλλ' αὐτὸς βλέπετε ἐνθουσιᾷ μὲ κάτι καλλιτεχνικόν, μὲ κάτι ἔκτακτον καὶ φαίνεται ὅτι δὲν εὑρίσκει τὸ κάτι καλλιτεχνικὸν αὐτὸ εἰς τὴν κ. Μαρίαν.

Γεωργία. (Κατ' ἰδίαν). Ἐννοεῖ τὸν ἑαυτόν της πιστεύσασα εἰς δύο τυπικὰ κοπλιμέντα. (Πρὸς τὰς ἄλλας). Δὲν ἔχετε δίκαιον· αὐτὸν γοητεύει ἡ γυναῖκα καὶ μόνον ἡ γυναῖκα, ἡ μὴ ἔχουσα τίποτε ὡρισμένως ὑπέροχον ἀλλ' ἐγκλείουσα ἐν ἑαυτῇ λίγο ἀπ' ὅλα τὰ γυναικεῖα χαρίσματα.

Βίκτωρ καὶ ***Οὐρανία.*** (Κατ' ἰδίαν) Τὸν ἑαυτόν της ἐννοεῖ.

Βικτωρία. Νομίζω ὅτι ἔχετε καὶ αἱ δύο λάθος. Ὁ κ. Πολυχρόνης ἀγαπᾷ, δι' αὐτὸ ποῦ ἐπλάσθη ἡ γυνὴ ν' ἀγαπᾶται, διὰ τὴν εὐμορφιά της, διὰ τὴν ὡραιότητα τῆς μορφῆς, τὴν εὐγραμμίαν τοῦ σώματος, τὴν ἁφρώδη σάρκά της.

Οὐρανία καὶ ***Γεωργία.*** (Κατ' ἰδίαν). Τὸν ἑαυτόν της ἐννοεῖ.

Μαρία. (Εἰσερχομένη) Σᾶς ἤκουσα καὶ διαψεύδω καὶ τὰς τρεῖς. Ἐγὼ εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ κ. Πολυχρόνης ἐνθουσιᾷ, μαγεύεται, ἀγαπᾷ, κάτι γοητευτικόν, αἰθέριον πλάσμα τέλος πάντων δυνάμενον νὰ ἐμπνεύσῃ, νὰ σαγηνεύσῃ διὰ τῆς λεπτότητός του, διὰ τοῦ μυστηρίου τὸ ὁποῖον ἐγκλείει ἐντός του. Ὅ,τι λέγω δύναμαι καὶ νὰ τὸ βεβαιώσω.

Οὐρανία. Κι' ἐγὼ ὅ,τι λέγω τὸ ἀποδεικνύω.

Βικτωρία. Κι' ἐγώ.

Γεωργία. Κι' ἐγώ.

Οὐρανία. (Ἐγειρομένη καὶ κάπως σοβαρά). Μὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἰδίου;

Βικτ. Γεωργ. Μαρ. Μάλιστα.

Οὐρανία. (Γελῶσα) Ἀγαπηταί μου κυρίαι, εἴμεθα γιὰ δέσιμο καὶ οἱ τέσσαρες. Σὲ σᾶς (Τῇ Μαρίᾳ) βεβαίως θὰ εἶπεν ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὀνειρευθῇ τελειότερον ὂν ἀπὸ σᾶς.

Μαρία. Μάλιστα.

Οὐρανία. (Τῇ Βικτωρίᾳ) Καὶ σᾶς τὸ ἴδιον;

Βικτωρία. Μάλιστα.

Οὐρανία. (Τῇ Γεωργίᾳ) Καὶ σὲ σᾶς τὰ αὐτά;

Γεωργία. Μάλιστα.

Οὐρανία. Καὶ εἰς ἐμὲ ὁμοίως... Ἔ! λοιπὸν σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ αὐτὸ εἰς κάθε φουστανοφόρον ὃν καὶ εἰς τὸν Ζὺπ καὶ εἰς ὅλαις τῆς ἀποκρηάτικες ἀρσενικαὶς γυναῖκες καὶ εἰς κάθε φοῦσταν κρεμασμένην εἰς τῆς βυτρίνες τῶν ἐμπορικῶν (ὡσεὶ ἐμπνευσθεῖσα). Ἄ! θέλεται τὴν ἀπόδειξιν;

Ὅλαι. Ναί, ναί, ναί.

Οὐρανία. Θὰ ἔλθῃ;

Βικτωρία. Μπορεῖ νὰ λείψῃ;

Οὐρανία. Λοιπὸν στείλετε κάτω εἰς τὸ ἐμπορικὸν νὰ σᾶς δώσῃ γιὰ μιὰ ὥρα τὴν κοῦκλά του καὶ φέρτέ μας ὅ,τι χειάζετε διὰ στολισμὸν μιᾶς κυρίας.

Βικτωρία. Νὰ στείλω πρῶτα νὰ φέρω τὴν κοῦκλα (ἐξέρχεται).

Γεωργία. Τί σκέπτεσθε νὰ κάνετε;

Οὐρανία. Νὰ διασκεδάσωμεν ὀλίγον ἀποκαλύπτουσαι αὐτόν.

Μαρία. Δὲν νομίζετε ὅτι εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ θυμώσῃ;

Οὐρανία. Ἠῶς δὲν ἐθυμώσαμεν ἡμεῖς αἱ ὁποῖαι ὑπέστημεν τόσῳ ψευδὲς λογοκόπημα καὶ τόσην ἀπαγγελίαν ἐρωτολογιῶν.

Βικτωρία. (Ἐπιστρέψασα φέρει πᾶν τὸ ἀναγκαιοῦν διὰ τὸν στολισμὸν μιᾶς κυρίας). Ἀμέσως στέλνουν καὶ τὴν κοῦκλαν.

Οὐρανία. Ἐμπρὸς ἑτοιμάστέ τα.

(Ὅλαι προετοιμάζουν τὰ φορέματα. Ἡ Βικτωρία ἐξέρχεται πρὸς στιγμὴν καὶ ἐπιστρέφει μὲ τὴν κοῦκλαν, ἣν ἐνδύουν ὡς τελείαν κυρίαν, κάμνουσαι ἐκ τοῦ προχείρου διάλογον περὶ τοῦ στολισμοῦ).

Γεωργία. Εἶναι ἑτοίμη, τί θὰ τὴν κάμωμεν;

Οὐρανία. Κρύψτε την μέσα καὶ ἀφοῦ ἔλθῃ ὁ ἐρωτόκριτος θὰ σᾶς πῶ.

(Τὴν μεταφέρει ἡ Βικτωρία εἰς ἄλλο δωμάτιον καὶ ἐπιστρέφει).

Μαρία. Κουδουνίζουν. Αὐτὸς θὰ ἦναι.

Οὐρανία. Καθήσατε ἀδιαφόρως, κατόπιν μὲ τρόπον τὸν ἀφίνομεν μὲ μίαν ἑκάστην ἐξ ἡμῶν καὶ ἀφοῦ ἀπ' ἐκεῖ (δεικνύουσα τὴν θύραν τοῦ δωματίου) ἀκούσωμεν τί θὰ ψάλῃ εἰς βάρος τῶν ἄλλων ὅπως ἀνυψώσῃ τὴν μίαν, τοῦ φέρομεν καὶ τὴν κοῦκλαν καὶ τὸν ἀφίνομεν καὶ μαζί της. Τότε θὰ ἰδῆτε πόσας ἀρετὰς θὰ εὕρῃ καὶ εἰς τὸ ἀνδρείκελλον, μόνον καὶ μόνον διότι περιβάλλεται φοῦσταν.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Αἱ ἄνω καὶ ὁ κ. Πολυχρόνης.

Πολυχρόνης. (Εἰσερχόμενος). Ὦ! νὰ τὸ ἄντρον τῶν νυμφῶν! Νύμφαι χαίρετε.

Οὐρανία. (Ἐμπαικτικῶς). Νὰ καὶ τὸ μονοπάτι.—Χαίρετε.

Μαρία. (Ἐμπαικτικῶς). Νάτος καὶ ὁ Βοτανικός! Χαίρετε, ἂν καὶ δὲν εἶσθε... βοτανικός.

Βικτωρία. (Ἐμπαικτικῶς). Χαῖρε κεχαριτωμένη!

Γεωργία. (Ἐμπαικτικῶς). Χαῖρε νυμφίε ἀνύμφευτε!

Πολυχρόνης. Ὦ! ἕως πότε τὸ ἐπίθετον αὐτό! Θὰ ἔλθῃ καιρός....

Γεωργία. Καὶ ἄλλος! κ. Πο—λυ—χρό—νη;

Οὐρανία. (Πλησιάζουσα αὐτὸν καὶ κἄπως ζηλοτύπως). Μᾶς ὠνόμασες ὅλας νύμφας.

Πολυχρόνης. (Ἰδίᾳ πρὸς αὐτήν). Ναί, διότι μετέδωκες τὴν χάριν σου καὶ εἰς αὐτάς. Ὦ! ἐὰν ἤμεθα μόνοι!

(Ἡ Οὐρανία ἀποσύρεται καὶ τὸν πλησιάζει ἡ Μαρία. Αἱ μὴ συνομιλοῦσαι μετὰ τοῦ κ. Πολυχρόνη διαλέγονται σιγὰ μακρὰν αὐτοῦ).

Μαρία. Πάλιν μὲ τὴν Οὐρανίαν μυστικά; Τίς οἶδε τί θὰ τῆς εἶπες.

Πολυχρόνης. Τίς δύναται νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν κολακευτικὴν πρὸς ἄλλην γυναῖκα ἐκεῖ ὅπου ἡ γοητεία σου μηδενίζει τὸ πᾶν; Ὦ! ἂς ἠδυνάμην νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἀλλά.... (Κάμνει νεῦμα ὅτι φοβεῖται τὰς ἄλλας).

(Ἡ Μαρία ἀπομακρύνεται καὶ πλησιάζει ἡ Γεωργία).

Γεωργία. Ἄ! ἄ! Αἰσθηματολογία, βλέπω ἔχομεν μετὰ τῆς κυρίας Μαρίας;

Πολυχρόνης. Αἰσθηματολογίας; Ἀλλὰ τίς ἄλλη ἐκτὸς σοῦ δύναται νὰ προκαλέσῃ αὐτάς, διότι τίς ἄλλη δύναται νὰ ἐγείρῃ τρικυμίας παθῶν, καὶ θυέλλας συγκινήσεων; Τίς πάγκαλον ἀγάλματα τοῦ κόσμου τούτου; Ὦ! Ἐὰν ἠδυνάμην νὰ σᾶς ὁμιλήσω! Ἐὰν ἤμεθα μόνοι!

(Ἡ Γεωργία ἀπομακρύνεται καὶ πλησιάζει ἡ Βικτωρία).

Βικτωρία. Μόνον εἰς ἐμὲ δὲν ὁμιλεῖτε.

Πολυχρόνης. Διότι δὲν δύναμαι νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸ ἀριστούργημα τῆς φύσεως, πρὸς τὸ καλλιτέχνημα τοῦ Δημιουργοῦ, χωρὶς νὰ ἀναλυθῶ εἰς δάκρυα πρὸ τῶν ποδῶν σου. Ὦ! πίστευσέ το, ὀνειρῶδες πλάσμα!.

Μαρία. Θὰ μᾶς ἐπιτρέψητε νὰ περάσωμεν μέσα νὰ ἴδοῦμεν μίαν εἰκόνα;

Πολυχρύνης. Θὰ σᾶς ἐπιτρέψωμεν νὰ περάσητε καὶ τὴν καρδίαν μας μὲ τὸ βλέμμα σας, ἂν τοῦτο σᾶς εὐχαριστῇ.

(Ἀποχωροῦσιν αἱ λοιπαὶ πλὴν τῆς Οὐρανίας, ἀλλὰ φαίνονται εἰς τὸ βάθος κρυφακούουσαι).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Πολυχρόνης καὶ ***Οὐρανία.***

Πολυχρόνης. Σειρήν! λυπήσου ἂν ὄχι τοὺς ἀνθρώπους, τὰ ἄθῷα αὐτὰ πλάσματα τὰ καλούμενα «ἀηδόνες», τῶν ὁποίων μηδενίζεις τὴν ἀρετήν, λυπήσου αὐτὴν τὴν φύσιν, διότι ἂν σκάσουν ἐκ ζήλειας ἀκούοντά σε, θὰ ἀδικήσῃς τὴν πλᾶσιν εἰς τὴν ὁποίαν ὁλόκληρον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀκουσθῇ ἡ φωνή σου, τὸ ἆσμά σου! Ὄχι, δὲν εἶναι ἆσμα αὐτό, εἶναι θρῆνος ἐρωτευμένου, εἶναι κραυγὴ πόνου, εἶναι

παράπονον ἀπελπισίας! Σειρήν, ναί, Σειρὴν εἰς τὴν ὁποίαν καὶ μόνην θὰ ἔδιδα τὴν ζωήν μου.

Οὐρανία (γελῶσα). Εὐχαριστῶ διὰ τὴν προσφοράν.

Πολυχρόνης. Παίζετε μὲ τὸν πόνον μου;

Οὐρανία. Πόνος δι' ὅλας τὰς γυναῖκας θὰ πῇ πόνος διὰ καμμίαν.

Πολυχρόνης. Δι' ὅλας; Μήπως ἐννοεῖτε τὴν Μαρίαν; Ἐγὼ τὴν θεωρῶ ὡς τὸ νεροβραστότερον θηλυκὸν ὂν τοῦ κόσμου ἢ μήπως τὴν Βικτωρίαν; Ἄ! πρὸς θεοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ μὲ ἔλξῃ ἕνας σάρκινος ὄγκος γυναικείου σχήματος! Μήπως εἶμαι χειρώναξ νὰ μὲ σύρῃ ἡ σάρξ! Ἢ μήπως ἐννοεῖτε τὴν Γεωργίαν; Ὦ δι' αὐτὸ τὸ ἀνοστόπλασμα παρακαλῶ οὔτε λόγος νὰ γίνεται. Ἕνα μόνον πλᾶσμα μὲ μεταφέρει διὰ τῆς γοητείας του εἰς ὀνειροφαντάστους κόσμους. Σεῖς, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ καὶ διὰ τὴν ὁποίαν πεθαίνω.

Οὐρανία (σοβαρῶς). Ἀλήθεια ἔ; Κι' ἐγὼ θὰ σᾶς ἀγαπήσω τότε ὅταν... πεθάνετε γιὰ μένα (φεύγει καὶ συναντᾶται μετὰ τῆς Μαρίας εἰσερχομένης, πρὸς τὴν ὁποίαν τρέχει ὁ Πολυχρόνης καὶ ἀφοῦ τὴν λάβει ἐκ τῶν χειρῶν).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Πολυχρόνης, Μαρία.

Πολυχρόνης. Ὦ! Κάλλος! Κάλλος!

Μαρία. Πονεῖτε, κύριε Πολυχρόνη; Κι' ἐγώ...

Πολυχρόνης. Καὶ σεῖς!!!

Μαρία. Βέβαια. Τώρα μάλιστα ποῦ προστίθενται καὶ αἱ χιονίστρες...

Πολυχρόνης. (Ἀπορῶν) Χιονίστρες;

Μαρία. Χιονίστρα καὶ κάλος μαζύ, τί λέτε, εἶναι θάνατος.

Πολυχρόνης. (Ἐννοήσας). Οὐχὶ τύλλος ἀλλὰ κάλλος, ὡραιότης! ἐκείνη, ἥτις εὗρε τὸ πρόσωπόν σου καταφύγιον, ἀλλὰ χάρις ἡ καλλύνουσα τὸ κόσμημα αὐτὸ ποῦ κρύπτουν οἱ μάγοι ὀφθαλμοί σου, ἀλλὰ ποίησις αὐτῶν ποῦ διαβλέπω

εἰς τὴν ψυχήν σου. Ποίησις ναὶ καὶ ὄχι κάλλος. Ἰδοὺ τί ἤναψε πυρκαϊὰν ἐντός μου καὶ καίομαι καὶ φλέγομαι. Τίς ἄλλη δύναται νὰ ἐγείρῃ τοσαῦτα αἰσθήματα ἐν ἐμοί; Ἡ Οὐρανία; Τὸ γυναικάριον αὐτὸ τὸ ἐστερημένον πάσης χάριτος, πάσης ἀρετῆς! Τὸ ἀνόητον αὐτὸ ὂν τὸ προωρισμένον νὰ σβύνῃ καὶ ὄχι νὰ ἀνάπτῃ ἐρωτικὰς πυρκαϊάς; Ἢ ἡ Γεωργία;

Μαρία. Παύσατε μὴν λέτε τίποτε διὰ τὰς ἄλλας ξέρω, ξέρω ...

Πολυχρόνης (λαμβάνων αὐτὴν ἀποτόμως ἐκ τῶν χειρῶν). Ὢ! Μοῦσά μου! Πίστευσε εἰς τὸν φλογερὸν ἔρωτά μου, σοῦ ἐπαναλαμβάνω καίομαι, φλέγομαι καὶ αἰσθάνομαι ἐντός μου φωτιά, φωτιά, φωτιά, (δυνατώτερα).

Βικτωρία. (Σπεύδουσα). Βοήθεια! Πυρκαϊὰ καλὲ στὸ σπῆτί μου.

Μαρία. Ἡσύχασε, ὄχι εἰς τὸ σπῆτί σου, ἀλλὰ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ κυρίου.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Πολυχρόνης, Βικτωρία.

Πολυχρόνης. Ναί, πυρκαϊὰ εἰς τὴν κεφαλήν, εἰς τὸ στῆθος, ὅπως ἔλεγα εἰς τὴν κ. Μαρίαν πρὸ ὀλίγου ἐκφραζόμενος τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον αἰσθάνομαι διὰ... σᾶς. Ὢ ναί, πιστεύσατέ το, διὰ σᾶς καὶ μόνον διὰ σᾶς. Ποίαν θὰ ἀγαπήσω, τὴν...

Βικτωρία. Παύσατε, ξεύρω, ξεύρω!

Πολυχρόνης. Ποῖος μὴ τυφλὸς θὰ ἰδῇ ὅλας τὰς γυναῖκας τῆς ὑφηλίου ἀφ' ἑνὸς καὶ σέ, ἀφρόπλαστέ μου ἄγγελε, ἀφ' ἑτέρου καὶ δὲν θὰ περιφρονήσῃ ὅλας διὰ μίαν! Διὰ μίαν, διὰ τὴν ὁποίαν εἰργάσθη τὸ σύμπαν ὅπως τὴν πλάσῃ. Ἡ θάλασσα μὲ τὸν ἀφρό της, ὁ οὐρανὸς μὲ τ' ἀστέρια του, ἡ γῆ μὲ τὰ λουλούδια της.

Βικτωρία. (Γελῶσα). Ἐβάλανε ὅλοι ρεφενὲ γιὰ νὰ μὲ φτιάσουνε;

Πολυχρόνης. Ὢ, ναί, αἰθέριέ μου ἄγγελε, ὀνειρολουλουδόπλασμα καϊμακοζυμωμένο, ἀστροφεγγαρογέννητο, ζαχαρομελωμένο! Εἶσαι λοιπὸν γυναῖκα ἐσύ;

Βικτωρία. Τώρα δὲν πιστεύω ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶπες. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι ἐμπόρευμα γαλατάδικον ἢ ζαχαροπλαστείου.

Πολυχρόνης. Μὴ παίζῃς μὲ τὸν πόνο μου καὶ λίγο δρόσισέ με.

Βικτωρία. Ἀμέσως. (Δυνατά). Λίγο νερό. (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

Πολυχρόνης, Γεωργία.

(Ἡ Γεωργία εἰσέρχεται φέρουσα ἕνα ποτῆρι νερό).

Γεωργία. Ὁρίστε, κύριε Πολυχρόνη.

Πολυχρόνης. (Λαμβάνει τὸ ποτῆρι). Νερὸ ἀπὸ τὸ χεράκι σου, δροσιὰ ἀπ' τὴ ματιά σου. (Ἀφίνει τὸ νερό, τὴν παρατηρεῖ ὡς νὰ θέλῃ νὰ τὴν ὑπνωτίσῃ καὶ ὡσεὶ οἰστρηλατισθείς). Θεοί μου! Τίς εἶδε ἐπὶ τῆς ὑδρογείου σφαίρας τελειότερον ὄν! Τώρα ἐννοῶ διατί ὁ χριστιανισμὸς σὲ ἐθανάτωσε Ζεῦ! Διότι ἐὰν ἔζης, τίς οἶδε εἰς τί μεταμορφούμενος θὰ μᾶς ἥρπαζες τὸ ἀγλάϊσμα αὐτὸ τοῦ σύμπαντος.

Γεωργία. Μὰ σὰν πολλὰ τὰ λέτε, κ. Πολυχρόνη!

Πολυχρόνης. Ὢ ἀφῆτε με νὰ τονίσω τὸ ἄσμα τῆς γοητείας σας, νὰ ψάλω....

Γεωργία. (Διακόπτουσα. Τὸ πολυχρόνιον, κ. Πολυχρόνη; Αὐτὸ δὲν θὰ ἦναι ἄσμα, θὰ ἦναι ἀσθμα ἀφοῦ γιὰ σᾶς κατήντησε νόσημα πολυχρόνιον.

Πολυχρόνης. Ὢ! χαριτολογεῖτε σεῖς, ἐνῷ ἐγὼ κλαίω καὶ ἱκετεύω καὶ τήκομαι πρὸ τῶν ποδῶν σας (διακοπτόμενος ὦ!.)

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Πολυχρόνης, Μαρία, Γεωργία, Βικτωρία, Οὐρανία.

(Εἰσέρχονται ὅλαι εἰς τὴν σκηνήν. Ἡ Οὐρανία φέρει τὸν Πολυχρόνην μακρὰν τοῦ καναπέ, ἡ Βικτωρία καὶ ἡ Μαρία ὀποθετοῦσι τὸ ἀνδρεῖκελον ἐπὶ τοῦ καναπέ.)

Οὐρανία. Μὰ παύσετε πλέον, κυρία Γεωργία νὰ λιμάρητε τὸν κ. Πολυχρόνην, γιατί δὲν τὸν μιμεῖσθε ποῦ στόμα ἔχει καὶ λαλιὰ δὲν ἔχει. (Τῷ Πολυχρόνῃ) Θέλω νὰ σᾶς πῶ καὶ ἐγὼ κἄτι τι (τὸν σύρει μακρὰν τοῦ καναπέ).

Βικτωρία. Ἄ! ἀλήθεια, κύριε Πολυχρόνη, νὰ σᾶς συστήσω καὶ τὴν νεοελθοῦσαν φίλην μου κυρίαν Εὐανθίαν, (ὁ Πολυχρόνης ὑποκλίνεται, ἡ Βικτωρία κινεῖ ἐκ τοῦ ὄπισθεν τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνδρεικέλλου). Ἀλλὰ ξέρετε εἶναι τὸ ἰδανικὸν τῆς σεμνῆς καὶ ὀλιγολόγου γυναικός. (Τῷ Πολυχρόνῃ δῆθεν σιγά). Κρατήσατέ της λίγη συντροφιὰ νὰ τελειώσωμεν κἄτι ποῦ ἀρχίσαμε μέσα. Ὁρίσατε, κυρίαι μου, καὶ ἀμέσως θὰ τελειώσωμεν (φεύγουν ὅλαι).

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Πολυχρόνης. (Πρὸ τοῦ ἀνδρεικέλλου).

Τὸ ἰδανικὸν σεμνῆς καὶ ὀλιγολόγου γυναικός! Ἰδοὺ ὁ ὁρισμὸς τῆς τελειότητος τῆς γυναικός! Ἐὰν μάντης τις μοὶ τὸ ἔλεγεν ὡς δυνατὸν ὅτι θὰ συναντήσω τοιοῦτον πλᾶσμα ἐπὶ τῆς γῆς θὰ ἐνόμιζα αὐτὸν παράφρονα. (Εἰσέρχονται αἱ τέσσαρες κυρίαι σιγὰ καὶ μένουν ὄπισθεν τοῦ Πολυχρόνη παρακολουθοῦσαι μετὰ κρυφῶν γελώτων τὴν ἐρωτολογίαν τοῦ Πολυχρόνη). Καὶ ὅμως εἶναι ἀληθές, τὸ βλέπω, τὸ αἰσθάνομαι, τὸ ἐννοῶ. Ἡ σεμνότης τῆς γυναικός! Ἡ μόνη ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς ἀναγνωρισθεῖσα ὡς μόνη ἀρετὴ τῆς γυναικός. Καὶ τὴν ἐνάρετον αὐτὴν γυναῖκα ἔχω πρὸ ἐμοῦ κεκοσμημένην διὰ χαρίτων ἀπείρων, δι' ἀσυλλήπτου ὡραιότητος. Ὦ! τί θεῖον κάλλος! Τί γοητευτικὴ μορφή, ὀφθαλμοὶ ἱκανοὶ νὰ πυρπολήσουν τὴν γῆν, νὰ φωτίσουν τὸ σύμπαν! Ὦ! Τί φωνή! Δὲν ὡμιλήσατε, εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ τὴν ἀκούω μὲ τὰ ὦτα τῆς ψυχῆς μου καὶ νομίζω ὅτι δὲν ἤκουσα μελῳδικωτέραν μουσικὴν ποτέ. Ὦ! αἰσθάνομαι τὴν πνοήν σου νὰ μὲ καίῃ! ζάλισόν μοι, ὦ Γαλάτεια, ἔστω καὶ ἂν ἡ λαλιά σου μοῦ εἴπῃ «ἀπόθανε ἀνίερε» (γονυπετεῖ). Ὦ! ναί, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ ὡς δὲν ἠγάπησεν οὐδεὶς ἐν τῷ

κόσμῳ τούτῳ, σὲ ἀγαπῶ ὡς δὲν ἠγάπησαν ὅλοι ὁμοῦ οἱ ἄνθρωποι!

Σιγᾷς! ναί, διότι αἰσθάνεσαι ὅτι μὲ ἀγαπᾷς πολὺ ἀφοῦ ἡ μεγάλη ἀγάπη εἶναι πάθος καὶ τὸ πάθος σιγᾷ. Δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἀρθρώσω λέξιν καὶ εἶμαι βωβός. Μὲ ἠγάπησες, διότι δὲν εἶσαι ἀνάλγητος σύ, δὲν εἶσαι ἀπὸ μάρμαρον, δὲν εἶσαι ἀπὸ ξύλον, δὲν εἶσαι ἀναίσθητος ὡς ἐκεῖνα, δὲν εἶσαι ψεύτικη ὡς ἐκεῖνα, εἶσαι ἡ μόνη ἀληθινὴ γυναῖκα, ἡ πλασμένη διὰ τὸν ἔρωτα, διὰ τὸν ἐρωτά μου. Τὸ ἐννόησες κοῦκλά μου καὶ δι' αὐτὸ ἐδέχθης τὴν ἀγάπην μου. Καὶ τὴν ἐδέχθης, διότι σιγᾷς καὶ ὁ σιγῶν καταφάσκει. Ὦ! ἄφες τὸ χεράκι σου (λαμβάνει αὐτὸ) ποῦ ἐξύλιασε ἐκ συγκινήσεως νὸ τὸ θερμάνω μὲ τὰ φιλιά μου. (Τὸ καταφιλεῖ, εἶτα ἐγείρεται καὶ κάθηται παρὰ τὸ ἀνδρείκελλον. Σύρει πρὸς ἑαυτὸν τὸ ἀνδρείκελλον λαμβάνων αὐτὸ διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ἐκ τῆς ὀσφύος καὶ διὰ τῆς ἑτέρας ζητεῖ νὰ περιβάλῃ τὸν τράχηλόν του, ἀλλ' ἀποσπᾶται ἡ κεφαλὴ καὶ μένει ἐπὶ τῆς χειρός του οὕτως ὥστε νὰ ἦναι εἰς τὸ ὕψος τῆς κεφαλῆς καὶ τὰ μάτια της ἀντικρὺ τῶν ἰδικῶν του. Ἐγείρεται ἔντρομος καὶ ὡσεὶ ὑπνωτισμένος ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κεφαλῆς, κάμνει βραδέως 2—3 βήματα καὶ ἐξυπνᾷ ἐκ τῆς καταστάσεως αὐτῆς ὅταν ἀκουσθῶσιν οἱ γέλωτες τῶν γυναικῶν).

Ὅλαι. (Γελῶσαι θορυβωδῶς). Χάχ! ἄχ! ἄ!...

Πολυχρόνης. (Μένει ἐμβρόντητος καὶ πίπτει ἐκ τῶν χειρῶν του ἡ κεφαλή) Ὦ!!!

Αὐλαία.

Ἀθῆναι, 1920.

Ι. ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

ΞΥΛΟΚΟΠΗΜΑ

Διὰ τὰς γυναῖκας, εἰς τὴν Κίναν, τὰ πράγματα ἔχουν ἄλλως παρὰ εἰς τὴν Εὐρώπην. Τοιουτοτρόπως ὁ Κινέζος σύζυγος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ δέρνῃ τὴν γυναῖκά του, ἐὰν τὸ κρίνῃ ὠφέλιμον εἰς τὴν οἰκογένειάν του, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ τῆς ἐπιφέρῃ αἱματηρὰς πληγάς.

Καὶ ἐκείνη ποῦ θὰ ἔτρωγεν ἕνα γερὸ ξύλον, χωρὶς αἱματηρὰ ἴχνη, θὰ ἦτο πολὺ ἀτλοϊκὴ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν δικαστικὴν ἀρχήν. Τὸ δικαστήριον θὰ τὴν ἐφιλοδόρει μὲ ἑκατὸν ραβδισμούς.

Φρονοῦμαι, ὅτι τοιαῦται μέθοδοι δὲν εἶναι πλέον ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ σημερινὸν πνεῦμα, αἱ Κινέζαι γυναῖκες ἐπέδωκαν εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Κινεζικῆς Δημοκρατίας ὑπόμνημα, διὰ τοῦ ὁποίου ζητοῦν τὴν κατάργησιν τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ τοῦ ἀνδρός.

Ἀργότερα, ὅταν θ' ἀποκτήσουν τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου, θὰ ζητήσουν νὰ λάβουν μίαν καλὴν ἀντεκδίκησιν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

** Ἀπερίσκεπτος λόγος εἶναι ὡς τὸ πτηνόν, τὸ ὁποῖον ἅμα φύγῃ ἅπαξ ἐκ τοῦ κλωβοῦ ἀδύνατον νὰ συλληφθῇ.

** Σκέπτου πολλά, ὁμίλει ὀλίγα, γράφε ὀλιγώτερα.

** Ὑποδέχονται ἕκαστον κατὰ τὰ ἐνδύματα τὰ ὁποῖα φορεῖ καὶ τὸν ἀποχαιρετοῦν κατὰ τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον ἔδειξε.

** Μάθε προπάντων νὰ σιωπᾷς, διότι ἡ τέχνη τοῦ διατηρεῖν τὴν φιλίαν καὶ τοῦ ζῆν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἁρμονίᾳ συνίσταται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὴν τέχνην τοῦ σιωπᾷν ἐν καιρῷ ἁρμοδίῳ.

Ο ΛΕΝΗΝ ΑΓΟΡΕΥΩΝ
Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰκόνος εἶναι ὁ ΤΡΟΤΣΚΗ
Εἰκὼν τοῦ «Ἐξέλσιορ».

Η ΧΟΡΤΟΦΑΓΙΑ

Μεταβολὴ εἰς τὸν χαρακτῆρα. Θεραπεία τῆς παραφροσύνης.

Παρετηρήθη πρὸ πολλοῦ ὅτι τὰ σαρκοφάγα ζῷα εἶνε ζωηρὰ καὶ ἐπικίνδυνα, ἐνῷ τὰ φυτοφάγα ἐξημερώνονται εὐκόλως.

Οἱ ποντικοί, τοὺς ὁποίους οἱ σοφοὶ διατηροῦν εἰς τὰ ἐργαστήριά των διὰ τὰ πειράματά των, εἶνε πολὺ εὐχείριστοι καὶ ἐξημερώνονται ἀκόπως ἐνόσῳ τρέφονται μὲ ψωμὶ καὶ σπόρους, γίνονται δὲ ἀπεναντίας, ἄγριοι καὶ δαγκάνουν, ὅταν τρέφωνται μὲ κρέας.

Ὁ Λιέμπιγκ διηγεῖται, ὅτι μία ἄρκτος, διατηρουμένη εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Γκιέσιν, ἐδεικνύετο γλυκεῖα καὶ ἥσυχος ἐνόσῳ ἐτρέφετο ἀποκλειστικῶς μὲ ψωμὶ καὶ λάχανα, ἀλλὰ μερικαὶ ἡμέραι διαίτης μὲ κρέας τὴν κατέστησαν κακὴν καὶ ἐπικίνδυνον διὰ τὸν φύλακά της. «Εἶνε γνωστόν, προσθέτει ὁ αὐτὸς παρατηρητής, ὅτι τὸ ὀξύθυμον τῶν χοίρων δύναται νὰ ἐνταθῇ ἀπὸ δίαιταν ἐκ κρέατος, μέχρι σημείου τοῦ νὰ ἐπιτεθοῦν κατ' ἀνθρώπων».

Πρό τινων ἐτῶν ἕνας Γάλλος σοφὸς κατώρθωσε, διὰ διατροφῆς μὲ σάρκας, νὰ μεταμορφώσῃ ὄρνιθας — τῶν ὁποίων ἡ φύσις εἶνε εἰρηνικὴ — εἰς ἐριστικὰ πτερωτά.

* * *

Ἡ χορτοφαγία καὶ οἱ ἄνθρωποι.

Φαίνεται λοιπόν, ὅτι ἡ τροφὴ ἔχει μίαν πραγματικὴν ἐπί-

δρασιν εἰς τὸν χαρακτῆρα, τὸν ὁποῖον καθιστᾷ ἐπιθετικὸν καὶ ὀξύθυμον. Καὶ ἂν ἡ τροφὴ δὲν ἀρκεῖ ἴσως νὰ μεταβάλῃ τὸν λύκον καὶ τὸν ἀγριόγατον εἰς σκύλον καὶ κατοικίδιον γάτον εἶνε ἐν τούτοις βέβαιον, ὅτι ἡ τροφὴ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς εἷς ἐκ τῶν σπουδαίων παραγόντων οἱ ὁποῖοι, μὲ τὸ ἐξωτερικὸν περιβάλλον καὶ τὴν βελτίωσιν τοῦ εἴδους ἐδημιούργησαν τὰς ποικιλίας, τὰς ὁποίας, παρουσιάζουν τὰ ζῷα καὶ μεταβιβάζονται διὰ τῆς κληρονομικότητος.

Κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς χορτοφαγίας ὁ Ρενὼ Γκωτιέ ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ ἀναίμακτος δίαιτα «τείνει νὰ μᾶς κάμῃ ὄντα εἰρηνικὰ καὶ ὄχι ἐπιθετικὰ καὶ βίαια. Πρέπει νὰ τὴν ἐκθειάζουν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀποβλέπουν εἰς τὸ ἰδεώδες τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῆς μορφώσεως φυλῶν εἰρηνικῶν, νοημόνων, καλλιτεχνικῶν, καὶ πρὸ πάντων ρωμαλαίων καὶ ἐνεργητικῶν».

*
* *

Θεραπεία τῆς τρέλλας.

Δεδομένου λοιπόν, ὅτι ὁ χαρακτὴρ τῶν ζῴων δύναται νὰ μεταβληθῇ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς διατροφῆς καὶ δύναται νὰ γίνῃ ἥσυχος καὶ εὐχάριστος ὑπὸ μίαν χορτοφαγικὴν δίαιταν, γεννᾶται τὸ ἐρώτημα ἐὰν εἶνε δυνατὸν νὰ μεταβληθῇ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἡ ἰδιοσυγκρασία καὶ ὁ χαρακτὴρ ἑνὸς παράφρονος, ἐπιρρεποῦς εἰς βιαιότητας.

Αὐτὸ ἐρωτᾶ ἕνας φρενολόγος, ὁ κ. Ρουτιέ, καὶ αὐτὸ ἐπεχείρησε νὰ πραγματοποιήσῃ μὲ τὴν ἀκρίβειαν ἑνὸς ἀληθοῦς ἐπιστημονικοῦ πειράματος.

Μεταξὺ ὅλων τῶν φρενοβλαβῶν, ὁ ἐπιληπτικὸς διακρίνεται συχνὰ ἀπὸ τὴν βιαιότητά του τὸ εὐερέθιστον καὶ τὸ ὀργίλον τοῦ χαρακτῆρός του. Εἶναι ὑποκείμενος εἰς παρορμήσεις, εἰς ἐκρήξεις μανίας, αἱ ὁποῖαι τὸν καθιστοῦν ἐπικίνδυνον ἄρρωστον καὶ ἐπιβάλλουν τὴν ἀπομόνωσίν του. Διὰ τοῦτο ὁ κ. Ροντιὲ ἐφήρμοσε τὴν χορτοφαγικὴν δίαιταν εἰς ἐπιληπτικούς.

Ἤρκεσεν ἑνὸς μόνον μηνὸς τοιαύτη δίαιτα νὰ παραγάγῃ οὐσιώδη μεταβολὴν εἰς τὸν χαρακτῆρα, τὴν στάσιν καὶ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς πλείστων ἀσθενῶν. Ἡ νημοσύνη ἔγινε διαυγεστέρα, τὸ βῆμα ἀσφαλέστερον, ἡ φυσιογνωμία περισσότερον ἀνυπόκριτος, ὁ χαρακτὴρ κοινωνικώτερος καὶ φαιδρότερος.

Ἡ διατροφὴ σήμερον παίζει κεφαλαιώδη ρόλον εἰς τὴν θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν. Διατί νὰ μὴ ἐπιδρᾷ καὶ εἰς τὴν φρενοβλάβειαν, ἡ ὁποία εἶνε ἀσθένεια ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι;

Ὑπάρχουν ἐν Εὐρώπῃ «κλινικαὶ διαίτης» διὰ τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ στομάχου, τοῦ ἥπατος, τῶν νεφρῶν, τῆς καρδίας κτλ. Ἴσως δὲν ἀπέχει πολὺ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ μεταβληθοῦν εἰς παρομοίας κλινικὰς τὰ νοσοκομεῖα ὅπου νοσηλεύεται ἡ παραφροσύνη, ἡ ὁποία εἶναι πιθανῶς τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς κακῆς καταστάσεως γαστροεντερικῆς, ἡπατικῆς ἢ νεφρικῆς.

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ

Διοβολή. — Βόμβα διατρέχουσα εὐρὺν κύκλον πρὶν καταπέσῃ καὶ καταστρέψῃ.

Ζωή. — Διηνεκῶς ἀπειλὴ τοῦ θανάτου, τσέτουλα ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ χρόνος χαράσσει κατ' ἔτος μίαν ἑκτομήν, ἕως ὅτου κατὰ λάθος κόψῃ ὁλόκληρον τὸ ξύλον.

Ἡλικία. — Ποταμὸς τοῦ ὁποίου αἱ γυναῖκες προσπαθοῦν πάντοτε νὰ ἀντιστρέφουν τὰς πηγάς.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς κάποιον πνευματιστήν....

.... μὴ πνευματώδη!

Τί νὰ σοῦ πῶ! μοῦ φαίνεται παράξενο, σὰν ψεῦμα,
σχίσεις νύχῃς μὲ πνεύματα ἄνθρωπος.... δίχως πνεῦμα!
κι' ἀφοῦ μπορεῖς καὶ προσκαλεῖς τὰ πνεύματα τὰ ξένα,
πῶς τὸ δικό σου τ' ἄφησες νὰ τρέχῃ στὰ χαμένα;

Σὲ ἀκοῦνε, λές, τὰ πνεύματα καὶ ἔρχονται ἐμπρός σου,
ἐνῷ γιὰ πάντα σ' ἄφησε τὸ πνεῦμα τὸ δικό σου!

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΜΙΚΡΟΜΑΝΙΑΙ

ΜΑΝΙΑ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΟΣ

Δὲν εἶμαι καὶ πολὺ βέβαιος ἂν τὴν ἀναγράφῃ ἡ Φρενολογία. Ἐπίσης δὲν ἠξεύρω ἂν κατὰ τῶν παροξυσμῶν της οἱ ἰατροὶ διατάσσουν ψυχρολουσίας, ραβδισμοὺς ἢ χειροπέδας. Σᾶς ὁρκίζομαι ὅμως ὅτι δὲν διαφέρει ἀπὸ τὴν... ***μανίαν καταδιώξεως***! Κύριε Μιχαλακόπουλε, κύριε Κῶνε, σᾶς τὴν συνιστῶ.

Ἡ κυρία, τὴν ὁποίαν σᾶς παρουσιάζω — μὲ τὰς ἀναγκαίας ἐννοεῖται, προφυλάξεις καὶ λάβετε τὰ μέτρα σας—εἶνε τὸ περιεργότερον φρενοπαθὲς πλάσμα τοῦ εἴδους του.

Ἐκ πρώτης ὄψεως, τίποτε δὲν παρουσιάζει τὸ ὕποπτον καὶ ἀνισόρροπον. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα· φαίνεται ἰσορροπημένη, ἀκριβοζυγισμένη, φρόνιμη, μὲ τετρακόσια. Ὑπῆρξεν ἄλλως τε καὶ ζαππίς· ἔμαθε ἀπ' ἔξω τὰ ***φρὴν-φρενός***, καὶ εἰ ***της*** καὶ ***πης*** καὶ ὅλας τὰς ἀνωμαλίας τῆς γραμματικῆς. Τί ὠφελεῖ ὅμως; Μία μικρὰ ἐγκεφαλικὴ ἀνωμαλία, ἕνα ἐλαφρὸν στρήψιμον τίς οἶδε ποίας μικροσκοπικῆς βίδας μέσα εἰς τοὺς βυθοὺς τοῦ κρανίου της, τὴν καθιστᾷ ἀξίαν ἰδιαιτέρου διαμερίσματος εἰς τὸ Δρομοκαΐτειον.

Εἶνε ὅμως περιττὸν νὰ λάβετε τὸν κόπον. Αὐτή, ἐφρόντισεν ἤδη καὶ μετέβαλε τὸ σπῆτι της εἰς σωστὸ φρενοκομεῖον. Κοντεύει δηλαδὴ νὰ ἀποτρελάνῃ ὅλους γύρω της: τὸν ἄνδρα της, τὰ παιδιά της, τὰς ὑπηρετρίας της, τοὺς παροίκους, τοὺς γείτονας καὶ ὅσα ἄλλα δυστυχῆ θύματα συμπέσουν ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ψυχώσεώς της.

***

Φαντασθῆτε την! Ἀπὸ τὸ γλυκοχάραγμα ἕως τὰ μεσάνυχτα δὲν σκέπτεται, δὲν φροντίζει, δὲν κάμνει τίποτε ἄλλο παρά: σκούπισμα, πλύσιμο, σφουγγάρισμα, τίναγμα, ξεσκόνισμα, τρίψιμο, λουστράρισμα! Καὶ πάλιν σάρωμα· καὶ πάλιν τίναγμα· καὶ πάλιν σφουγγάρισμα! Καὶ χωρὶς καμμίαν ἀνάγκην. Ἀδιακόπως. Ἀενάως. Αἱ δύο της ὑπηρέτριαι εἶνε πάντοτε εἰς κίνησιν. Ὑπὸ τὰς ἐξάλλους διαταγάς της αἰωνίως σαρώνουν, τρίβουν, πλύνουν, παστρεύουν, σφουγγαρίζουν, ξεσκονίζουν, ξελεκιάζουν, καθαρίζουν! Ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ. Χωρὶς διάλειμμα· χωρὶς ἀναψυχήν. Καθαρίζουν τὴν αὐλήν, πλένουν τοὺς διαδρόμους, ξεσκονίζουν τὰ χαλιά, τὰ ἔπιπλα, τοὺς τοίχους, τὰ φατνώματα, τὰ σκεύη, τὰ δοχεῖα, τὰ συρτάρια, τὰς κρύπτας, τὰ πλαίσια τῶν εἰκόνων, τὰ καρφιὰ τῶν ἐξαρτημάτων, τὰς ρωγμὰς τῶν κλείθρων, κάθε γωνία, τρύπα, χαραματιά!

***

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἡ κυρία δὲν ἡσυχάζει. Δὲν μένει ποτὲ εὐχαριστημένη. Ἠμπορεῖ νὰ λάμπουν ὅλα ἀπὸ τὴν πλέον μικρολόγον καὶ σχολαστικὴν καθαριότητα. Ἀδιάφορον. Αὐτὴ διαβλέπει παντοῦ καὶ πάντοτε κύτταρα σκόνης καὶ ἴχνη ἀκαθαρσίας, ἀόρατα καὶ ἀνύπαρκτα εἰς τὰ μάτια τῶν ἄλλων. Θαρρεῖς ὅτι τὰ ἰδικά της, τὰ φωσφορίζοντα, εἶνε φακοὶ μικροσκοπίου. Καὶ φωνάζει κάθε λίγο καὶ λιγάκι εἰς τὰ θύματά της τὰ κακόμοιρα:

—Μαροῦλα, τρίψε ἐκεῖ! Ζαμπέτα, πάστρεψε ἐδῶ!

Καὶ τρέχουν τὰ δουλικὰ τὰ ταλαίπωρα, λαχανιασμένα, ξεθεωμένα, μὲ ἀπεγνωσμένας προσπαθείας, νὰ συλλάβουν τὴν σκόνην τὴν φανταστικήν, τὸν ἐχθρὸν τὸν ἀσύλληπτον, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις εἶνε τρυπωμένος ὄχι εἰς τὴς χαραῖδες τῶν ἐπίπλων καὶ εἰς τὴς κλειδαρότρυπες, ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν ἰδικήν της σκονισμένην φαντασίαν!!

Ζωσμένη μὲ μίαν λινὴν μπλοῦζαν, ἀντὶ ζουρλομανδύου, κουβαλεῖ ἀδιάκοπα, μέσα εἰς τὴς ἓξ ἢ ὀκτὼ τσέπες της, ὅλα τὰ ὅπλα τῆς ἀμύνης, μὲ τὰ ὁποῖα εἶνε ὡπλισμένη: ψήκτρας, βουρτσάκια, σκουπίτσες, τουλπάνια, ξεσκονιστη-

ράκια, σφουγγαράκια, λαδόπανα. Καὶ ὁλονὲν παστρεύει, τρίβει, ξεγδέρνει, στιλβώνει, ὅ,τι βρίσκει, ὅ,τι τύχῃ, ὅπου σταθῇ!

***

Δὲν δέχεται ἐπισκέψεις. Τὰς κατήργησε. Τί τῆς χρειάζονται; Διὰ νὰ τῆς κουβαλοῦν λάσπες καὶ σκόνες; Ἂς κουρεύωνται! Ἀλλ' ἂν τύχῃ καμμιὰ φορὰ καὶ σᾶς δεχθῇ μετὰ φόβου καὶ τρόμου, δὲν σᾶς δίδει τὸ χέρι, ἀλλὰ σᾶς κυττάζει ἀπὸ πάνω ἕως κάτω ἐὰν εἶνε καθαρὰ τὰ ὑποδήματά σας ἢ σκονισμένο τὸ καπέλλο σας.

Τῆς ὁμιλεῖτε διὰ τὸ πλέον ἐνδιαφέρον ἔξαφνα ζήτημα. Ἀλλ' αὐτὴ δὲν προσέχει. Παρακολουθεῖ ἀγωνιωδῶς τὴν στάκτην τοῦ τσιγάρου σας, διὰ τὴν ὁποίαν μὲ τὰ ἀνήσυχα βλέμματά της σᾶς ὑποδεικνύει τὴν στακτιέραν ποῦ σᾶς ἔφερε τρομαγμένη ἐμπρός σας.

Ἠμπορεῖ ἀξιόλογα νὰ σᾶς ἀφίσῃ εἰς τὸ μέσον τῆς ὁμιλίας μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα νὰ πάρῃ τὴν μεγάλην ξεσκονίστραν καὶ νὰ κυνηγήσῃ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὀροφῆς κάποιαν ἰδανικὴν ἀράχνην, τὴν ὁποίαν αἰφνιδίως ἀνεκάλυψεν ἡ φαντασιοπληξία της!

Ὁ καῦμένος ὁ ἄνδρας της, τὸ πρῶτον της ἀξιοθρήνητον θῦμα, δὲν ἠξεύρει πῶς νὰ κινηθῇ καὶ ποῦ νὰ σταθῇ μέσα εἰς τὸ σπῆτι. Ὅταν τὸν ἀκούσῃ νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀγοράν, τοῦ μπήζει τὴ φωνὴ ἀπ' τὸ παράθυρο:

—Ζαχαρία! τὸ νοῦ σου! τρίψε καλὰ τὰ πόδια σου!... ξεσκονίσου! Στάσου νὰ σοῦ φέρῃ τὴ βοῦρτσα ἡ Ζαμπέτα!....

Καὶ ὁ κακόμοιρος ὁ Ζαχαρίας πρέπει πρῶτα νὰ ξεσκονισθῇ καλὰ ἔξω εἰς τὸ πεζοδρόμιον, διὰ νὰ ἔμβῃ ἄσπιλος εἰς τὸ ἱερὸν ἔδαφος! Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἔμβῃ, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ πατῇ ἀκροβατικῶς καὶ μὲ εὐκινησίαν αἰλούρου ἐπάνω εἰς τὰ στενόμακρα καναβάτσα, ποῦ ἁπλώνει ἡ κυρία εἰς τὰ αἰωνίως σφουγγαρισμένα καὶ ὑγρὰ πατώματα!

Ὅταν ἔρχεται ὁ ὑπάλληλος μὲ τὰ ψώνια νέα πάλιν τρεχάματα, νέαι συγκινήσεις, νεῦρα, φωνές, ἀλλαλαγμός!

—Τρέξε, Μαροῦλα!

—Πρόφθασε, Ζαμπέτα!

Ἐν ἀνάγκῃ. ξεπορτίζει καὶ ἡ ἰδία μὲ τὸ ξεσκονιστῆρι στὸ χέρι διὰ νὰ καθαρίσῃ τὰ παπούτσια τοῦ ὑπαλλήλου, πρὶν εἰσέλθῃ ὁ μικρὸς αὐτὸς βέβηλος ἔστω καὶ ἀπ' τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας.

Τὰ δύο παιδιά της τὰ ταλαίπωρα πλησιάζουν νὰ ἀποβλακωθοῦν. Διὰ νὰ μὴ τῆς λεκιάσουν τὸ σπίτι, ὅταν γυρίζουν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, τὰ κλειδώνει εἰς ἓν ἰδιαίτερον δωμάτιον ἢ καὶ εἰς τὸ ἀνώνυμον διαμέρισμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κλειδώσουν αὐτὴν τὴν ἰδίαν.

Κλείει ὁρμητικῶς θύρας καὶ παράθυρα διὰ νὰ μὴ εἰσδύουν, μαζὶ μὲ τὸν δροσερὸν ἀέρα καὶ μόρια σκόνης.

Μὰ εἶνε ζέστη· μὰ θὰ πάθουν μέσα ἀπὸ ἀσφυξίαν. Ἀδιάφορον! Τί νὰ τὸν κάμῃ τὸν ἀέρα, ἀφοῦ θὰ εἰσβάλῃ δι' αὐτοῦ καὶ ὁ τρομερὸς ἐχθρός της!

***

Καὶ ἡ μανία τῆς καθαριότητος ἐκδηλοῦται ὁλονὲν μὲ τὰ πλέον ἐπικίνδυνα καὶ ἀπελπιστικὰ συμπτώματα.

Ἀρκεῖ νὰ μάθετε ὅτι τελευταῖον ὑπεχρέωσε καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν πολυβασανισμένον ἄνδρα της, τὸν Ζαχαρίαν, ὅταν εἰσέρχεται ἀπὸ τὴν αὐλὴν ποῦ εἶνε στρωμένη μὲ μαῦρα καὶ ἄσπρα πλακάκια, νὰ πατῇ μόνον εἰς τὰ λευκὰ τετράγωνα, ὅπου δὲν φαίνονται τὰ ἴχνη τῶν πατημάτων!!

Καὶ τοῦ φωνάζει ἀπὸ τὴς σκάλες κάθε φορά:

—Ζαχαρία!... Σοῦ τὸ εἶπα χίλιες φορές!.. Μὴν πατᾷς στὰ μαῦρα καντρέτα!.. Περπάτα ἀπὸ τὰ ἄσπρα ποῦ δὲν φαίνονται ἡ πατημασιές!...

Καὶ ὁ δυστυχος ὁ Ζαχαρίας, ὁ ὁποῖος εἶνε ἄλλως τε καὶ ἀρκετὰ μνώψ τρικλίζων καὶ ἀπὸ τὸ γῆρας καὶ ἀπὸ τὸν τρόμον, ἀγωνίζεται κάθε φορὰν νὰ κρατῇ τὴν ἰσορροπίαν πατῶν ἐπάνω εἰς τὰ ἄσπρα τετράγωνα τῆς αὐλῆς.

Περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι χάνει συχνὰ τὴν ἰσορροπίαν, ὅπως τὴν ἔχει χάσει πρὸ πολλοῦ ὁριστικῶς καὶ ἡ κυρία Ζαχαρίου!...

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΞΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

('Εκ τῶν τοῦ Φοντονέϊγ)

Τὴν καρδούλα σου, γλυκειά μου, ποῦ μοῦ χάρισες,
τῆς ἀγάπης σου, τ' ὁλόχρυσο ἀμανάτι,
δὲν τὴν σκόρπισα σέ τρέλλες, δὲν τὴν πέταξα,
δὲν τὴν ἔχασα στιγμούλα ἀπὸ τὸ 'μάτι!
Στὴν καρδούλα μου σιμὰ τὴν ἔχω βάλει
καὶ δὲν ξέρω ποιά εἶν' ἡ μιὰ καὶ ποιὰ ἡ ἄλλη.

Πῶς, γλυκειά μου, τώρα θὲς νὰ τὴς χωρίσουμε;
'Απ' τὴ σκέψι εἶν' ἡ ψυχή μου τρομαγμένη!
Τάχα, φῶς μου, θὰ μπορέσουμε νὰ σπάσωμε —
δίχως πόνο μας—τὸν κόμπο ποῦ τὴς δένει;
"Αν ξεσχίσω τὴν καρδιά μου, συλλογίσου!
καὶ ἄχ! ἀλλοίμονο, ἂν ξεσχίσω τὴ 'δική σου!

"Αν θελήσωμε, γλυκειά μου, νὰ τὴς κόψωμε,
πόση θλῖψι, πόσο βάσανο καὶ ὀδύνη!
Σιμὰ πάντα τὴς καρδούλες μας ν' ἀφήσουμε..,
"Ετσι τῶθελεν ἡ Μοῖρα! Τί νὰ γίνῃ!
"Αφησέ τες μπερδεμένες ἐκεῖ χάμου...
"Ω, μὴν ψάχνῃς ποιὰ ἡ καρδιά σου—ποιὰ ἡ καρδιά μου...

(Μετάφρασις)

ΝΙΚΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΖΟΦΡΕΔΗ & ΚΟΛΑΣΗ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ
& ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΑΣΦΑΛ. ΕΤΑΙΡΙΩΝ

Γαλατᾶ Καρὰ Μουσταφᾶ 'Αλῆ 'Εκαὲρ χὰν
2ον Πάτωμα=Τηλέφωνον : Πέρα 653

ΚΛΑΔΟΣ ΠΥΡΚΑΙΑΣ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ Compagnie d'Assurances Générales.—Ἱδρυθεῖσα ἐν Παρισίοις τῷ 1819. Ἡ ἀρχαιοτέρα καὶ σπουδαιοτέρα Γαλλικὴ Ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρεία κατέχουσα κολοσσιαῖα κεφάλαια καὶ καταβαλοῦσα μέχρι σήμερον πολλὰ ἑκατομμύρια ἀποζημιώσεις δύναται νὰ καλύψῃ μέγιστα ποσὰ ἐπὶ κινδύνων οἱασδήποτε κατηγορίας.

ΚΛΑΔΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Γενικὸν Πρακτορεῖον διὰ τὴν Ἀνατολὴν τοῦ Ἀγγλικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Οἴκου « ARBUCKLE SMITH & Co. Ltd. of LLOYDS » ὡς καὶ ὁμίλου Ἀγγλικῶν Ἑταιρειῶν Θαλάσσης 1ης τάξεως. Ἀσφάλειαι παντὸς εἴδους καὶ πάσης κατηγορίας μὲ ὅρους ἀνεπιδέκτους παντὸς συναγωνισμοῦ καὶ ἄμεσον διακανόνισιν ζημιῶν

ΚΛΑΔΟΣ ΖΩΗΣ

"ΑΕ ΠΑΤΡΙΜ ΥΑΝ,, Ἀνώνυμος Γαλλικὴ Ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρεία ἐπὶ τῆς ΖΩΗΣ διατελοῦσα ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἱδρυθεῖσα ἐν Παρισίοις τῷ 1877. "Εδρα : 2 Magador.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7.500.000 ΦΡ.
ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ..... 9.000.000 „

Ἀσφάλειαι Μικταί, Προικοδοτήσεις ὁλοκλήρου ζωῆς ὡρισμένης λήξεως, ἀσφάλειαι συνδυασμέναι, ἀσφάλειαι διάφοροι. Ἰδιαίτερα ὅλως τιμολόγια διὰ τὴν Ἀνατολὴν μὲ ἔκπτωσιν ἐπὶ τῶν ἀσφαλίστρων. ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΕΠΙ ΔΥΟ ΚΕΦΑΛΩΝ.

Ἡ Ἑταιρεία εἰς τοὺς αἰτοῦντας στέλλει ἐωϊθεωρητὰς διὰ πᾶσαν πληροφορίαν

Ἐὰν θέλετε νὰ ἐνδύεσθε κομψὰ

Μὴ σκέπτεσθε καθόλου

ΤΡΕΞΑΤΕ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΛΟΪΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΟΜΟΓΕΝΕΣ ΕΝ ΓΑΛΑΤΑ

27 - ΚΑΡΑΚΙΟΪ - 27

Ἐκεῖ δὰ εὕρητε :

Ἐνδύματα ἕτοιμα ἀνδρικὰ καὶ παιδικὰ

Ὑποδήματα ἕτοιμα ἀνδρικά, γυναικεῖα καὶ παιδικὰ

Ἰδιαίτερον τμῆμα δι' ἐνδυμασίας καὶ ὑποδήματα ἐπὶ παραγγελίᾳ

ΕΙΔΗ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Ὑφάσματα μὲ τὸ μέτρον Ἀγγλικὰ καὶ Γαλλικὰ Καινούργια τῶν καλλιτέρων Ἰταλικῶν καὶ Ἀγγλικῶν ἐργοστασίων

ΑΡΩΜΑΤΑ ΚΤΛ., ΚΤΛ.

Πάντα εἰς ἀφθονωτάτην συλλογὴν καὶ τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ.

Alliance Assurance Co Ltd

LONDON

ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1824

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΥΠΕΡΒΑΙΝΟΝΤΑ ΤΑΣ £ 25.000.000

The Liverpool & London & GLOBE

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1836

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΥΠΕΡΒΑΙΝΟΝΤΑ ΤΑΣ £ 19.000.000

Sun Insurance Office

LONDON

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1710 — ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΛΗΘΕΝ	Λ. ΣΤ. 4.023.658
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΗ ΚΑΤΑΒΛΗΘΕΝ	Λ. ΣΤ. 1.920.000
	Λ. ΣΤ. 5.943.658

Maritime Insurance Co Ltd

LIVERPOOL

ΝΑΥΤΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ — ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1864

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΥΠΕΡΒΑΙΝΟΝΤΑ ΤΑΣ £ 1.547.027

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ :

National Bank of Turkey

Τηλέφωνον : ΠΕΡΑ 166/7 — ΣΤΑΜΠΟΥΛ 1205 6

Τηλεγραφική Διεύθυνσις : Britbank, Constantinople

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ :

J. C. Thomson

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: PÉRA 2003 | ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: PÉRA 2003

UNION

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΤΩ 1828-1829

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ: ΓΑΛΑΤΑΣ ΟΥΝΙΟΝ ΧΑΝ

ΟΥΝΙΟΝ-ΠΥΡΚΑΪΑ

Ἔρχεται ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων τῶν ἄλλων Γαλλικῶν Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν, διὰ τοῦ μεγέθους τῶν ἀσφαλισθέντων κεφαλαίων ἐς καὶ διὰ τῶν εἰσπραχθέντων ἀσφαλίστρων.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΘΕΝΤΑ ΤΩ 1918
42,000,000,000

Ζημίαι πληρωθεῖσαι ἀπὸ ἱδρύσεως τῆς Ἑταιρείας:
37.000.000

ΟΥΝΙΟΝ-ΖΩΗ

Ἐπραγματοποίησε κατὰ τὴν χρῆσιν 1919 τὴν μεγαλειτέραν αὔξησιν τῶν ἀσφαλισθέντων κεφαλαίων ὑφ' ὅλων τῶν Γαλλικῶν Ἑταιρειῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΘΕΝΤΑ
427.000.000

ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ
244.000.000

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: PÉRA 2002-2003

UNION NATIONALE

ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤ. ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ Λ.Τ. 150.000 — ΚΕΝΤΡ. ΕΔΡΑ: ΟΥΝΙΟΝ ΧΑΝ

ΚΛΑΔΟΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ

Χάρις εἰς τὴν συνδρομὴν ἰσχυρῶν ἀντασφαλιστῶν καὶ πρὸ πάντων τῆς Union τῶν Παρισίων, ἡ Ἑταιρεία δύναται νὰ καλύψῃ τὰ μεγαλείτερα ποσά.

ΚΛΑΔΟΣ ΖΩΗΣ

Ἀσφάλειαι ὅλων τῶν συνδυασμῶν, ὑπὸ ὅρους ἐξαιρετικῶς ἐλευθερίους καὶ εἰς τιμολόγια λίαν ὑποδιβασμένα.

Τὰ ἀσφαλιστικὰ συμβόλαια ἐκδίδονται ἐν Κωνσταντινουπόλει.—Διακανονίσεις ταχεῖαι καὶ ἐλεύθεριοι.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Α.Γ.ΛΙΚΟΥ

Βόσπορος Χάν, 3ον Πάτωμα, ἀριθ 13-14-15

ΚΑΡΑ ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΓΑΛΑΤΑ—ΤΗΛΕΦ. ΠΕΡΑΝ 1493

ΚΛΑΔΟΙ ΘΑΛΑΣΣΑΣΦΑΛΕΙΩΝ, ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Ἀσφαλίζει μὲ ὅρους λίαν ἐπωφελεῖς

Παντὸς εἴδους ἀσφαλείας ἐμπορευμάτων, ναύλων ἀξιῶν κτλ. μὲ ἀτμόπλοια καὶ ἱστιοφόρα καθὼς καὶ σκάφη πλοίων παρὰ τῷ

ΑΓΓΛΙΚΩ ΛΩΥΔ

καὶ διαφόρους ἀνωνύμους σοβαρὰς Ἀσφαλιστικὰς Ἑταιρείας τὰς ὁποίας ἀντιπροσωπεύει.

ΜΙΧΡΑΝ ΕΛΜΑΓΙΑΝ & Σ^ΙΑ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΤΕΡΟΡΡΥΘΜΟΣ

Καταγεγραμμένη ὑπὸ ἡμερομ. 27 Ρεζὲπ 1337

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ Λ.Τ. 60.000

Ὁλικὸν ποσὸν διεκπεραιωθεισῶν ὑποθέσεων κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος Λ. Τ. 372.000

Προκαταβολαὶ ἐπὶ ἐνοικίων, κοσμημάτων, τίτλων
Ἀγοραπωλησίαι καὶ ὑποθῆκαι κτημάτων
Διαχείρησις κτηματικῶν περιουσιῶν

Κεντρικὴ ἕδρα: Γαλατᾶ, Χουριὲτ Χὰν, 13—14—15.

Τηλέφωνον: Πέραν 726

Μετὰ τὸ Δεῖπνον σας ἀροτιμᾶτε πάντοτε τὸ

"Vieille Cure„

Εἶναι τὸ Καλλίτερον Χωνευτικὸν

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: **Γ. ΜΠΕΣΙΡΙΑΝ**

36 – ΠΟΛΙΣ, ΚΕΝΑΤΖΙΑΝ ΧΑΝ – 36

ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΓΟΡΑ

Ν. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

21 – ΠΟΛΙΣ, ΓΕΝΗ ΤΖΑΜΗ ΑΡ. 21

Μεράλη συλλογὴ ταιῶτων, ὑφασμάτων δι' ἐσωῤῥα, μουσαμάδων κτλ., κτλ.

ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΩΣ
ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΩΣ

Μόνον εἰς τοῦ

ΑΡ. ΚΟΝΔΑΡΗ

575 – ΠΕΡΑΝ ΤΕΚΕΣ – 575

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΕΝ ΠΕΡΑΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΓΡΑΒΑΤΩΝ

ΔΥΝΑΣΘΕ ΝΑ ΕΥΡΗΤΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΜΠΟΝΕΤΕΡΗ
ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΑΛΕΞ. ΝΕΓΡΕΠΟΝΤΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ-ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΟΣ-ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΕΦΑΡΜΟΖΕΙ ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ
ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ
ΕΝΤΟΣ 4 Η 5 ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΝ ΚΑΙ ΑΝΩΔΥΝΟΣ ΕΞΑΓΩΓΗ ΑΥΤΩΝ
ΠΕΡΑΝ ΕΝΑΝΤΙ ΓΑΛΑΤΑ ΣΕΡΑΪΟΥ

Α. ΚΑΛΕΝΔΕΡ

45 – 46 – ΟΥΝΙΟΝ ΧΑΝ, ΓΑΛΑΤΑ – 45 – 46

ΕΙΔΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΟΙΚΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ
ΤΩΝ ΠΕΦΗΜΙΣΜΕΝΩΝ

ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΩΝ

"Chappell„

ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΟΔΗΛΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΩΝ

B.S.A

Γ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

Μεγάλη ὁδὸς τοῦ Πέραν, ἔναντι τοῦ Γαλατᾶ-Σεραΐ

Ὅσοι ἀγαποῦν τὴν καλλιτεχνίαν καὶ τὴν κομψότητα μόνον εἰς τὸ ὡς ἄνω ἀρχαῖον καὶ πεφημισμένον ἐμπορορραφεῖον δύνανται νὰ τὴν εὕρωσι.

Στ. Τζελεπίδης & Θ. Σταφυλοπάτης

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΓΑΛΑΤΑ, ΜΕΡΚΕΖ ΡΙΧΤΙΜ ΧΑΝ, (ΙΣΟΓΑΙΟΝ) 24

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ: TSELEPIDÈS — Galata

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: PÉRA Numero 854

ΝΑΥΤΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

ΝΑΥΛΟΜΕΣΙΤΑΙ-ΘΑΛΑΣΣΑΣΦΑΛΙΣΤΑΙ

ΦΟΡΤΩΣΕΙΣ-ΕΚΦΟΡΤΩΣΕΙΣ-ΔΙΑΜΕΤΑΚΟΜΙΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΟΔΟΧΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ — ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΗΣ ΙΟΝ. ΑΤΜΟΠΛΟΪΑΣ

ΑΔΕΛΦΩΝ Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΤΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΖΥΘΟΣ ΣΤΟΥΤ

(ΕΙΔΟΣ ΣΑΛΒΑΤΩΡ)

Τὰ Ἡνωμένα Ζυθοποιεῖα *Μαομόντι-Νέκαρ* ἔθεσαν εἰς πώλησιν παρὰ τοῖς ἀποθηκαρίοις των καὶ εἰς τὰ κυριώτερα ζυθοπωλεῖα τῆς πόλεως μπύραν στεγνήν, λεγομένην τοῦ (εἴδους Σαλβατώρ) εἰς βαρέλια καὶ φιάλας φερούσας ἐτικέτταν *Στούτ*.

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΗΡΩΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΑΝΤΡΑΝΙΚ

Γεννᾷ καὶ ἡ Ἀρμενία ἥρωας.

Καὶ ἕνας τούτων, ὁ διασημότερος κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχήν, τυγχάνει ὁ στρατηγὸς Ἀντρανίκ, ὅστις ἐγεννήθη τῷ 1865 ἐν Κεντρικῇ Ἀρμενίᾳ, εἰς τὴν πόλιν Σεμπὶν-Καραχισάρ. Εἶναι ἐπιβλητικός, δυνατὸς ἀνήρ, μὲ διαπεραστικοὺς μαύρους ὀφθαλμούς, εὐθύς, γενναῖος καὶ δίκαιος. Ἐσπούδασεν εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του

μέχρι τῆς ἡλικίας 16 ἐτῶν, ὅτε, ἀποθανόντος τοῦ πατρός του, εἰργάσθη πρῶτον ὡς ξυλουργὸς καὶ κατόπιν ὡς ἔμπορος, καταστὰς ὡς τοιοῦτος ἀγαπητὸς καὶ σεβαστὸς διὰ τῆς ἱκανότητος καὶ τιμιότητός του.

Τῷ 1887 μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου δὲν ἤργησε νὰ καταστῇ ὕποπτος εἰς τὴν Τουρκικὴν Κυβέρνησιν, δι' ὃ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Βουλγαρίαν, καὶ κατόπιν εἰς τὴν Ρωσσίαν, ὅπου ἦλθεν ἀμέσως εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς συμπατριώτας του, οἱ ὁποῖοι ἔθετον τὰς βάσεις τῆς δι' ἐπαναστάσεως ἀπελευθερώσεως τῆς Πατρίδος των. Συνταχθεὶς μετὰ τοῦ Ἀρμενίου ἥρωος Σερόπ, κατήρτισε μικρὸν τιρατόν, διὰ τοῦ ὁποίου διέσπειρε τὸν τρόμον εἰς τοὺς Τούρκους. Κατῆλθε μέχρι νοτίου Ἀρμενίας καὶ διηύθυνε τὰς πολεμικὰς ἐνεργείας εἰς τὴν περιφέρειαν Σαμψοῦντος. Μίαν φορὰν ἐπολιορκήθη ὑπὸ 4.000 Τούρκων εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Ἀποστόλων. Ἡμύνθη ἐκεῖθεν ἐπὶ 22 ἡμέρας καὶ πρὶν ἀποτελειώσῃ τὰ πολεμεφόδιά του ἐνήργησεν ἔξοδον μὲ τοὺς 49 ὄνδρας του, διέσπασε τὰς τουρκικὰς γραμμὰς χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε ἕνα ἐκ τῶν ὀπαδῶν του.

Κατὰ τὸ 1914 ὁ Ἀντρανὶκ μετέβη εἰς τὸν Καύκασον, ὅπου κατηρτίζετο τακτικὸς Ἀρμενικὸς στρατὸς τῆς πρώτης μεραρχίας. Τούτου ἀνεκηρύχθη ὁμοφώνως ἀρχηγὸς καὶ κατὰ τὰ δύο ἔτη (1914. 1916) ἐνήργησε 39 ἐπιθέσεις κατὰ τῶν Τούρκων.

Τῷ 1917 ἐτιμήθη διὰ χρυσοῦ μεταλλίου ὑπὸ τῆς Ρωσσικῆς Κυβερνήσεως. Κατὰ τὸν χρόνον τῆς γενικῆς ἀνατροπῆς τῆς Ρωσσίας ὁ Ἀντρανὶκ ἐπολέμει ταὐτοχρόνως κατὰ Τούρκων, Κούρδων καὶ Τατάρων μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ, τοῦ ὁποίου οἱ ἀρχηγοὶ ἐθαύμασαν τοῦ Ἀντρανὶκ τὸ ἔργον.

Ἐπὶ 32 ἔτη ἐπολέμησε τοὺς Τούρκους.

Εἶναι πραγματικὸς ἥρως καὶ πᾶσα τιμὴ τῷ ὀφείλεται.

Ἡ Ἀρμενικὴ Δημοκρατικὴ Κυβέρνησις ἀνηγόρευσε τὸν Ἀντρανὶκ στρατηγόν, καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς Παρισίους, ὡς σύμβουλον τῆς Ἀρμενικῆς Ἀντιπροσωπείας

Ἐκ Παρισίων ὁ Ἀντρανὶκ μετέβη μετὰ πολυαρίθμου Ἀρμενικῆς Ἐπιτροπῆς εἰς Ἀμερικήν, ὅπως ἐργασθῇ πρὸς ὁριστικὴν ἐπίλυσιν τοῦ ζητήματος τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς χώρας του ἥτις πολλὰ ἔπαθεν ἐπὶ αἰῶνας, μαρτυρικῶς ὑπομένουσα καὶ διαρκῶς ἀγωνιζομένη. Μετὰ τὰς τελευταίας δοκιμασίας, ἃς ὑπέσυη ἡ φιλτάτη του πατρὶς κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίθεσιν τῶν Ὀρδῶν τοῦ Μουσταφᾶ Κεμὰλ ὁ στρατηγὸς τοσοῦτον κατεθλίβη ὥστε ἐνεκλείσθη εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Καΐρου Σαβοΐα, ὅπου ἀπό τινος διαμένει, ὁπόθεν οὐδόλως ἐξέρχεται καὶ ὅπου οὐδένα ἀρνεῖται νὰ δεχθῇ.

ΔΙΣΤΙΧΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ἀέρα βγάνουν ἡ στερνές, καὶ ὅλα τὰ δέντρα σειοῦνται
Κρῖμα στὴς βεργολυγερές, νὰ μὴ γλυκοφιλιοῦνται !

Γαρούφαλλο, μὴ μαραθῇς, κοντζέ μου, μὴ μαδήσῃς.
Κ' ἐσύ, ἄσπρο γιασεμάκι μου, στὰ ξένα μὴν ἀργήσῃς.

Γαλάζια πέτρα τοῦ γιαλοῦ, μαλαματένια βοῦλλα,
Νὰ σὲ χαρῇ ἡ μανοῦλά σου, ποῦ σ' ἔχει μοναχοῦλα·

Βασιλικὸς στὴ γειτονιά, κ' ἐμεῖς τὸν 'πεθυμοῦμε,
Κ' ἔρχονται ἀπ' ἄλλες γειτονιὲς καὶ τὸν κορφολογοῦνε.

Βασιλοπούλα νᾶσουνα, δὲν θἄχες τέτοια χάρι,
Νὰ σοῦ ζυγιάζουν τὸ φιλὶ μὲ τὸ μαργαριτάρι.

Δὲν εἶδανε τὰ μάτια μου τέτοια μαυρομματοῦσα,
Τέτοια σιγαλομίλητη, καμαροπερπατοῦσα.

Τὰ ὡραῖα σου τὰ 'μάτια στὸν καθρέπτη μὴν τὰ ἰδῇς,
Γιατὶ μόνη σου ἀγαπιέσαι καὶ ἐμένα λησμονεῖς.

Ἔξω, ἀπ' τὸ παραθύρι σου γαρουφαλλιὰ ἀνθίζει,
Κ' ἐμένα τὴν καρδοῦλά μου σαράκι ροκανίζει

Ἂν μ' ἀγαπᾷς, κ' εἶν' ὄνειρο, ποτὲ νὰ μὴν ξυπνήσω,
Γιατὶ μὲ τὴν ἀγάπη σου ποθῶ νὰ ξεψυχήσω.

Κινῆσαν τριαντάφυλλα, γιὰ νἄρθουνε σιμά σου,
Νὰ πάρουν χρῶμα καὶ βαφὴν ἀπὸ τὴν ὠμορφιά σου.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΙΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟ 1700

ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΛΑΒΑ ΖΩΗ ΜΑΣ

Ἔξω ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα τοῦ Ρωμανοῦ ἁπλόνεται ἡ πιδιάδα τοῦ Λύκου. Τὰ μεγάλα Κάστρα τῆς Πόλης σὰν λαβωμένοι γίγαντες ἐδῶ σοῦ κινοῦν τὸν οἶκτο. Ἐπάνω τους νομίζεις πῶς πλανᾶται ἀκόμα ὁ ἴσκιος τοῦ αὐτοκράτορος δταν ἄκουσε τὴν ἀπελπιστικὴ κραυγὴ πῶς

— Πάρθηκε ἡ Πόλις!

Καὶ πάρα πέρα ἡ Πολύανδρος Πόρτα, Ἐδιρνέκαπου. Ἀπ' ἐδῶ προβάλλουν οἱ λόφοι, οἱ πρασινάδες καὶ οἱ μαγεμένες ἀγκαλιὲς, ὅσες ἀνοίγει ἡ ξηρὰ στὰ νερὰ τὰ ἥσυχα καὶ ὁλογάλανα, τοῦ Κερατίου. Ἕνα πανόραμα σπάνιο στὴ σύνθεσι, στὸ χρῶμα, στὲς γραμμές, στὴν ποικιλία.

*
* *

Ἔτος 1700, τέλη Ἀπριλίου. Ἡ πιδιάδα ὅλη γεμάτη ἀπὸ Γενιτσάρους. Ὁ βεζύρης καὶ ὁ στρατός του κάμνουν δεκαπέντε μέρες ἐξοχή. Σκηνὲς ἀναρίθμητες. Οἱ μάγειροι Γενίτσαροι ἑτοιμάζουν στὴ σούβλα τ' ἀρνιά, ἑτοιμάζουν στὰ καζάνια τὸ πιλάφι. Οἱ σακάδες κουβαλοῦν νερό· οἱ ἄλλοι Γενίτσαροι χωρισμένοι κατὰ τάγματα παίζουν ταμποῦρι, τραγουδοῦν καὶ χορεύουν. Ὅλοι μὲ στήθεια ἀνοικτὰ, ὁλότριχα, μὲ γυμνὲς κνήμες μὲ μεγάλα μουστάκια καὶ μὲ πέτσινους σκούφους. Καὶ ἀνάμεσα τους χοιζάδες, δερβίσες τρώγουν, πίνουν καὶ δίνουν τὴν εὐχή τους.

Σ' ἕνα μεγάλο ἀντίσκηνο κάθεται ὁ Γενιτσὰρ ἀγᾶς. Ἑξῆντα Γενίτσαροι τῆς ὑπηρεσίας περιμένουν τὲς διαταγές του. Καὶ ἀντίκρυ του οἱ Γενίτσαροι σπαχῆδες ἔχουν ἱππικοὺς

ἀγῶνες. Στ' ἄλογά τους κρέμουνται μακρυὰ σπαθιά, στὸ χέρι τους κρατοῦν κοντάρι. Καὶ ὅταν τρέχῃ τ' ἄλογο ρίχνουν στὸ σημάδι. Στ' ἄλογα ὁλόγυρα κυκλοφοροῦν τὰ Ἴτσ Ὀγλάνια, ποὺ τὰ ξεκουράζουν, τὰ χτενίζουν. Ἔτσι σ' ὅλο τὸν κάμπο τοῦ Λύκου ἠχοβολοῦν ὁ θόρυβος, τὰ ξεφωνητά, τὰ χλυμιντρίσματα καὶ τὰ τραγούδια.

*
* *

Στὴν ἄκρη τοῦ κάμπου εἶναι τὸ πλουσιώτερο ἀντίσκηνο. Στὴν εἴσοδο εἶναι καρφωμένο ἕνα κοντάρι μὲ τρεῖς ἀλογοουρές, τὶς τοῦγες. Σημαία τοῦ βεζύρη. Καὶ παρέκει τ' ἄλογό του μὲ κεντημένη σέλα ἀπὸ γαλαζόπετρες κι' ἀπὸ ρουμπίνια.

Ὁ βεζύρης ἁπλωμένος ρουφᾷ τὸ τσιμποῦκι. Χίλιες διαμαντόπετρες κοσμοῦνε τὸ σαρίκι του καὶ δύο κάτασπρα λοφεῖα τὸ στολίζουν. Τρεῖς μεγιστάνες τοῦ Δοβλετιοῦ κάθουνται στὰ γόνατα γιὰ συντροφιά του. Ὄρθιοι στέκονται οἱ ὑπασπισταὶ Τουρκαρβανίτες. Καὶ στὴν πόρτα ἔξω περιμένουν τὶς διαταγές του τὰ καποῦ ὀγλάνια.

Ἕνας νάνος μὲ γουρλωμένα μάτια, χοντρὰ χείλια, χοντρὴ μύτη, μὲ ξυρισμένο τὸ κεφάλι καὶ μὲ μουστάκια, γένεια ἀραιά, κάθεται γονατιστὸς στὴ μέση. Χειρονομεῖ καὶ λέγει ἀστειότητες γιὰ νὰ γελάῃ ὁ βεζύρης. Ὅ,τι τοῦ πῇς σοῦ δίδει τὴν ἀπάντησι μὲ δύο ἔννοιες, ποὺ κοκκινίζει ἡ ντροπή, ἀλλ' ὄχι κ' ἡ συνήθεια. Ἔτσι περνοῦσε ἡ ὥρα.

*
* *

Στὴ στιγμὴ ἐκείνη δυὸ καποῦ ὀγλάνια φέρνουν εἴδησι στὸ βεζύρη πῶς τρεῖς Φράγκοι ἀπὸ τὸ Κονσουλάτο ζήτησαν τὸν δραγωμάνο. Στὸ γνέψιμό του βγῆκε ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας νὰ ἰδῇ καὶ νὰ παρακολουθήσῃ. Ὁ μέγας δραγωμάνος Ἀλέξανδρος Μαυροκορδᾶτος ἐδέχθηκε στὴ σκηνή του τοὺς ἐπισήμους ξένους. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας κάθησε μαζί τους.

*
* *

—Ὅταν ἔφυγα, Ἐξοχώτατε, ἀπὸ τὴν Γαλλία εἶχα τὴν ἐλ-

πίδα ὅτι θαῦρισκα περισσότερα βότανα στὸν τόπο σας, ἀφ' ὅσα δὲν γνωρίζομεν ἡμεῖς οἱ Φράγκοι. Τὸ ὁποῖον σημαίνει πῶς ὁ βοτανικὸς κῆπος τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας εἶναι ἀρκετὰ πλούσιος.

— Κύριε Τουρνεφόρτ, ἐγὼ σᾶς θαυμάζω. Ἤλθατε ἕως ἐδῶ γιὰ νὰ γνωρίσετε νέα βότανα καὶ ὁ βασιλεύς σας κάμνει τόσα ἔξοδα γιὰ νὰ πλουτίσῃ τὴν ἐπιστήμη σας καὶ τὸν κῆπο του!

—Ἐξοχώτατε, γνωρίζω πῶς εἶσθε Ἕλλην καὶ οἱ πρόγονοί σας ἔδωκαν πρῶτοι τὸ παράδειγμα ν' ἀγαπήσωμε τὰ φυτὰ καὶ νὰ τὰ γνωρίσωμε ὅλα. Λησμονεῖτε τὸν Θεόφραστο καὶ τὸν Διοσκουρίδη; Τί κάμνομεν ἡμεῖς! Συνεχίζομε τὸ ἔργο τους.

— Ἄ! οἱ πρόγονοί μου... εἴτε ὁ γέρω διπλωμάτης καὶ σήκωσε μιὰ ματιὰ στὸν οὐρανό.

—Σᾶς λυπῶ, Ἐξοχώτατε, τὸ καταλαβαίνω. Ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ Ἱπποκράτης πῶς νὰ λησμονηθῇ ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἰατρικῆς; Ἐκεῖνοι οἱ πρόγονοί Σας! Αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἄνθρωποι. Καὶ λέγω αὐτὰ διότι δὲν ξεχνῶ πῶς ἔχω ἀντίκρυ μου ἕνα μεγάλο διπλωμάτη καὶ ἕνα μεγάλον ἰατρό.

— Κύριε καθηγητά. Δέχομαι γιὰ τοὺς προγόνους μου ὅ,τι ὁμολογήσῃ ἡ ἐκτίμησίς σας, ἀλλὰ γιὰ τὸ ταπεινό μου ἄτομο τίποτε.

— Ἐξοχώτατε. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου εἶναι γνωστὸ στὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὴ συνθήκη τοῦ Κάρλοβιτς μὲ τὴ Γερμανία. Ἀλλὰ μὴ ξεχνᾶτε ὅτι κ' ἐγὼ εἶμαι ἰατρός. Καὶ στὸν ἐπιστημονικὸν κόσμο τῆς Εὐρώπης γνωρίζω πῶς ἐτιμήθη ἕνα μικρὸ βιβλίο ποὺ πραγματεύεται γιὰ τὴν ἀναπνοὴ καὶ γιὰ τὰς κινήσεις τῆς καρδίας. Τὸ βιβλίο αὐτὸ φέρει τὴν ὑπογραφὴ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου. Δὲν εἶσθε σεῖς ὁ ἴδιος;

— Ἄ! περασμένες ἀσχολίες, περασμένα νιάτα! Οὔτε τὰ θυμοῦμαι τώρα.

— Δὲν κάμνετε ποτὲ τὴν γιατρική;

— Ποτέ! Καὶ πῶς νὰ τολμήσω, ὅταν ἀφῆκα τὴ μελέτη της τόρα καὶ τόσα χρόνια. Ἔπειτα ὅταν ἔχετε σεῖς ἐκεῖ στὴ Γαλλία τὸν Φαγγὸν πῶς μπορεῖτε νὰ θυμηθῆτε ἄλλον!

— Ναί, ἐξοχώτατε. Ὁ Φαγγὸν εἶναι ἰατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας καὶ μεγάλος καθηγητής. Ἀλλ' ὅλη του ἡ θεωρία βασίζεται στὴν ἰατρικὴ τῶν Ἑλλήνων. Τὸν ἄκουσα μιὰ μέρα νὰ θαυμάζῃ τοὺς προγόνους σας. Τί ἔξοχη, μοναδικὴ παρατήρησι εἶχαν καὶ πῶς διαιροῦσαν εἰς λεπτὲς διαφορὲς κάθε πάθος. Σύμφωνα πρὸς τὲς διαφορὲς αὐτὲς ὁ καθηγητὴς Φαγγὸν ὥρισε καὶ ποῖα φάρμακα θ' ἀναμίξωμε γιὰ νὰ ἐπιτύχωμε τὴν θεραπεία. Ἔκαμε βλέπετε συνέχεια καὶ τίποτε ἄλλο. Ἄ! σεῖς οἱ Ἕλληνες! Καὶ σκλάβοι ἀκόμη κ' ἐλεύθεροι εἶσθε λαὸς θαυμάσιος.

Ὁ Τοῦρκος ἀξιωματικὸς ἐζήτησε ἐξήγησι τῆς συνομιλίας, διότι ὁ δραγωμάνος ἀφαιρέθηκε καὶ παρέλειψε τὸ καθῆκον του.

— Ἐφένδημ | Ὁ ἰατρὸς Τουρνεφόρτ μοῦ διηγεῖται ὅτι κάποιος μεγάλος ἰατρὸς στὴν Γαλλία, ὁ καθηγητὴς Φαγγόν, ηὗρε μερικὰ χόρτα καὶ ἀνακατόνοντας τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο ἐπέτυχε θεραπεία σὲ πολλὲς ἀρρώστειες. Τώρα ποῦ ἦλθε ἐδῶ, ζήτησε στὸν τόπο μας αὐτὰ τὰ βότανα καὶ ἄλλα ἄγνωστα, ἀλλὰ δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένος.

—Ἀφ' ὅτου, κύριε Τουρνεφόρτ, σπούδασα στὴν Πάδουα δὲν κατώρθωσα νὰ ξαναμελετήσω τὴν Βοτανική. Ὅταν πρωτοῆλθα στὴν Πόλι ζήτησα νὰ διδάξω τὸ ταλαίπωρο ἔθνος μου καὶ δίδαξα στὸ Φανάρι, στὴ σχολὴ τοῦ Γένους, τὴ Φιλοσοφία. Καὶ σᾶς ὁμολογῶ πῶς θυμοῦμαι γλυκά, πολὺ γλυκὰ τὰ χρόνια ἐκεῖνα τῆς διδασκαλίας. Ἤμουν τοὐλάχιστον ὠφέλιμος στὸ ἔθνος μου καὶ, πιστέψατέ μου, ὠφέλιμος καὶ στὸν ἑαυτόν μου.

— Σᾶς δικαιόνω, Ἐξοχώτατε, καὶ σᾶς δικαιόνω μ' ὅλη τὴν συγκίνησί μου. Ὅταν ζῆτε τόρα ἀνάμεσα στοὺς κατακτητὰς καὶ τοὺς βοηθῆτε στὴν πολιτικὴ ζωή τους, συναι-

σθάνομαι ἀρκετὰ βαθειὰ τὴν πίκρα τῆς καρδιᾶς σας καὶ τὴ δύσκολη ἐργασία σας.

— Ὅ,τι μὲ παρηγορεῖ, ὅ,τι μὲ συγκρατεῖ στὸ καθῆκον, ὅ,τι μὲ συγκρατεῖ στὴ ζωὴ εἶναι ἡ σκέψις πῶς ἐλαφρόνω τὸ μαρτύριο τοῦ ταλαιπώρου ἔθνους μου. Ἴσως ὁ μεγάλος Θεὸς τὸ ἐλεήσῃ μίαν ἡμέρα. Εἴδατε τοὺς ἀγῶνας ποὺ κάμνουν στὴν πεδιάδα ἐκεῖ πέρα; Γυμνάζονται οἱ Γενίτσαροι. Θέλετε νὰ τοὺς ἰδῆτε;

— Ἤθελα, Ἐξοχώτατε, νὰ ἔπερνα τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν βεζύρη νὰ πήγαινα στὴν Δῆλο. Θἄκαμινα ἐκεῖ, ὅπως ἐδῶ, γιὰ λογαργιασμὸ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας βοτανικὰς παρατηρήσεις. Ὁ ἐξοχώτατος πρεσβευτὴς κ. Φωρνὰλ παρακαλεῖ νὰ μεσιτέψετε εἰς τοῦτο.

— Ποιὰ εἶναι, παρακαλῶ ἡ Δῆλος; Κατὰ τἄλλα ἀρκεῖ νὰ μὲ προστάξετε.

— Τὸ νησὶ στὸ Ἀρχιπέλαγος.

— Ἄ! Ἡ Δῆλος! Λοιπὸν κ. Τουρνεφόρτ, ἡ Δῆλος! ἐπανέλαβε μὲ γέλοια.

— Ἐξοχώτατε, σ' αὐτὸ διαφωνῶ. Ὁμιλεῖτε τόσο θαυμάσια τὰ λατινικὰ ὥστε βέβαια θυμᾶστε τὸν Κικέρωνα. Ὁ Κικέρων λοιπὸν ἦλθε στὴν Ἑλλάδα, ἔμαθε τὰ ἑλληνικὰ στὴν Ἑλλάδα καὶ ἄκουσε Δέλος ὄχι Δῆλος, δι' αὐτὸ καὶ ἔγραψε Δέλος.

—Κύριε Τουρνεφόρτ, ἂν θὰ μοῦ δώσετε τὸ δικαίωμα κ' ἐγὼ διαφωνῶ. Διότι ἀκόμα ὅταν ἐσπούδαζα στὴν Ἰταλία ὅλοι συμφωνοῦσαν ὅτι χάθηκε ἡ ἀρχαία τῶν Λατίνων προφορά, ὡς καὶ τῶν Ἑλλήνων. Ὥστε δὲν γνωρίζομεν πῶς ἐπρόφεραν οὔτε τὸ ἦψιλον, οὔτε τὸ ἦτα. Γνωρίζω ὅμως ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες εἴμεθα ἀπόγονοι τῶν προγόνων μας, ἑπομένως κάθε ξένος πρέπει ἀπὸ ἡμᾶς νὰ μάθῃ ἂν ὄχι τὴν ἀληθινή, ἐξάπαντος ὅμως τὴν πιὸ ἀληθινὴ προφορὰ τῆς γλώσσης μας. Δῆλος νοιπὸν καὶ ὄχι Δέλος! ἐξακολουθεῖ μὲ γέλοια.

*
* *

Καὶ οἱ τρεῖς ξένοι, ὁ μέγας δραγωμάνος, ὁ ἀξιωματικὸς

τοῦ βεζύρη καὶ δύο καποῦ ἀγλάνια ἐκίνησαν γιὰ τὴ σκηνὴ τοῦ βεζύρη.

Στὸν δρόμο οἱ Γενίτσαροι κτυποῦσαν τὰ τούμπανα καὶ τὰ καζάνια. Χαιρετισμὸς ἐπίσημος. Καὶ ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ βεζύρη ἐστάθηκαν σὲ γραμμὴ οἱ Γενίτσαροι καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς ὑπηρεσίας γιὰ τιμὴ στοὺς ξένους. Ἡ παρακάτω συνομιλία δὲν ἔχει σημασία.

Πέρα, 10 Νοεμβρίου 1920.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ο ΧΟΡΟΣ

Ἕνας χορευτὴς Ἀμερικανὸς διατείνεται ὅτι ἐφεῦρε μέσον ἀληθινὸν νὰ διδάξῃ εἰς τὰ πνεύματα — ἢ μᾶλλον τὰ πόδια — τὰ μᾶλλον ἀνυπότακτα, νὰ χορεύουν ἀνεπιλήπτως. Ἐπενόησε νὰ ἐγχαράξῃ εἰς μακρὰς λωρίδας χάρτου τὰς νότας μουσικῆς καὶ νὰ σχεδιάσῃ ἀπέναντι τὴν ἀκριβῆ θέσιν ποῦ πρέπει νὰ κατέχουν τὰ πόδια τοῦ χορευτοῦ. Εἰδικὰ σημεῖα δεικνύουν ἂν πρέπῃ εἰς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, νὰ πατήσῃ ὁ χορευτὴς μὲ τοὺς ὄνυχας ἢ μὲ τὴν πτέρναν, καθὼς καὶ τὸν χρόνον ποῦ πρέπει νὰ διατηρήσῃ αὐτὴν τὴν θέσιν καὶ τοὺς ἐλιγμοὺς τοῦ σώματος. Αὗται αἱ λωρίδες εἶναι εἰς φυσικὸν μέγεθος, ἐξετυπώθησαν δὲ καὶ ἐν μικρογραφίᾳ εἰς φυλλάδιον πρὸς διευκόλυνσιν τῆς κατ' οἶκον σπουδῆς.

Αὐτὴ ἡ ὄντως πρωτότυπος μέθοδος τοῦ χοροῦ, ἂν δὲ παρέχῃ εἰς τοὺς ἀσχολουμένους περὶ τὴν ὄρχησιν τὴν ἐπιδεξιότητα τῆς ὁποίας στεροῦνται, φαίνεται τοὐλάχιστον κατάλληλος νὰ προσφέρῃ ἐκδουλεύσεις τινὰς εἰς ἐκείνους ποῦ θέλουν νὰ λάβουν ἀκριβεῖς ὁδηγίας περὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐκτελοῦνται μερικοὶ χοροὶ καὶ μπαλέττα.

ISIS ANOGIOS

ΙΑΠΩΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

Εἰς ἓν χωρίον τῆς ἐπαρχίας Μουσάση ἔζων δύο ὑλοτόμοι. Ὁ Μουσάκου καὶ ὁ Μινοκίκι. Ὁ πρῶτος ἦτο γέρων, ὁ δεύτερος, ὁ ὁποῖος ἦτο βοηθός του, νεανίας δεκοκτὼ ἐτῶν. Καθημερινῶς μετέβαινον μαζὶ εἰς τὸ δάσος, τὸ ὁποῖον ἀπεῖχε πέντε μίλια ἀπὸ τὸ χωριό. Μεταξὺ χωριοῦ καὶ δάσους ὑπῆρχε πλατὺς ποταμὸς καὶ ὅσοι ἔπρεπε νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, μετεχειρίζοντο λέμβον. Πολλὰς φορὰς εἶχον ἀποπειραθῇ νὰ κατασκευάσουν γέφυραν, ἀλλὰ πάντοτε, μόλις ἐκτίζετο, κατεστρέφετο, παρασυρομένη ἀπὸ τὸ ρεῦμα. Κοιναὶ γέφυραι ἀδυνατοῦν νὰ ἀντισταθῶσι κατὰ τῶν ρευμάτων ποταμῶν, οἱ ὁποῖοι φουσκώνουν.

***

Ὁ Μουσάκου καὶ ὁ Μινοκίκι ἐπέστρεφον οἴκαδε μίαν ψυχρὰν ἑσπέραν, ὅταν τοὺς κατέλαβε χιονοθύελλα. Ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦτο ἡ λέμβος καὶ εἶδον ὅτι ὁ λεμβοῦχος εἶχεν ἀναχωρήσει, ἀφοῦ ἄφῆκε τὴν λέμβον του εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ ποταμοῦ. Δὲν ἦτο καιρὸς διὰ κολύμβημα καὶ οἱ ὑλοτόμοι κατέφυγον εἰς τὴν καλύβην τοῦ λεμβούχου, εὐχαριστημένοι, διότι εἶχον κάποιο κατάλυμα. Δὲν ὑπῆρχον ἐντὸς τῆς καλύβης οὔτε θερμάστρα, οὔτε μαγκάλι, οὔτε κανὲν μέρος διὰ νὰ ἀνάψουν φωτιά. Ἡ καλύβη ἐχωρίζετο εἰς δύο μὲ τὸ μέσον μιᾶς ψάθας καὶ εἶχε μόνον μίαν θύραν. Κανὲν παράθυρον. Ὁ Μοσάκου καὶ ὁ Μινοκίκι ἐκλείδωσαν τὴν θύραν καὶ κατεκλίθησαν, σκεπασθέντες μὲ τὰ ἐπανωφόριά των. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἠσθάνοντο πολὺ ψῦχος καὶ ἤλπιζον ὅτι ἡ θύελλα θὰ παρήρχετο ταχέως.

Ὁ γέρων ἀπεκοιμήθη σχεδὸν ἀμέσως, ὁ νέος ὅμως, ὁ Μινοκίκι, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἦτο ἔξυπνος, ἀκροώμενος τοῦ ἀνέμου τοὺς συριγμοὺς καὶ τὰ ἐξακολουθητικὰ πλήγματα τῆς χιόνος ἐπὶ τῆς θύρας. Ὁ ποταμὸς ἐβόα καὶ ἡ καλύβη ἐσείετο καὶ ἔτριζεν ὡς μονόξυλον ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Ἦτο τρομερὰ τρικυμία καὶ ὁ ἀήρ, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν καθίστατο ψυχρότερος καὶ ὑπὸ τὸ ἐπανωφόριόν του ὁ Μινοκίκι ἐτουρτούριζεν. Ἐπὶ τέλους ὅμως, παρ' ὅλον τὸ ψῦχος, ἀπεκοιμήθη.

***

Ἐξύπνησεν ἀπὸ τὴν ὁρμὴν νιφάδων χιόνος, αἱ ὁποῖαι ἔπιπτον ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Τῆς καλύβης ἡ θύρα εἶχεν ἀνοιχθῇ διὰ τῆς βίας καὶ μὲ τὸ φῶς τῆς χιόνος διέκρινεν ἐντὸς τοῦ δωματίου γυναῖκα κατάλευκον, ἡ ὁποία κύπτουσα ἄνωθεν τοῦ Μουσάκου ἐφύσα ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἡ πνοή της ἦτο ὡς καπνὸς λευκὸς καὶ στιλπνός. Τὴν ἰδίαν σχεδὸν στιγμήν, ἡ γυνὴ ἐστράφη πρὸς τὸν Μινοκίκι καὶ ἔκυψεν ὡσαύτως ἄνωθεν αὐτοῦ. Ἐδοκίμασε νὰ κραυγάσῃ, εἶδεν ὅμως ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναδώσῃ τὸν ἐλάχιστον ἦχον. Ἡ λευκὴ γυνὴ ἔκυπτεν ἄνωθέν του χαμηλότερον καὶ χαμηλότερον, ἕως ὅτου τὸ πρόσωπόν της ἤγγισε σχεδὸν τὸ ἰδικόν του καὶ ὁ νέος εἶδεν, ὅτι ἡ γυνὴ ἦτο ὡραία πολύ, καίτοι οἱ ὀφθαλμοί της τοῦ προὐξένουν φόβον. Ἐπί τινα χρόνον ἡ γυνὴ ἐξηκολούθησε νὰ τὸν παρατηρῇ, κατόπιν ἐμειδίασε καὶ ἐψιθύρισε: «Ἐσκόπευον νὰ σὲ μεταχειρισθῶ ὅπως μετεχειρίσθην καὶ τὸν ἄλλον. Δὲν ἠμπορῶ ὅμως νὰ μὴ αἰσθανθῶ οἶκτον διὰ σέ, διότι εἶσαι τόσον νέος.... Εἶσαι ὡραῖος, Μινοκίκι, καὶ δὲν θὰ σὲ πειράξω τώρα. Ἂν ὅμως εἰπῇς εἰς κανένα—ἔστω καὶ εἰς τὴν μητέρα σου—ὅ,τι εἶδες ἀπόψε, θὰ τὸ μάθω καὶ θὰ σὲ σκοτώσω... Μὴ λησμονῇς αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω».

***

Εἶπε τὰς λξεις ταύτας καὶ ἠγέρθη καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἐξῆλθε διὰ τῆς θύρας. Τότε μόνον ὁ νέος ἠδυνήθη νὰ μετακινηθῇ καὶ ἀνεπήδησε καὶ ἔρριψε βλέμματα ὀλόγυρά

του. Οὐδαμοῦ ὅμως ἐφαίνετο ἡ γυνὴ καὶ ἡ χιὼν εἰσήρχετο μανιωδῶς ἐντὸς τῆς καλύβης. Ὁ Μινοκίκι ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ τὴν ἐμανδάλωσε στερεά, διερωτώμενος ἂν πρό τινος εἶχεν ἀνοιχθῇ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, διερωτώμενος ὡσαύτως ἂν ὅσα εἶχεν ἴδει καὶ ἀκούσει πρὸ ὀλίγου ἦσαν πραγματικότης ἢ ὄνειρον, ἂν δὲν ἦτο ἡ λάμψις τῆς χιόνος πρὸ τῆς θύρας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκλάβει ὡς λευκοφόρον γυναῖκα. Τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ βεβαιώσῃ τὸν ἑαυτόν του διὰ τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο. Ἐφώναξε τὸν Μουσάκου καὶ ἐτρόμαξε, διότι ὁ γέρων δὲν τῷ ἀπήντησε. Ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸ σκοτάδι καὶ ἤγγισε τὸ πρόσωπον τοῦ Μουσάκου καὶ ἠσθάνθη τοῦτο ψυχρὸν ὡς πάγον. Ὁ Μουσάκου ἦτο ξηρὸς καὶ νεκρός...

Τὴν αὐγὴν ἡ θύελλα παρῆλθε καὶ ὅταν ὁ λεμβοῦχος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν καλύβην του, ὀλίγον μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, εὗρε τὸν Μινοκίκι κατακείμενον ἀναίσθητον παρὰ τὸ παγωμένον σῶμα τοῦ Μουσάκου. Παρέσχον ὅλας τὰς δυνατὰς βοηθείας εἰς τὸν Μινοκίκι, ὁ ὁποῖος ἐντὸς ὀλίγου συνῆλθεν, ἀλλ' ὁ ὁποῖος ἐπὶ πολὺν χρόνον παρέμεινεν ἀσθενὴς ἀπὸ τὰς συνεπείας τοῦ παγετοῦ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης νυκτός. Εἶχεν ἐπίσης τρομάξει πολὺ ἕνεκεν τοῦ θανάτου τοῦ γέροντος, δὲν ἀνέφερεν ὅμως τὸ ἐλάχιστον περὶ τῆς ὀπτασίας τῆς λευκοφόρου γυναικός. Ὅταν ἔγινε καλά, ἐπανέλαβε τὸ ἐπάγγελμά του καὶ μετέβαινε κάθε πρωῒ μόνος εἰς τὸ δάσος καὶ ἐπέστρεφε τὸ ἑσπέρας μὲ τὸ φορτίον τῶν ξύλων του, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν βοήθειαν τῆς μητρός του ἐπώλει.

*
* *

Μίαν ἑσπέραν τὸν χειμῶνα τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἐπιστρέφων οἴκαδε, συνήντησε μίαν νέαν, ἡ ὁποία συνέπεσε νὰ ἀκολουθῇ τὸν ἴδιον δρόμον. Ἦτο ὑψηλή, λεπτὴ καὶ ὡραία καὶ ἀπήντησεν εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Μινοκίκι μὲ φωνὴν τόσον εὐχάριστον εἰς τὴν ἀκοήν, ὅσον εἶναι τῶν πτηνῶν τὸ ἆσμα. Ἐπεριπάτει παραπλεύρως της καὶ ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν. Ἡ κόρη εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται Ο-Γιούκι, τὸ ὁποῖον σημαίνει χιών. Ὅτι πρό τινος εἶχεν ἀπολέσει καὶ τὸν πατέρα

καὶ τὴν μητέρα της καὶ ὅτι μετέβαινεν εἰς τὴν Γιεδώ, ὅπου εἶχε μερικοὺς πτωχοὺς συγγενεῖς ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἤλπιζεν ὅτι θὰ τὴν ἐβοήθουν νὰ εὕρῃ μίαν θέσιν ὑπηρετρίας. Ὁ Μινοκίκι κατεθέλχθη ἀπὸ τὴν ξένην ἐκείνην κόρην καὶ ὅσον περισσότερον τὴν παρετήρει, τόσον ὡραιοτέρα τῷ ἐφαίνετο. Τὴν ἠρώτησεν ἂν ἦτο μνηστευμένη καὶ ἐκείνη τῷ ἀπήντησε, γελῶσα, ὅτι ἦτο ἐλευθέρα. Τότε ἠρώτησε καὶ ἐκείνη τὸν Μινοκίκι ἂν ἦτο νυμφευμένος ἢ μεμνηστευμένος καὶ ἐκεῖνος τῇ εἶπεν, ὅτι, καίτοι εἶχε μόνον μίαν χήραν μητέρα νὰ διατηρῇ δὲν εἶχεν ἀκόμη σκεφθῇ περὶ γάμου, διότι ἦτο πολὺ νέος ἀκόμη... Μετὰ τὰς ἐκμυστηρεύσεις ἐκείνας ἐξηκολούθησε νὰ περιπατῇ ἄφωνος, ἀλλά, καθὼς λέγει ἡ παροιμία: «Ὅπου ἡ θέλησις, ἐκεῖ τὰ μάτια λέγουν ὅσα καὶ τὸ στόμα». Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ χωρίον, ἦσαν κατευχαριστημένοι ἐξ ἀλλήλων καὶ ὁ Μινοκίκι παρεκάλεσε τὴν Ο Γιούκι νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον εἰς τὴν οἰκίαν του. Μετά τινας ἀφελεῖς δισταγμούς, τὸν ἠκολούθησε καὶ τοῦ νέου ἡ μήτηρ τὴν ὑπεδέχθη καὶ τῇ ἡτοίμασε ζεστὸν φαγητόν. Ἡ συμπεριφορὰ τῆς Ο-Γιούκι ἦτο τόσον καλή, ὥστε τοῦ Μινοκίκι ἡ μήτηρ συνέλαβε πρὸς αὐτὴν ζωηρὰν συμπάθειαν καὶ τὴν ἔπεισε νὰ ἀναβάλῃ τὸ διὰ Γιεδῶ ταξείδιον. Καὶ τὸ φυσικὸν τέλος τῆς ὑποθέσεως ἦτο ὅτι ἡ Ο Γιούκι οὐδέποτε μετέβη εἰς τὴν Γιεδῶ. Ἔμεινεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μινοκίκι τοῦ ὁποίου κατέστη σύζυγος.

*
* *

Ἡ Ο Γιούκι ἔγινε μία πολὺ καλὴ νύμφη. Ὅταν τοῦ Μινοκίκι ἡ μήτηρ ἀπέθνησκε, πέντε ἔτη βραδύτερον, αἱ τελευταῖαί της λέξεις ἦσαν λέξεις στοργῆς καὶ ἐπαίνων διὰ τὴν γυναῖκα τοῦ υἱοῦ της. Καὶ ἡ Ο-Γιούκι ἐγέννησε δέκα παιδιά, ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά – ὡραῖα παιδιὰ καὶ κατάλευκα.

Τοῦ χωριοῦ οἱ κάτοικοι ἐθεώρουν τὴν Ο Γιούκι θαυμασίαν γυναῖκα, διαφορετικὴν ἀπὸ ὅλες. Αἱ περισσότεραι χωρικαὶ γηράσκουσι ταχέως. Ἡ Ο-Γιούκι καὶ μετὰ τὴν ἀπόκτησιν δέκα τέκνων, ἐφαίνετο νέα καὶ δροσερὰ ὡς καὶ κατὰ

τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν, διὰ πρώτην φορά, εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ χωριό.

*
* *

Μίαν νύκτα, ὅταν τὰ παιδιὰ εἶχον ἀποκοιμηθῇ, ἡ Ο-Γιούκι ἔρραπτεν ὑπὸ τὸ φῶς χαρτοφανάρου καὶ ὁ Μινοκίκι, ὁ ὁποῖος τὴν παρετήρει, εἶπε:

— Ὅταν σὲ βλέπω μὲ τὸ φῶς, ποῦ πίπτει εἰς τὸ πρόσωπόν σου, ἐνθυμοῦμαι ἕνα παράξενο πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μοῦ συνέβη πρὸ δεκαοκτὼ ἐτῶν. Εἶδον τότε μίαν γυναῖκα ὡραίαν καὶ λευκήν, ὅπως εἶσαι σύ, ἡ ὁποία σοῦ ἔμοιαζεν ὑπερβολικά.

Χωρὶς νὰ ἀνυψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὴν ἐργασίαν της, ἡ Ο Γιούκι ἀπήντησε:

— Διηγήσου μοι περὶ αὐτῆς... Ποῦ τὴν εἶδες;

Τότε ὁ Μινοκίκι τῇ διηγήθη τὰ περιστατικὰ τῆς φοβερᾶς νυκτὸς ἐντὸς τῆς καλύβης τοῦ λεμβούχου καὶ περὶ τῆς λευκοφόρου γυναικός, ἡ ὁποία εἶχε κύψει ὑπεράνω του, μειδιῶσα καὶ ψιθυρίζουσα, καὶ περὶ τοῦ σιωπηλοῦ θανάτου τοῦ Μουσάκου, καὶ προσέθεσε:

— Ἔξυπνος ἦ κοιμισμένος, ἐκείνη ἦτο ἡ μόνη φορά, ποῦ εἶδον ὄν τόσον ὡραῖον, ὅπως εἶσαι σύ. Δὲν ἦτο, βέβαια ἀνθρώπινον πλάσμα καὶ τὴν ἐφοβήθην—τὴν ἐφοβήθην πολύ—ἀλλὰ ἦτο τόσον ἄσπρη! Μέχρι σήμερον δὲν εἶμαι βέβαιος, ἂν ἐκεῖνο ποῦ εἶδα ἦτο ὄνειρον ἢ πραγματικότης...

Ἡ Ο-Γιούκι ἐτέταξε κατὰ γῆς τὰ ραψίματά της καὶ ἠγέρθη καὶ ἔκυψεν ἄνωθεν τοῦ Μινοκίκι, ἐκεῖ ὅπου ἐκάθησε καὶ ἐκραύγασεν εἰς τὸ πρόσωπόν του:

— Ἤμην ἐγώ! ἐγώ! ἐγώ! Καὶ σοῦ εἶπα, ὅτι θὰ σὲ σκοτώσω ἂν ἔλεγες τίποτε ἐξ ὅσων εἶδες!.. Ἂν δὲν ὑπῆρχον ἐκεῖνα τὰ παιδιά, ἐκεῖ, ποῦ κοιμοῦνται, θὰ σὲ σκότωνα αὐτὴ τὴν ἴδια στιγμή! Τώρα κύτταξε πῶς θὰ τὰ μεγαλώσῃς. Διότι ἂν παραπονεθοῦν ποτέ, θὰ σὲ μεταχειρισθῶ ὅπως σοῦ ἀξίζει!..

Καὶ ἐνῷ ἐκραύγαζεν, ἡ φωνή της κατέστη λεπτή, ὡς φύσημα ἀνέμου καὶ ἀνελήφθη εἰς φωτεινὴν λευκὴν ὁμίχλην, ἡ ὁποία ἀνῆλθε μέχρι τῶν δοκῶν τῆς ὀροφῆς καὶ ὑποτρέμουσα ἐξῆλθε διὰ τῆς καπνοδόχου... Καὶ οὐδέποτε ἀνεφάνη...

Π. ΧΑΡ.

ΠΟΘΟΣ

Νύχτα βαθειά, μεσάνυχτα, μέσ' σ' ἄλυωτο σκοτάδι
βαρὺς ἠκούσθη στεναγμός, σᾶν νἄβγαινε ἀπ' τὸν Ἅδη·
ἤτανε τόσο θλιβερὸς ποῦ χλώμιασαν τ' ἀστέρια,
ἄνοιξαν τάφοι κ' οἱ νεκροὶ ξεσταύρωσαν τὰ χέρια...
Μπρὸς σ' ἀδελφὸ ποῦ ἔθαψε ἀδέλφι ἀγαπημένο,
ἐστάθη ἄγγελος Θεοῦ, μὲ μέτωπο σκυμμένο.
— Τί ἔχεις, εἶπε, κι' ἄγρια στὰ σκοτεινὰ στενάζεις
καὶ τὴν γαλήνη τ' οὐρανοῦ καὶ τῶν νεκρῶν ταράζεις;
Ξέρω τί θέλεις... πλὴν μπορεῖ καὶ σὺ νὰ λησμονήσῃς!
Θέλεις νὰ ξαναγίνῃς νειὸς, τὴς τρέλλες ν' ἀγαπήσῃς;
Σὰν κάστρο νἄσαι δυνατός, στὰ χέρια νὰ φουχτώσῃς,
ὅ,τι στὸν κόσμο βρίσκεται καὶ κάτω ἐδῶ κι' ἐπάνω
τὸ ὄνομά σου στὸν καιρὸ τραγοῦδι νὰ τὸ δώσῃς,
μίλα καὶ πάρε, ὅ,τι πῇς καὶ θέλῃς νὰ τὸ κάνω!
Κι' αὐτὸς σὲ τάφου εἶχε γῆ τὸ μέτωπό του χάμω
καὶ δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε τὸ στόμα τὸ πικρό του·
καὶ ξαναεῖπ' ὁ ἄγγελος; — Τί θέλεις νὰ σὲ κάμω;
Κ' εἶπε μ' ἀδύνατη φωνὴ ἐκεῖνος: «Φέρετρό του».

ΑΡ. ΑΒΡΑΜΙΔΗΣ

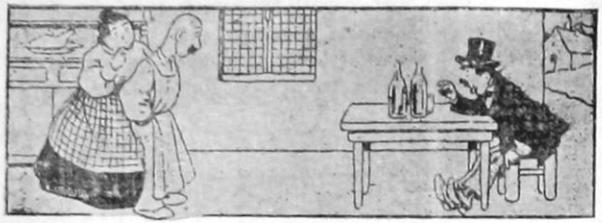

Ὁ Μεθυσμένος. — Πόσα ἤπια, κάπελα ;
Ὁ Κάπελας.—Τέσσαρα μπουκάλια μπύρες (Στὴν γυναῖκά του : Ἤπιε δυό ἀλλ' οἱ μεθυσμένοι ὅλα τὰ βλέπουν διπλᾶ καὶ γι' αὐτὸ τοὔπα τέσσαρα).

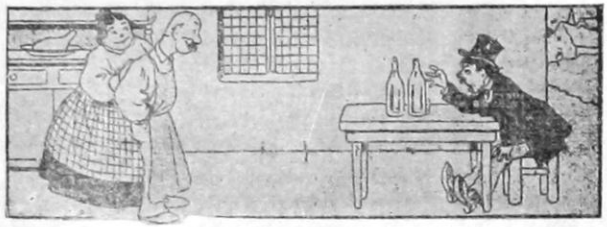

Ὁ Μεθυσμένος (ποῦ τὰ βλέπει τώρα διπλᾶ). — Ἕνα, δύο, τρία, τέσσαρα... Σωστά. Καὶ πόσο κάμνουν ;
Ὁ Κάπελας. — Δυὸ κάρτα τοῦ μετζητιέ.

Ὁ Μεθυσμένος.—Πᾶρε τὰ δυὸ κάρτα σου. (Καὶ ρίπτει ἓν τέταρτον μόνον μὲ τὴν ἰδέαν ποῦ δίδει δύο, ἐπειδὴ οἱ μεθυσμένοι ὅλα τὰ βλέπουν διπλᾶ !)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΟΡΑ

ΤΟ ΚΑΤ' ΕΞΟΧΗΝ

ΕΛΛΗΝ. ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

Εὑρίσκονται ὅλα τὰ εἴδη τῶν τροφίμων Ποτὰ εὐρωπαϊκὰ καὶ ὅλα τὰ εἴδη τῶν Παντοπωλείων

Ἐπισκεφθῆτε διὰ νὰ πεισθῆτε !...

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

"Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ,,

Ι. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ ΚΑΙ Σίας

Πέραν, Χαμὰλ Μωασῆ, Ἀρ. 15

Εἰδικότης διὰ γαμήλια εἴδη, δι' εἴδη βαπτίσεων, ἑορτῶν κτλ Μεγάλη συλλογὴ ἡδυπότων, σοκολατῶν, μπισκότων κτλ.

Τμῆμα εἰδῶν μυρωψίας γαλλικῶν οἴκων καὶ παιγνίδια τῆς Ἰης τοῦ ἔτους.

Ἀποθήκη τῆς γαλλικῆς Σοκολάτας

ΠΕΡΡΟΝ

ΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

ΤΟ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΟΝ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ
ΕΝ ΠΕΡΑ

Όσον Χορταίνετε

ΜΕ 45-50 ΓΡΟΣΙΑ

Καθαριότης, Περιωσίνσις τελεία

Δι' ὅλας σας τὰς Μεταφορὰς

Ἀπευθύνεσθε εἰς τὴν

EXPRESS

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

Α. ΙΝΣΕΛΜΠΕΡΓΚ ΥΙΟΥ & Μ. ΛΕΒΗ & ΥΙΟΥ

Προκυμαῖαι Γαλατᾶ, Δίοδος Φαλήρου, 6-8
Τηλέφ.: Πέραν 1470

Τηλεγρ. Διεύθυνσις: EXPRESS-CONSPLE

Μητέρες Καλαί,

ἐνδιαφερόμεναι ἰδίας ὑγείας ἰδίων τέκνων σας,
Μεταχειρίζεσθε τὰ Προϊόντα

KNOP

Σοῦπαι ..... KNOP
Ζωμοὶ ..... KNOP
Ἐκχυλίσματα ..... KNOP
Κρέμαι ὀρύζης ..... KNOP
Κρέμαι ἀραβοσίτου ..... KNOP
Κρέμαι σικάλεως ..... KNOP
Κόνεις γευμήλων ..... KNOP
Ἄλευρον ἀραβοσίτου ..... KNOP
Ἄλευρον σικάλεως ..... KNOP
Ἄλευρον φακῆς ..... KNOP
Ἄλευρον "ἀ-λὰ-Ζουμὲν" ..... KNOP
Ζαωτόκα ..... KNOP
Ζεμιγδάλια ..... KNOP
Παρασκευάσματα ..... KNOP

Ζητήσατέ τα

Ἀπὸ ὅλα τὰ καλὰ Παντοπωλεῖα

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΙΕΡΟΡΡΑΦΕΙΟΝ

ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ
ΙΕΡΩΝ ΑΜΦΙΩΝ

ΙΩΣΗΦ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΕΝ ΦΑΝΑΡΙΩ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ

ΕΝΑΝΤΙ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Ἀρχιερατικαὶ καὶ ἱερατικαὶ στολαὶ ᾠαντὸς εἴδους ἕτοιμοι καὶ ἐπὶ ᾠαραγγελίᾳ.

Μίτραι, ἐγκόλπια, σταυροί, ἐπιγονάτια καὶ ἐπιμάνικα κεντητά, ᾠοιμαντορικαὶ ῥάβδοι,

ΚΑΛΥΜΑΥΧΙΑ, ΕΠΑΝΩΚΑΛΥΜΑΥΧΙΑ

Ῥάσα καὶ ἀντεριά, κοντόρασα καὶ ᾠαντελόνια, ἄᾠαντα μὲ ὑφικὰ ᾠρώτης ᾠοιότητος.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΙ, ΛΑΒΑΡΑ,

ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΡΥΣΟΫΦΑΝΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΣ

ΣΗΜ.—Τὸ Κατάστημα δέχεται ᾠαραγγελίας καὶ ἀᾠὸ τὸ ἐξωτερικόν, διακρίνεται δὲ διὰ τὴν φιλοκαλίαν καὶ εὐθηνίαν τῶν τιμῶν του.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

"ΜΟΝΟΠΟΛ,,

Κ. Ν. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

166—Πέραν—166

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

ΣΤ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Ἀριστοῦχος Διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς

ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΝΟΤΝΑGEL ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ

Δέχεται ἐν Πέραν, ὁδὸς Σουτεραζῆ-Καρτάλ, 1, οἰκία τοῦ ἰατροῦ Mordtmann ἀπὸ τὰς 10—1 μμ. καὶ ἐν Γαλατᾷ, ἐν τῷ φαρμακείῳ τὸ «*Καράκιοϊ*» ἀπὸ 2-5 μ.μ.

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΕΙΟΝ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

Γοῦστα ᾠαρισινὰ, Στερεότης, Φιλοκαλία

Πέρα, ἔναντι τοῦ Γαλατᾶ Σεραγίου

ἀνωθεν τῆς Droguerie Παραλῆ

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ

Γαλατᾶ, ὁδὸς Χεβρὲν, 55

(Ἔναντι τοῦ " Ζονρνὰλ Ντ' Ὀριὰν ")

ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΗΨΙΑ

ΠΝΙΓΟΔΙΝΗ

ΣΙΡΟΠΙΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΟΝ

Φάρμακον δεδοκιμασμένον δι' ὅλας τὰς ἀσθενείας τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων : κατάρρους, βρογχίτης, κατάρρους τοῦ λάρυγγος.—Ἰδιαιτέρως συνιστᾶται διὰ ἆσθμα καὶ τὸν σφοδρὸν βῆχα

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΜΟΝΟΣ ΑΠΟΘΗΚΑΡΙΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ

J. M. FARHI

ΚΕΝΑΤΖΙΑΝ ΧΑΝ, 9 - ΣΤΑΜΠΟΥΛ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΑΛΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Η "ΟΔΗΣΣΟΣ,,

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ

ΠΕΡΑΝ—ΟΔΟΣ ΑΣΜΑΛΗ ΜΕΔΖΗΤ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑΝ

Ἡ τέχνη τῆς ζωῆς.

Ὅταν τὰ παιδιὰ φθάσουν εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν δεκαπέντε ἐτῶν, γεννᾶται μέσα εἰς τὴν ψυχήν των τὸ αἴσθημα τῆς ἀνεξαρτησίας. Αὐτὸ εἶνε πολύτιμος ἔνδειξις, ὅτι ἡ ἀτομικότης ἀρχίζει νὰ μορφοῦται. Οἱ γονεῖς τότε οὐδεμίαν πρέπει νὰ περιφρονῶσιν ἀπὸ τὰς ἀποκαλύψεις, τὰς ὁποίας θὰ τοῖς κάμῃ ἡ ἀνοιγομένη ὡς τὰ ἄνθη ψυχή. Ἀλλὰ καὶ σεῖς, νέοι μου, ἀρχίσατε νὰ ἐξετάζετε ὅ,τι αἰσθάνεσθε, διότι ὅλαι αἱ ἐξ ἐνστίκτου τάσεις πρέπει νὰ κανονίζωνται διὰ τῆς σκέψεως.

Ἡ τέχνη τῆς ζωῆς συνίσταται εἰς ἐπιτυχῆ προσαρμόνισιν τῶν φυσικῶν δυνάμεων πρὸς τὸ κανονικὸν περιβάλλον. Αἰσθάνεσθε ζωηρῶς ὅ,τι δοκιμάζετε, θὰ ἠθέλατε νὰ κατακτήσετε ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε. Ἔστω, ἡ φυλοδοξία εἶνε καὶ αὐτὴ μία δύναμις, Ἀλλὰ ἡ κοινωνία ἀμύνεται κατὰ τῶν κατακτητικῶν σχεδίων σας· ἐξ αὐτοῦ προκύπτουν οἱ πρῶτοι ἀγῶνες, αἱ πρῶται θλίψεις σας, καὶ ἂν τὰ σχέδιά σας ταῦτα εἶναι αἰσθηματικά, αἱ πρῶται σας ἐρωτικαὶ περιπέτειαι.

Πόσα δάκρυα, πόσας πληγὰς δὲν μᾶς στοιχίζουν αἱ ἀπρόοπτοι αὐταὶ συγκρούσεις! Ἐπιστεύσαμεν, ὅτι τὸ πᾶν εἶναι εὔκολον, καὶ ὅμως ἡ ζωὴ εἶναι δυσχέρεια. Ἐν τούτοις μὴν ἀπελπισθῆτε· τὰ πρῶτα δάκρυα ἂς μὴ σᾶς ἀπογοητεύσωσιν, ὅπως δὲν ἀναχαιτίζεται ὁ ὁδοιπόρος ἀπὸ μίαν δρόσον τῆς αὐγῆς.

Ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος;

Εἶναι μία ἐρώτησις, ἡ ὁποία ὡς θλιβερὰ ἐπῳδὸς ἀκούεται πάντοτε κατόπιν πολλῶν σχεδίων. Προετοιμάζεται μία ἐργασία, ἀνοίγεται ἓν στάδιον ἐνεργείας καὶ ὅταν τὰ πάντα ἑτοιμασθῶσι, προβάλλει ἀμέσως τὸ ἐρώτημα:

—Ποῦ εἶναι ὁ καταλληλος ἄνθρωπος!

Ἡ ἔλλειψις τῶν **καταλλήλων** ἀνθρώπων εἶναι γεγονός. Ὑπάρχουν γύρω μας ἴσως πολλοί, ἀλλὰ δὲν τοὺς γνωρίζομεν, διαγκωνιζόμεθα πλειστάκις, ἀλλὰ τοὺς περιφρονοῦμεν. Δι' αὐτό, διὰ νὰ γνωρισθῆτε ἀρκετά, φροντίσατε καὶ νὰ ἐκτιμηθῆτε εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἔχετε εἰς τὰς χεῖράς σας καὶ ὅταν ἐκτιμηθῆτε, τότε θὰ ἐννοήσουν ὅτι εἶσθε «ὁ καταλληλος». Μετ' αὐτὸ ἡ πρόοδος εἶναι ἐξησφαλισμένη.

Ἡ ἐργασία καὶ τὸ κέρδος.

Πολλάκις ἐπαναλαμβάνω:

— Βάλετέ με νὰ σπάζω χαλίκια· θὰ τὸ κάμω μὲ τόσην ἐπιμέλειαν, ὥστε ὁποιος μὲ βλέπει θὰ νομίζῃ, ὅτι δὲν γνωρίζω τίποτε ἄλλο τόσον, ὅσον αὐτό. Πῶς συμβαίνει τοῦτο; Ὅλον τὸ μυστήριον ἔγκειται εἰς μίαν ἀρχήν, τὴν ὁποίαν σᾶς συνιστῶ:

— Ἐργάζεσθε ἐξ ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν ἐργασίαν, καὶ ὄχι διὰ τὸ κέρδος.

Τὸ κέρδος θὰ ἔλθῃ μόνον του.

Ἡ ἀνατροφή.

Ἡ ἀνατροφὴ τῶν νέων δύναται νὰ συνοψισθῇ εἰς μίαν μόνον συμβουλήν:

— Πρόσεχε.

Τῶν δὲ νεανίδων εἰς τὴν ἐξῆς:

— Κράτει τὸν ἑαυτόν σου ὑψηλά.

Εἶναι ὡς νὰ λέγῃ τις εἰς τοὺς νέους: «Ἀποτινάξατε τὴν φυσικὴν νωχέλειαν».

Ὁ ἀνὴρ τῆς αὔριον πρέπει νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τοῦ ἀτόμου του καὶ τῆς φυλῆς του, διὰ συνεχοῦς πνευματικῆς προσπαθείας, νὰ συνάζῃ τὸ πᾶν καὶ νὰ μὴ χάνῃ τίποτε ἐκ τῶν διδαγμάτων τῶν προγόνων, νὰ σκέπτεται πάντοτε πῶς νὰ ἐπωφελῆται τῶν εὐνοϊκῶν περιστάσεων καὶ ν' ἀποφύγῃ τὰς δυσμενεῖς, διὰ νὰ ἱδρύσῃ οἰκογενειακὴν ἑστίαν. ***Πρόσεξε!*** Ἡ γυνὴ τῆς αὔριον πρέπει νὰ διατηρήσῃ ἐν ἑαυτῇ τὴν φυσικὴν καὶ ἠθικὴν ἀξίαν τῆς φυλῆς, νὰ φέρῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑψηλά, τὸ βλέμμα εὐθὺ καὶ ἀξιοπρεπές, νὰ διορθώνῃ τὰ ταπεινὰ ἔνστικτα, νὰ φρονῇ δὲ ὅτι θὰ καταστῇ τελειοτέρα καὶ ὡραιοτέρα γυνή, ἂν βαδίζῃ εἰς τὸν βίον της χωρὶς νὰ καμφθῇ καὶ χωρὶς αἰσχος:
Κράτει τὸν ἑαυτόν σου ὑψηλά.

Ταξείδια.

Τὰ ταξείδια ἀναπτύσσουν τοὺς νέους. Τίποτε δὲν εἶναι θλιβερώτερον καὶ ἐκνευριστικώτερον, ὅσον τὸ νὰ διέρχεταί τις τὴν νεανικὴν ζωήν του μεταξὺ τῶν τεσσάρων τοίχων τῆς οἰκίας του καὶ εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρέθη. Ὁ νοῦς σκωριάζει καθὼς καὶ τὰ μέταλλα τοῦ ποδηλάτου, ὅταν δὲν κινῶνται. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι λέγουν: «Πέτρα ποῦ κυλάει, μαλλὶ δὲν πιάνει», πολλάκις ὅμως τὸ μαλλὶ αὐτὸ οὐδὲν ἄλλο εἶναι, παρὰ σκωρία.

Τὰ ταξείδια αὐξάνουν τὰς γνώσεις καὶ μορφόνουν τοὺς χαρακτῆρας τῶν νέων. Ὁ ταξειδεύων νέος ἀρχίζει νὰ εἶναι μόνος ὑπεύθυνος δι' ἑαυτόν, ἐκλέγει τοὺς φίλους του καὶ αἰσθάνεται περισσότερον τὴν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἰσότητα.

Ταξείδιον μορφωτικὸν ἑνὸς ἔτους ἰσοδυναμεῖ πρὸς βίον ἓξ ἐτῶν.

Δύο ἐντολαί.

Ἂν μοῦ ἐζητεῖτο νὰ γράψω ἐντολὰς διὰ τὴν νεολαίαν μας, θὰ περιώριζον αὐτὰς εἰς δύο μόνον· ἡ μία θὰ λέγῃ: «Μὴ φοβῆσαι ποτὲ» καὶ ἡ ἄλλη: «Μὴ ψεύδεσαι ποτέ».

Γνωρίσατε, ὅτι οὐδέποτε εἶναι δυνατὸν νὰ ψεύδεταί τις **καλῶς**. Πάντοτε προδίδεται καὶ γίνεται καταγέλαστος. Ὅταν αἴφνης ἀκούσετε κάποιον νὰ σᾶς λέγῃ:

— Δὲν ψεύδομαι ποτέ, δὲν εἶμαι ψεύστης, αὐτὸς ψεύδεται συνηθέστατα καὶ μάλιστα καὶ τὴν ἰδίαν ἐκείνην στιγμήν.

Ὅσοι δὲν ψεύδονται, δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ εἴπωσιν ὅτι δὲν ψεύδονται· δὲν φαντάζονται μάλιστα, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ δώσωσι τοιαύτας ὑπονοίας.

Ἔχετε λοιπὸν ὑπ' ὄψιν σας τὴν ἐντολὴν ταύτην καὶ, κατὰ συνέπειαν: μὴ πιστεύετε εἰς τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον σᾶς λέγουν περί τινος· ὅσοι καταγγέλλουσιν εἰς σᾶς τὸ κακὸν τοῦτο, τὸ δημιουργοῦσιν. Ἐὰν δὲ δὲν εὕρισκον κάποιον, ὁ ὁποῖος νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς συκοφαντίας των, θὰ κατέπιπτον ἀφ' ἑαυτῶν καὶ συνεπῶς δὲν θὰ ὑπῆρχον. Μὴν ἐνθαρρύνετε διὰ τῆς εὐπιστίας σας τοὺς συκοφάντας, διότι σᾶς προσβάλλουσιν, ὑποβιβάζουσι τὴν κρίσιν σας καὶ ἐκμεταλλεύονται αἰσχρῶς τὴν ἐμπιστοσύνην σας. Φονεύουσιν ὅ,τι καλλίτερον τρέφει ἡ ψυχή σας· φονεύετε ἐν ταὐτῷ καὶ ἐκείνους, περὶ τῶν ὁποίων σᾶς ἀναφέρουσιν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν φόβον, οὗτος οὐδὲν ἄλλο εἶναι, παρὰ ἀδυναμία τοῦ σώματος καὶ καταπίεσις τῆς ψυχῆς· προσπαθήσατε νὰ κυριαρχήσετε αὐτοῦ· ἡ μελαγχολία καὶ ὁ φόβος εἶναι **τέκνα** τῆς ἀδυναμίας καὶ ἀποδεικνύουσιν ὁποίαν ὑπερβολικὴν σπουδαιότητα ἀποδίδετε εἰς τὴν ζωήν σας...

Ὁ φόβος, καθὼς καὶ ἡ ναυτία, θεραπεύεται, ἐὰν δὲν πιστεύσῃ τις εἰς αὐτόν. Ὅταν αἰσθανθῆτε φόβον, συγκεντρώσατε τὰς δυνάμεις σας καὶ εἰπῆτε μετὰ πεποιθήσεως:

— Δὲν εἶναι τίποτε.

Ἡ θεραπεία θὰ φθάσῃ αὐθωρεί.

Ἡ συνήθεια τοῦ πίνειν.

Δὲν ὑπάρχει χυδαιοτέρα συνήθεια ἀπὸ τὸ ποτόν. Ὁ μέθυσος εἶναι θῦμα τοῦ πάθους του, χωρὶς νὰ ἐλπίζῃ ἀπολύτρωσιν. Ὅταν εἶναί τις μικρὸς ἀκόμη, πίνει ἀπὸ κενοδοξίαν· πίνει διὰ νὰ φανῇ μεγάλος· πίνει διὰ νὰ κεράσῃ καὶ αὐτός. Μωρὰ ἐλαττώματα! ὅλα αὐτὰ καταλήγουσιν εἰς τὸν ἀλκοολισμόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ σωματικὴ καὶ ἠθικὴ ἐξασθένησις, ὁ ἐκφυλισμός, τὸ ἔγκλημα, ἡ ἠλιθιότης. Ὁ ἀλκοολισμὸς φέρει τὴν ἀθλιότητα εἰς τὰ ἄτομα, τὰς οἰκογενείας καὶ τὰς κοινωνίας.

Νέοι καὶ νέαι.

Φθάνω εἰς ἓν λεπτὸν ζήτημα: τὰς σχέσεις τῶν νέων πρὸς τὰς νέας. Ἡ συμβουλή, τὴν ὁποίαν ἔχω νὰ σᾶς δώσω, εἶναι πολὺ ἁπλῆ: ὁ νέος ἂς φέρεται πρὸς τὰς νέας ὡς πρὸς ἀδελφάς του καὶ ἐκεῖναι πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς ἀδελφόν.

Πολλάκις ἡ δειλία, εἴτε ἐξ ἑνὸς μέρους, εἴτε ἐξ ἄλλου, ἐμφανίζεται: συγκινεῖσθε, χωρὶς νὰ γνωρίζετε τὸ διατί. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, πρέπει νὰ νικήσετε τὴν δειλίαν αὐτήν, διότι προέρχεται ἀπὸ ἐγωϊσμόν. Τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν διερωτᾶσθε: «μὴ φαίνομαι γελοῖος;» καθίστασθε δυστυχῶς, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεσθε, τοιοῦτος, ἐκ μόνου τοῦ φόβου μὴ φανῆτε. Ἡ ἐκ τοῦ ἐγωϊσμοῦ προερχομένη δειλία διαστρέφει τὸν ἐγκάρδιον χαρακτῆρα τῶν σχέσεων.

Ἂν αἱ σχέσεις τῶν νέων πρὸς τὰς νέας διατηρῶνται ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου ἀδελφικῆς φιλίας, τότε οὗτοι συναντῶνται χωρὶς στενοχωρίαν καὶ δύνανται νὰ βυθίσωσι τὰ βλέμματά των οἱ μὲν πρὸς τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων.

Αἱ ἐκμυστηρεύσεις καὶ τὰ εἰδύλλια σᾶς φέρουσι εἰς πολλοὺς παραλογισμούς. Γεννῶσιν εἰς τὸ πνεῦμά σας ἐλπίδας καὶ σκέψεις ἄλλων κόσμων, αἱ ὁποῖαι οὐδέποτε πραγματοποιοῦνται καὶ αἱ ὁποῖαι μόνον συνταράττουσι τὴν ὕπαρξίν σας.

Εἶναι φυσικὸν βέβαια, ὅτι τόσον ὁ νέος, ὅσον καὶ ἡ νεᾶνις, σκέπτονται ὅτι εἶναι δυνατὸν μίαν ἡμέραν νὰ νυμφευθῶσι· πρὸς τοῦτο μάλιστα ἀρχίζουν νὰ χωρίζουν τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας των. Ὁ ἔρως εἶναι αἴσθημα εὐγενές καὶ ἁγνόν, ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτόν, ὡς καὶ εἰς τὴν φιλίαν, πρέπει νὰ δράσῃ ἡ σκέψις. Σκεφθῆτε πολὺ πρὶν παραδοθῆτε εἰς τὸ αἴσθημα. Ἡ καρδία σας εἶναι τὸ πολυτιμότερον τῶν ὅσων διαθέτετε· δι' αὐτῆς μεταδίδεται ὁ παλμος τῆς ζωῆς, δὲν πρέπει νὰ τὴν διασπαθίζετε.

Ἐπαγγέλματα.

Δὲν ὑπάρχουν ἐπαγγέλματα ἄθλια, ἀλλὰ μόνον ἄθλιοι ἄνθρωποι. Ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα εἶναι καλά, ὅταν ἐξασφαλίζωσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν βίον διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς νομίμου χρησιμοποιήσεως τῶν δυνάμεων, διὰ τῶν ὁποίων ἡ φύσις τὸν ἐπροίκισεν.

Εἶναι δύσκολον νὰ γνωρίσῃ τις ἐπακριβῶς διὰ ποῖον ἐπάγγελμα ἐγεννήθη, διότι εἰς πολὺ ὀλίγους ἡ τάσις αὕτη εἶναι τόσον ἰσχυρά, ὥστε νὰ κατασιῇ καταφανὴς εὐθὺς ἀμέσως. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἐπαγγέλματος ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλὰς αἰτίας, ἰσχυροτέρας τῆς θελήσεώς μας. Οἱ γονεῖς δὲν πρέπει διὰ τῆς θελήσεώς των νὰ καταπνίγωσι τὴν κλίσιν τῶν τέκνων των, διότι τότε τὰ καταδικάζουσιν εἰς νεκροφάνειαν.

Ἡ ἐργασία, τόσον εἰς τοὺς νέους, ὅσον καὶ εἰς τὰς νεάνιδας, εἶναι ἡ ἀσφαλεστέρα διατήρησις τῆς ἠθικῆς καὶ ἡ μόνη ἐξασφάλισις τῆς ἀνεξαρτησίας.

Χάριν τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀλλὰ χάριν τῆς ἀνθρωπιστικῆς σας ἀναπτύξεως, σπουδάσατε τὴν γλῶσσάν σας ἐπαρκῶς, τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐπίσης, μάθετε καὶ μίαν ξένην γλῶσσαν τοὐλάχιστον. Εἶναι ἐπάναγκες. Ἐπίσης χρήσιμα εἶναι καὶ ὅλα τὰ σχετικὰ πρὸς τὸ ἐμπόριον μαθήματα· μὴ τὰ παραμελήσετε, εἶναι ἐφόδια τῆς ζωῆς σας, τὰ ὁποῖα θὰ συντελέσωσι πολὺ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν σας.

Μὴ τρέφεσθε μὲ ὄνειρα. Μὴ ριφθῆτε εἰς ἐπαγγέλματα, τὰ ὁποῖα λάμπουν ἀπὸ μακράν. Δὲν εἶναι ὀλίγοι οἱ ἰατροὶ χωρὶς ἀσθενεῖς, εἶνε πολλοὶ οἱ δικηγόροι χωρὶς πελάτας. Ἡ ρεδιγκότα εἶναι ἓν ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον κρύπτει πολλάκις ἀθλιότητα. Μία πόλις παρουσιάζει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν χωρικῶν κάποιαν λαμπρότητα καὶ προορίζουσι δι' αὐτὴν τὰ παιδιά των, καὶ ὅμως θὰ μάθωσιν ἀργότερον, πολὺ ἀργὰ δυστυχῶς, ὅτι ὑπὸ τὸ θέλγητρόν της καὶ τὰ ἄνθη χαίνουσι βάραθρα καταστροφῶν. Ἡ ζωὴ εἶναι ἀκριβή, ὁ τόπος εἶναι στενός, ὁ συναγωνισμὸς ἄγριος. Συνήθως ἀναφέρομεν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπέτυχον εἰς τὰς ἀποπείρας των, ἀλλὰ δὲν ἀναφέρομεν καὶ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔπεσαν θύματα καὶ εἶναι τόσον πολλοί!

Ζητήσατε σταθερώτερον λοιπὸν ἐπίπεδον, ἀποβλέποντες ὀλιγώτερον ὑψηλά.

Κατακλείς.

Προτοῦ τελειώσω, θὰ δώσω ἀκόμη μίαν συμβουλήν, ἡ ὁποία ἠμπορεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ ὅλας τὰς ἄλλας. Ἓν καὶ μόνον ἔχετε ὡς σύμβολόν σας, χαραγμένον ἀνεξιτήλως εἰς τὴν καρδίαν σας:

Εὐθύτης — Ἐργασία.

Μὲ τὸ ὡραῖον αὐτὸ σύμβολον, ὅταν τεθῇ εἰς ἐφαρμογήν, ὅλα τὰ στάδια καθίστανται καλά, ἡ ἐπιτυχία θὰ στέψῃ τὸ μέτωπόν σας καὶ θὰ δύνασθε νὰ καυχᾶσθε ὅτι ἐγνωρίσατε τὴν ἡδύτητα τῆς ζωῆς.

(Gabriel Hanotaux, τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας).

ΕΥΘΥΜΑ

Μιὰ φορά.

— Λοιπόν, δεσποινίς, δὲν θέλετε νὰ γίνετε σύζυγός μου;

— Ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι.

— Περιττόν, δεσποινίς, αὐτὸ τὸ «χίλιες φορές»· ἐγὼ μιὰ φορὰ σᾶς ζήτησα καὶ δὲν πρόκειται νὰ τὸ ξανακάνω.

Πῶς φεύγουν.

— Ἡ ὑπηρέτριά μου ἔφυγε χωρὶς νὰ μοῦ ἀφήσῃ καμμιὰ εἰδοποίησι.

— Καὶ ἐμένα ἔφυγε χωρὶς νὰ μοῦ ἀφήσῃ μαχαιροπήρουνο . .

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑΙ ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Καλλωπισμὸς τοῦ προσώπου. — Μὲ ἕνα βῶλον ὑδροφίλου βάμβακος σπογγίζετε ἀφ' ἑσπέρας στεγνῶς τὸ πρόσωπον ἀπὸ πᾶν ἴχνος ἀκαθαρσίας καὶ ἔπειτα βρέχετε καλῶς τὸ πρόσωπον μὲ τὸ ἑξῆς ὑγρόν:

Ἀνθονέρου ἢ ροδοστάγματος 95 δράμια, γλυκερίνης 5 καὶ βόρακος 1, καὶ ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ τὸ ὑγρὸν ἐπὶ τοῦ δέρματος.

Κατὰ τῆς ἡλιοκαΐας τοῦ προσώπου. — Ἐπαλείφετε ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἑσπέρας κατὰ σειράν, τὴν ὥραν ὁποῦ θὰ κοιμηθῆτε, τὸ πρόσωπον μὲ λεύκωμα ᾠοῦ ἀφροκτυπημένον.

Κατσάρωμα τῶν μαλλιῶν. — Ἰδοὺ ἓν ὑγρὸν μὲ τὸ ὁποῖον κατσαρώνονται τὰ μαλλιὰ χωρὶς νὰ μεταχειρισθῆτε θερμὸν σίδηρον. Εἰς 125 γράμμα ζέοντος ὕδατος ρίπτειτε 8 γραμ. βόρακος καὶ 1 γραμ. ξανθοῦ κόμμεως, ἀφοῦ δὲ διαλυθοῦν καλῶς καὶ κρυώσῃ τὸ ὑγρόν, προσθέτετε 6 γραμ. ἐλαίου ἴων καὶ 2 γραμ. καφορούχου οἰνοπνεύματος. Μὲ τὸ μίγμα αὐτὸ ὑγραίνετε ἐλαφρῶς τὰ μαλλιά, τὰ τυλίσσετε ὡς συνήθως εἰς χαρτάκια ἢ φουρκέτας καὶ ἀποκτᾶτε τοιουτοτρόπως οὐλώσεις ἁπαλὰς καὶ διαρκεῖς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Εἶδαν ἀλλήλους μίαν Κυριακὴν πρωῒ ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἠγαπήθησαν. Ἐκεῖνος ἐτελείωνε μετά τινας μῆνας τὸ γυμνάσιον, ἐκείνη εἰργάζετο εἰς ἓν ἐργαστήριον ραπτικῆς.

Νέοι καὶ οἱ δύο, γείτονες ἀντιμέτωποι σχεδόν, συνομήλικες κατὰ περίεργον δὲ σύμπτωσιν καὶ συνονόματοι, ὁ Εὐάγγελος καὶ ἡ Εὐαγγελία ἦσαν τὸ ὑπόδειγμα τῆς φιλοπονίας καὶ τῆς χρηστότητος μέσα εἰς τὴν θορυβώδη ἐκείνην καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ λαϊκὰς τάξεις ἀποτελουμένην συνοικίαν.

Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ὁ καθεὶς των ἤκουεν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του νὰ γίνεται εὔφημος περὶ τοῦ ἄλλου λόγος.

—Τί καλὸ καὶ τίμιον παιδί, ὁ υἱὸς τοῦ μάστορο —Γιάννη τοῦ κουντουρᾶ!

—Τί φρόνιμο καὶ σεμνὸ κορίτσι, ἡ κόρη τοῦ κὺρ —Παυλῆ τοῦ καρβουνάρη!

Ἀλλ' οὐδέποτε τοῖς εἶχε δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρισθοῦν.

Ἐκεῖνος πάντοτε ἐμελετοῦσε καὶ ἔγραφεν. Ἐκείνη ἐπέστρεφε τὰ βράδυα πολὺ ἀργὰ καὶ εἶχε πάντοτε οἰκιακὰς ἀσχολίας.

Ἐν τούτοις τὴν ἐνεθυμεῖτο ὀλίγον, πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, κοπελλίτσαν τότε δεκαπέντε χρόνων, νὰ πηγαίνῃ καθ' ἡμέραν εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον τοῦ Σταυροδρομιοῦ, μὲ τὰ βιβλία της στὸ χέρι, ριγοῦσαν κατὰ τὰς ψυχρὰς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος, ὑπὸ τὸ λεπτὸν λινομάλλινον φουστάνι της, καὶ

σπεύδουσαν τὸ βῆμα διὰ νὰ φθάσῃ ταχύτερον ὑπὸ στέγην. Δὲν ἐπρόσεχεν εἰς κανένα, ἔτρεχε σχεδὸν ὅταν ἐπεριπατοῦσε, καὶ ποτὲ, ποτὲ δὲν συνωδεύετο ἀπὸ φίλην ἢ συμμαθήτριαν.

Καὶ ὅταν σήμερον, Κυριακὴν πρωΐ, τὴν εἶδεν ἔξαφνα ν' ἀνοίγῃ τὸ παράθυρόν της, τὸ ἀντικρύζον μὲ τὸ ἰδικόν του, νεάνιδα ἤδη τελείαν καὶ καλῶς ἀνεπτυγμένην, μὲ τὴν ξανθὴν κόμην της καὶ τὰ γλυκά της μάτια, τοῦ ἐπροξένησε μεγάλην ἐντύπωσιν. Συμβαλλούσης δὲ ὀλίγον καὶ τῆς προδιαθέσεως, ἣν εἶχε περὶ αὐτῆς ὡς ἐκ τῶν ἐπαίνων καὶ τῶν καλῶν λόγων, τοὺς ὁποίους καθ' ἑκάστην δι' αὐτὴν ἤκουεν, ἠσθάνθη μίαν πολὺ ζωηρὰν ἐνδόμυχον συγκίνησιν. Καθὼς τοὐλάχιστον τῆς ὡμολόγει κατόπιν ὁ ἴδιος, ἀπὸ τὸ πρωῒ ἐκεῖνο τὴν εἶχεν ἀγαπήσει μετὰ περιπαθείας.

Μὲ τὴν τόλμην δὲ ἐκείνην τὴν ὁποίαν προσδίδει εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁ ἀληθὴς καὶ εἰλικρινὴς ἔρως, ὁ Εὐάγγελος ἀπεφάσισε νὰ τὴν περιμένῃ ἕνα βράδυ εἰς τὴν ἔξοδον τοῦ ἀτελιέ.

Τὴν ἐπλησίασε, τὴν ἐχαιρέτησε, τῆς ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὸ θάρρος του καί, χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ καιρὸν νὰ ἐξωτερικεύσῃ τὴν συγκίνησίν της, τῆς ἐδήλωσεν ὅτι τὴν ἀγαπᾷ καὶ ὅτι εἶναι ἕτοιμος νὰ τῆς ὁρκισθῇ ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν αἰωνίαν, ἐν ᾗ περιπτώσει ἐδέχετο κ' ἐκείνη τὸν ἔρωτά του καὶ τοῦ ὑπέσχετο νὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ αὐτή.

Ἡ Εὐαγγελία ἐπερίμενεν ἀπὸ ἡμερῶν ἤδη μίαν τοιαύτην συνάντησιν: Τῆς τὸ εἶχαν προειπῆ πολλαὶς φοραὶς τὰ βλέμματά του, τελευταίως, ἀκόμη ὁσάκις ἔτυχε νὰντικρύσουν τὰ ἰδικά της, ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τῆς ἔκαμεν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἦτο ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ πεποίθησις μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Εὐάγγελος προέβη εἰς τὴν ἐκδήλωσίν του. Ἔκλινεν ἁπλούστατα τὰ βλέμματά της πρὸς τὴν γῆν, ἐνῷ τρυφερώτατον μειδίαμα ἐλάμπρυνεν, ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως, τὸ πρόσωπόν της, τὰ δὲ δάκτυλά της ἔτρεμαν ὅταν ἔδωκε τὸ χέρι της διὰ νὰ πιάσῃ τὸ ἰδικόν του.

Ὁ Εὐάγγελος δὲν ἐπέμεινε περισσότερον.

— Εὐχαριστῶ! τῆς εἶπε, τὴν ἐκαληνύκτησε καὶ ἀπεσύρθη ὀλίγον διὰ νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ προσπεράσῃ.

— Θὰ ἔλθετε καὶ αὔριον; τὸν ἠρώτησεν ἐκείνη.

Εὐθὺς ὅμως, συναισθανθεῖσα τὸ παράτολμον τῆς ἐρωτήσεώς της, ἔρριξε μίαν μικρὰν φωνήν, ἔκρυψε τὸ πρόσωπον μέσα στὸ χέρι της καί, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησίν του, ἔφυγε δρομαία καὶ ἐντροπιασμένη.

Ἐκεῖνος ἐπανῆλθε καὶ τὴν ἐπαύριον καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, καὶ καθ' ἑκάστην.

Μετ' οὐ πολὺ ἤρχισε τὸ κεφάλαιον τῶν ἀποκαλύψεων καὶ τῶν ἐκμυστηρεύσεων: Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν γυμνασιακῶν μαθημάτων, θὰ μετέβαινεν εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐξακολούθησιν ἀνωτέρων τεχνικῶν σπουδῶν. Θὰ ἐγίνετο πολιτικὸς μηχανικός· παιδιόθεν ἡ μόνη κλίσις του ἦτο αὐτή. Βεβαίως δὲν εἶχε χρήματα, οὔτε κανένα προστάτην· τί ἠμποροῦσε νὰ περιμένῃ ἀπὸ τὸν γέρον πατέρα του μὲ τὰς ἐπιδιορθώσεις μέσα στὴν τρύπαν ἐκείνην ποῦ τοῦ ἐχρησίμευεν ὡς μαγαζί; Ἀλλ' ἦτο νέος, εἶχε ζῆλον, δὲν ἀπεθαρρύνετο, καὶ θὰ ἐπετύγχανε. Τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του θὰ διέθετεν ἐργαζόμενος εἰς τὰς ἐφημερίδας, γράφων ἐπισκεπτήρια μὲ τὸ μαχαιράκι, ἀναλαμβάνων οἰκιακὰς παραδόσεις. Τέλος πάντων, θὰ ἔκαμνεν ὅ,τι ἠμπορεῖ διὰ νὰ ἐξοικονομῇ τὰ ἔξοδά του. Τρία—τέσσαρα χρόνια περνοῦν πάντοτε γρήγορα δι' ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν φοβεῖται τὴν ἐργασίαν καὶ ἔχει πεποίθησιν εἰς τὸν ἑαυτόν του.

— Θὰ μὲ περιμένῃς, Εὐαγγελία; τὴν ἐρωτοῦσε κάθε φοράν, ὁσάκις, λίαν συγκεκινημένος, τῆς ἐξήντλει τὴν ἀνάλυσιν τῶν σχεδίων καὶ τῶν ἐλπίδων του.

— Θὰ σὲ περιμένω, Εὐάγγελε!

Ἐκεῖνος τότε τῆς ἔσφιγγε περιπαθῶς τὰ δύο της κομψὰ χεράκια.

— Καὶ εἶσαι βεβαία ὅτι θὰ κρατήσῃς τὸν λόγον σου;

— Εἶμαι ὑπερβεβαία.

— Ξεύρεις διατί σ' ἐρωτῶ; Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ μοῦ εἶσαι πι-

στή, θὰ μοῦ δίδῃ περισσότερον θάρρος καὶ περισσοτέραν δραστηριότητα. Θὰ ἐργάζωμαι διὰ σέ, καὶ αὐτὸ θὰ ἦναι ἡ μεγαλειτέρα βεβαιότης περὶ τῆς ἐπιτυχίας μου. Σύμφωνοι λοιπόν. Ἔχω τὸν λόγον σου: Εἶσαι ἰδική μου!

— Ἰδική σου, Εὐάγγελε! Μόνον ἰδική σου!

*
* *

Ἡ Εὐαγγελία ἐλάμβανε τακτικώτατα, ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, ὡραίας ἐπιστολὰς τοῦ Εὐαγγέλου ἐξ Ἀθηνῶν, τὰς ὁποίας ἐνθουσιωδῶς καὶ μὲ δάκρυα χαρᾶς ἀνεγίνωσκε. Τῆς περιέγραφε λεπτομερῶς τὸν ἐν Ἀθήναις βίον του ὡς σπουδαστοῦ, τὰς μικρὰς στερήσεις του, τὰς καθημερινὰς ἀσχολίας του, τὰς μελέτας του, τῆς ἔδιδεν ἰδέας περὶ τοῦ ἐκεῖ κόσμου, περὶ τῆς ἀρχαίας τέχνης, περὶ τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ. Τέλος πάντων, εὕρισκε πάντοτε κἄτι τι τὸ νέον νὰ τῆς γράφῃ καὶ νὰ τῆς ἀναφέρῃ διὰ μακρῶν, καὶ ἦτο προφανὲς ὅτι αἱ σελίδες τῶν ἐπιστολῶν του ἀνεπαισθήτως διεδέχοντο ἀλλήλας, ὑπὸ τὸν διαλανθάνοντα πόθον νὰ κλεισθοῦν εἰς τὸν φάκελλον ὅσον τὸ δυνατὸν ὑστερώτερα....

Δὲν τῆς ἔλεγε πολλὰ περὶ τοῦ ἔρωτός του, ἀπέφευγε μάλιστα ἐπιμελῶς νὰ γράφῃ ἀνοησίας, νὰ μεταχειρίζεται τὰς συνήθεις ἐκείνας καὶ τετριμμένας φράσεις καὶ ἐπικλήσεις τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἐρωτευομένων, τὰς ὁποίας ἐθεώρει ὡς γελωτοποιούσας τὸ αὐστηρὸν αἴσθημα, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπρεπεῖς εἰς ἄνθρωπον σοβαρῶς σκεπτόμενον καὶ ἕνα μόνον ἔχοντα λόγον.

Ἔγραφεν ὡς ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ πρὸς μίαν κόρην ἐπίσης τοῦ λαοῦ. Εἰς τὰς λαϊκὰς τάξεις εἶνε πολὺ ὀλίγον γνωσταὶ αἱ αἰσθηματικαὶ μεταπτώσεις καὶ αἱ ἐρωτολογικαὶ περιπέτειαι. Ὁ λαὸς σέβεται ἀτολύτως τὴν δοῦσαν ἤδη κἄπου τὸν λόγον της κόρην, ἐνῷ, τοὐναντίον, εἰς τὴν μεγάλην λεγομένην κοινωνίαν, ἐναντίον αὐτῆς ἀκριβῶς στήνονται αἱ πλεκτάναι καὶ ἐπιχειρεῖται ἡ ἐπίθεσις.

Τῆς ἔγραφε, βεβαίως ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, ὅτι δὲν τὴν λησμονεῖ, ὅτι μὲ τὴν ἀνάμνησίν της ἐλπίζει καὶ προσπαθεῖ ἀλλ ἐκτὸς τούτου καὶ τῆς ἀγνῆς ἐπικλήσεως «Ἀγαπητή μου Εὐαγγελία», καὶ ἐν ἄλλο φλογερὸν ἢ παθητικὸν ἐπώνυμον δὲν τῆς ἀπέδιδεν. Ἀλλ' οὔτε ἐσφάδαζεν εἰς τὰ τεχνολογικὰ σχήματα τῆς ἐρωτικῆς ἀμφιβολίας καὶ τῶν ἐρωτοτροπικῶν ἐξορκισμῶν· ἀπ' ἐναντίας, ὁ ἴδιος τῆς ἔγραφεν ὅτι πιστεύει εἰς τὸν ἔρωτά της καὶ βασίζεται εἰς τὸν λόγον της, ὅτι εἶναι βέβαιος ὅτι μετὰ τῆς αὐτῆς ἀνυπομονησίας τὸν ἐτερίμενε στὴν Πόλιν καὶ αὐτή.

Κατὰ τὰς παύσεις τοῦ τρίτου ἔτους τῶν σπουδῶν του ὁ Εὐάγγελος, ἐλθὼν ἐνταῦθα δι' ὀλίγας ἡμέρας, ἐμνηστεύθη τὴν Εὐαγγελίαν καὶ, μετὰ μίαν ἑβδομάδα, ἐπανέκαμψεν εἰς Ἀθήνας. Τὸ ἐπιὸν ἔτος ἦτο τὸ τελευταῖον, καὶ εἶχε πολλὰ πράγματα νὰ μελετήσῃ καὶ εἰς πολλὰ ἀκόμη νὰ κατα-γίνῃ. Ἄλλως τε καὶ αἱ λοιπαὶ ἰδιωτικαὶ ἀσχολίαι του δὲν τῷ ἐπέτρεπον νὰ μείνῃ περισσότερον καιρὸν ἐδῶ. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην, ὡς ἔλεγεν, ἔφυγεν μὲ τὴν συνείδησιν ἥσυχον, ὡς ἄνθρωπος ἐκτελέσας τὰς ἠθικὰς ὑποχρεώσεις του καὶ καθορίσας τὴν οἰκογενειακήν του θέσιν.

Διαρκοῦντος τοῦ τελευταίου ἐκείνου ἔτους, κυριολεκτικῶς διεκρίθη ἐν Ἀθήναις. Τὰ τεχνικὰ ὑπομνήματα καὶ αἱ ἄλλαι σχετικαὶ μελέται τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσεν ἐφείλκυσαν πρὸς αὐτὸν τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου, ὅλοι δὲ διέβλεπον ἤδη τὸν ἐμβριθῆ σοφόν, παρὰ τοῦ ὁποίου πολλὰ ἠδύνατο νὰ περιμένῃ ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τέχνη. Ἔγινε μάλιστα καὶ λόγος νὰ διορισθῇ εἰς κυβερνητικὴν θέσιν.

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἔλειψαν αἱ προτάσεις γάμου, αἱ προσφοραὶ προικῶν καὶ ἠθικῶν ὑποστηρίξεων ἐκ μέρους κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐξεχουσῶν ἐν τῇ ἀθηναϊκῇ κοινωνίᾳ οἰκογενειῶν. Ἐπροσκαλεῖτο εἰς συναναστροφάς, καθ' ἡμέραν συνῆπτε καὶ νέας γνωριμίας.

Ὁ Εὐάγγελος διεσκέδαζε πολὺ μὲ τὰς προτάσεις καὶ χωρὶς νὰ λέγῃ εἰς κανένα τίποτε περὶ τοῦ ἀρραβῶνος του, ἄφινε τὸν κόσμον νὰ κάμνῃ τὰ σχέδιά του. Εὕρισκε μάλιστα

πολλὴν εὐχαρίστησιν νὰ γράφῃ ὅλα τὰ ἐπεισόδια ταῦτα πρὸς τὴν μνηστήν του, χαριεντολογῶν ἐπὶ τῶν ἀντιλήψεων τοῦ κόσμου καὶ χρωματίζων τὰς ἐπιστολάς του μέ τὸ σπινθηροβόλον πνεῦμά του.

«Ἐὰν θελήσω νὰ σκεφθῶ σοβαρῶς ἐπὶ τῶν προτάσεων, αἱ ὁποῖαι μοῦ γίνονται (ἔγραφε πρὸς τὴν Εὐαγγελίαν) δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ γίνω ἑκατομμυριοῦχος, καὶ ἴσως ἴσως καὶ πρωθυπουργός. Εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν δύο τμηματάρχαι περιμένουν νὰ πάρω τὸ πτυχίον μου διὰ νὰ μὲ κάμουν γαμβρόν των. Ἐγὼ δὲ πάλιν (ὁποία ἀντίφασις ἐλπίδων!) τὸ περιμένω τὸ πτυχίον τοῦτο διὰ νὰ σὲ κάμω γυναῖκά μου».

Καὶ ἡ Εὐαγγελία διεσκέδαζε, κατ' ἀρχὰς, πολὺ μὲ τὰ γραφόμενα τοῦ μνηστῆρός της· εἴς τινας μάλιστα στιγμὰς γυναικείας φιλοτιμίας, ἐθεώρησεν ἑαυτὴν ὑπερήφανον διὰ τὴν προτίμησιν ἣν ἔχαιρεν ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων τοῦ Εὐαγγέλου.

Ἐφ' ὅσον ὅμως παρήρχετο ὁ καιρὸς καὶ ἡ κατάστασις εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν μετεβάλλετο, ἤρχισε κἄπως ν' ἀνησυχῇ, νὰ σκέπτεται τὸ πρᾶγμα ὀπωσοῦν σοβαρώτερον.

Διατί, ἐπὶ τέλους, ὁ Εὐάγγελος δὲν ἤθελε νὰ δηλώσῃ κατηγορηματικῶς πρὸς τοὺς περιστοιχίζοντας καὶ πολιορκοῦντας αὐτὸν ἐκεῖ ὅτι εἶναι μεμνηστευμένος, διὰ νὰ δώσῃ πέρας ἅπαξ διὰ παντὸς εἰς τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ παιγνίδιον;

Εἰς μίαν μάλιστα ἐπιστολήν της ἐπέμεινεν ὀλίγον ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου καὶ τοῦ ἔδιδε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι πολὺ εὐχαρίστως θὰ ἔβλεπε τὴν ὁριστικὴν λῆξιν τῶν ἐπεισοδίων τούτων.

Ἀλλ' ὁ Εὐάγγελος τῆς ἀπήντησεν ὅτι τοῦτο δὲν θὰ ἦτο καθόλου φρόνιμον, τώρα μάλιστα κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἀπολυτηρίων ἐξετάσεών του, ὅτε εἶχεν ὑπέρ ποτε ἀνάγκην ὑποστηρίξεως καὶ προστασίας. Ἡ ἀτομικὴ ἀξία μόνη δὲν ὠφελεῖ· βλάπτει μάλιστα ὅταν σχηματίσῃ τις γύρω του κύκλον ζυλοτύπων, καὶ δὴ ἐντὸς ξένου περιβάλλοντος, ἐπὶ ξένου ἐδάφους. Πρέπει νὰ ἔχῃς σοβαρὰ ἠθικὰ μέσα, ἰσχυρὰν καὶ ἀποτελεσματικὴν προστασίαν διὰ νὰ κάμῃς τὸ στάδιόν σου.

Καὶ ἐπειδὴ σήμερον κανεὶς δὲν ἀναλαμβάνει νὰ φροντίσῃ διὰ σὲ χωρὶς νὰ ἔχῃ ἰδίας ἐπὶ σοῦ βλέψεις, πρέπει, ἐὰν ἦσαι φρόνιμος, νὰ προσπαθῇς νὰ μαντεύσῃς τὰς βλέψεις ταύτας καὶ νὰ προσποιῆσαι ὅτι πληρέστατα συμμερίζεσαι αὐτάς. Ὅταν ὁ κόσμος δὲν ἔχῃ τίποτε νὰ περιμένῃ ἐκ μέρους σου, θὰ ἦσο παραπολὺ ἀνόητος ἂν ἐτολμοῦσες νὰ περιμένῃς καὶ σὺ κἄτι ἐκ μέρους τοῦ κόσμου... Αὐτὸ τοὐλάχιστον διδάσκει σήμερον ἡ πικρὰ ἀλλὰ ἀλάθητος τῶν πραγμάτων πεῖρα.

*
* *

Ἡ Εὐαγγελία ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν ταύτην καὶ ἐσκέφθη πολὺ ἐπ' αὐτῆς. Πρώτην φορὰν σήμερον ἐσκέπτετο τόσον ἐμβριθῶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχῃ μέρος αὐτὴ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Εὐαγγέλου, οἷος οὗτος ἦτο σήμερον; Τὸν σοφὸν ὤφειλε νὰ κρατήσῃ ἡ ἐπιστήμη, τὸν ἐπιστήμονα ἔπρεπε νὰ περισυλλέξῃ ἡ καλὴ κοινωνία καὶ νὰ τὸν ἀναδείξῃ μέσα στοὺς κόλπους της. Εἰς τὸν Εὐάγγελον ἠνοίγοντο ἄλλοι κύκλοι δράσεως, πολὺ εὐρεῖς, ὥστε νὰ παραζαλισθῇ καὶ χάσῃ ἐντὸς αὐτῶν τὴν ἰσορροπίαν της ἡ πτωχὴ καὶ ἄσημος Εὐαγγελία· ἄλλοῦ δέ, παραπολὺ μακρὰν αὐτῆς, ἐκαλεῖτο ἐκεῖνος νὰ στήσῃ τὸν σταθμόν του καί, μαζῆ μ' αὐτόν, καὶ τὴν φωλεάν του. Ἕνας καλὸς γάμος ἀναδεικνύει πάντοτε μίαν γυναῖκα· ἀλλ' ἕνα φρόνιμον συνοικέσιον παγιώνει τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ πρόκειται νὰ βαδίσῃ ὁ διακεκριμένος ἀνήρ.

Ἔπρεπε νὰ θυσιάσῃ τὸ ἀντικείμενον εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ ἔρωτός της; Ἐπειδὴ τὸν ἠγάπα, ἐπειδὴ ἦτο μνηστήρ της, ἔπρεπε νὰ παρεντεθῇ φραγμὸς ἀνυπέρβλητος μεταξὺ μιᾶς ἀτομικῆς φιλοτιμίας καὶ ἑνὸς σπουδαίου μέλλοντος;

— Ὄχι!

Ἔπρεπε μᾶλλον νὰποσυρθῇ, νὰ τοῦ ἀφίσῃ ἐλευθέραν τὴν ὁδόν, νὰ μὴ γίνῃ πρόσκομμα εἰς τὰ βήματά του. Τίς οἶδεν ἂν καὶ ἐκεῖνος δὲν μετεμελεῖτο ὀλίγον δι' ὅ,τι ἀπερισκέπτως ἴσως, ἔκαμε; Τίς οἶδεν ἐάν, ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, δὲν

ἐπρόσμενε καὶ αὐτὸς τὴν πρόθυμον παραίτησίν της, τὴν ὁποίαν μετὰ χαρᾶς καὶ εὐλογιῶν θἀπεδέχετο;

Διότι αὐτός, χαρακτὴρ εἰλικρινὴς καὶ ἀκέραιος, οὐδέποτε θὰ διέσπα πρῶτος τὸν συνδέοντα αὐτοὺς ἱερὸν καὶ ὡραῖον δεσμόν, οὐδέποτε θὰ ἐτόλμα νὰ παραβιάσῃ τὸν ὃν ἔδωκε πρὸς αὐτὴν τίμιον καὶ εὐσεβῆ ὅρκον.

Τὸν ἐγνώριζε πολὺ καλά. Ἦτο ἱκανὸς νὰ συγκαταστραφῇ μᾶλλον καὶ νὰ συνταφῇ διὰ παντὸς μετ' αὐτῆς, παρὰ νὰ τῆς εἴπῃ ποτε κατὰ πρόσωπον: «Ἄφισέ με· βλέπεις πόσον ἀφόρητον ἐμπόδιον μοῦ εἶσαι»...

Ἡ χωρίζουσα αὐτοὺς ἀπόστασις ἦτο πράγματι μεγάλη, ἀπὸ ἡμέρας δὲ εἰς ἡμέραν ἐγίνετο περισσοτέρα, μεγαλειτέρα.

Διότι αὐτὴ μὲν παρέμενε πάντοτε εἰς ἣν θέσιν τὴν εἶχεν ἀφίσει· καὶ μόνος αὐτός, ὁ Εὐάγγελος, προώδευσε καὶ ἐκέρδισεν ἔδαφος.

Καὶ ὅμως, πόσον τὸν ἠγάπα! Πόσον τὸν ἐλάτρευε! Πόσον προσφιλὴς καὶ ποθητὸς τῆς ἦτο!...

Ἐχρειάζετο ὑψίστη γενναιότης διὰ νὰ φονεύσῃ μόνη της τὴν καρδίαν της, καταφέρουσα μὲ τὸ ἴδιόν της χέρι τὸ τραῦμα τοῦ θανάτου!

Ἀλλ' ἦτο ἀνάγκη! Θὰ ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμούς, θὰ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ μοιραίου καὶ ὁ Εὐάγγελος, ὁ Εὐάγγελός της, θὰ ἐσώζετο!

*
* *

Ἐπανῆλθεν ὁ Εὐάγγελος πλήρης δόξης καὶ διακρίσεων μὲ τὸ πρῶτον ἀπολυτήριον «Ἄριστα» καὶ ἤδη ὑπότροφος τῆς κυβερνήσεως πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του ἐν Ἑσπερίᾳ.

Ἡ Εὐαγγελία τὸν ὑπεδέχθη μετὰ τρυφερότητος καὶ δακρύων χαρᾶς. Τὸ ἰδικόν της «Εὖγε» ὑπῆρξε διὰ τὸν Εὐάγγελον τὸ μουσικώτερον καὶ γλυκύτερον ἐξ ὅσων εἶχεν ἀκούσει ἕως τώρα, ὑπῆρξεν ἡ ὡραιοτέρα ἱκανοποίησις τῶν ἠθικῶν του κόπων, ἡ καλλιτέρα ἀμοιβὴ ἐξ ὅσων ἠδύνατό ποτε νὰ λάβῃ.

Δὲν ἤθελε νἀναβάλῃ τὸν γάμον μέχρις ἐντελοῦς ἀποπερατώσεως τῶν σπουδῶν του. Ἡ ἐπιχορήγησίς του, ἔλεγεν, ἦτο ἔπαρκὴς διὰ νὰ ζήσῃ μετὰ τῆς Εὐαγγελίας ἐν Ἑσπερίᾳ. Ἐπέμενε δὲ νὰ τελεσθῶσιν οἱ γάμοι ἀμέσως, καθότι καὶ καιρὸν πολὺν δὲν εἶχε διὰ νὰ διαθέσῃ ἐδῶ.

Ἀλλ' ἡ Εὐαγγελία δὲν ἦτο σύμφωνος.

—Μὴ βιαστικὰ πράγματα, χρυσέ μου! τοῦ εἶπε. Πήγαινε πρῶτα καὶ ἐγκαταστάσου ἐκεῖ, ἄφισε καὶ σ' ἐμένα καιρὸν νὰ τακτοποιήσω τὰ ἐδῶ καί, τὰ Χριστούγεννα ἢ τὸ Πάσχα, ἔρχεσαι, στεφανωνόμασθε καὶ ἀναχωροῦμεν.

Ὁ Εὐάγγελος ηὗρε τὴν ἰδέαν της καλήν. Ἐν τούτοις, ἐρωτικώτατος, τῆς λέγει:

— Δὲν βιάζεσαι λοιπὸν καθόλου νὰ γίνῃς δική μου;

— Πῶς ὄχι; Περισσότερον μάλιστα καὶ ἀπὸ σένα! Ἀλλὰ δὲν εἶμαι μαθημένη εἰς τὸν πολὺν θόρυβον, καὶ ὅλα τὰ πράγματα μαζῆ θὰ μὲ κουράσουν.

*
* *

Ὁ Εὐάγγελος θἀνεχώρει τὴν μεθεπομένην. Αἱ ἀποσκευαί του εἶναι ἕτοιμοι, αἱ ἀποχαιρετιστήριοι ἐπισκέψεις του ἔχουν τελειώσει πλέον! Αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν περὶ τῆς ἀφίξεως καὶ τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Ἡ Εὐαγγελία τοῦ εἶπεν:

— Ἀπόψε θέλω νὰ περάσωμεν τὴν βραδειὰν μαζῆ, οἱ δυό μας μονάχοι. Θὰ μὲ πᾷς στὸ θέατρον, καὶ κατόπιν θὰ πᾶμε νὰ δειπνήσωμεν μαζῆ, στὸ ἑστιατόριον.

Εἰς τὸ θεωρεῖον ἡ Εὐαγγελία ἦτο ζωηρὰ καὶ φλύαρος. Δὲν ἐπρόσεχε καθόλου εἰς τὴν παράστασιν, τοῦ ὁμίλει ἀδιακόπως καὶ διακόπτουσα ἐγέλα, νευρικὴ καὶ ἀνήσυχος, ἐρωτῶσα αὐτὸν ἐὰν γνωρίζῃ τὴν δεῖνα ἐν τῷ ἀπέναντι ἢ παραπλεύρως θεωρείῳ, ἐὰν εἶναι γνωστὸς τῆς τάδε κάτω, ἐν τῇ πλατείᾳ.

Ὁ Εὐάγγελος συνεμερίζετο τὴν εὐθυμίαν της καὶ ἀπεκρίνετο εἰς τὰ ἐρωτήματά της εὐχαριστημένος καὶ διασκεδαστικός.

Εἰς τὸ ἑστιατόριον, κατόπιν, ἡ Εὐαγγελία ἐπρότεινε νὰ ζητήσουν ἰδιαίτερον ***καμπινὲ*** καὶ νὰ ἀποσυρθῶσι μόνοι.

Ἐξέλεξε μόνη της τὰ φαγητά. Ἔτρωγε δὲ μετὰ μεγάλης ὀρέξεως καὶ ἔπινεν ἐπανειλημμένως κρασὶ ἄδολον.

Ὁ Εὐάγγελος τὴν ἄφινε νὰ κάμνῃ κατὰ βούλησιν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἄφινε τὸ τραπέζι, ἐπήγαινε ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην καὶ παρετήρει τὸν ἑαυτόν της.

— Ἀλήθεια ! δὲν εἶμ' εὔμορφη ἀπόψε ; ἔλεγε, γελῶσα ὁλοψύχως καὶ προσβλέπουσα τὸν μνηστῆρά της μέσ' ἀπὸ τὸν καθρέπτην.

Καὶ ἦτο τῷ ὄντι ὡραία ! Τὸ κανονικώτατον πρόσωπόν της, καταρρόδινον ἐκ τοῦ ἀφθόνου οἴνου, ὃν ἔπινε, μὲ τὸ στίλβον βλέμμα καὶ τὴν ὑπόξανθον κόμην, ἔδιδε τὴν ἰδέαν ζωντανοῦ λουλουδιοῦ μέσα στὴν κρινόλευκον καὶ θαυμασίως προσαρμοστὴν περιβολήν της, διὰ τῶν ἀπαλῶν πτυχώσεων τῆς ὁποίας ἐπροδίδοντο αἱ θαυμάσιαι γραμμαὶ τοῦ καλλιπλάστου κορμοῦ της.

Μεθ' ὃ ἐπανήρχετο πάλιν πλησίον του, ἐγέμιζεν ἐκ νέου τὰ ποτήρια, ἐπρόσφερεν εἰς αὐτὸν τὸ ἕν, ἔπαιρνε καὶ αὐτὴ τὸ ἄλλο, τὸ συνέκρουε μὲ τὸ ἰδικόν του καὶ ἔπινεν ἀπνευστί, εἰς ὑγείαν του, εἰς ὑγείαν τοῦ μέλλοντός του, εἰς ὑγείαν τῆς μελλούσης συζύγου του.

— Ἀλλ' ἡ μέλλουσα σύζυγός μου εἶσαι ἤδη ἐσύ !... τῆς ἔλεγεν ἐκεῖνος.

— Ἀδιάφορον ! Ἐγὼ ἢ ἄλλη πίνω εἰς ὑγείαν της.

Ἐπὶ τέλους ἀπέκαμεν, ἐζαλίσθη καί, κλίνασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Εὐαγγέλου, ἔκλεισε τὰ βλέφαρα.

— Δὴν πίνω πλειά ! εἶπεν. Ἐμέθυσα. Ὅλα γυρνοῦν ὁλοτρόγυρά μου... Ὁ Εὐάγγελος τὴν συνεκράτησε.

— Καθόλου ! Σὲ φαίνεται. Μὴ διακόπτῃς τὴν διάθεσίν σου. Θὰ παραγγείλω καὶ ἄλλο κρασί. Τώρα μάλιστα θὰ σὲ κεράσω ἐγώ.

— Ὄχι ! Μή ! Δὲν ἀντέχω πλέον. Ποτέ μου δὲν ἔχω πιῇ !...

— Τί μὲ τοῦτο ; Δὲν θὰ τὸ κάμῃς καὶ αὔριον. Ἔμπρὸς λοιπόν : Εἰς ὑγείαν τῆς μελλούσης συζύγου μου !... Μ' ἀρέσει πολὺ αὐτὴ ἡ πρόποσίς σου.

— Μ' ἀρέσει κ' ἐμένα ! Ἀλλ' εἶμαι μεθυσμένη πλέον... καὶ ἱκανὴ νὰ κάμω ὅλας τὰς ἀνοησίας τοῦ κόσμου.

— Ἔλα δά ! Αὐτὸ θὰ ἦτο τὸ ὡραιότερον ὅλων... Ἔλα νὰ ἰδοῦμεν : ἀπὸ ποίαν ἀνοησίαν θὰ ἔκαμνες, αὔφνης, τὴν ἀρχήν ;

— Ἀπὸ τὸ φίλημα, παραδείγματος χάριν...

— Ὦ ! ἂν εἶναι μόνον αὐτό ! .. Εἶμαι ἕτοιμος νὰ σοῦ δώσω ὅσα φιλιὰ θελήσῃς... Ἰδού, ἕξαφνα, τὸ πρῶτον καί, κατόπιν, καὶ τὸ δεύτερον.

Ἡ Εὐαγγελία τὸν συγχρατεῖ ἀπὸ τὸν τράχηλον.

— Κι' ἀκόμη ! Κι' ἀκόμη ! τοῦ λέγει. Δὲν μ' ἀρκοῦν δύο καὶ τρία.

— Εὐαγγελία μου ! .. Ἀλλὰ φίλησέ με λοιπὸν καὶ σύ ! ..

— Κ' ἐγώ !.. Δός μου τὰ χείλη σου.

Τὸν ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς καὶ τὸν κατησπάσθη κατ' ἐπανάληψιν καὶ κατὰ κόρον.

Ἀλλ' ὁ Εὐάγγελος ᾐσθάνθη αὔφνης νὰ τρέχουν δάκρυα ἐπάνω στὰ μάγουλά του. Τρομαγμένος, ἀπεσπάσθη τῆς περιπτύξεώς της καὶ τὴν παρετήρησε κατὰ πρόσωπον. Ἡ Εὐαγγελία ἔκλαιε...

— Θεέ μου ! .. Κλαίεις ! ...

Ἀλλ' ἡ Εὐαγγελία τὸν ἔσφιξεν ἔτι μᾶλλον εἰς τὰς ἀγκάλας της.

— Τίποτε ! εἶπεν. Εἶναι τῆς μέθης ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ θὰ σ' ἐρωτήσω κἄτι τι, Εὐάγγελε : Θὰ ἐλυπεῖσο πολὺ ἂν δὲν γίνω αὔφνης δική σου ;

— Ἀλλὰ βεβαίως ! ... Μέχρι θανάτου ! ... Διατί ὅμως μοῦ κάμνεις αὐτὴν τὴν ἀλλόκοτον ἐρώτησιν;

— Ἔτσι, χάριν περιεργείας. Διὰ νὰ σὲ δοκιμάσω. Ξεύρεις; σὲ ζηλοτυπῶ !

— Ἐμένα ! καὶ ποῖα διδόμενα ἔχεις ;

— Τίποτε. Ἔχω μᾶλλον κακὰ προαισθήματα. Ἀλλ' ἂς τἀφίσωμεν αὐτὰ διὰ τὸ μέλλον. Ἀπόψε δὲν ὁμιλοῦν δι' αὐτά. Ἀπόψε φιλιοῦνται μόνον! Εἶναι τὰ φιλιὰ τῆς μνηστείας μας αὐτά, τὰ εὐμορφώτερα φιλιὰ διὰ τοὺς ἀνθρώπους.. Κ' ἔπειτα, πρέπει νὰ ξεύρῃς κι' αὐτό: ὁλόκληρος αὐτὴ ἡ νύκτα εἶναι ἰδική μου καὶ θέλω νὰ κάμῃς ὅ,τι σοῦ πῶ. Τὸ πρωῒ μόνον θὰ ἐπιστρέψωμεν στὸ σπίτι. Πλήρωσε καὶ ἂς φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ. Θὰ μὲ βάλῃς στὸ ἁμάξι, καὶ θὰ πᾶμε νὰ πάρωμεν τὸν καφέν μας εἰς τὸ Σισλῆ. Ξεύρω μήπως θὰ σ' ἐπανίδω πλέον;

— Εὐαγγελία! κάτι μοῦ κρύπτεις.

— Ἐγὼ!... Λόγῳ τιμῆς, ὄχι. Μήπως ἐπερίμενες ν' ἀκούσῃς φρονιμώτερα λόγια ἀπὸ μιὰν μεθυσμένην γυναῖκα;... Ἔλα, πᾶμε νἀναπνεύσωμεν καθαρὸν ἀέρα. Πὲς εἰς τὸ γκαρσόνι νὰ μᾶς φέρῃ ἕνα εὔμορφον, καουτσοτὲ φαετόνι.

***

Ἦτο δύο περασμέναις μεσὰ τὰ μεσάνυκτα ποὺ ἔπαιρναν τὸν καφέν των εἰς τὰ ἐξοχικὰ καφενεῖα τοῦ Σισλῆ.

Αἴφνης ἡ Εὐαγγελία ἠρώτησε:

— Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ Εὐάγγελε: Θὰ στέκωμαι, ὅπως λέγουν καλὰ στὴν θέσιν μου ὅταν θὰ γίνω γυναῖκά σου; Θὰ μοῦ πηγαίνῃ δηλαδὴ νὰ ἤμαι σύζυγος ἑνὸς μεγάλου ἀνδρὸς ὅπως σύ;

Ὁ Εὐάγγελος ἔσφιγξε περισσότερον τὰς χεῖράς της, τὰς ὁποίας ἐκράτει καὶ ἐχαϊδευεν.

— Ἑνὸς μεγάλου ἀνδρός!,.. εἶπε. Πόσον γρήγωρα προεξοφλεῖς τὸ μέλλον!... Καὶ ἔπειτα, ἐὰν δι' ὅλον τὸν κόσμον θὰ εἶμαι ὁ μέγας, ὅπως ἀρέσκεσαι νὰ τὸ λέγῃς, ἀνήρ, διὰ σὲ ὅμως θὰ εἶμαι καὶ θὰ μείνω πάντοτε, τὸ μέγα παιδίον, ὁ πτωχὸς Εὐάγγελος, ὁ υἱὸς τοῦ κουντουρᾶ, ὁ ὁποῖος σὲ ἠγάπησεν ἐπίσης πτωχήν, καὶ δὲν θὰ λησμονῶ ποτὲ ὅτι ἤμασθαν μιὰ φορὰ κ' ἕνα καιρὸ τὰ δυὸ καλὰ τῆς πτωχικῆς μας γειτονιᾶς παιδιά, μὲ τὰ χαμηλά των κι' ἄβαφα ἀντικρυστὰ σπιτάκια!...

— Καλά, τέλος πάντων, διὰ σέ. Ἐσὺ θὰ παίζῃς δύο πρόσωπα: ἕνα διὰ τὸν κόσμον, καὶ ἕνα δι' ἐμέ. Ἀλλ' ἐγώ; Ἐγὼ πῶς θὰ συνειθίσω εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κόσμου;

— Ἄ μπᾶ! μὴ σὲ μέλλῃ. Θὰ τὸ συνειθίσῃς. Δὲν εἶναι καὶ πολὺ δύσκολον πρᾶγμα... Καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ θὰ ἦσαι ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ μου!.. Ὅποιος δὲν μᾶς ἀρέσει, ἂς μᾶς δείχνῃ τὴν ράχιν του.

Ἡ Εὐαγγελία τοῦ ἔσφιγξε καὶ τὰ δύο χέρια.

— Ἂν ἤξευρες πόσον μὲ κάμνεις εὐτυχῆ μ' αὐτά σου τὰ ὡραῖα λόγια!... Εὐχαριστῶ, Εὐάγγελε! Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν εὔμορφην αὐτὴν βραδυὰν ποὺ ἐπέρασα ἀπόψε μαζῆ σου... Τὸ ἐπιθυμοῦσα πρὸ παλλοῦ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!... Διότι ἐγὼ δὲν σ' ἐχόρτασα καθόλου ἀρραβωνιαστικόν μου. Πάντοτε ἔλειπες ἀπὸ κοντά μου... Καὶ ἰδοὺ ὅτι μεθαύριον ξαναφεύγεις πάλιν... Φεύγεις εἰς νέα μέρη, ὅπου θὰ συναντήσῃς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ θὰ κάμῃς νέας γνωριμίας, νέας σχέσεις... Εἶναι ζήτημα ἂν θὰ σοῦ μένῃ καιρὸς νὰ συλλογίζεσαι καμμιὰ φορὰ τὴν στέρησίν μου... Ἐνῷ εἰς ἐμὲ τὸ πρᾶγμα διέφερε καὶ διαφέρει: Ἡ διαρκὴς αὐτὴ περιτροπὴ τῶν ὅρων τῆς ζωῆς σου μοῦ ἐνθυμίζει ἐξακολουθητικῶς καὶ περισσότερον ὅτι εἶμαι μία παρείσακτος ἐν τῷ βίῳ σου καὶ μὲ κάμνει νὰ πείθωμαι ὅτι ἄνθρωπος τοῦ ἰδικοῦ σου μέλλοντος δὲν ἔπρεπε καὶ δὲν πρέπει νὰ πάρῃ ἐμένα ὡς γυναῖκα... Δι' αὐτό, καὶ διὰ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη αἴτια ἀπεφάσισα... ναί! ἀπεφάσισα νὰ παραιτηθῶ...

Ὁ Εὐάγγελος ἐγέλασε.

— Καὶ λοιπόν; εἶπε. Πότε ὑποβάλλεις παραίτησιν;

— Ὄχι, Εὐάγγελε, μὴ γελᾷς. Ὁμιλῶ σοβαρῶς. Βλέπεις ὅτι δὲν εἶμαι πλέον μεθυσμένη. Ναί, θὰ παραιτηθῶ. Καὶ μάλιστα παρῃτήθην ἤδη! Πῶς δὲν ἐστοχάσθηκες ἀκόμη ὅτι δὲν φορῶ τὴν ***βεριέταν*** σου;

Ὁ Εὐάγγελος ἀνεπήδησε φρικιάσας.

— Εὐαγγελία δὲν θὰ τὸ κάμῃς!

— Θὰ τὸ κάμω, Εὐάγγελε! Καί, πίστευσέ με, δὲν θὰ πέρασῃ πολὺς καιρὸς ὅπου θὰ πεισθῇς καὶ σὺ ὅτι ἦτο ἀναγκαῖος ὁ χωρισμός μας. Ὅταν σ' ἔλεγα νὰ μὴ φύγῃς, νὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ νὰ ζητήσῃς κἄτου μίαν μετρίαν ἐργασίαν, μοῦ ἔλεγες ὅτι αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτόν σου κλίνοντα πρὸς τὸ μεγαλεῖον τῆς ἐπιστήμης καὶ ὅτι τὰ στενὰ ὅρια τοῦ βιοπαλαιστοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σὲ χωρέσουν... Ἔφυγες, περιηγήθης, ἐσπούδασες, ἐμελέτησες, ἀνεπτύχθης, προήχθης, ἔφθασες τὸ μεγαλεῖον, ἤγγισες τὴν δόξαν, ἔγινες διάσημος... Ἐλησμόνησες ὅμως ὅτι εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἐγὼ ἔμενα πάντοτε ἐδῶ, πτωχὴ καὶ ἀμαθὴς καὶ ἄγνωστος, ἁπλῆ ἐργάτρια ἀποζῶσα διὰ τῆς βελόνης της, ἡ κόρη τοῦ καρβουνάρη τῆς συνοικίας της...

— Καὶ μήπως ὁ πατέρας ὁ ἰδικός μου ἦτο πρίγκηψ;

— Δὲν εἶναι τὸ ἴδιον. Εἰς τὸν ἄνδρα δὲν ἐπιτρέπεται ποτὲ νὰ ὑπολογίζῃ ἐπὶ τοῦ παρελθόντος του. Ἔχει τὸ παρὸν ἐνώπιόν του· πρὸ πάντων ἔχει τὸ μέλλον του... Οὐδέποτε ἄνδρα μὲ παρὸν ἀξιόλογον καὶ μέλλον εὐρὺ ἐρωτῶσι πόθεν κατάγεται, ἢ πόθεν προέρχεται καὶ ποῖοι ἦσαν οἱ γονεῖς του... Δι' ὅλ' αὐτά, Εὐάγγελε, σοῦ ἐπαναλαμβάνω εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνω σύζυγός σου! Διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ σὲ μεταχειρισθῶ ὡς ὄργανον διὰ νἀναδειχθῶ ἐγὼ καὶ φανῶ εἰς τὸν κόσμον ὅ,τι ἔκαμα... Δὲν ξεύρω τί θὰ ἔκαμνεν ἄλλη εἰς τὴν θέσιν μου. Ἐγὼ ὅμως σὲ ἀγατῶ μόνον καὶ μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν σου, ποτὲ δὲν σὲ ἠγάπησα ἀποβλέπουσα εἰς ἀτομικά μου συμφέροντα, καὶ μόνον ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀγαπᾷ ἐννοεῖ τί ἀξίζει τὸ νὰ θυσιάσῃ τὸν ἑαυτόν του χάριν τοῦ ἀγαπημένου, χάριν τοῦ φιλτάτου προσώπου!... Ἀλλ' εἶναι ἀργά, ἐκουράσθηκες, καὶ πρέπει νἀναπαυθῇς μερικαὶς ὥραις. Αὔριον ἔχεις ἀκόμη τόσαις δουλειαὶς νὰ κάμῃς!... Σοῦ ἐχάλασα τὴν διάθεσιν, τὸ βλέπω. Ἀλλ' οὔτε καὶ σ' ἔδωκα ἀκόμη τὸν τελευταῖον λόγον μου. Ἔχεις καιρὸν νὰ σκεφθῇς καὶ σὺ τὸ πρᾶγμα καλλίτερον, καὶ θὰ τὰ ξαναποῦμεν ἴσως πάλιν...

*
* *

Ὁ Εὐάγγελος ἀναχωρεῖ μέσον Πειραιῶς.

Ἐπὶ τῆς προκυμαίας προπέμπουσιν αὐτόν, ἐκτὸς τῆς μητρός του καὶ τῆς Εὐαγγελίας, καὶ ἄλλοι τινες φίλοι του. Ἀλλ' αὐτὸς μένει κατὰ τὸ πλεῖστον πλησίον τῶν δύο γυναικῶν καὶ συνδιαλέγεται μαζῆ των.

Ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἀτμοπλοίου, ἐστάθμευσεν ἐπὶ τῶν προκυμαιῶν μεγαλοπρεπὲς ὄχημα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπέβησαν τρεῖς γυναῖκες, μῆτηρ προφανῶς καὶ δύο κόραι, ἐξ ὧν ἡ μεγαλειτέρα ἦτο ὡραιοτάτη. Αὐτὴ διέκρινε τὸν Εὐάγγελον μεταξὺ τοῦ πλήθους, ἀνεγνώρισεν αὐτόν, εἶπε κἄτι τι εἰς τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία ἀμέσως καὶ χαριέντως μειδιῶσα ἦλθε πρὸς τὸ μέρος του, καλοῦσα αὐτὸν μακρόθεν.

Ὁ Εὐάγγελος ἐκοκκίνισεν ἐκ συγκινήσεως καὶ ἔσπευσε καὶ αὐτὸς πρὸς ὑπάντησιν τῶν τριῶν κυριῶν, συναντηθεὶς πρὸς αὐτὰς εἰς ἀρκετῶν βημάτων ἀπὸ τῆς μητρὸς καὶ τῆς μνηστῆς του ἀπόστασιν.

— Πῶς ἐδῶ, κυρίαι;

— Ἤλθομεν προχθὲς τὴν Τρίτην, ἐκ Βιέννης μέσον Κωνσταντζης διὰ τοῦ ρουμανικοῦ, κατερχόμεναι εἰς Ἀθήνας. Μᾶς ἐκράτησε δὲ διὰ τῆς βίας τέσσαρας ἡμέρας ἐδῶ ὁ γαμβρός μου, εἰς τὴν Πρεσβείαν, καὶ τοιουτοτρόπως εἴχομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἴδωμεν καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἀναχωροῦμεν ἀμέσως μὲ τὸ αὐστριακόν. Εἶσθε καλά; Καὶ σεῖς πότε φεύγετε;

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ σήμερον... Ἐπίσης μὲ τὸ αὐστριακόν.

— Ναί; Θὰ συνταξειδεύσωμεν λοιπόν; Ὦ! τί ὡραία σύμπτωσις!... Ὁ πατεράκης τῆς Ἑρμιόνης θὰ καταμαγευθῇ ὅταν τὸ μάθῃ.

Ἡ Ἑρμιόνη ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐρυθριάσασα.

Ἡ Εὐαγγελία παρηκολούθει μακρόθεν προσεκτικῶς τὸ ἐπεισόδιον. Τὸ ἀτμόπλοιον ἐσύριξε διὰ δευτέραν φοράν.

— Εἶσθε ἕτοιμος; τὸν ἠρώτησεν ἡ μητέρα τῆς Ἑρμιόνης. Αἱ ἰδικαί μας ἀποσκευαὶ εἶναι ἀπὸ χθὲς μέσα.

— Ἀλλὰ καὶ αἱ ἰδικαί μου ἐπίσης. Ὁρίστε λοιπόν.

Καὶ συνώδευσεν αὐτὰς μέχρι τῆς κλίμακος τοῦ σκάφους. Μεθ' ὃ, ὅταν ἐκεῖναι ἀνέβησαν, ταῖς ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νἀποχαιρετήσῃ δύο στιγμὰς «κἄποιους ἰδιαιτέρους φίλους του», καὶ τοιουτοτρόπως ἐπανῆλθε πάλιν πλησίον τῶν δύο γυναικῶν.

Ἀλλ' ἦτο συγκεχυμένος καὶ τόσον νευρικός, τόσον ἀφηρημένος, ὥστε πρὸς στιγμὴν εἶχε χάσει τὰς λέξεις του καὶ δὲν ἤξευρε τί ἔπρεπε νὰ ταῖς εἴπῃ καὶ πῶς νὰ τὰς ἀσπασθῇ. Ἀκόμη καὶ τὰ δάκρυα αὐτὰ τοῦ ἔλειπον.

— Ποιαὶς ἦταν αὐταὶς αἱ κυρίαις, Εὐάγγελε; ἠρώτησεν ἡ Εὐαγγελία.

—Τὰς ἔχω γνωρίσει εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἶναι ἡ σύζυγος καὶ αἱ δύο κόραι τοῦ πρυτάνεως τοῦ πανεπιστημίου μας. Ὁ γαμβρός της, τῆς ἀδελφῆς της ὁ ἀνδρας, εἶναι σύμβουλος τῆς Πρεσβείας ἐδῶ. Ἦσαν στὴν Βιέννην καὶ τώρα ἐπανέρχονται εἰς τὰς Ἀθήνας.

— Θὰ τὴς ἔχῃς συντροφιά...

— Ναί!... Μολονότι ἐγὼ ἤθελα νὰ ἔμενα μόνος... διότι δὲν ἔχω καμμίαν διάθεσιν νὰ τὰς περιποιηθῶ... Καὶ ξεύρεις τί φλύαραις εἶναι!... Θεὸς φυλάξοι!... Ἀλλὰ τώρα εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰς ἀποφύγω...

— Ἐννοεῖται!... Δὲν βλέπεις πῶς σὲ παρατηροῦν καὶ σὲ προσμένουν ἀνυπομονοῦσαι!... Πρὸ πάντων ἡ κόρη...

Ἀλλ' ὁ Εὐάγγελος δὲν ἐτολμοῦσε νὰ στραφῇ πρὸς τὸ μέρος των. Ἠρώτησε μόνον, ἀπρόσεκτος:

— Ποιὰ ἀπὸ τὰς δύο; Ἡ Ἑρμιόνη:.. Ἀλλὰ διές με, καλέ, τί σ' ἐρωτῶ!... Ὡσὰν νὰ τὴς γνωρίζῃς!... Μὲ τὴν παραζάλην μου μάλιστα ἐλησμόνησα καὶ νὰ σὲ συστήσω εἰς αὐτάς.

Ἡ Εὐαγγελία ἐγέλασε.

— Καὶ καλλίτερα ποὺ δὲν τῶκαμες!... Ἀνάγκη πῶχουν νὰ μὲ γνωρίσουν...

Τὸ ἀτμόπλοιον ἐσύριξε διὰ τρίτην φοράν, καὶ οἱ ναῦται ἔλυον ἤδη τὰ πρυμνήσια.

— Σπεῦσε, Εὐάγγελε! ἀνέκραξεν ἡ Εὐαγγελία.

Ἡ δὲ φωνή της συνεκρούσθη μὲ τὴν φωνὴν τῶν τριῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκ τῆς γεφύρας, ἐφώναζον ὅλαι μαζῆ:

—Κύριε Προφάντη! Κύριε Προφάντη! Θὰ μείνετε ἔξω!

Ὁ Εὐάγγελος ἀπεσπάσθη ἀποτόμως ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ τὴν Εὐαγγελίαν. Καί, ἐνῷ τὸ σκάφος ἀπεμακρύνετο, ἤδη αὐτός, ἀσκεπὴς καὶ μὲ ἐδαφιαίαις ὑποκλίσεις, ἔσπευδε πρὸς τὰς τρεῖς κυρίας, αἱ ὁποῖαι ἐγελοῦσαν ἀκόμη καὶ τὸν ἐρωτοῦσαν ποῖαι ἦσαν αἱ δύο ἐκεῖναι γυναῖκες, χάριν τῶν ὁποίων ὀλίγον ἔλειψε νὰ μείνῃ ἔξω.

— Μιὰ μακρυνὴ θεία μου μὲ τὴν προγονήν της!... εἶπεν. Αἱ μόναι συγγενεῖς ποῦ μοῦ ἔμειναν στὴν Πόλι...

Τὸ ἀτμόπλοιον εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῇ, καὶ ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ διακρίνῃ τις μεταξὺ τοῦ ἐπὶ τῶν προκυμαιῶν ἱσταμένου πλήθους, ὅτε ὁ Εὐάγγελος ἐστράφη πρὸς τὴν ξηρὰν καὶ ἔκαμε προσπαθείας τινὰς ὅτι κάτι ἐζήτει νὰ διακρίνῃ.

Τότε μόνον ἡ Εὐαγγελία ἐξέστασεν εἰς λυγμούς, μὲ τὸ πρόσωπον χωμένον μέσα στὸ μανδῆλί της.

— Δὲν τὸν ἄφηκαν οὔτε τὸ πρόσωπόν του νὰ ξαναϊδῶ, ἡ κατηραμέναις!... ἐψέλλισεν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

Εἶναι τὸ λεύκωμα σταθμὸς ἐμμέτρου φλυαρίας
μωρίας ἐντευκτήριον, πρὸ πάντων γυναικείας,
λειμὼν ποῦ γαϊδουράγκαθα φυτρώνουν μὲ διατσέντα
καὶ δανεικὰ αἰσθήματα μὲ ψευτοκοπλιμέντα,
καὶ ἀραδιάζ' ἡ καθεμιὰ μὲ πάθος ἢ μὲ δάκρυ
ὅσα ὑπάρχουν μοναχὰ στῆς πέννας της τὴν ἄκρη.

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΡΩΣΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΧΑΝΗΣ ΚΙ' Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ

Ἦταν μιὰ φορὰ στὴν Κριμαία ἕνας Χάνης ποῦ τὸν ἔλεγαν Μοσαλαΐμο ἐλ-'Ασβὰδ κι' εἶχε ἕνα γυιό, τὸν Ταλαΐκ 'Αλγάλα.

'Ακουμβισμένος πάνω σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα ἕνας τυφλὸς ζητιάνος Τάταρος ἄρχισε νὰ διηγᾶται τὴν ἱστορία τοῦ ἀρχαίου Χάνη καὶ τριγύρω του, στὰ ἐρείπια τοῦ παλαιοῦ Χανάτου, ποῦ ἦταν ἕνα καιρὸ μεγάλο καὶ ξακουστό, ἐκάθουνταν πλῆθος Τάταροι καὶ τὸν ἄκουγαν προσεκτικά, ντυμένοι στὰ χρυσοκέντητά των ἐθνικὰ ροῦχα ποῦ τὰ λέγουν «χαλάτ».

'Ηταν βράδυ κι' ὁ ἥλιος πήγαινε νὰ χαθῇ μέσα στὴ θάλασσα κι' ἡ στερνή του ἀναλαμπὴ χρύσιζε μὲ χρυσὲς ἀκτῖνες τὰ μάρμαρα τῶν ἐρειπίων. 'Ο ἄνεμος ἐφύσα μέσα στὰ ἀρχαῖα δένδρα καὶ τὰ φύλλα σκόρπιζαν μιὰ τέτοια λάμψι, ποῦ ἔμοιαζε μὲ νεροσταλαγματιές, ἀόρατες στὰ μάτια.

'Ο τυφλὸς μιλοῦσε σιγὰ καὶ τρεμουλιαστά, ὅμως ἡ πέτρινη φυσιογνωμία του μαρτυροῦσε τὴν ψυχικὴν γαλήνην του. Τὰ λόγια ἔβγαιναν ἀπ' τὸ στόμα του ἕνα ἕνα καὶ 'κεῖνοι ποῦ τὸν ἄκουγαν, ἔβλεπαν ἐμπρός των ζωντανὴ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐνδόξου παρελθόντος.

*
* *

'Ο Χάνης ἦταν γέρος, ἔλεγεν ὁ τυφλός, ἀλλὰ τὸ χαρέμι εἶχε πολλὲς γυναῖκες, κι' ὅλες τους ἀγαποῦσαν τὸν γέροντα, γιατὶ τοῦ εἶχε μείνει ἀκόμα ἀρκετὸ σφρίγος καὶ αἴσθημα καὶ τὰ χαϊδεύματά του ἦσαν μεθυστικὰ καὶ ἀποτελεσματικά, καὶ πάντα αἱ γυναῖκες ἀγαποῦν ἐκεῖνον ποῦ ξεύρει νὰ τὲς

εὐχαριστῇ, ἂς εἶναι καὶ γέρος, κι' ἂς ἔχῃ πρόσωπο ζαρωμένο.

'Ολες ἀγαποῦσαν τὸν γέρω-Χάνη, μὰ 'κεῖνος μιὰ μόνο ἀγαποῦσε, τὴν μικρὴ Κοζάκα ἀπὸ τὴς ὄχθες τοῦ Δνῖπερ καὶ τὴν ἐλάτρευε θερμά, ξεχωριστὰ ἀπ' ὅλες τ'ς ἄλλες γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ. 'Ηταν μεγάλο τὸ χαρέμι τοῦ Χάνη, ἀπάνω ἀπὸ τριακόσιες γυναῖκες, ἀπὸ διάφορα μέρη, κι' ὅλες ἦταν εὔμορφες σᾶν τὰ λουλούδια τῆς ἀνοίξεως. 'Ολες ἦταν εὐχαριστημένες.

Πολλὰ καὶ διάφορα φαγητὰ καὶ γλυκύσματα διέταξε δι' αὐτὲς ὁ Χάνης καὶ τὲς ἄφινε ἐλεύθερες νὰ διασκεδάζουν καὶ νὰ χορεύουν. 'Αλλὰ τὴν ἀγαπημένη του μικρὴ Κοζάκα συχνὰ τὴν ἐπροσκάλει στὸν πύργο του ἀπ' ὅπου φαίνονταν ἡ θάλασσα. 'Εκεῖ δὲν ἔλειπε τίποτε ἀπ' ὅσα χρειάζονται σὲ μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ τὴν κάνουν εὐτυχῆ. 'Ωραία φαγητὰ καὶ γλυκύσματα, χρυσαφικά, σπάνια πετράδια ὅλων τῶν εἰδῶν, μουσική, δυσεύρετα ὥραια πουλιὰ ἀπὸ μακρυνὲς χῶρες καὶ τὰ χάδια τοῦ ἐρωτευμένου Χάνη, ποῦ μέσα σ' αὐτὸν τὸν πύργο περνοῦσε ὁλόκληρες ἡμέρες καὶ ξεκουράζετο ξεχνῶντας τοὺς κόπους καὶ τὰ βάσανα ὅλης τῆς ζωῆς του.

*
* *

'Ηξερε καλὰ ὅτι ὁ δοξασμένος του γυιὸς ὁ 'Αλγάλα, δὲν θ' ἀφήσῃ νὰ χαθῇ ἡ δόξα τοῦ Χανάτου, ὁ 'Αλγάλα ποῦ τρέχει σᾶν ἄγριος λύκος τὲς Ρωσσικὲς στέππες καὶ πάντα γυρίζει πίσω μὲ πλούσια λάφυρα, μὲ γυναῖκες, μὲ δόξα καὶ σκορπᾷ, ὅθεν διαβαίνει τρόμο, καταστροφή, πτώματα, αἷμα.

'Εκεῖνες τὲς ἡμέρες ἐγύρισ' ὁ 'Αλγάλας νικητὴς τῶν Ρώσσων κ' ἔκαναν μεγάλες ἑορτὲς γιὰ νὰ τὸν τιμήσουν. 'Ηλθαν ἐκεῖ ὅλοι οἱ «μιρζάδες» τῆς Χερσονήσου κ' ἔγιναν ἕνα σωρὸ παιγνίδια καὶ διασκεδάσεις. Δοκιμάζοντες τὴν δύναμιν τῶν χεριῶν των ἔρριχναν μὲ τὰ δοξάρια σημαδεύοντες στὰ μάτια τῶν αἰχμαλώτων, κ' ἔπιναν ὅλοι στὴν ὑγεία τοῦ ἀνδρειωμένου 'Αλγάλα, ποῦ ἦταν τὸ καμάρι τοῦ Χανάτου.

'Ο γέρο-Χάνης πετοῦσε ἀπ' τὴ χαρά του γιὰ τὴ δόξα τοῦ γυιοῦ του.

Ἔχαιρε ὁ γέρος ποῦ ἔβλεπε τόση δόξα καὶ παλληκαριὰ καὶ γνῶσι στὸ παιδί του κι' ἐσυλλογίζετο πῶς κι' ἂν πεθάνῃ, τὸ βασίλειό του θὰ μείνῃ σ' ἄλλα χέρια ἄξια. Καὶ γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐχαρίστησί του, ἐσήκωσε ψηλὰ τὸ ποτῆρι καὶ ὡμίλησε φανερὰ ἐμπρὸς εἰς ὅλους τοὺς μιρζάδες καὶ τοὺς ὑψηλοὺς καλεσμένους: Ἀγαπημένο μου παιδί, Ἀλγάλα, δόξα νἄχῃ ὁ Ἀλλὰχ κι' ἂς εἶναι δοξασμένο τ' ὄνομα τοῦ Προφήτη.

Ὅλοι μαζὺ μὲ μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἐδόξασαν τ' ὄνομα τοῦ Προφήτη.

Ὕστερα εἶπε πάλι ὁ Χάνης:

— Ὁ Ἀλλὰχ εἶναι μεγάλος. Στὴν παλληκαριὰ τοῦ γυιοῦ μου ξαναζῇ ἡ νιότη μου καὶ τώρα τὰ γεροντικά μου μάτια βλέπουν πράγματα ποῦ δὲν μποροῦν νὰ διοῦν ἅμα μὲ πάρῃ ὁ θάνατος καὶ σκουλήκια φᾶνε τὰ σπλάγχνα μου. Μέσα στὸ γυιό μου θὰ ζῶ ἐγώ. Μεγάλος εἶναι ὁ Ἀλλὰχ καὶ ὁ Μωάμεθ ὁ μόνος Προφήτης του! Ἔχω καλὸ παιδὶ μ' ἀνδρειωμένο χέρι, χρυσῆ καρδιὰ καὶ γέρου γνῶσι. Πές μου, Ἀλγάλα, παιδί μου, τί θέλεις νὰ πάρῃς ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ πατέρα σου; Ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις κι' ἐγὼ θὰ κάνω τὸ θέλημά σου....

Καλὰ-καλὰ δὲν ἀπόσωσε τὸ λόγο του ὁ γέρος καὶ σηκώνεται ὁ Τάλαϊκ Ἀλγάλα. Τὰ μάτια του ἄστραψαν σᾶν τοῦ βουνίσιου ἀετοῦ κι' εἶπε:

— Δός μου τὴ Ρούσσα τὴν μικρὴ Κοζάκα, μεγαλοδύναμε πατέρα.

Ἐσιώπησε γιὰ λίγη ὥρα ὁ γέρο-Χάνης, ἔμεινε βουβὸς γιὰ λίγες στιγμὲς ὅσο χρειάζεται νὰ παίξουν οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς καὶ μὲ τόνον ἀποφασιστικὸ καὶ σοβαρὸ εἶπε...

— Πάρε την, ἅμα τελειώσῃ ἡ ἑορτὴ εἶναι δική σου.

Σηκώθηκε ὁλόρθος ὁ Ἀλγάλας χαρούμενος, τὰ μάτια του ἔβγαζαν φωτιές, ἀφοῦ ἔσπρωξε τὸ κάθε τι, εἶπε στὸν πατέρα του τὸν Χάνη.

— Ξέρω τί μοῦ χαρίζεις μεγαλοδύναμε πατέρα, τὸ ξέρει καλὰ ὁ γυιὸς ποῦ ἀπὸ σήμερα γίνεται σκλάβος σου. Πάρε

τὸ αἷμά μου. Εἶμ' ἕτοιμος νὰ ἀποθάνω γιὰ σένα, φθάνει νὰ μοῦ τὸ διατάξῃς.

— Δὲν μοῦ χρειάζεται τίποτα, εἶπεν ὁ Χάνης, κι' ἀφῆκε νὰ πέσῃ 'πάνω στὰ στήθια τὸ γεροντικό του κεφάλι ποῦ εἶχε δοξασθῇ μὲ νῖκες καὶ θριάμβους τόσων χρόνων.

Γρήγορα ἐτελείωσαν τὴν γιορτὴ κι' οἱ δυὸ μαζὺ σιωπηλοὶ ἐπῆγαν ὁ ἕνας περπατῶντας δίπλα στὸν ἄλλο, ἀπὸ τὸ παλάτι στὸ χαρέμι.

***

Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινή. Δὲν ἔβλεπες μήτε ἄστρα, μήτε φεγγάρι καὶ μονάχα μαῦρα σύννεφα ἐσκέπαζαν τὸν οὐρανό.

Ἀρκετὸ διάστημα ἐπῆγαν δίχως νὰ μιλοῦν. Τέλος εἶπεν ὁ γέρος στὸν Ἀλγάλα:

— Περνοῦν αἱ μέρες μου κι' ὁλοένα ἀδυνατίζει ὁ χτύπος τῆς καρδιᾶς μου καὶ λιγοστεύει ἡ ζέστα τοῦ στήθους μου. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις τῆς γεροντικῆς μου ψυχῆς ἦτον τὰ χάδια τῆς μικρῆς Κοζάκας. Πές μου, Τάλαϊκ μου, πές μου στ' ἀληθινὰ τόσο πολὺ σοῦ χρειάζεται αὐτή; Πάρε ὅ,τι ἄλλο θέλεις, πάρε ὅλες τὲς ἄλλες γυναῖκες κι' ἄφησέ μου μονάχα αὐτή.

Ὁ Ἀλγάλας σώπαινε, στενοχωρούμενος.

— Πόσες μέρες μοῦ μένουν ἀκόμη; εἶπε πάλι ὁ γέρος. Αὐτὴ ἡ Ρωσσίδα θὰ εἶναι ἡ τελευταία χαρὰ τῆς ζωῆς μου. Αὐτὴ μὲ συνήθισε, αὐτὴ μ' ἀγαπᾷ, κι' ἂν μοῦ λείψῃ πῶς θὰ τὸ ὑποφέρω; Δὲν θέλω καμμιὰ ἄλλη, καμμιὰ ἄλλη, Ἀλγάλα.

Ὁ Ἀλγάλας σώπαινε.

— Πῶς θὰ μπορῶ νὰ ζήσω, σᾶν θὰ συλλογίζωμαι πῶς ἐσὺ τὴν ἀγκαλιάζεις καὶ πῶς ἐκείνη σὲ φιλεῖ. Γιὰ τὲς γυναῖκες δὲν κάνει διαφορὰ πατέρας ἢ παιδί, Τάλαϊκ, γιὰ τὲς γυναῖκες ὅλοι εἴμαστε ἄνδρες, γυιέ μου. Σκληρὴ θὰ μοῦ εἶναι πλέον ἡ ζωή. Ἄμποτε ν' ἀνοίξουν ὅλες αἱ παληὲς πληγὲς στὸ γεροντικὸ κορμί μου. Τάλαϊκ, ἄμποτε νὰ τρέξῃ ὅλο τὸ αἷμά μου, καὶ νὰ μὴ μ' εὕρῃ ἡ αὐγὴ ζωντανό...

Ὁ γυιός του σώπαινε.

Στάθηκαν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ χαρεμιοῦ. Ὁ γέρος ἀκουμποῦσε τὸ κεφάλι πάνω στὰ στήθια του. Γύρω σκοτεινιὰ καὶ ἐρημιά.

— Εἶναι πολὺς καιρὸς ποῦ τὴν ἀγαπῶ πατέρα, ἐμουρμούρισεν ὁ Ἀλγάλας.

— Τὸ ξέρω, τὸ αἰσθάνομαι πῶς κείνη σ' ἀγαπᾷ, ἀποκρίθηκε ὁ Χάνης. Μοῦ πληγώνεται ἡ καρδιά, ποῦ τὴν συλλογίζομαι καὶ ὑποφέρω σκληρά.

Σώπασαν πάλι· μονάχα ὁ Ἀλγάλας ἀνεστέναξε.

— Καλὰ μοῦ τῶλεγε ὁ Μουλλᾶς πῶς ἡ γυναῖκα εἶναι πάντα ἐπικίνδυνη. Ὅταν εἶναι ὡραία ἐρεθίζει ἄλλους ἄνδρας καὶ κάνει τὸν ἄνδρα της νὰ τὸν τρώγῃ ἡ ζήλεια. Ὅταν ἡ γυναῖκα εἶναι ὡραία, ὁ ἄνδρας της ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ὑπερηφανεύεται καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ὑποφέρει μέσα του. Ὅταν πάλι ἡ γυναῖκα εἶναι ἄσχημη, ὁ ἄνδρας βασανίζεται, γιατὶ δὲν ἐπέτυχε στὸ διάλεγμα.

— Αὐτὲς αἱ ἐξυπνάδες δὲν γιατρεύουν τὴν καρδιά, εἶπεν ὁ Χάνης.

— Ἔλα νὰ κλάψωμε τὴν τύχη μας, πατέρα...

— Ἂς τὴν σκοτώσουμε, Τάλαϊκ εἶπε. Βλέπω πῶς ἐσὺ ἀγαπᾷς τὸν ἑαυτό σου καλλίτερα ἀπὸ μένα.

— Καὶ σύ, πατέρα, τὸ ἴδιο, εἶπεν ὁ ἄλλος.

Σώπασαν πάλιν.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο εἶπε μὲ ἀναστεναγμὸ ὁ Χάνης, ποῦ ἀπ' τὴ λύπη του εἶχε γίνει σὰν μωρὸ παιδάκι.

— Λοιπὸν ἐμπρὸς νὰ τὴν σκοτώσωμε. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὴν δώσω, εἶπεν ὁ Χάνης.

— Καὶ 'γὼ δὲν μπορῶ νὰ κάμω δίχως αὐτὴν, εἶπεν ὁ Ἀλγάλας. Δός μου την καὶ πάρε τὴν ψυχή μου.

Καλλίτερα νὰ τὴν ρίξωμε στὸν κρεμνόν.

*
* *

Καὶ σὰν μπῆκαν μέσα στὸ χαρέμι βρῆκαν τὴ μικρὴ Κοζάκα νὰ κοιμᾶται στὸ πάτωμα πάνω σ' ἕνα χαλί. Στάθηκαν καὶ τὴν καμάρωναν. Κάμποση ὥρα στάθηκαν ἔτσι κοντά

της. Τὰ δάκρυα τρέχαν ποτάμι πάνω στὰ κάτασπρα γένεια τοῦ Χάνη. Ἀλλὰ ὁ γυιός του τὸν ἔβλεπε ἀγριωπὰ καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν ξυπνήσῃ. Τέλος ξύπνησε μονάχη της μὲ ροδοκόκκινο προσωπάκι κι' ἔλαμψαν τὰ μάτια της σὰν ἄστρα. Δὲν ἐπρόσεξε τὸν Ἀλγάλα κι' ἔδωσε τὰ χείλη της στὸ γέρο-Χάνη γιὰ φίλημα.

— Φίλησέ με «Γέρο-ἀετέ», εἶπε.

— Ἑτοιμάσου κι' ἔλα μαζύ μας, σιγὰ τῆς εἶπεν ὁ Χάνης.

Ἐκείνη ἅμα εἶδε τὸν Ἀλγάκα καὶ τὸ γέρο-ἀετὸ δακρυσμένο τὰ κατάλαβε ὅλα.

— Ἔρχομαι, εἶπεν ἡ μικρὴ Κοζάκα, ἔρχομαι οὔτε στὸν ἕνα οὔτε στὸν ἄλλον.

Καὶ μ' ἀπόφασιν ξαναεῖπε : Ἔρχομαι.

Σιωπηλοὶ κι' οἱ τρεῖς προχώρησαν στὴν θάλασσα. Τὰ κύματα χτυποῦσαν τοὺς ἀποκρήμνους βράχους. Ἡ γυναῖκα ἦταν ἀδύνατη καὶ γρήγορα κουράστηκε, ἀλλὰ περήφανη, δὲν ἤθελε νὰ τοὺς τὸ πῇ.

Κι' ὅταν ὁ γυιὸς τοῦ Χάνη τὸ κατάλαβε πῶς ἀπομένει πίσω καὶ τὴν ρώτησε :

— Φοβᾶσαι ;

Ἐκείνη ἐχαμήλωσε τὰ μεγάλα μάτια της καὶ τοῦ ἔδειξε τὰ ματωμένα πόδια της.

— Ἄφησέ με νὰ σὲ πάρω στὴν ἀγκαλιά μου, τῆς εἶπεν ὁ Ἀλγάλας ἁπλώνοντας τὰ χέρια.

Μὰ ἐκείνη προτίμησε τὸ γέρο σ' αὐτό. Καὶ τὴν πῆρε ὁ γέρος στὴν ἀγκαλιά του σὰν φτερό. Ἔχωσε τὸ κεφάλι της στὰ στήθη τοῦ Χάνη καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν δῇ στὰ μάτια.

*
* *

Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν. Τώρα ἄκουγαν καθαρὰ τὸ μουρμούρισμα τῶν κυμάτων.

Ὁ Τάλαϊκ Ἀλγάλα ἀκολουθοῦσε κατόπιν κι' εἶπε στὸν Χάνη.

— Ἄφησέ με νὰ προσπεράσω, εἰδεμὴ θὰ σοῦ κόψω τὸ λαιμὸ μὲ τὸ χαντζάρι μου.

— Πέρασε ! Ὁ Ἀλλὰχ θὰ σοῦ τὸ πληρώσῃ αὐτό· ἠμπρεῖ καὶ νὰ σὲ συγχωρέσῃ. Εἶναι στὸ χέρι του. Ἐγὼ πούμαι πατέρας σου σὲ συγχωρῶ, γιατὶ ξέρω καλὰ τί εἶναι ἔρως.

Καὶ νὰ ἡ θάλασσα. Κρημνός, χωρὶς ἀμμουδιά, καὶ κάτω στοὺς βράχους σποῦσαν τὰ κύματα.

Τρόμος καὶ φόβος.

— Χαῖρε ! εἶπε ὁ Χάνης φιλῶντας τὴ νέα.

— Χαῖρε ! εἶπε κι' ὁ Ἀλγάλα ἀπὸ μακρυά.

Ἐκείνη ἔρριξε τὰ μάτια κάτω στὰ κύματα καὶ ἐτραβήχθηκε πίσω σταυρώνοντας τὰ χέρεα της στὸ στῆθος.

— Ρίξετέ με, τοὺς εἶπε.

Ὁ Ἀλγάλα ἄπλωσε τὰ χεῖρα του μὲ ἀναστεναγμό, ἀλλὰ ὁ Χάνης τὸν πρόλαβε. Τὴν ἅρπαξε, τὴν ἀγκάλιασε σφιχτὰ καὶ ἀφοῦ τὴν ἐφίλησε τὴν ἐσήκωσε ψιλὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὴν ἔρριξε κάτω στὴν θάλασσα.

Ἐκεῖ κάτω τὰ κύματα ἐκάνανε τέτοιο κρότο, ὥστε δὲν ἀκούστηκε ἄλλο τίποτε ἀπὸ ἕνα μικρὸ «πούφ». Φωνὴ δὲν ἀκούσθηκε. Ὁ Χάνης κάθισε πάνω σὲ μιὰ πέτρα καὶ γέρνοντας τὸ κεφάλι σώπαινε κι' ἄκουγε τὸν κρότο ποῦ ἔκαναν τὰ κύματα. Ὁ ἀέρας φυσοῦσε μέσα στὰ κάτασπρα γένεια του.

*
* *

Ὁ Τάλαϊκ ἔστεκε ὄρθιος, ἀμίλητος, σὰν πέτρα συλλογισμένος.

Ἡ ὥρα περνοῦσε. Τὰ σύννεφα ἔπαιζαν κυνηγητὸ τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, καθὼς τὰ ἔσπρωχνεν ὁ ἄνεμος. Ἦσαν ἄγρια καὶ σκοτεινὰ σὰν τὴ καρδιὰ τοῦ γέρο-Χάνη, ποῦ ἦταν καθισμένος ἐκεῖ στὸν κρημνό.

— Πᾶμε πατέρα, εἶπεν ὁ Τάλαϊκ.

— Περίμενε, μουρμούρισε ὁ Χάνης ποῦ τοῦ φάνηκε πῶς κάτι ἄκουσε καὶ πάλι πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ τὰ κύματα χτυποῦσαν ἀκόμα στοὺς βράχους κι' ὁ ἀέρας βογγοῦσε μέσα στὰ γύρω δένδρα.

— Πᾶμε, πατέρα.

— Περίμενε ἀκόμα.

Πολλὲς φορὲς τὸ ἐτανέψιξεν ὁ Τάλαϊκ.

— Πᾶμε, πατέρα.

Μὰ ὁ Χάνης ἔστεκε πάντα ἀκίνητος στὸ ἴδιο μέρος ὅπου ἔχασε γιὰ πάντα τὴν χαρὰ τῶν τελευταίων του ἡμερῶν. Ἀλλὰ ὅλα ἔχουν τέλος. Σηκώθηκε περήφανος καὶ ἀποφασιστικός, συλλογίσθηκε λίγο καὶ εἶπε :

— Πᾶμε...

Καὶ γύρισαν πίσω. Ἀλλὰ γλήγορα στάθηκε ὁ Χάνης.

— Ἐγὼ γιατὶ γυρίζω, γιατί; Τάλαϊκ εἶπε. Τί μοῦ χρειάζεται νὰ ζήσω πλέον, ἀφοῦ ὅλη μου ἡ ζωὴ ἦταν ἐκείνη. Εἶμαι γέρος καὶ κανεὶς δὲν μ' ἀγαπᾷ, πειά, κι' ὅταν κανεὶς δὲν σ' ἀγαπᾷ εἶναι περιττὸν νὰ ζῇς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

— Δόξα καὶ πλούτη ἔχεις πατέρα...

— Δός μου μονάχα ἕνα μίλημά της, καὶ πάρετα ὅλα χάρισμα. Ὅλα αὐτὰ χάνονται, μὰ ἡ ἀγάπη μιᾶς γυναῖκας δίνει ζωή. Ἅμα λείψῃ μιὰ τέτοια ἀγάπη πάει κ' ἡ ζωὴ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Δυστυχισμένος αὐτὸς καὶ μαῦρες ἡ μέρες του. Σ' ἀφίνω γειὰ, παιδί μου. Ν' ἔχῃς τὴν εὐλογία τοῦ Ἀλλάχ, καὶ νάναι πάντα μαζύ σου νύχτα μέρα.

Κι' ἐγύρισε ὁ Χάνης πρὸς τὴν θάλασσα.

Πατέρα! ἐφώναξε ὁ Τάλαϊκ. Πατέρα! καὶ δὲν ἐπρόφθασε νὰ πῇ ἄλλο.

Δὲν εἰμπορεῖς νὰ πῇς τίποτα στὸν ἄνθρωπο ποῦ τὸν τριγυρίζει ὁ θάνατος, τίποτε δὲν εἰμπορεῖς νὰ τοῦ πῇς γιὰ νὰ τὸν κάνῃς νὰ ἀγαπήσῃ τὴν ζωή.

— Ἄφησέ με... Ἀλλάχ!... Ἐκεῖνος ξέρει...

Μὲ βῆμα ἀποφασιστικὸ προχώρησε ὁ Χάνης στὴν ἄκρη τοῦ κρημνοῦ καὶ ἀφοῦ ἐκύτταξε κάτω, ἔπεσε μέσα στὰ κύματα, πρὶν νὰ προφθάσῃ ὁ γυιός του νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Καὶ πάλιν τίποτε δὲν ἀκούστηκε, μήτε φωνή, μήτε κρότος. Ἄκουγες, μόνο, τὰ κύματα καὶ τὸν ἀέρα ποῦ τραγουδοῦσε ἄγρια τραγούδια.

Ἀρκετὸ διάστημα στάθηκε ὁ Τάλαϊκ Ἀλγάλα κυττάζοντας κ' ὕστερα εἶπεν ξαφνα.

— Καὶ μένα δός μου μιὰ τέτοια γερὴ καρδιά, παρακαλῶ σε, Ἀλλάχ !

Κ' ὕστερα ἔφυγε μὲ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Ἔτσι χάθηκε ὁ Μοσαλαΐμο-ἐλ-Ἀλγάλα, κ' ἔγινε Χάνης τῆς Κριμαίας ὁ Τάλαϊκ Ἀλγάλα.

(Ἐκ τοῦ *Ρωσσικοῦ*)

Ο ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

Μὲς τὴν αἰώνια λαγκαδιὰ ὁ ξυλοκόπος φτάνει
Κι' ἀρχίζει νὰ τὸ πελεκᾷ τὸ φουντωτὸ πλατάνι,
Καὶ γκάπ ! καὶ γκόπ ! βαρειὰ-βαρειὰ κι' ἀκούραστα χτυπάει
Καὶ τὸ θεόρατο δεντρὶ σωριάζεται καὶ πάει.

Καὶ τὸ θεόρατο δεντρὶ μὲ τὰ χλωρὰ τὰ φύλλα
Μόνο 'ς ἐκεῖν' ἀπόμεινε τὰ σωριασμένα ξύλα
Καὶ πέρνει ἀπὸ τὰ ξύλα του κι' ἀρχίζει ἕναν καιρὸ
Κι' ἀρχίζει καὶ καρφώνει μιὰ κούνια γιὰ παιδί, Μιὰ κάσσα γιὰ νεκρό.

Μὲς τὸ λαγκάδι τῆς ζωῆς 'σὰν τὸ δενδρὶ φυτρόνω,
Κι' ὁ ξυλοκόπος ὁ Καιρὸς μὲ βλέπει δίχως πόνο,
Καὶ γκάπ ! καὶ γκόπ ! βαρειὰ-βαρειὰ κι' ἀκούραστα χτυπάει
Καὶ λίγο-λίγο ἡ νειότη μου σωριάζεται καὶ πάει.

Καὶ πάει ! κι' ὁλοζώνταναις ἐλπίδες 'σὰν τὰ βρέφη
'Λφίνει μέσα μου ὁ Καιρὸς κι' ἀποκοιμᾶει καὶ τρέφει,
Καὶ πόθους θάπτει μέσα μου νεκρούς, ἕνα σωρό . . .
Κι' ἔρχονται, νά ! τὰ χρόνια καὶ φεύγουν μὲ σπουδή,
Καὶ νοιώθω στὴν καρδιά μου μιὰ κούνια γιὰ παιδί, Μιὰ κάσσα γιὰ νεκρό.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΡΕΖΑΝ
(εἰς μίαν ἀπὸ τὰς τελευταίας « κρεασιόν » της)

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ "CRI DE PARIS„

Κατὰ τὸν τελευταῖον πανευρωπαϊκὸν πόλεμον μία ἁπλοϊκὴ Γαλλίς, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος ἐκλήθη ἐσπευσμένως ὑπὸ τὰ ὅπλα δίχως νὰ προφθάσῃ νὰ τὸν ἴδῃ, ἔτρεξεν ὄπισθέν του εἰς Ναντέιλ, ὅπου ἤξευρεν ὅτι θὰ ἦτο ἐστρατοπεδευμένος.

'Αλλ' ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ, τῆς εἶπαν ὅτι τὸ ἀπόσπασμα οὗτινος ἀπετέλει μέρος ὁ σύζυγός της, διετάχθη νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μέτωπον καὶ ὅτι εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ μιᾶς ὥρας.

Παίρνει ἓν ὄχημα, τοῦ δίδει δαιμονιώδη δρόμο πρὸς τὴ διεύθυνσι ποῦ εἶχε λάβει ἡ φάλαγξ, προφθάνει τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς προπερνᾷ μάλιστα.

Τότε, γρήγορα γρήγορα πηδᾷ ἀπὸ τὸ ὄχημα. Στέκεται ἀποφασιστικῶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ἁπλώνει τὰ χέρια καὶ φωνάζει πρὸς τοὺς φαντάρους:

Σταθῆτε!

Μάτην προσπαθοῦν νὰ τὴν ἀπομακρύνουν. Τοὺς λέγει ὅτι πρέπει νὰ τὴν ποδοπατήσουν διὰ νὰ περάσουν.

Ὁ διοικῶν ἀξιωματικός, ἔφιππος, πλησιάζει νὰ μάθῃ τί συμβαίνει. Ἡ γυνὴ πιάνει τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου καὶ λέγει κλαίουσα.

—Κύριε ἀξιωματικέ, ἦλθα ἐξεπίτηδες ἀπὸ τὸ χωριό μου διὰ νὰ φιλήσω τὸν ἄνδρα μου ποῦ πηγαίνει στὸν πόλεμο. Εἶναι ἀνάμεσα στοὺς στρατιώτας σας, καὶ φεύγει δίχως νὰ προφθάσω νὰ τοῦ δώσω τὸ τελευταῖο φιλί. Σᾶς ἐξορκίζω εἰς ὅ,τι ἔχετε ἱερόν, σταματῆστε τὸ στράτευμά σας!

Ὁ διοικητὴς τὴν κυττάζει γελῶν καὶ μετὰ στεντορείου φωνῆς διατάσσει:

—Ἄλτ!... Ἕνα τέταρτον ἀνάπαυσιν; Βοηθῆστε αὐτὴν τὴν καλὴ τὴ γυναῖκα νὰ βρῇ τὸν ἄνδρα της! Ἄϊντε στὸ καλό, κυρά μου! Κύτταξε νὰ ἐπωφεληθῇς αὐτὲς τὶς λίγες στιγμὲς ποῦ σοῦ παραχωρῶ.

Καὶ τοιουτοτρόπως ἡ φλογερὰ αὕτη Γαλλὶς ἠμπόρεσε νὰ καλύψῃ μὲ ἀποχαιρετιστήρια φιλιὰ τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας της!..

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ Α'ΙΝΕ

Ἀκούμπησε τὸ μάγουλο στὸ μάγουλό μου
νὰ τρέξουνε μαζῆ τὰ δάκρυά μας
καὶ στὴ καρδιά μου βάλε τὴ καρδιά σου
μαζῆ νὰ γιγαντώσῃ ἡ φωτιά μας.

Καὶ ὅταν τὰ δάκρυά μας γίνουν ποταμὸς
καὶ στὴ μεγάλη τρέξουνε φωτιὰ ἀπάνω,
ὅταν στὴν ἀγκαλιά μου σὲ κρατῶ σφιχτά,
τότε ἀπὸ τὴ πολλὴ ἀγάπη, ἂς πεθάνω.

Δὲν μ' ἀγαπᾷς, δὲν μ' ἀγαπᾷς
μικρὸ κακὸ μοῦ κάνει,
τὸ πρόσωπό σου μόνο νὰ θωρῶ
καὶ ἡ χαρά μου βασιλῆ δὲν φτάνει.

Πῶς; μὲ μισεῖς; τὸ στόμα σου
χιλιάδες ὅρκους κάνει,
δός μου νὰ τὸ φιλήσω μιὰ φορὰ
κι' ἄλλο δὲν σοῦ ζητῶ, μὲ φτάνει!

ΜΙΜΗΣ ΑΦΕΝΤΑΚΗΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΙΝΔΖΙΡΙ ΤΣΑΟΥΣ
ΚΑΙ
Ο ΚΕΤΣΕΤΖΗ ΠΕΧΛΙΒΑΝ

Ὁ γελωτοποιὸς τοῦ Σουλτάνου στὰ 17.. σαράντα χρόνια ὑπηρετοῦσε μέσα σνὰ κατάχρυσα παλάτια τῆς φοβερῆς δυναστείας. Εἶχε πλέον βαρεθῆ τὰ χρυσᾶ, τὰ διαμάντια, τὰ βαρύτιμα χαλιά, καὶ ἡ κουρασμένη ψυχή του ζητοῦσε ὀλίγη ἥσυχη ζωή, φῶς καὶ ἐλευθερία. Μὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Μεγάλου Ἀφεντικοῦ δὲν ἦτο πρᾶγμα εὔκολο καὶ νύχτα-μέρα βασάνιζε τὸ κεφάλι του. Εὐτυχῶς οἱ καθημερινοί του σύντροφοι ἀντελήφθηκαν μιὰ μέρα τὸν πόθο του καὶ μὲ τρόπο ἐσφύριξαν εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ Σουλτάνου κεῖνο ποῦ ὁ ἴδιος ποτὲ δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ προτείνῃ.

Ὁ Σουλτᾶνος, σὰν δίκαιος, δὲν ηὗρε τὸ πρᾶγμα ἄτοπο καὶ τὸν προσκαλεῖ ἀμέσως στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του.

—Ξεύρεις, τοῦ λέγει, Ἰνδζιρὶ Τσαούς, πόσον εἶμαι ἐνθουσιασμένος μαζύ σου καὶ πόσο μοῦ εἶναι ἀνεκτίμητος ἡ συντροφιά σου.— Μάλιστα Μεγαλειότατε! δοῦλος σας αἰώνιος!

— Καὶ τί καλὸ θέλεις νὰ σε κάμω σήμερα, ὕστερα ἀπὸ σαράντα χρόνων ἀγάπη; — Θέλω, Μεγαλειότατε, νὰ μὲ κάμῃς ἕνα καλὸ ποῦ νὰ μὴ μὲ κάμῃ κακό! — Χά-χά-χά. Καλά! πές μου λοιπὸν σὺ ὁ ἴδιος τί καλὸ ἐπιθυμεῖς;

— Θέλω νὰ μὲ δώσῃς τὴν ὑψηλή σου ἄδεια νὰ κάμω ἕνα ταξεῖδι στὴν Ἀνατολὴ γιὰ νὰ σὲ φέρω τὸν ἀντικαταστάτη μου! — Θαυμάσια! ἔχε τὴν εὐχή μου, Ἰνδζιρὶ Τσαούς, καὶ πήγαινε νὰ κάνῃς ὅ,τι σὲ φωτίσῃ ὁ Ἀλλάχ. Ἐκεῖνος τότε

ἔκαμε τὴν ἀπαραίτητη ὑπόκλισι καὶ καταχαρούμενος πῆρε τὸν δρόμο.

Σαράντα μέραις περιπατεῖ, ἀκούραστος ἀναπνέει τὴν αὔρα τῆς ἐξοχῆς, ξεχασμένης ἀπὸ τὰ παιδικά του χρόνια. Ἐπλησίασε τέλος στὸ χωριὸ ποῦ ζητοῦσε. Ἀντικρύζει πρῶτα πρῶτα ἕνα μεσόκοπο γεωργὸ ποῦ ἀνέβαινε τὴν ράχη τοῦ λόφου φορτωμένος τὰ γεωργικά του ἐργαλεῖα. — Ὥρα καλή, πατριώτη! — Εὐχαριστῶ, πατέρα μου — Χάρισέ με τὸνομά σου σὲ παρακαλῶ — Κετσετζῆ Πεχλιβάν! — Τύχη ἀγαθή! ἦταν ὁ ζητούμενος. — Εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ σὲ βρίσκω τόσο γρήγορα. ἀλλὰ δὲν θέλω ἔτσι νὰ κουράζεσαι, θέλω νὰ ξανανειώσῃς καὶ γι' αὐτὸ θὰ σὲ δώσω θαυματουργὰ φάρμακα τῆς Πόλης, σκόνι τοῦ Ραμαζὰν νταβουλοῦ καὶ ὅσκιο τοῦ μιναρέ, δυναμωτικὰ περίφηφα. — Ἄ! μάλιστα, ἀπαντᾷ ὁ ἔξυπνος ἑτοιμόλογος Πεχλιβάν. Σ' ἔχω ἀκόμα στὸ σπίτι, σ' εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδιᾶς καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς μὲ τὴν πρώτη δόσι τῶν φαρμάκων σου θὰ κατορθώσω νὰ ἐνεργηθῶ... καὶ μὲ τὴν δεύτερη νὰ σὲ πασαλείψω...

— Πάει καλά, εἶπε μέσα του ὁ Ἰνδζιρὶ Τσαοὺς καὶ ἀπεχωρίσθη γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ βράδυ τὴν δοκιμὴ τῆς ἐξυπνάδας τοῦ ἀντικαταστάτη του.

Τὸ βράδυ ὅταν ὁ φίλος ἐγύρισε ἀπὸ τὸ χωράφι, στρώθηκε τὸ τραπέζι, ἔφαγαν, συνωμίλησαν καὶ ἔφτασαν στὸ ζήτημα τοῦ ὕπνου. — Ὅλα καλά, λέγει ὁ μουσαφίρης, μὰ ἕνα κακὸ ἰδίωμα ἔχω ποῦ γιὰ νὰ κοιμηθῶ ἥσυχα θέλω στρῶμα ἄλλαστο! — Ἄ! ὅσο γιαὐτὸ μὴ στενοχωριέσαι, θὰ κοιμηθῇς ἐξαίρετα. Καὶ ἀφοῦ τὸν ἀφῆκε ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἔρχεται καὶ τὸν ὁδηγεῖ στὸν ὀντᾶ τοῦ ὕπνου.

Προχωρεῖ μέσα ὁ Ἰνδζιρὶ Τσαοὺς καὶ τί νὰ ἰδῇ; Ἕνα χουνὶ πελώριο στὸ πλάγι τοῦ κρεββατιοῦ καὶ σωληνάρι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος γιὰ νὰ συγκοινωνῇ μὲ τὸν καθαρὸ ἀέρα!

. . . . . .

Τὸ πρωΐ, ὁ φιλόξενος Κετσετζῆ Πεχλιβάν, μὲ τὰ ἐργαλεῖα του ἐτράβηξε ἴσια στὸ χωράφι, ἐνῷ ἀκόμη ὁ ξένος ροχάλιζε

στὸ εὐάερο στρῶμα. Τὸ μεσημέρι κοντὰ σηκώθηκε κι αὐτός, ἔκαμε τὸ ναμάζι καὶ βγῆκε νὰ γυρίσῃ ὀλίγο στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ. Βλέπει ἐκεῖ στὸ φράχτη δύο ἀγελάδες καὶ τὸ ἄλογο νὰ μασοῦν. — Στάσου, λέγει νὰ δοκιμάσουμε, ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ νοικοκύρη των, καὶ τραβᾷ τὸν κοφτερὸ σουγιᾶ του. Κόβει λοιπὸν τὰ κρεμασμένα χείλια τῶν ἀγελάδων ἔτσι ποῦ νόμιζες ὅτι ἄρχισαν ἕνα γέλοιο ἀτελείωτο.

Τὸ δεῖλινὸ ὁ Πεχλιβὰν ἦταν στὸ σπίτι του ἐνῶ εἰς χάριν τοῦ μουσαφίρη. — Αἴ, λοιπὸν τί ἐντυπώσεις ἔχεις, Ἰνδζιρὶ Τσαούς, ἀπὸ τὸ φτωχικό μου; Πῶς κοιμήθηκες; Τί εἶδες;

— Περίφημα, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος· μόνον ἕνα πρᾶγμα δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐξηγήσω, πρωτοφανὲς γιὰ μένα, εἶδα ἀγελάδες νὰ γελοῦν!

— Ἄ! καθόλου παράξενο, φίλε μου, γελοῦν ἀπὸ τὰ καμώματα τοῦ ἀλόγου μου! Αὔριο, ὅταν σηκωθῇς, παρατήρησέ το...

Περίεργος νὰ ἰδῇ καὶ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ Ἀνατολίτη, ὅταν σηκώθηκε τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὸ στρῶμα, τραβᾷ ἴσια στὴν αὐλή. Βλέπει λοιπὸν τὴν οὐρὰ τοῦ ἀλόγου κομένη ἀπὸ τὴ ρίζα καὶ βαλμένη ἀνάποδα ὀλίγο χαμηλώτερα ἀπὸ τὴν φυσική της θέσι!

Δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ ἀμφιβάλλῃ· ὁ Κετσετζῆ Πεχλιβὰν ἦταν ἄξιος τῆς φήμης του, ἄξιος καθ' ὅλα ἀντικαταστάτης του στὸ παλάτι. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸν ὁμιλεῖ, τὸν κολακεύει, τὸν πείθει νὰ δεχθῇ μιὰ τόσο τιμητικὴ θέσι, νὰ γείνῃ γελωτοποιὸς τοῦ Σουλτάνου καὶ τὴν ἄλλη μέρα πέρνουν τὸ δρόμο τῆς Πόλης μὲ τὴν συμφωνία νὰ μοιράζωνται ἐξ ἴσου τὰ βασιλικὰ δῶρα τοῦ γελωτοποιοῦ...

Ὁ Ἰνδζιρὶ Τσαοὺς δὲν ἀτέτυχε στὴν ἐκλογὴ τοῦ ἀντικαταστάτη του καὶ ὁ Σουλτᾶνος ἀπόρησε ποῦ εἶχε ἡ Ἀνατολὴ τόσο ἀστεῖο γελωτοποιό. Τόσο μάλιστα εὐχαριστήθηκε τὴν πρώτη βραδυὰ τῆς συντροφιᾶς του, ὥστε δὲν ἤξευρε τί δῶρο τοῦ ἐταίριαζε. Ἐσκέφθηκε λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸν ἐρωτᾷ — Ἀγαπητὲ Πεχλιβάν, εἶμαι τόσο

εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα, ὥστε σὲ διατάσσω νὰ μὲ ζητήσῃς ὅ,τι δῶρο θέλεις.

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατε, δὲν ἔχω πολλὰς ἀπαιτήσεις, μὲ ἀρκοῦν ἑκατὸ ξυλὲς στὰ πόδια!!

Ὁ παράξενος ἀστεῖος δὲν ἀστειεύονταν καὶ ὁ Σουλτᾶνος διέταξε νὰ δοθῇ ἀμέσως τὸ ξυλοκόπημα, ἐτὶ παρουσίᾳ του. Τσὰτ τσούτ, μία, δύο τρεῖς... δέκα... εἴκοσι... τριάντα... σαράντα... πενῆντα. Ἄρκεῖ, ἀρκεῖ, Κύριοί μου, ἔχω καὶ σύντροφο μὲ τὸν ὁποῖο μοιραζόμεθα τὰδῶρα· εἰς αὐτὸν ἀνήκουν ἡ ἄλλες πενῆντα ξυλιές· ἂς ἔλθῃ ὁ Ἰντζιρὶ-Τσαούς.

Φέρνουν κιαὐτὸν καταφοβισμένο καὶ τὸν στρώνουν κάτω! Τὰ μαλακά του πόδια δὲν ἔμοιαζαν τὰ χονδροκοπημένα καὶ ἀναίσθητα τοῦ χωρικοῦ του συντρόφου. Ἔκλαιε, φώναζε, πονοῦσε! Ὁ Σουλτᾶτος ξεκαρδίσθηκε νὰ γελᾷ! — Εὖγε, Ἰνδζιρὶ Τσαούς, λέγει· σὲ συγχαίρω διὰ τὸν ἀντικαταστάτη σου, στὴν κατάφερε περίφημα!

Εὐτυχῶς αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο πάθημά του καὶ ἡ τελευταία μοιρασιά!

Ι. ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΑ

ΑΙ ΚΑΛΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Δὲν εἶναι αἱ μεγάλαι ἀνακαλύψεις ποῦ ἐπλούτισαν τοὺς ἐφευρέτας των.

Τὰ πατίνια μὲ τροχοὺς ἀπέφερον 15 ἑκατομμύρια εἰς ἐκεῖνον ποῦ τὰ ἐπενόησε.

Ὁ Χάρβεϋ Κέννεδυ ἐκέρδησε 12 ἑκατομμύρια διότι ἐφεῦρε..., τὰ κορδόνια τῶν παπουτσιῶν.

Ὁ πρῶτος κατασκευαστὴς τῆς καρφίτσας ἀσφαλείας εὗρε τὴν ἰδέαν του εἰς ἓν ἀντίτυπον εἰκόνος τῆς Πομπηΐας· ἐπραγματοποίησε κέρδος 50 ἑκατομμυρίων.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ!

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗΣ

Τὴν ὥρα ποῦ λιγοθυμάει τὸ φῶς ἐπάνω στὰ νυσταγμένα λουλούδια καὶ στὰ κοιμισμένα νερὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ παλάτι της ἡ Πεντάμορφη. Τὴν ὥρα ποῦ γλυκοσβύνουν τὰ χρώματα καὶ πεθαίνουν ἡ μορφαὶς τῆς ζωῆς, ἡ Πεντάμορφη ντύνεται μὲ τὸ μαγνάδι τῆς σιωπῆς καὶ κατεβαίνει στὸ μεγάλο περιβόλι. Τὰ λουλούδια ἀνατριχιάζουν τριγύρω της, τὸ σκοτάδι τὴν ἀγκαλιάζει γλυκὰ καὶ ἡ πεταλοῦδες ἔρχονται καὶ κοιμοῦνται μέσα στὰ ξανθά της μαλλιά. Καὶ λέει ἡ Πεντάμορφη: Ὅποιος μπορεῖ νὰ μὲ φιλήσῃ, χωρὶς νὰ ξυπνήσῃ τὰ λουλούδια ὁλόγυρά μου καὶ χωρὶς νὰ διώξῃ τὶς πεταλοῦδες ἀπὸ τὰ μαλλιά μου, αὐτὸς εἶναι δικός μου.

Τὴν ὥρα ποῦ γεμίζουν τὰ νερὰ τῆς λίμνης ἀπὸ ροδόφυλλα, ἡ Πεντάμορφη κατεβαίνει ἀπὸ τὸ παλάτι της καὶ λούζεται μέσα στὰ τριανταφυλλένια νερά. Καὶ τὰ νερὰ ἀνατριχιάζουν ὁλόγυρά της καὶ ἔπειτα γίνονται καθρέφταις καὶ τὴν καθρεφτίζουν. Καὶ οἱ νυμφαίαις γέρνουν καὶ φιλοῦν τὰ ξανθά της τὰ μαλλιά. Καὶ λέει ἡ Πεντάμορφη: «Ὅποιος μπορεῖ νὰ μὲ φιλήσῃ χωρὶς νὰ σπάσῃ τὸν καθρέφτη τῶν νερῶν καὶ χωρὶς νὰ σκοτώσῃ μιὰ νυμφαία, αὐτὸς εἶναι δικός μου».

Τὴν ὥρα ποῦ πεθαίνει ἡ ζωὴ μέσα στὰ μεγάλα σκοτάδια ἁπλώνετ' ἡ Πεντάμορφη στὰ κάτασπρα σεντόνια. Ἁπλώνεται στὰ κάτασπρα σεντόνια κ' ἐπάνω ἀπὸ τὰ κλειστὰ ματόκλαδα, κ' ἐπάνω ἀπὸ τὸ χαμόγελο τοῦ ὕπνου, κ' ἐπάνω ἀπὸ τἀνατριχάσματα τῶν ὀνείρων της τίποτε δὲν ζῇ, τίποτε δὲν

ἀνασαίνει. Καὶ τραγουδεῖ ἡ Πεντάμορφη μέσα στὸν ὕπνο της: «Ὅποιος μπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ μεγάλα κρύσταλλα τοῦ παραθυριοῦ καὶ νὰ χυθῇ καὶ νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ σὰν τὸ φῶς τοῦ Γαλαξία, αὐτὸς εἶναι δικός μου».

Τὴν ὥρα ποῦ λιγοθυμάει τὸ φῶς στὰ νυσταγμένα λουλούδια, ἦλθεν ὁ μάγος ὁ λεβέντης κ' ἐφίλησε τὴν Πεντάμορφη. Καὶ τὰ λουλούδια δὲν ἐξύπνησαν τριγύρω ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους καὶ ἡ πεταλοῦδες δὲν ἐπέταξαν ἀπὸ τὰ μαλλιά της. Τὴν ὥρα ποῦ γεμίζουν τὰ νερὰ τῆς λίμνης ἀπὸ ροδόφυλλα, ἦλθεν ὁ μάγος ὁ λεβέντης κ' ἐφίλησε τὴν Πεντάμορφη. Καὶ ὁ καθρέφτης τῶν νερῶν χωρὶς ραγισματιὰ ἐκαθρέφτισε τὸ φίλημά τους καὶ οἱ νυμφίαις ἐκρύψανε τὰ χείλη τους. Τὴν ὥρα ποῦ πεθαίνει ἡ ζωὴ μέσα στὰ μεγάλα σκοτάδια, ἐχύθηκε κ' ἐπέρασεν ὁ μάγος ὁ λεβέντης ἀπὸ τὰ μεγάλα κρύσταλλα τοῦ παραθυριοῦ, μαζὶ μὲ τὸ φῶς τοῦ Γαλαξία καὶ ἀγκάλιασε τὴν Πεντάμορφη ἀπάνω στὰ κατάσπρα σεντόνια. Καὶ ἡ Πεντάμορφη ἐπάνω στὸν ὕπνο της, ἔβλεπε βαθειὰ μέσα στὴ γῆ ἕνα νυφικὸ κρεββάτι στρωμένο μὲ λουλούδια.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Η ΜΠΑΝΑΝΑ

Κυρίαι, ποῦ ἀγαπᾶτε τὴς μπανάνες, ἑτοιμασθῆτε νὰ τὰς ὑπερασπίσετε ἐναντίον τῆς κατηγορίας, ἡ ὁποία διατυποῦται ἐναντίον των. Σοφοὶ καθηγηταὶ διεξάγουν σφοδρὰν πολεμικὴν κατὰ τῆς ἀθώας μπανάνας. Κατὰ τὰς παρατηρήσεις των, οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι εἶναι ἀνίκανοι διὰ κάθε σοβαρὰν ἐργασίαν παντοῦ ὅπου καλλιεργεῖται ἡ μπανάνα. Ἐξακολουθοῦντες δὲ τὴν ἔρευνάν των, ἐπιστοποίησαν, ὅτι εἰς ὅσα μέρη εἰσάγονται μεγάλα ποσὰ μπανάνας, παρατηρεῖται αὔξησις τῆς ὀκνηρίας.

Αἱ μπανάναι τρώγονται πολὺ εὔκολα, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη μαχαιριοῦ διὰ νὰ ξεφλουδισθοῦν καὶ ὁ ὀπός των δὲν στιγματίζει οὔτε τὰ δάκτυλα, οὔτε τὰ κοστούμια. Ἠμπορεῖ μάλιστα κανεὶς νὰ τὰς τρώγῃ ἀφόβως εἰς τὸ σκότος, χωρὶς φόβον νὰ καταπίῃ κουκούτσια.

Δὲν ἐχρειάζοντο εἰς τοὺς γκρινιάρηδες περισσότερα διὰ νὰ κατηγορήσουν τὴν μπανάναν, ὡς μητέρα τῆς ὀκνηρίας!

ΠΕΡΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΧΑΤΑΜ ΤΑΪ

Τὸ ἄλογο τοῦ Χατὰμ Ταΐ ἦταν μαῦρο σᾶν τὸν κόρακα, καὶ σὰν τὸ σίφουνα γρήγορο. Ἡ γρηγοράδα του περνοῦσε καὶ τῆς ἀστραπῆς. Σὰν ἔτρεχε, μόλις ἄγγιζε τὴν γῆ, κι' ἂν τὴν ἄγγιζε, σπίθες πετοῦσαν τὰ πέταλά του, ποῦ σὲ τύφλωναν. Θάρρεβες πῶς ἦταν σᾶν τὸ μαῦρο σύννεφο ποῦ τὸ κυνηγάει ἡ θύελλα στὰ πλάτια τ' οὐρανοῦ. Σὰν τὸν ξεχειλισμένο χείμαρρο διάβαινε ὁρμητικὰ τὴς ἀποστάσεις μέσα σὲ πυκνὸ κουρνιαχτὸ καὶ οἱ ἀητοί, ποῦ δοκίμαζαν νὰ παραβγοῦν στὸ τρέξιμο μαζύ του, μέναν πίσω κουρασμένοι.

Ἡ δόξα τοῦ φιλοξένου καὶ δικαίου Χατὰμ ἀκούστηκε στὰ πέρατα τῆς γῆς. Ὁ Σουλτᾶνος τῶν Ρωμηῶν εἶπε στὸν πατέρα του μιὰ μέρα:

— Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω, ἂν ὁ Χατὰμ Ταΐ ἔχει κερδίσει δίκαια τὴ φήμη του. Θὰ τοῦ ζητήσω τὸ περίφημο ἄτι του. Ἂν μοῦ τὸ στείλῃ, θὰ πιστέψω στὴ γενναιοδωρία του, ἂν ἀρνηθῇ, θὰ πῶ πῶς ἡ ἀξία καὶ ἡ φήμη του μοιάζουν μὲ τὸν ἦχο τοῦ τυμπάνου, ποῦ κάνει τόσον κρότο μὰ εἶναι ἄδειανό.

Ἔστειλε λοιπὸν ὁ Σουλτᾶνος τῶν Ρωμηῶν ἕνα ἔξυπνο ταχυδρόμο στὸ Χατάμ, μαζὺ μὲ δέκα στρατιῶτες.

Ἡ μικρὴ συνοδεία πέρασε βουνὰ καὶ λαγκάδια καὶ τέλος, πεθαμμένοι ἀπ' τὴν κούρασι φτάσανε στὴν κατοικία τοῦ Χατάμ. Ὁ Χατὰμ Ταΐ ἔδωσεν ἀμέσως διαταγὴ στοὺς ὑπηρέτας του νὰ σφάξουν τὸ καλό του ἄλογο καὶ νὰ ἑτοιμάσουν φαγητὸ γιὰ τοὺς ξένους του. Ὅλη τὴ νύκτα τοὺς

περιποιότανε ὁ ἴδιος καὶ μὲ καλὴ καρδιὰ γέμιζε τὰ πιάτα τους μὲ φαγητὸ καὶ τὰ ποτήρια τους κρασί.

Τὸ πρωῒ ὁ ταχυδρόμος ἀνάφερε τὸ σκοπὸ τοῦ ταξειδιοῦ του. Ὁ Χατάμ, μὲ μάτια βουρκωμένα, δάγκανε σᾶν τρελλὸς τὰ χέρια του, ὅτο μιλοῦσε ὁ ξένος. Ὅταν τελείωσε τοῦ εἶπε:

— Εὐγενικὲ καὶ ἀφωσιωμένε ὑπηρέτη! Γιατὶ ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ ἔφτασες δὲν μοῦπες ποιὰ ἦταν ἡ ἀποστολή σου; Τὸ μοναδικὸ αὐτὸ ἄτι τῶσφαξα γιὰ τιμή σου. Τὰ λειβάδια μου ἔχουν πλημμυρίσει ἀπὸ τὴς βροχὲς καὶ εἶναι ἀποκλεισμένες ἡ στάνες καὶ οἱ βοσκότοποί μου. Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ στείλω γιὰ σφαχτό. Δὲν εἶχα ἐδῶ παρὰ αὐτὸ τὸ ἄλογο, καὶ δὲν μποροῦσα νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ πεθάνετε ἀπ' τὴν πεῖνα. Λίγο μ' ἔννοιαζε γι' αὐτὸ τὸ ζῶο, ὅσο κι' ἂν ἦταν θαυμαστὸ κι' ἀγαπητό μου. Ἔφτανε ἡ φήμη μου νὰ μὴ θαμπώσῃ.

Καὶ ὁ Χατὰμ Ταΰ γέμισε τοὺς ξένους μὲ ἄφθονα δῶρα, ἀτίμητα, ποῦ κεῖνοι μείνανε ἀπορημένοι.

Μ' ἀκούσατε καὶ τοῦτο τ' ἄλλο χαρακτηριστικὸ τῆς ζωῆς τοῦ Χατάμ.

Ἡ γενναιοδωρία κάποιου βασιληᾶ τῆς Γεμένης ἦταν ξακουστή. Οἱ ὑπήκοοί του τὸν εἶχαν ὀνομάσει ἡ «Εὐεργετικὴ Βροχή». Ἀλήθεια, ἀπὸ τὰ χέρια του ἔρρεε ἀκατάπαυστα τὸ χρυσάφι σὰ βροχή. Ὅμως, ὁ μονάρχης τοῦτος εἶχεν ἕνα ἐλάττωμα. Κάθε φορὰ ποῦ ἄκουε τὸ ὄνομα τοῦ Χατὰμ Ταΰ, κατσούφιζε καὶ τὸν ἔπιανε φοβερὸς θυμός. Καὶ φώναζε:

— Πότε θὰ πάψουν γιὰ νὰ μοῦ ἀναφέρουν αὐτὸν τὸν ψευτοβασιληᾶ, ποῦ δὲν ἔχει οὔτε βασίλειο οὔτε πλούτη, σὰν τὰ δικά μου;

Μιὰ μέρα ὁ Βασιληᾶς προσκάλεσε τοὺς φίλους του σὲ τραπέζι. Πάνου στὸ συμπόσιο, κάποιος ἀπὸ τοὺς καλεσμένους ἀνάφερε μὲ μεγάλο σεβασμὸ τὸ ὄνομα τοῦ Χατὰμ Ταΰ. Φρένιασε ὁ βασιληᾶς. Ἦταν ἀδύνατο νὰ συγκρατήσῃς τὴ μανιακὴ ὀργή του κεῖνο τὸ βράδυ. Τὴν ἴδια ὥρα διάταξε

ἕνα ἀπὸ τοὺς φρουρούς του νὰ πάῃ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀντίπαλό του.

Ὅταν ἔφτασε τὴν Μπὲν-Ἐλ-Ταΐ ὁ στρατιώτης παρατήρησε ἕνα γέροντα μ' εὐγενικὴ μορφὴ καὶ μὲ τρόπους ταπεινούς, ποῦ τοῦ πρόσφερε φιλοξενία γιὰ τὴ νύχτα. Καὶ ὅταν ἐξημέρωσεν, ὁ γέρος τὸν ἐβίαζε, μὲ χίλια παρακάλια, νὰ μείνῃ ἀκόμη καὶ νὰ δεχθῇ ὀλίγες μέρες τὴ φιλοξενία του.

— Δὲν μπορῶ, ἀπεκρίθηκεν ὁ στρατιώτης, νὰ μείνω περισσότερο. Σ' εὐχαριστῶ, μὰ ἔχω νὰ ἐκτελέσω μιὰ διαταγὴ τοῦ βασιληᾶ τῆς Γεμένης καὶ βιάζομαι.

— Ὅπως θέλεις, εἶπ' ὁ γέρος. Μ' ἂν ἔχῃς τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ πῇς ποιὰ εἶναι ἡ ἀποστολή, καὶ θαρρεῖς πῶς μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω, εἶμαι ὅλος δικός σου.

— Τότε, πρόσεξε τί θὰ σοῦ πῶ. Θὰ ξέρῃς, βέβαια, κάποιο Χατάμ, ποῦ ἡ σοφία καὶ ἡ καλὴ καρδιά του εἶναι ξακουστὴ στὸν κόσμο. Δὲν ξέρω ποιὸς ὁ λόγος, μὰ ὁ βασιληᾶς καὶ κύριός μου μὲ διέταξε νὰ τοῦ πάω τὴν κεφαλή του. Ἂν γνωρίζῃς ποῦ μπορῶ νὰ τόνε βρῶ, κάνε μου τὴ χάρι νὰ μοῦ τὸ πῇς.

Ὁ εὐγενικὸς Χατὰμ γέλασε ἤσυχα καὶ ἀπάντησε:

— Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ποῦ ζητᾶς. Σύρε τὸ σπαθί σου καὶ πάρε μου τὴν κεφαλή. Δὲν ἐπιθυμῶ να σὲ δεχθῇ κακὰ ὁ κύριός σου.

Μὲ βαθειὰ συγκίνησι γονάτισε μπροστά του ὁ ταχυδρόμος κι' ἀπ' τὰ μάτια του βρύσες τὰ δάκρυα ἔτρεξαν. Ὕστερα φίλησε τὰ μάτια καὶ τὰ πόδια τοῦ Χατάμ, ἔσπασε τὸ σπαθὶ καὶ τὸ τόξο του καὶ εἶπε:

— Οὔτε μὲ μυροβόλο ρόδο εἶμ' ἄξιος νὰ σ' ἐγγίσω ἐγώ!..

Ἀγκάλιασε γιὰ τελευτεία φορὰ τὸν γέρο καὶ ἔφυγε πίσω γιὰ τὴ Γεμένη.

Ὅταν τὸν εἶδε ὁ βασιληᾶς, ἐννόησε πῶς ἡ διαταγή του δὲν ἐκτελέσθηκε.

— Γιατί, τοῦ εἶπε, στὴ σέλλα σου δὲ βλέπω κρεμασμένο

τὸ κεφάλι τοῦ Χατάμ ; Σ' ἀνάγκασε νὰ μονομαχήσετε καὶ σὲ νίκησε; Ὁ στρατιώτης ἐπροσκύνησε κι' ἀπήντησε :

— Ὦ ἀφέντη μου καὶ τῆς ζωῆς μου κύριε ! Εἶδα τὸν Χατάμ. Ναί, νικήθηκα, μὰ ἀπ' τὴν καλωσύνη καὶ τὴν ἡμεράδα του !

Καὶ διηγήθηκε τὴ θαυμασία ἱστορία ποῦ γνωρίζετε.

Ὁ βασιληᾶς ἐνθουσιάσθηκε. Ἔδωσε στὸ φρουρό του μιὰ σακκοῦλα μὲ φλουριὰ καὶ ἕνα βαθμὸ μεγαλείτερο καὶ εἶπε δυνατά :

— Ὦ ! Ναί ! Ἀξίζει ὁ Χατὰμ τοὺς ἐπαίνους καὶ τὸ θαυμασμὸ ποῦ τοῦ ἀπονέμουν.

(Ἀπὸ τὸ Περσικό) Π. Κ.

Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

Μεσάνυχτα. Κι' ἀκόμα, ἀκόμα παίζει !
Τρεῖς σύντροφοι στεγνοί, χωρὶς πνοή,
ἀραδιασμένοι γύρω στὸ τραπέζι,
τοῦ κλέβουν, τοῦ ρουφοῦνε τὴ ζωή.

Καὶ παίζει. Τὸ παιδί του ἀποκομμένο
ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ τὴ θλίψι, μπαίνει,
πλησιάζει καὶ τοῦ λέει βραχνό, κλαμμένο·
« Πατέρα, ἡ μαμά, ἡ μαμὰ πεθαίνει ! »

Μὰ δὲν ἀκούει τὸ νέο, καὶ παίζει· Θεέ μου !
πάλι μπαστοῦνι. Τὸ παιχνίδι εἶναι χαμένο.
Οὐδὲ παρᾶς στὴν τσέπη δὲν τοῦ μένει.

Φεύγουν οἱ τρεῖς. Κι' αὐτὸς ὠχρός.—Μικρέ μου,
ὁδήγα τὸ μπαμπᾶ τὸ σκοτωμένο,
στὴ μάνα ποὺ πεθαίνει.

Δ. Θ.

ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Αἱ Θεωρίαι τοῦ Φασουλῆ — Ποῦ γιὰ τὸ Σύνταγμα μιλεῖ.

Πολλάκις σοῦ ἐξήγησα πῶς εἶναι δυὸ μερίδες,
δυὸ κόμματα διάφορα, δυὸ κράτη, δυὸ πατρίδες·
κι' ὅταν τὸ ἕνα ἐξ αὐτῶν τὴν ἐξουσίαν τρώγῃ,
τὸ ἄλλο κόμμα δυνατὸ ἀρχίζει μοιρολόγι
καὶ κλαίει ἀκατάπαυστα μὲ Γκραββαρίτου λύραν
τὸ μέλλον μας τὸ ἐθνικὸν καὶ τὴν κακήν μας μοῖραν.

Τώρα λοιπὸν ἐννόησες τὸ πρᾶγμα πῶς συμβαίνει...
τοὺς μὲν χορτάτους φυσικῶς μισοῦν οἱ πεινασμένοι.
οἱ δὲ χορτᾶτοι, Περικλῆ, περιφρονοῦντες τούτους
πᾶν ἀγαθὸν φαντάζονται καὶ ἀμυθήτους πλούτους.

Πᾶς ὁ χορταίνων δηλαδή, ἀνίερος, προδότης,
πᾶς ὁ νηστεύων, κράτιστος καὶ ντοῦρος πατριώτης,
πᾶς ὁ χορταίνων, ἀναιδὴς καὶ τῶν θεσμῶν ἀντάρτης,
πᾶς ὁ νηστεύων, εὔσχημος καὶ τῆς πατρίδος μάρτυς,
πᾶς ὁ χορταίνων, ἄθρησκος καὶ λάτρης τῶν εἰδώλων,
κατὰ τοῦ Κράτους τοῦ Χριστοῦ ὑφαίνων πάντα δόλον,
πᾶς ὁ νηστεύων, ἄξιος στεφάνων ἐπιγείων
τῆς Ἄννης, τοῦ Ἰωακεὶμ καὶ πάντων τῶν Ἁγίων.

Ὁπόταν δὲ τὰ κόμματα ἰδῇς ν' ἀλλάξουν τόπον
τότε ἀλλάζει, Περικλῆ, κι' ἡ θέσις τῶν ἀνθρώπων,
κι' οἱ Ἐφιάλται γίνονται μεγάλοι πατριῶται,
αὐτοὶ δὲ πάλιν μυσαροὶ κι' ἀτάσθαλοι προδόται.

Τοιοῦτον τοῦ Συντάγματος, ὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα,
ἐντεῦθεν ἡ ἀλήθεια, ἐκεῖθεν δὲ τὸ ψέμμα.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΣΠΙΝΟΣ ΚΑΙ ΡΟΔΟ

Ὅπως ὅλα γενικῶς τὰ πράγματα στὸν κόσμο ἔχουν τὴν ἱστορία τους, τὸν προορισμό τους, ἀπὸ ποῦ ἦλθαν, ποῦ βρίσκονται καὶ ποῦ πηγαίνουν, ὅπως ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν γενεαλογία του καὶ τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος του, ἔτσι καὶ ὁ κακομοίρης ὁ Σπῖνός μας ἔχει στὸν βίον του μιὰ ὁλόκληρη πολυπαθιασμένη ζωή, βασανισμένη ἀπὸ τῆς κακοτυχιὲς καὶ τὴν καρδιά του, γιατὶ καὶ τὰ πουλάκια ἔχουν καρδιὰ σὰν τοὺς ἀνθρώπους.

Κι' ἀπόδειξις στὴν κακοτυχία του: ἀντὶ νὰ γεννηθῇ ἕνα εὔμορφο καναρίνι, ἡ φύση τὸν ἔκαμε Σπῖνο, καὶ τί Σπῖνο; ἕνα Σπῖνο κακοφτιασμένο, μὲ φτερὰ ἄχαρα, ξεθωριασμένα, καὶ μὲ φωνὴ ψιλὴ κι' ἀδύνατη, ποῦ ὁ κακομοίρης ζούλευε πολλὲς φορὲς σᾶν ἄκουε τὰ ἄλλα πουλιά, τὰ ὅμοιά του, νὰ ψάλλουν ἁρμονικά:

— Τσατσαφί! τσατσαφί!

— Τσιτσαβί! τσιισαβί!

*
* *

Ἔτσι βρέθηκε στὴ ζωή. Τί μποροῦσε νὰ κάμῃ ὁ δυστυχὴς γιὰ ν' ἀλλάξῃ τὴν τύχη του;

Κ' ἐσκέφθηκε: ἔτσι εἶναι τὸ πεπρωμένο μου.

Κ' ἔκλινε τὸ κεφάλι στὸ μοιραῖο.

Ἀλλ' ἔλα ποῦ κι' αὐτὸς γεννήθηκε ὅπως τὰ ἄλλα πουλιὰ κι' ἤθελε νὰ ζήσῃ ὅπως ἐκεῖνα, ἀναλόγως τὴν καρδιά του!

Πεινοῦσε ὄχι τόσο ἀπὸ τροφή, ὅσο ἀπὸ παρηγοριά, καὶ δὲν ἄργησε νὰ εὕρῃ ἕνα μπουμποῦκι Ρόδου ὡχροῦ σὰν ἐκεί-

νονα, ἀλλὰ ἀπὸ καλὴ καὶ πλουμισμένη, ἀπὸ μυροβόλα ρόδα τριανταφυλλιά.

Ὁ πονετικὸς ὁ κάλυκας τὸν λυπήθηκε τὸν κακομοίρη τὸν Σπῖνο καὶ ὅσο ἄνοιγε τὰ φύλλα του — ὅπως οἱ ἄνθρωποι τὴν ἀγκαλιά τους — τόσο κ' ἔτρεφε καὶ παρηγοροῦσε τὸν δυστυχισμένο.

Κι' ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τὸ λατρευτικό, τὸ πολύ, κι' ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τὸ θερμὸ τοῦ Σπίνου, τὸ καϋμένο τώρα τὸ ρόδο, τὸ τρυφερό, ξεφύλλιασε, κ' ἕνα πρωῒ τὸ πονετικὸ Τριαντάφυλλο χάθηκε — ὅπως χάνουνται καὶ οἱ ἄνθρωποι — ἀπὸ τὴ ζωή.

Ὁ κακομοίρης ὁ Σπῖνος καθημέρα τριγυρνοῦσε ἐκεῖ, ποῦ παραχώθηκε τὸ ἀγαπημένο του ρόδο καὶ τώρα παρακαλοῦσε τὴν φύσι νἀλάξῃ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴ ζωή, γιὰ νὰ μὴ ὑποφέρῃ ἀπὸ τὴ σκληρὴ στέρησι τοῦ πονετικοῦ συντρόφου του.

Ἡ φύσις ὅμως — ὅπως καὶ στοὺς ἀνθρώπους — τὸν ἔλεγε:

— Προχώρα. Ἔχεις ἁμαρτίαις. Δὲν ἦλθε ἀκόμη ἡ εὐλογημένη στιγμὴ νὰ ἐξαλειφθῇς κ' ἐσύ, ὅπως τὸ μυρωδᾶτο τριαντάφυλλο. Προχώρα, γιὰ νὰ ἐξαγνίζεται ἡ ἁμαρτωλὴ καρδιά σου.

Καὶ — ὅπως κάμνουν κ' οἱ ἄνθρωποι — ἔκλινε τὸν αὐχένα στὸ πεπρωμένο του.

*
* *

Πεινοῦσε, διψοῦσε κι' ἀπὸ τροφὴ κι' ἀπὸ παρηγοριά, ἀλλὰ σὲ ποιόνα νὰ κλαφθῇ; Σὲ ποιόνα νὰ πῇ τὸν πόνο του;

Γυρνοῦσε τὰ ἄστοχα πηδήματά του ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί, ἔστρεφε τὸ βλέμμα πέριξ του γιὰ νὰ βρῇ μέρος νὰ κρατήσῃ τὸ πονεμένο του κορμί, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν εὕρισκε ἡσυχία, πουθενὰ δὲν εὕρισκε εὐσπλαχνικὸ ἄνθος γιὰ νὰ ἐμπιστευθῇ τὸν πόνο του.

Νοσταλγοῦσε πάντα τὸ ὠχρὸ τριαντάφυλλο καὶ τοῦ ταλαιπώρου τοῦ Σπίνου τὰ βήματα κι' ὁ νοῦς τριγυρνοῦσαν ὅλο στὴν πλουμισμένη τριανταφυλλιὰ μὲ τὸ μυροβόλο τριαντά-

φυλλο, καὶ μόνο ὅταν βρίσκονταν ὁ δυστυχὴς ἐκεῖ κοντά, παρηγοριούντανε γιὰ τὴν συμφορά του τὴν μεγάλη.

*
* *

Ἐτόλμησε ὁ δυστυχὴς μιὰ μέρα δειλὰ-δειλά, τρομαγμένα-τρομαγμένα νὰ πηδήσῃ σ' ἕνα ἄλλο μπουμπούκι τῆς ἴδιας τριανταφυλλιᾶς, ἀλλ' ἐπιδέξιος σύντροφός του τὸν πρόλαβε κ' ἔτσι — ὅπως συμβαίνει καὶ στοὺς ἀνθρώπους — ἔμεινε μὲ τὸν ἴδιο πόνο, ἀπαρηγόρητος.

Ὅπως τῶν ἀνθρώπων τὰ χρόνια, ἔτσι καὶ τῶν πουλιῶν ἡ μέρες φεύγουν, φεύγουν γρήγορα, πεταχτά, σᾶν ἕνα πρωῒ ὡς στὸ βράδυ.

Γυρνοῦσε, τριγυρνοῦσε ὁ λογισμός του στὴν καλὴ τριανταφυλλιά, κ' ἔβλεπε δὲ μόνο ἐκεῖ μποροῦσε νὰ παρηγορηθῇ στὸν μεγάλο του τὸν πόνο.

Ἡ τριανταφυλλιὰ ὅλο καὶ παρουσίαζε ὥμορφα καὶ μυρωδᾶτα τριαντάφυλλα. Ἀλλὰ ὁ δυστυχὴς δὲν λησμονοῦσε μέν, τὴ ὤφειλε σ' αὐτὲς τὶς λίγες μέρες τῆς ἀγάπης του, ἀλλὰ καὶ δὲν λησμονοῦσε ἐξ ἄλλου καὶ τὸ πάθημά του.

Κι' ὅσο ἐπιθυμοῦσε νὰ βρίσκονταν πάντα κοντὰ σ' αὐτὴν τόσο καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ κάτσῃ σὲ κανένα μπουμπούκι, ἀλλὰ προτιμοῦσε νὰ πηδᾷ στὰ φύλλα της καὶ νὰ νοσταλγῇ μόνο ὅ,τι ἔχασε.

Κ' ἔτσι, φοβισμένος, μὲ λαχτάρα πάντα στὴν καρδιά, ἔβλεπε ὁ δυστυχὴς ὁ Σπῖνος ν' ἀνοίγῃ ὅλο ὥμορφιὰ καὶ μυρωδιὰ κι' ἄλλο μπουμπούκι, ὅμοιο σᾶν ἐκεῖνο, ποῦ ἔχασε, τὸ πονετικό, καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ πλησιάσῃ, γιατὶ ἔβλεπε τὴν καταντιά του κι' ἄκουε πάντα στ' αὐτιά του τὴν φωνὴ τοῦ πεπρωμένου του, τοῦ καταραμένου.

*
* *

Μὰ μιὰ μέρα, ὅσο ἤθελε νὰ κρύβῃ τὸν πόνο του, προδόθηκε ὁ δυστυχής. Γιατὶ σᾶν ἄνοιξε ὁλότελα τὴν καλλονή του τὸ μπουμπούκι, ἔμεινε θαμβωμένος μπρὸς σ' αὐτὸ καὶ

δὲν μπόρεσε νὰ βασταχθῇ κι' ὥρμησε — ὁ κακομοίρης ὁ Σπῖνος — νὰ ζητήσῃ ἀγάπη καὶ παρηγοριά...

Καὶ τὸ εὐσπλαχνικὸ μπουμπούκι μὲ τὴν ὠμορφιά του τὴν περίσσια, μὲ τὴν ἀγνή του τὴν καρδιά, ἀφῆκε τὸν δύστυχο τὸν Σπῖνο νὰ λησμονήσῃ στοὺς κόλπους του τοὺς πονετικούς, τὴν βασανισμένη του τὴν ζωή, τὴν μαρτυρικὴ καὶ νὰ φαντασθῇ — ἔτσι καὶ γιὰ μιὰ στιγμή — τῆς νοσταλγικὲς τῆς εὐτυχίας του μέρες...

Ξυπνᾷ τέλος, ὁ κακομοίρης ἀπὸ τὴν μέθη του καὶ βλέπει μπρός του καὶ πάλι τὴν πραγματικότητα τὴν μαύρη. Βλέπει τὸν ζοφερὸ καὶ σκοτεινὸ δρόμο, ποῦ τοῦ δείχνει ἡ Μοῖρά του ἡ κακιά. Βλέπει ὅτι βρίσκεται πάλι περιφρονημένος στὸν κόσμο, ἐνῷ πρὸ ὀλίγου βρισκούντανε στοὺς πονετικοὺς τοῦ ρόδου κόλπους...

Ἂς εἶναι εὐλογημένο τὸ πονετικὸ τὸ τριαντάφυλλο μὲ τὴν σπλαχνικὴ του τὴν ψυχή. Ἐκεῖνο θὰ πάρῃ τὸν φωτεινὸ δρόμο, ποῦ τοῦ δείχνει ἡ Μοῖρά του...

Ἀλλὰ ὁ Σπῖνος; Ὦ! κ' ἐκεῖνος χωρὶς νὰ θέλῃ θὰ πάρῃ τὸν δρόμο του: ἕνα πρωῒ θὰ βρεθῇ παγωμένος στὴν λάσπη μέσα καὶ τὸ πονετικὸ τώρα τοῦ Χάρου κάρο θὰ τὸν φέρῃ στὴν ἄβυσσο.

Ἔτσι τελειώνουν καὶ τῶν πουλιῶν ἡ ἱστορίες ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Κ. Γ.

(Π. Μιχαηλόφσκη).

Γνωμαι Σοφων

Τὸ καλλίτερον τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ δείξῃ ὁ σημερινὸς πολιτισμός, εἶναι ὁ καρπὸς τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

DANIEL WERSTER

Διὰ νὰ ἐκπολιτισθῇ ἕνας ἄνθρωπος, πρῶτον εἶναι ἀνάγκη νὰ καταστῇ σπάσιμος, καὶ τοῦτο κατορθοῦται μόνον ὅταν διδαχθῇ νὰ καλλιεργῇ τὴν γῆν καὶ ἀγαπήσῃ τὴν ἐργασίαν ταύτην.

DE TOQUEVILLE

ΔΙΣΤΙΧΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Θυμᾶσαι ποῦ σὲ 'φίλησα στοῦ πύργου τἀγγωνάρι,
Κ' ἔβάλαμε γιὰ μάρτυρες τᾶστρι καὶ τὸ φεγγάρι;

Πάλι ἀστραπές, πάλι βροντές, πάλι νερὰ καὶ χιόνια,
Πάλι καινούργια κλάμματα, καινούργια μυρολόγια.

Καράβι μὲς στὴ Βενετιὰ καὶ κάτεργο στὴν Πόλι,
Χρυσὸ σταυρὸ σὲ εἴχαμε, σὲ 'προσκυνούσαμ' ὅλοι.

"Οταν σὲ θέλω 'θυμηθῆ, προβαίνω στὸ φεγγάρι,
Καὶ παίρνω μιὰ παρηγοριά, πῶς τὸ θωροῦμε ὁμάδι.

Μὴ μοῦ μηνᾶς πεισματικά, φτάνει μου ὁ χωρισμός σου,
Ποῦ νὰ γενῆ ἡ ἀγάπη μου καδένα στὸ λαιμό σου!

Μέσα στὸ μαῦρο πέλαγος εἶμαι καὶ κινδυνεύω,
Τὸ στῆθός σου θωρῶ στερνά, ξεμυστεμμὸ γυρεύω.

Μέσα σὲ γυάλινο κλουβὶ ἐμᾶς τὰ δυὸ νὰ κλείσουν,
Νὰ παραπέσουν τὰ κλειδιά, νὰ μᾶς ἀλησμονήσουν.

"Ωμορφα ποῦνε τὸ βραδύ, ποῦ τὰ βουνὰ δροσιάζουν!
Χαρὰ σὲ 'κεῖνες τὴς καρδιές, ποῦ δὲν ἀναστενάζουν!

Σὰν ἀποθάνω, θάψε με μὲς στὸ βασιλικό σου,
Καὶ πότιζέ με κρύο νερό, τὰ δάκρυα τῶν ματιῶ σου.

"Οσ' ἄστρα ἔχει ὁ οὐρανός, τὸ πειὸ μικρὸ σοῦ 'μοιάζει,
Ποῦ 'βγαίνει τὰ μεσάνυχτα, καὶ τἄλλα σκοτεινιάζει.

'Εξέχασα ὅσα κάτεχα καὶ πρᾶμμα δὲ 'θυμοῦμαι,
Στὰ βάσανα βραδυάζουμαι καὶ στοὺς καϋμοὺς κοιμοῦμαι.

ΤΟ ΑΣΗΜΕΝΙΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ

Εἰ, τὸ μεγάλο παράθυρο τοῦ μικροῦ μυρωμένου σαλονιοῦ, μίαν ὥραν ἀπομεγακρυσμένοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὁμιλοῦν μεταξύ των. Κάποτε δυνατὰ δι' ἀδιάφορα πράγματα, διὰ τὴν ἔκτακτον γλυκύτητα τοῦ χειμῶνος, διὰ τὴν τελευταίαν συναυλίαν, ἔτσι γιὰ νὰ τοὺς ἀκούουν οἱ ἄλλοι καὶ νὰ μὴν ὑποπτεύωνται, κάποτε σιγὰ-σιγὰ μεταξύ των ὀλίγας λέξεις φευγαλέας γιὰ τὸν παράξενόν των ἔρωτα, τὸν ἔρωτα 'ποῦ δὲν ἠξεύρουν πῶς ἦρχισε, ξεύρουν ὅμως πολὺ καλὰ φεῦ! ποῦ θὰ καταλήξῃ.

'Εκείνη, μιὰ ἐμμορφιὰ ὄχι ἀπὸ αὐταὶς ποῦ ξετρελλαίνουν, ἀλλ' ἀπὸ ἐκείνας ποῦ κατακτοῦν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα μὲ τὴν ἁρμονίαν καὶ τὴν χάριν των. "Ενα προσωπάκι χλωμό, περιστεφόμενον ἀπὸ πλούσιον κάδρον μαύρης κόμης.

'Εκεῖνος... δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ περιγραφῇ. Μία ἀνδρικὴ φυσιογνωμία, ὅπως κάθε ἄλλη.

"Οταν ἡ ὁμιλία τῶν ἄλλων, ζωηροτέρα, δίδῃ εἰς αὐτοὺς τὴν εὐκαιρίαν νὰ εἴπουν κάτι διὰ λογαριασμόν των, ἀκούεται καὶ ἀπὸ τῶν δύο τὸ στόμα μία παραπονεμένη ἐπῳδός:

— Γιατί νὰ γνωρισθοῦμε!

'Εν τούτοις ἡ ὥρα ἐπέρασεν. 'Ανάγκη ἡ συνέχεια ν' ἀναβληθῇ. Καὶ ἐκείνη ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν δάκτυλόν της ἕνα ἀσημένιο δακτυλιδάκι, μικρὸ-μικρό, πολὺ στενὸ καὶ τοῦ τὸ δίδει. Μὲ πολλὴν δυσκολίαν περνᾷ εἰς τὸ δάκτυλό του τὸ ἀνδρικόν, τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἐνθύμημα μεγάλης ἀγάπης.

— Θὰ τὸ ἔχω γιὰ μασκότ!

Καὶ πραγματικῶς ἀπομένει ἐκεῖ σφικτὰ εἰς τὸ δάκτυλό του, τὸ πλημμυροῦν ἀπὸ αἷμα καὶ ἀπὸ ζωήν, τὸ στενὸν ἀσφυκτικῶς δακτυλιδάκι, ἀπειλοῦν μὲ ἀτροφίαν τὸν δάκτυλον.

*
* *

Ἐπέρασαν τώρα χρόνια. Ἴσως δύο, ἴσως τέσσαρα.

Εἰς τὸ αὐτὸ κομψὸν σαλονάκι συναντῶνται πάλιν ἕνα θλιβερὸν φθινοπωρινὸν ἀπόγευμα τὰ ἴδια πρόσωπα. Ἀλλ' ὑπὸ ἄλλας πλέον περιστάσεις. Ἐκείνη, σύζυγος ἀνθρώπου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἴσως δὲν τὴν ἔφεραν οἱ πόθοι της. Ἐκεῖνος ἀξιοπρεπῶς κρύπτων τὴν διάψευσιν τῶν ὀνείρων του ὑπὸ προσωπεῖον ἀπαθείας καὶ ψυχρότητος.

Ἐπῆγε διὰ νὰ κάμῃ μίαν μικρὰν βίζιταν ἐτικέττας. Δέκα λεπτὰ τὸ πολύ. Ἐπέρασεν ὅμως ὥρα τώρα καὶ ἀπομένουν οἱ δύο των ἐκεῖ, ὁμιλοῦντες δι' ἀδιάφορα πράγματα καὶ συνέχοντες κἄτι, τὸ ὁποῖον προσπαθεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χείλη καὶ ἀπὸ τὴν ματιά των.

Ἐκείνη ὅμως φλέγεται νὰ ἴδῃ τί θὰ ἀπέγινε τὸ πτωχὸν ἐνθύμημα τῆς περασμένης εὐτυχίας.

— Δὲν θὰ φύγετε ἀκόμη. Μιὰ φορὰ ποῦ μᾶς ἐνθυμηθήκατε, θὰ καθήσετε. Βγάλτε λοιπὸν τὰ γάντια σας.

Καὶ ἐνῷ ἐκεῖνος ἀρχίζει, ἐκείνη καρφώνει τὰ μάτια της ἐπάνω εἰς τὰ χέρια του.

Ἔξαφνα μαζῆ μὲ τὸ γάντι κατρακυλᾷ εἰς τὸ ἔδαφος κἄτι τι. Σκύβει ἐκεῖνος καὶ τὸ πέρνει. Εἶναι τὸ μικρὸ ἀσημένιο δακτυλιδάκι, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε μὲ τόσην δυσκολίαν ἐπερνοῦσε εἰς τὸ δάκτυλό του.

Καὶ τότε μόνον ἡ νεᾶνις ἔκπληκτος παρατηρεῖ τὴν κατασροφήν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ χρόνος εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, καὶ ἡ ἐπῳδὸς ἔρχεται καὶ εἰς τῶν δύο τὸ στόμα:

— Ὦ! γιατί νὰ γνωρισθοῦμε!

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΡΟΤΣΙΤΑ

Σύννεφα μολυβένια, πλατειὰ σὰν τὴν ὀδύνη. Βαρειά, γιομᾶτα θλίψη, σύννεφα κοπάδια, σὰν κακὲς σκέψεις, ποῦ πλημμυρίζουν τὲς φτωχὲς ζωές, στὲς φτωχὲς μέρες.

Χλωμὴ βραδιά, χτικιάρα. Θαυμάζοντας κανεὶς τὴν παρδαλὴ σκηνὴ τοῦ ἀπεράντου, τοῦ οὐρανοῦ, ξανοίγει τὲς σκιὲς κάποιων ὡραίων μυστηρίων. Ἀρνές, θλιμμένες σταγόνες βροχῆς, ρυθμίζουν τὴν ἀργή, σιγαλὴ ἐπανάσταση τῶν καλῶν αἰσθημάτων.

— Ξενυχτᾶτε δίχως τὸ φεγγάρι, τρελλοί, εἶπε ἡ γρηὰ Ροτσίτα, ἀπόψα εἶστε λυπημένοι. Ἡ συννεφιὰ δὲ θυμίζει ὡραίες ἱστορίες.

Τὰ μαλλιὰ τῆς Ροτσίτας εἶχαν ἀσπρίσει ἀπὸ καιρό. Τὸ πρόσωπό της ἀρκετὲς ρυτίδες. Ἕνα σῶμα κουρασμένο πρόωρα ἴσως. Ὅσοι τὴ θυμοῦνται στὰ μικρά της χρόνια, λένε πῶς τραγουδοῦσε σ' ἕνα συνοικιακὸ θεατράκι, γιὰ νὰ κερδίζῃ τὸ ψωμί της. Κι' ὅσοι ἔτυχε νὰ τὴν γνωρίσουν τότε καλά, ἔλεγαν πῶς ἔννοιωθε τὴν ἔννοια τῆς καλλιτεχνίας, καὶ πῶς θἄφτανε μιὰ μέρα νὰ τραγουδοῦσε στὸ θέατρο τῆς μεγάλης πλατείας, ἂν δὲν θλίβουντων πάντα ἀπὸ τὶς σκέψεις τῆς ἀσλημιᾶς της. Λένε πὼς ὅλη μέρα δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ φτειάνῃ τὰ μαλλιά της, νὰ βάφῃ τὰ μάτια, τὰ χείλια, τὰ μάγουλά της, καρφωμένη μπροστὰ σ' ἕνα μεσαιωνικὸ καθρέφτη, ἐνῷ σ' ἕνα σπασμένο τραπεζάκι ἀπάνω ἦταν ἀραδιασμένα ἕνα σωρὸ μικρά, μικρούτσικα μπουκαλάκια, κομμάτια χρώματα, βουρτσίτσες, μολύβια κι' ἄλλα πολλά. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἡ Ροτσίτα γύρευε τότες μιὰν ἐφεύρεση. Τὸ μυστήριο τῆς ὠμορφιᾶς.

Μιὰ μέρα εἶπε γελῶντας :

— Ἂν δὲ φοβοῦμουν θἄπεφτα νὰ σκοτωθῶ.

Καὶ δὲν εἶναι τόσο εὔκολο νὰ ἀπαλλαγῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα.

Μιὰν ἄλλη μέρα εἶπε :

— Αὐτὴ ἡ Βιολέττα μὲ τὰ κόκκινα κι' ἄβαφα μάγουλα, εἶναι ἡ βρωμερότερη γυναῖκα ποὺ γνώρισα. Ἔχει κακιὰ ψυχή. Ἂν μποροῦσα θὰ τὴ σκότωνα.

Μήτε τὴ Βιολέττα σκότωσε. Κι' ὅταν ἡ Βιολέττα ἔφευγε κάποτε γιὰ ταξεῖδι, φιληθῆκαν ἢ δυό τους σὰν τρελλοὶ ἐρωτευμένοι.

... Τρεῖς μῆνες πρὶν, ξαναγύρισε ἡ Ροτσίτα. Κανεὶς ἴσως δὲ γνώριζε ποὺ ἔλειπε τόσον καιρό, τόσα χρόνια.

Ἄ, δὲν θὰ τὸ πίστευα ποτές. Σέρνει κανεὶς εὐκολότερα τὰ βήματα τῆς δυστυχίας, τῆς ἀθλιότητας, ἀπὸ τὸ λαβύρινθο τῆς φαντασικῆς ἀφροντισιᾶς. Σ' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει τίποτα. Μονάχα καινούριες ἔγνοιες, πάντα ἔγνοιες, ἡ ἐπιθυμία νὰ δεσπόσῃ κανεὶς κι' αὐτὸ τὸ ἄπειρο. Στὸ πρῶτο ὑπάρχει ἡ δυστυχία.

Κάτι σὰν ἀντικείμενο εὐκολογνώριστο, ἐκεῖνο ποὺ ἀγκαλιάζουν πάντα, τὰ κοπάδια τῶν φτωχῶν.

Μὰ ἡ Ροτσίτα ἴσως νὰ σκάλιζε ἀκόμα γιὰ τὰ μυστήρια τῆς ὠμορφιᾶς.

Ἄ, νὰ τὴν ἔβλεπε κανεὶς τὴν ὥρα ποὺ ἔγερνε ὁ ἥλιος, νὰ γυρνᾷ καὶ νὰ ξαναγυρνᾷ πάντα στὸ ἴδιο μέρος στὴ μεγάλη πλατεῖα, ἔξω ἀπὸ τὸ καινούργιο θέατρο. Μὰ εἶν' ἀλήθεια καὶ τοῦτο. Μέσα στὰ κουρασμένα μάτια, κι' ἦταν δουλεμένα ἀκόμα μὲ τὲς βαφές, μέσα στὸ ζαρουκλιασμένο πρόσωπο, γιομάτο ρυτίδες πειά, ὑπῆρχε κάποια σκιὰ γαλήνης.

Μπορεῖ νἄτανε κι' ἡσυχη ἡ Ροτσίτα. Καὶ θὰ πίστευε κανεὶς πὼς εἶχε μιὰν ἄλλη ψυχὴ τώρα...

Βράδυ—συννεφιὰ νύχτα θλιμμένη. Βαδίζουμε στὴν ἄκρη τῆς μεγάλης πλατείας. Συντροφεύουμε μιὰ γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ γλεντήσῃ καὶ γινόμαστε τρεῖς. Ἀρνὲς σταγόνες βρο-

χῆς μᾶς χτυποῦν νευρικά. Ὁ ἄλλος εἶναι λυπημένος. Μιλᾶ λίγο, δὲ γελᾶ καθόλου καὶ φοβᾶται μὴν ἀρρωστήσῃ ἀπ' τὴ βροχή.

Αὐτὴ μᾶς ἱστορεῖ τὶς φρικτώτερες ἀηδίες καὶ γελάει. Κι' ἐγὼ θέλω, περισσότερο νὰ γελάσω, παρὰ νὰ λυποῦμαι. Στὸ δρόμο λίγοι ποῦ γυρνοῦν ἀπὸ τὸ θέατρο τῆς μεγάλης πλατείας ἴσως. Ἕνας γέρος μὲ τὰ παιδιά του. Μιὰ κοκκότα καὶ ἀργότερα μιὰν ἄλλη ὁλομόναχη. Ἀπόψε ἡ νύχτα εἶναι ἐκδικήτρα.

Μᾶς φιλοξενεῖ ἕνα φτωχότατο καφενεδάκι. Καὶ μὲ τὴν ἀντίθεσι τῶν αἰσθημάτων μας αὐτῆς τῆς στιγμῆς, θὰ μᾶς φανταζόταν ἕνας περίεργος, γι' ἀνθρώπους ποὺ σκεπτόμαστα νἀβροῦμε τὸν εὐκολώτερο τρόπο ποὺ γλυτώνει κανεὶς ἀπ' τὴ ζωή. Ἐκεῖ στὸν μεγάλο αὐτὸν χῶρο ποὺ ἔρημος σχεδὸν ὅπως ἦταν, ἔμοιαζε σὰν περιβόλι νεκροταφείου, βρισκόταν ἕνας δυὸ ἀκόμα, ἀμίλητοι ὅλοι, σὰ μηχανὴ τὴν ὥρα τῆς ἀνάπαυσεις.

— Χάλασε ἡ φιγούρα τοῦ καπέλλου μου ἀπ' τὶ βροχή, εἶπε αὐτή.

Ὁ ἄλλος ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ χαλασμένη αὐτὴ φιγοῦρα κι' ἐγὼ θάμμαζα τὴν πλήξι αὐτῆς τῆς νύχτας.

Εἴπαμε κι' ἄλλα πολλά. Γιὰ τὸ καπέλλο της, γιὰ τὴν ἄσπρη φορεσιὰ μιᾶς γυναῖκας ποῦ βράχηκε, γιὰ τὸ μεγάλο ὡρολόγι τοῦ καφενείου, κι' ἄλλα πολλά. Ἀργότερα ἡ πλήξι ἄρχισε νὰ μεγαλώνῃ. Ἔπαψαν τὰ νευρικὰ γέλοια, ἡ κουβέντες ἀρηώθηκαν, ἀρηώθηκε κι' ἡ βροχή. Ἀργότερα δὲν ἔβρεχε καθόλου. Κι' ὁ κόσμος γυρνοῦσε ἀκόμα στοὺς δρόμους, λίγος, περίεργος, γιομάτος πληχτικὲς σκέψεις τῆς νύχτας.

— Ξενυχτᾶτε δίχως τὸ φεγγάρι, τρελλοί. Μᾶς εἶπε ἡ γρηὰ Ροτσίτα, κι' ἤρθε κοντά μας ἀπρόσκλητη. Κοκκινισμένα μάτια, ἀχτένιστα μαλλιὰ κάτου ἀπ' ἕνα παληὸ μαῦρο καπέλλο, ζαρωμένο πρόσωπο σὰν ἕνα πεταμένο κουρέλι.

Θάταν καλὴ ἡ Ροτσίτα στὴν ὥρα τῆς πλήξης.

— Κάθησε κοντά μας, τῆς εἴπα.

Γελοῦσα ἄθελα σὰν ἔβλεπα αὐτὴ τὴν γρηά. Εἶχα ἀκούσει τὴν ἱστορία της τόσες φορές, κι' ἀποθυμοῦσα νὰ βλέπω τὸ ζωντανὸ τέλος ἑνὸς παραμυθιοῦ.

Κι' ἡ Ροτσίτα μὲ καρφωμένα τὰ μάτια ἀπάνω στὴν γυναῖκα ποὺ ἦταν μαζί μας δὲν προχώρησε.

— Καλὲς διασκέδασες. Καὶ νὰ μὲ θυμᾶστε πονηροί, μᾶς εἶπε.

Ὕστερα γέλασε. Τότε πίστεψα πῶς εἶχε μιὰ δύση τρέλλας —κι' ἔλεγαν ἀκόμα πὼς ἦταν ἔτσι τρελλὴ ἀπ' τὰ μικρά της χρόνια — Μᾶς ξαναέιδε ζουλιάρικα κι' ἔκανε νὰ φύγῃ.

— Ἔλα κάθησε κοντά μας, τῆς φώναξα. Κι' αὐτὴ ποὺ ἦταν μαζί μας σὰ νὰ θύμωσε.

— Μὰ ἔλα λοιπὸν παληόγρηα, τῆς εἶπε.

Τότε ἡ Ροτσίτα μᾶς πλησίασε. Τὰ μάτια της, κόκκινα, κουρασμένα ἀπ' τὴ ζωή, θολὰ ἀπ' τὴν ἀπαγοήτεψη, μάτια νυχτοπουλιοῦ, ξανάπεσαν ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Ἡ ὄψη της — φάσμα τῆς ἀσκήμιας — κυκλώνουνταν ἀπὸ μιὰ φριχτὴ ἔκφραση. Καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν εἰκόνα. ἡ Ροτσίτα — σὰν ἱστορία ἑνὸς ναυαγισμένου παληοκάραβου ἤρτε πειὸ κοντά μας, κ.' εἴτανε σὰν δειλή, κι' ἐνῷ ἔτρεμαν τὰ χέρια της, κάθησε ἀργὰ κοντά μου κι' ἀντίκρυ — κατάντικρυ στὴν ἄλλη.

Μᾶς γύρεψε τὰ ὀνόματά μας. Θυμήθηκα τὴν ἱστορία τῆς Ροτσίτας, κι' ἀκόμα ἕνα παράξενο ἐπεισόδιο. Μιὰ κοπέλλα ποὺ τὴν ἔλεγαν Βιολέττα, κι' ἦταν ὥμορφη τότε. Δούλεβαν μὲ τὴ Ροτσίτα σ' ἕνα συνοικιακὸ θέατρο κι' αὐτὴ σὰν τὴ ζούλευε, εἶπε πῶς θὰ τὴ σκότωνε. Καὶ δὲν τὴ σκότωσε βέβαια ποτὲς ἡ Ροτσίτα γιατὶ πρῶτα, πρῶτα ἀγαποῦσε τὴ ζωή της — Εἶπα πῶς θὰ γελούσαμε, κι' ὅταν ρώτησε τὸ νόμα τῆς γυναῖκας αὐτῆς, τῆς εἶπα : — Βιολέττα.

Ἡ Ροτσίτα γέλασε λίγο καὶ μουρμούρησε.

— Ἡ Βιολέττες τῶχουν νᾶναι κακές.

— Κι' ὥμορφες τῆς εἶπα. —

— Ὁ καθένας μὲ τὴν ἰδέα του παιδί μου.

Μιὰ σιωπὴ λίγων στιγμῶν.

Στὴν ἄλλη ἄκρα τοῦ καφενείου ροχάλιζε ἕνας ξενύχτης, Ἕνα σκυλὶ παραπλανημένο κυλιώταν στὰ πόδια μας.

— Μὰ ἡ καλωσόνη φαίνεται ζωγραφισμένη στὰ ὥμορφα μάτια τῆς Βιολέττας μας, εἶπα στὴ Ροτσίτα.

Κι' αὐτὴ δὲν εἶπε τίποτα ξαναγέλασε μονάχη, καὶ σὰν τὴν ἔβλεπε κανεὶς στὴν παράξενη ὄψι της, θἄλεγε πὼς μιλοῦσαν μονάχα τὰ κοκκινισμένα, τὰ κουρασμένα ἐκεῖνα μάτια.

Ἄνοιξε μιὰ παληὰ τσάντα, φτειασμένη ἀπὸ μαῦρο πανί. Στὴν ἀρχὴ ἔβγαλε δυὸ νταντέλας, ξυλωμένες ἴσως ἀπὸ παληὸ ἀρχοντικὸ ροῦχο.

— Θέλετε ν' ἀγοράσετε ὡραῖες νταντέλες ; μᾶς εἶπε. Εἶναι κεττημένες μὲ τὸ χέρι, νὰ ἐγὼ τὶς κέντησα σὰν ἤμουν ἀκόμα παιδὶ σὰν κι' ἐσᾶς — Εἶναι ὡραίες νταντέλες. Τὲς φόρεσα μιὰ φορὰ μονάχα σὰ χόρεψα στὸ μεγάλο θέατρο...

Ἡ ἄλλη — ἡ Βιολέττα ὅπως τὴ λέγαμε τότες, ἀφῆκε ἕνα νευρικὸ γέλοιοι

— Μποροῦσες καὶ χόρευες Ροτσίτα ;

Αὐτὴ γέλασε νευρικά.

— Ἐγώ, εἶπε. Χαλνοῦσε ὁ κόσμος παιδί μου. Χόρευα καλὰ τότες καὶ τραγουδοῦσα καλὰ κι' ἤμουνα τὸ καμάρι ἐδῶ. Ἔπαιζα καὶ τραγικὰ ποὺ θάμμαζαν ὅλοι. Μὰ ἔπρεπε νὰ βλέπατε τότες, σὰν ἤμουνα στὰ νειάτα μου, στὲς ὠμορφιές μου, στὴν καλὴ ζωή. Νά! ἕνας συγγραφέας μοῦ χάρισε ἕνα δράμα του καὶ τῶπαιξα ἐγὼ κι' ἔγεινε ὁλόκληρη ἱστορία καὶ τιμήθηκε κι' αὐτὸς κι' ἔγραψαν ἕνα σωρὸ καλὰ πράγματα γι' αὐτό... Πάρτε τὴν νταντέλα αὐτή. Νὰ ζήσετε παιδιά μου...

— Ἄλλο ἔχεις νὰ μᾶς πῆς ; ξαναρώτησε ἡ Βιολέττα, στενοχωρημένη τώρα πειά.

Κι' ἡ φτωχὴ Ροτσίτα, γύρισε θλιμμένα τὰ μάτια της, σ' αὐτὴ τὴ γυναίκα ποὺ σὲ κάθε της κίνησι ἔχυνε φαρμάκι, θἄλεγες στὴν ψυχή της, γύρισε καὶ τὴν εἶδε θλιβερὰ καὶ τὰ

μάτια της ἦταν ἀκόμα κόκκινα, κουρασμένα, σὰ μάτια τρελλῆς γυναίκας, καὶ γέλασε πάλι τὸ παράξενο γέλοιο τῆς κουρασμένης ζωῆς — καὶ τὸ ζαρουκλιασμένο αὐτὸ κορμί, μιὰ θάλασσα ὀδύνης ξανακουνήθηκε μὲ τὸ φριχτὸ τρίξιμο — τὸ τρίξιμο ποὺ βγαίνει ἀπὸ κούφια, παληὰ σανίδια.

Ξανακάθησε θυμωμένα.

Τὸ σκυλὶ εἶχε ξαπλωθῆ καὶ κοιμώταν σὲ μιὰν ἄκρη ἐκεῖ κοντά. Μιὰ ἅμαξα πέρασε βιαστικὰ ἀπὸ τὸ δρόμο — Κι' ὕστερα ἡσυχία. Μονάχα ἡ ἀνάσσα τῆς γρηᾶς Ροτσίτας ἀκουγόταν βιαστική, μισοπνιγμένη ἀπαράλαχτα σὰν τὴν ἀνάσσα τοῦ ἄρρωστου ποὺ ψυχομαχεῖ. Κι' ἕνας θλιβερὸς ρυθμὸς ἀκόμα, ὁ χτῦπος τοῦ μεγάλου ρολογιοῦ — Ντράν, Ντράν... Ἀκόμα λίγο καὶ θ' ἀκουγόγαν ὁ κόκκορας. Ὁ ἄλλος ἄρχισε νὰ κοιμᾶται — Κι' ἡ γυναῖκα ποὺ βρισκόταν μαζί μας εἶχε περάσῃ τὸ γυμνό της μπράτσο στὸ λαιμό του. Κι' ἡ Ροτσίτα τοὺς ἔβλεπε καὶ τοὺς δυό.

— Κοιμᾶται καὶ ὁ φίλος σου, μοῦ εἶπε. Γύρισα καὶ τὸν εἶδα, κι' ἤτανε βαρεμένος τὰ μάτια του ἔπαιρναν καὶ σφαλούσαν· ἦταν ἀργά.

— Ἐσὺ κοπέλλα μου δὲν ἔχεις καλὴ ψυχή, εἶπε ἄξαφνα. Θὰ τῶχουν ἡ Βιολέττες.

Μὰ ἡ ψεύτικη Βιολέττα, δὲν εἶπε τίποτα. Τὴν εἶδε μὲ μιὰ ματιὰ γιομάτη περιφρόνηση. Κι' ἀργότερα τίποτα. Βλέποντας μονάχα ἡ Ροτσίτα αὐτὸν νὰ κοιμᾶται, σήκωσε δειλά, δειλὰ τὸ χέρι της καὶ χάϊδεψε τὰ πλούσια κι' ἀχτένιστα μαλιά του.

Γελάσαμε. Ἡ γρηὰ Ροτσίτα δὲ θύμωσε.

Πάντα ἤθελε νὰ φύγῃ καὶ δὲν ἔφευγε.

Καθόνταν κοντά μας καὶ ξεχνοῦσε τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ βαρειὰ λόγια ποὺ τῆς ἔλεγαν. Μποροῦσε νὰ πιστέψῃ κανείς, πὼς μέσα στὸ σάπιο ἀπὸ τὰ χρόνια κορμί, φώλιαζε μιὰ ψυχὴ γιομάτη καλωσύνη κι' ἀγαθότη. Ἡ ψυχὴ αὐτῶν ποὺ νομίζουνται τρελλοί. Ἡ ψυχὴ τῆς γρηᾶς ποὺ νοσταλγεῖ παληὰ χρόνια, καὶ ποὺ αἰσθάνεται τὴν γλυκειὰν εὐχαρίστησι

βλέποντας τὲς μικρὲς ζωὲς νὰ κολυμποῦν μέσα στὰ χρυσᾶ νερὰ τῆς ἀπόλαυσης.

Ἡ ψεύτικη Βιολέττα εἶπε:

— Σ' ἀρέσει νὰ θαμμάζῃς τὰ παιδιά, Ροτσίτα. Ἡ γρηὰ ξανάνοιξε τὴν κουρελιασμένη της τσάντα. Μιὰν ὁλόκληρη ζωὴ ποὺ μούχλιασε ἀπὸ τὰ ὡραία, καὶ τὰ ζουλεμμένα καὶ τάλλα τὰ θλιβερὰ χρόνια.

— Νὰ σᾶς δείξω τὲς παληές μου φωτογραφίες μᾶς εἶπε. Βγαλμένες τὸν καιρὸ ποὺ τραγουδοῦσα στὸ μεγάλο θέατρο.

Μιὰ φωτογραφία, παληά, χαλασμένη, θαμπή. Μὰ ἡ Ροτσίτα στὰ μικρά της χρόνια δὲν ἄλλαξε πολύ. Ἤτανε πάντα ἄσχημη. Καὶ φαινότανε πειὸ ἄσχημη τώρα, σ' αὐτὴ τὴν παράξενη φωτογραφία ποὺ ἔδειχνε μιὰ Ροτσίτα ντυμένη μὲ μιὰ παρδαλὴ ντυσιὰ θεατρίνας, γιομάτη ντανέλες στὲς ἄκρες.

Τῆς τῶπεν ἡ ψεύτικη Βιολέττα:

— Τώρα ποὺ γέρασες εἶσαι λίγο ὡμορφότερη, καὶ βάζοντας τὴ φωτογραφία ἀντίκρυ της, τὴν ἔβλεπε καὶ γελοῦσε νευρικά.

Ἀκούστηκε ἕνα βραχνὸ τραγοῦδι ἀπὸ τὸ δρόμο. — Κάποιοι μεθυσμένοι περνοῦσαν, ἡ φωνές τους — βραχνές, κουρασμένες — ἄπλωσαν θλιβερὰ στὴν ἠρεμία τῆς νύχτας. Ὕστερα ἔπαψαν. Ἡ Ροτσίτα σὰ νὰ ξύπνησε ἀπὸ ἕνα λήθαργο. Γύρισε καὶ μᾶς εἶδε ἕναν, ἕναν, κι' ἔχε μιὰν ἔκφραση σὰ νὰ βρισκόταν ἄξαφνα κάπου ποὺ δὲν πρόσμενε. Μὲ τὰ τρεμουλιαστά της χέρια μάζεψε τὲς ντανέλες καὶ τὲς παληὲς φωτογραφίες. Καὶ τάκλεισε στὴ τσάντα της.

Ἡ Ροτσίτα, ποὺ δὲν μπόρεσε ποτὲς νὰ ὠμορφαίνῃ, στὸ τραπέζι ἀπάνω εἶχεν ἀναποδογυρίσῃ δυὸ μεγάλα ποτήρια. Ὁ ἄλλος κοιμόταν ἀκόμα καὶ τὸ κεφάλι του ριχμένο βαρειὰ στὸ μπράτσο τῆς ψεύτικης Βιολέττας, ἄφηνε μιὰ τοῦφα μαῦρα ἀχτένιστα μαλλιά, νὰ πέφτουν σὰν χάδι ἀπάνω στὴ λευκὴ σάρκα τοῦ χεριοῦ.

— Καληνύχτα, γρηὰ Ροτσίτα.

Τὰ κοκκαλιάρικα, τρεμουλιαστὰ δάχτυλα τοῦ γέρικου χε-

ριοῦ, σύρτηκαν ἐπάνω στὸ τραπέζι σὰν τὴν πρασινισμένη οὐρὰ μιᾶς σαύρας. Μιὰν ἀστραπὴ στὴ θλιβερὴ ὥρα. Ὕστερα τὸ χέρι αὐτὸ — ἕνας σκελετὸς ποὺ κινόταν, σηκώθηκε στὸν ἀέρα μὲ μιὰ καινούργια δύναμη καὶ ξανάπεσε βαρὺ— πειὸ βαρὺ ἀπάνω στὸ κεφάλι τῆς γυναῖκας ποὺ ἤθελε νὰ γλεντήσῃ.

Κάτι μουρμούρησε.

— Τῶχουν ἡ Βιολέττες.

Ὕστερα γλύστρησε στὸ κατώφλι καὶ δὲν εἶδα παρὰ μονάχα τὰ μάτια της, ποὺ ἦταν κόκκινα, πειὸ κόκκινα κι' ἀπ' τὸ αἷμα ποὺ σὲ λίγες σταγόνες κύλισε στὸ μάγουλο τῆς Βιολέττας... Τὸ σκυλὶ ξύπνισε καὶ γούρλιαζε σὲ μιὰν ἄκρη.

Ἡ Βιολέττα γελοῦσε.

Σεπτέμβριος 1920.

Κ. Ζ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΠΙΦΑΝΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας εὐρὺς λόγος ἔγινεν εἰς τὸν παγκόσμιον τύπον διὰ τρεῖς γυναῖκας ;

Τὴν δεσποινίδα ***Ρολάν***, διάσημον ἀεροπόρον, διασχίσασαν τὴν Μάγχην μὲ ἀεροπλάνον. Ἔχει ἐπὶ πλέον, τὸ ρεκὸρ ὕψους διὰ τὰς γυναῖκας, μὲ 4,800 μέτρα, καὶ πρόκειται νῷ λάβῃ μέρος εἰς μεγάλους ἀεροπορικοὺς ἀγῶνας, οἱ ὁποῖοι θὰ τελεσθοῦν εἰς Ἀγγλίαν ἐντὸς τοῦ Ὀκτωβρίου.

Τὴν δεσποινίδα ***Ἑλένην Λανδρύ***, κόρην τοῦ Γάλλου ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν, διορισθεῖσαν προϊσταμένην τοῦ γραφείου τοῦ πατρός της. Εἶναι ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ λεπτὴ αὐτὴ ὑπηρεσία διεξάγεται ἀπὸ γυναῖκα,

Τὴν δεσποινίδα ***Αἰκατερίνην Σπρίς***, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἱκανοτέρα ὑπάλληλος τῆς ἀνθρωπομετρικῆς ὑπηρεσίας τῆς Νέας Ὑόρκης. Προικισμένη μὲ μίαν ἀληθῶς ἀξιοσημείωτον διαίσθησιν, κατορθώνει, ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, νὰ βεβαιώνῃ τὴν ταὐτότητα τοῦ προσώπου, τοῦ ὁποίου ἔχει ὑπ' ὄψει της τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

ΤΥΠΟΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΑΙ ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ

ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΕΝΕΡΓΕΙΑΙ

ΝΟΟΡΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΝΟΟΚΟΙΝΩΝΙΣΜΟΣ

(Τὸ «*Ἐθνικὸν Ἡμερολόγιον*» θεωρεῖ ἰδιαιτέραν τιμήν του καταχωρίζον τὴν ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον μελέτην τοῦ διαπρεποῦς παρ' ἡμῖν ἐπιστήμονος κ. Στ. Παρασκευᾶ. Ἀριστοῦχος τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Βιέννης, ἔνθα ἐστάλη, τῇ ὑποδείξει καὶ συστάσει τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ὁ κ. Στ. Παρασκευᾶς παρέμεινεν ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐν τῇ αὐστριακῇ πρωτευούσῃ, προοριζόμενος δι' ὑφηγεσίαν καὶ λαβών τῷ 1906, κατόπιν τριετοῦς πάλης, ὡς πρῶτος Ἕλλην ἐπιστήμων, προνόμιον ἐφευρέσεως διὰ συσκευὴν ἰατροχημικήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδόθη τὸ ὄνομα «Οὐριόμετρον». Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Γενικοῦ Πολέμου, ὑποστὰς πλείστας καταδιώξεις ἐκ μέρους τῶν Νεοτούρκων, ἀκριβῶς διὰ τὴν μεγάλην ἐπιστημονικήν του ἀξίαν, ἐξαπεστάλη ἐν τέλει εἰς Ἰκόνιον, ἔνθα ἐπεφορτίσθη τὴν νοσηλείαν τῶν ἐξανθηματικῶν, κινδυνεύσας οὐχὶ ἅπαξ νὰ πέσῃ θῦμα τοῦ ἐπιστημονικοῦ του καθήκοντος. Φίλος εἰλικρινὴς τοῦ καλάμου καὶ ζηλωτὴς τῶν μεγάλων, τῶν θετικῶν ἐπιστημονικῶν συζητήσεων, ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν πνευματικὸς τροφοδότης πολλῶν περιοδικῶν καὶ ἐφημερίδων ἐπιχωρίων καὶ ξένων. Ὑπῆρξεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν συνεργάτης τῆς «Νέας Ἡμέρας» τῆς Τεργέστης, τῆς «Ψυχιατρικῆς Ἐπιθεωρήσεως» τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἄλλων ἰατρικῶν περιοδικῶν, δημοσιεύσας μεταξὺ ἄλλων καὶ πολλὰς πρωτοτύπους συγγραφάς, ἐξ ὧν ἡ ἐν Ἀθήναις δημοσιευθεῖσα πρὸ ἐτῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Συμβολὴ εἰς τὴν Λέπραν» προύκάλεσε ζωηρότατον τότε ἐνδιαφέρον καὶ πολλὰς ἰατρικὰς συζητήσεις. Ἡ τελευταία αὐτοῦ μελέτη «Ὁ Γενικὸς Πόλεμος καὶ ἡ παρ' ἡμῖν ἔκλυσις τῶν ἠθῶν», ἡ δημοσιευομένη ἀπὸ τεσσάρων μηνῶν εἰς τὸ «Ἔθνος», ἀναδεικνύει τὸν φίλτατον καὶ διαπρεπῆ συνεργάτην ἡμῶν, οὐχὶ μόνον θαυμάσιον χειριστὴν τοῦ καλάμου ἀλλὰ καὶ ἰατροκοινωνιολόγον πρωτίστης τάξεως, ἐγκύψαντα ὅσον ὀλίγοι εἰς τὴν μελέτην τῆς ἀπαισίας πληγῆς, τῆς μαστιζούσης τὴν κωνσταντινουπολιτικὴν Κοινωνίαν).

Τὸς ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ τοῦ μακρὰν, ἐξ ἀποστάσεως, ὡς συνήθως λέγομεν, ἐπιδράσεις καὶ ἐνεργείας τῶν σωμάτων πρὸς ἄλληλα παρετήρει ἀνέκαθεν ὁ ἄνθρωπος μετὰ σκεπτικισμοῦ καὶ δὴ καὶ μυσικισμοῦ, ἂν καὶ πρός τινας ἐκ τούτων ἀπὸ τῆς πρωτογόνου ἤδη αὐτοῦ καταστάσεως τελείως εἶχεν ἐξοικειωθῆ. Οὕτω λόγου χάριν τὸ νὰ κῆται ουτος ἐξημλωμένος εἰς ὡραῖον τινα λειμῶνα καὶ νὰ κατορθοῖ νὰ δέχηται ἐπὶ τῆς ράχεως αὐτοῦ τὰς θερμὰς καὶ ζωογόνους τοῦ ἡλίου ἀκτίνας, ἢ τὸ νὰ κάθηται ἀτέναντι τῆς ζηλευτὴς ἐκείνης ἑστίας τῶν ἀρχαίων ἢ τῆς θερμάστρας ἡμῶν τῶν νεωτέρων καὶ νὰ κατορθοῖ ν' ἀπολαύῃ μακαρίως τῆς θαλπωρῆς τῶν καιομένων ἐκεῖ καυσίμων ὑλῶν, ἐθεώρει καὶ θεωρεῖ ὡς γεγονὸς ἁπλοῦν, ὡς φαινόμενον εὐληπτον, περίεργον δὲ θὰ τῷ ἐφαίνετο, καὶ ἂν ἐτόλμα ποτέ τις νὰ ἐκφράσῃ αὐτῷ καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀπορίαν διὰ τὸν τρόπον καὶ τὰ μέσα, δι' ὧν ὁ τόσον μακρὰν αὐτοῦ ἥλιος, ὡς καὶ ἡ ἁπλῆ ἐκείνη τῶν ἀνθρώκων πυράκτωσις κατορθοῦσι νὰ ἐπιδράσωσι τόσον εὐαρέστως καὶ εὐεργετικῶς ἐπ' αὐτοῦ.

Καὶ ὅμως τὸ φαινόμενον, καθ' ὃ τεμάχιον μαγνήτου ἕλκει πρὸς στιγμὴν καρφίδα ἢ βελόνην τινα, καθ' ὃ κηλῖδες, ἐπὶ παραδείγματι, παρουσιάζονται εἰς τὸ σῶμα ζώου ἢ ἀνθρώπου εὐρεθέντος ἐξαφνα εἰς τὰ πέριξ πεσόντος τινος κεραυνοῦ, καθ' ὃ τέλος ταραχὴ καὶ σπασμοὶ ἐμφανίζονται παραυτα εἰς γυναῖκα τινά, ἐφ' ἧς σκοπίμως εἶχε ριφθῆ τὸ ὕδιον καὶ γεγυμνασμένον βλέμμα τρίτου τινός, ὡς καὶ τόσα ἄλλα

πάμπολλα καὶ ποικίλα τῆς καθ' ἑκάστην ζωῆς ἡμῶν φαινόμενα, ἐξελαμβάνοντο, καὶ ἐκλαμβάνονται καὶ σήμερον ἔτι ὑπὸ πολλῶν ὡς ὑπερφυσικά, ὡς μυστηριώδη, ὡς θαύματα. Ἀφ' ἧς ὅμως ἧττον στιγμῆς ἐγνωκείθη πως καὶ ἐγνώσθη ὅτι, χάρις εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ χέρτς δύνονταί τις δυνάμει τοῦ ἀέρος σύρματος τηλεγράφου, νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ ἄτομα ὑπὸ ἀπεράντων ὀρέων καὶ θαλασσῶν ἀπ' αὐτοῦ κεχωρισμένα, ἤρξατο ἐπὶ τέλους νὰ καθίστανται ἀντιληπτὴ ἡ ἐξ ἀποστάσεως ἐπενέργεια, δὲν θὰ βραδύνῃ δέ, νομίζομεν, καὶ πολὺ ὁ χρόνος, καθ' ὃν, ὡς νῦν τοῦτο ἐν σμικρῷ γίγνεται, τὰ πτερύγια τοῦ ἐν Ἀμερικῇ λαμπρὰ ἡμῶν ἔπη ὡς γλυκεῖς ἐκεῖθεν ψίθυροι θὰ ἐπιδράσωσιν εἰς τὰ μὴ κατάπληκτα πλέον ὦτα ἡμῶν, καθ' ὃν θὰ φωτογραφῶμεν ἴσως ἐντεῦθεν τὸν ἐκεῖ εὑρισκόμενον ἐξάδελφόν μας ἢ καὶ θὰ βλέπωμεν αὐτὸν ἐμφανιζόμενον πρὸ ἡμῶν ὁλόκληρον τὸ παράστημα τοῦ ἐκεῖ διαμένοντος συγγενοῦς μας, χωρὶς πρὸς τοῦτο ἐξ ἐπλήξεως νὰ τρίβωμεν τοὺς ὀφθαλμούς μας. Πρότυπον ἐπενεργείας ἐξ ἀποστάσεως ἐν τῷ Σύμπαντι ἔχομεν τὸ φαινόμενον ἐκεῖνο, καθ' ὃ οἱ διάφοροι ἥλιοι, οἱ πλανῆται καὶ οἱ ἀπλανεῖς ἐπιδρῶσι δισκῶς εἰς ἀλλήλους, ἐξ ἀποστάσεων μάλιστα τεραστίων καὶ ἀσυλλήπτων. Δυνάμει τῆς τοιαύτης μεταξὺ αὐτῶν ἐκ τοῦ μακρὰν ἀλληλεπιδράσεως, ἧς καὶ συνέπεια τυγχάνει ἡ μεταξὺ αὐτῶν ἕλξις ἢ ἄπωσις, ἐπιγεννᾶται ἡ θαυμασία ἐκείνη ἁρμονία καὶ εἰκὼν τοῦ ἀστερόεντος οὐρανοῦ, ἣν μάλιστα ὁ ἐγωϊστὴς τότε τῆς Ἕως ἀπόγονος ἐνόμισεν πλασθεῖσαν πρὸς καθήδυσιν ἁπλῶς τῶν δύο καὶ μόνων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν!! Ὡσαύτως οὐτὴ αὕτη ἡ ζωὴ τοῦ πλανήτου ἡμῶν, αὐτὴ αὕτη ἡ ὑπόστασις καὶ ζωὴ τῶν φυτῶν, ζῴων καὶ ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ὡς καθαρῶς ἀερόβια ὄντα τυγχάνομεν καθηλωμένοι εἰς τὸν βυθὸν σκηνῆς ἀεροΰχου ἀτμοσφαίρας, ἐξαρτᾶται τελείως καὶ ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς τοιαύτης ἐξ ἀποστάσεως ἐπενεργείας τοῦ Ἡλίου ἡμῶν, τοῦ μεγάλου δηλονότι τούτου δι' ἡμᾶς ζωοδότου καὶ τροφοδότου. Ἆρά καὶ ὁποία τις φαίνεται τυγχάνουσα ἡ τοιαύτη τοῦ

Ἡλίου ἐπὶ τῆς ὑδρογείου ἡμῶν Σφαίρας ἐκ τοῦ μακρὰν ἐπίδρασις; Οὐδόλως; προσομοιάζει αὕτη πρὸς τὰς ἐπὶ τῆς Σφαίρας ἡμῶν ἐκ τοῦ μακρὰν γνωστὰς καὶ ἀγνώστους, ὡς προεμνήσθημεν, ἐπιδράσεις τὰς διὰ μέσου τῆς ἀτμοσφαίρας τῆς γῆς συμβαινούσας. Αἱ ἐκ τῶν τεραστίων, ὡς ὑποθέτουσι, καύσεων ἢ ἄλλων χημικῶν ἐπεξεργασιῶν προκύπτουσαι ἐν τῷ Ἡλίῳ δυνάμεις δέον, ὅπως καταμάθωσιν εἰς τὴν Σφαῖραν ἡμῶν, νὰ διατρέξωσιν οὐχὶ ἀτμόσφαιραν, ἀλλ' ὁλόκληρον ἄβυσσον κενοῦ, χῶρον τουτέστιν ἀπέραντον, ἐνῷ οὐδὲν ἀπολύτως ἐκ τῶν 80 περίπου γνωστῶν στοιχείων τῆς ὕλης ἀνευρίσκεται. Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως ἡ ἐν λόγῳ ἐπίδρασις ἐπιτελεῖται καὶ ἐπετελεῖτο ἀπὸ καταβολῆς ἤδη κόσμου, χωρὶς μάλιστα, ὡς ἐν ἀρχῇ εἴπομεν, τὸ τοιοῦτον τὴν παραμικρὰν νὰ διεγείρῃ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ἀπορίαν. Τὸ γεγονὸς τοῦτο τῆς τοιαύτης ἐκ τοῦ μακρὰν ἀφ' ἡμῶν ἐπιδράσεως τοῦ Ἡλίου θὰ κατατήσωσιν ἀντιληπτὸν καὶ σαφὲς τὰ κατωτέρω.

Αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ Σύμπαντος παραδέχονται δύο παράγοντας, τὴν ὕλην δηλονότι καὶ τὴν δύναμιν, οὓς καὶ δογματίζουσιν ἀδιασπάστους ἀφθάρτους, ἀθανάτους. Παραδέχονται ποικίλας αὐτῶν μετατροπάς, μετουσιώσεις, μεταβολάς, πολυειδεῖς δέ, πολυτρόπους καὶ πολυμόρφους συνδυασμοὺς αὐτῶν, οὐδέποτε ὅμως ἐλάττωσιν τῆς ἀρχικῶς πλασθείσης αὐτῶν μάζης, οὐδέποτε γενικῶς ποιάν τινα τούτων ἀπώλειαν. Διὰ τὴν ὕλην τίθησιν ὡς βάσιν τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ σύνολον μικροτάτων μεριδίων, ἀνθρωπίνως μὴ παραιτέρω χωριζομένων, ἄτινα καὶ ὀνομάζουσιν ἄτομα. (1)

Τὰ ἄτομα ἤδη ταῦτα τῆς ὕλης εἰς ἄπειρον καὶ συνεχῆ διατελοῦντα κίνησιν δίδουσιν ἡμῖν ἐκεῖνο, ὅπερ ἀποκαλοῦμεν δύναμιν. Καὶ μέχρι πρὸ ὀλίγου ἔτι ἐφρόνουν ὅτι ἡ μεταβίβασις τῆς δυνάμεως ἐπιτελεῖται δι' ἐκπομπῆς ὕλης τινος

(1) Παρασιωπῶμεν σκοπίμως τὴν τελευταίαν περὶ ἰόνων θεωρείαν.

λεπτοτάτης. ἀσταθμήτου, ἥτις διαρκῶς οὕτως ἐκφεύγουσα ἐκ τοῦ κινουμένου σώματος μεταβιβάζεται καὶ ἐπιδρᾷ εἰς τὰ πλησίον καὶ πέριξ σώματα. Οὕτω δὲ ἐκ τοῦ φωτὸς ἐξεπέμπετο κατὰ ταῦτα λεπτὴ ὕλη φωτεινή, ἐκ τῆς θερμότητος ὕλη τις θερμαντική, ἐκ τοῦ μαγνητισμοῦ ὕλη τις λεπτεπίλεπτος μαγνητικὴ καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ἀνεπαρκοῦς ἐν τούτοις καὶ ἐσφαλμένης ἀποδειχθείσης τῆς θεωρίας ταύτης τῆς «ἐκπομπῆς» «ἐτεκράτησε καὶ ἐπικρατεῖ σήμερον ἡ δυναμικὴ» λεγομένη θεωρία ἣ ἡ, ὡς ἄλλως λέγεται, θεωρία τῶν κυμάνσεων. Κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην ἡ δύναμις ἀποτέλεσμα οὖσα τῆς διηνεκοῦς παλμικῆς κινήσεως τῶν ἀτόμων τῆς ὕλης, μεταδίδεται διὰ κυμάνσεως, κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου τρόπον καθ' ὃν μεταδίδεται ἡ κίνησις εἰς τὰ ἤσυχα ὕδατα λίμνης τινος, ἐν ᾗ αἴφνης ρίπτεται τεμάχιον τι λίθου. Ἀπὸ τὸν τόπον τῆς πλήξεως τοῦ λίθου ἐκφεύγουσιν ἀμέσως τότε, ὡς ἀπὸ κέντρου, κυκλοτερῆ διαδοχικὰ κύματα, ἅτινα διαδοχικῶς μεγεθυνόμενα χωροῦσι πρὸς τὴν περιφέρειαν τῆς λίμνης.

Ἠναγκάσθησαν οὐχ ἧττον οἱ Φυσικοὶ Ἐπιστῆμαι καὶ ἄλλο τι νὰ ὑποθέσωσι πρὸς ἑρμηνείαν ἐκείνου, ὅπερ ἀποκαλοῦμεν σήμερον «δύναμιν». Ἡ ὕλη ἀπαρτίζεται, διακηρύττουσιν, οὐχὶ μόνον ἀπὸ τὰς τρεῖς ἐκείνας ἀντιληπτὰς αὐτῆς μορφάς, ἤτοι τὴν στερεάν, ὑγρὰν καὶ ἀερίαν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀραιοτάτην, ἀστάθμητον καὶ ἀσύλληπτον τινα ἄλλην μορφὴν τετάρτην ἤδη, ἣν ὀνομάζουσιν αἰθέρα. Ὁ αἰθὴρ οὗτος τυγχάνει ἡ ἀραιοτάτη ἐκείνη ὕλη, ἥτις πληροῖ τὸ πᾶν. Πληροῖ τόσον τὰ μεταξὺ τῶν ἀστέρων καὶ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς σωμάτων διαστήματα, ὅσον καὶ τὰ μεταξὺ τῶν ἀτόμων πάσης ἀδιακρίτως ὕλης διάκενα. Ἀποτελεῖ, ἵνα παραβολικῶς ἐκφρασθῶμεν, ἀτέρμονα ὠκεανὸν ἀραιοτάτης ἐν τῷ Σύμπαντι ὕλης, ἐνῷ πλέουσιν, ὡς θὰ ἔλεγέ τις, διαρκῶς πάντα ἐν γένει τούτου τὰ σώματα, ἀπὸ τῶν μεγαλειτέρων, τῶν Ἡλίων, μέχρι τῶν ἐλαχίστων, τῶν ἀτόμων. Δυνάμει μόνον αὐτοῦ τούτου κατορθοῦσι νὰ μένωσι κεχωρισμένα τὰ ἄτομα τῆς

ὕλης ἀπ' ἀλλήλων, δυνάμει δὲ τούτου μεταβιβάζεται περαιτέρω καὶ μεταδίδεται ἡ τῶν ἀτόμων κίνησις.

Τὴν περὶ αἰθέρος ταύτην θεωρίαν ἔρχεται νὰ ἐτιβεβαιώσῃ τὸ μέγα κῦρος μεγάλου τινος Ἄγγλου φυσικοῦ καὶ φυσιοδύφου τοῦ William Crookes, ὅστις τὸ 1897 διὰ τῆς πολυθρυλλήτου αὐτοῦ κλίμακος προσδιορίζει ἐπακριβῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν κινήσεων τῶν ἀτόμων τῆς ὕλης δι' ἑκάστην ἰδίᾳ δύναμιν. Ἀποδεικνύει δὲ οὗτος ἀριδήλως, ὅτι πᾶσα ἐπὶ τῆς γῆς δύναμις δὲν εἶναι ἢ κίνησις τῶν ἀτόμων τοῦ αἰθέρος — πλὴν τοῦ ἤχου ἀποτελοῦντος κίνησιν ἀτόμων τῆς σταθμητῆς ὕλης — καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς περιευκλοῦται διαρκῶς ὑπὸ κινήσεων ἀκαταπαύστων τῆς ὕλης. Ἐκ τῶν ἀεννάων καὶ ἀπείρων τούτων κινήσεων τῆς ὕλης ἀντιλαμβανόμεθα ἐκείνας μόνον, αἵτινες δύνανται νὰ διερεθίσωσι τὰ αἰσθητήρια νεῦρα τῶν πέντε μόνον αἰσθητηρίων ὀργάνων ἡμῶν, μένομεν δὲ τελείως ἀναίσθητοι καὶ τυφλοὶ ἀπέναντι ἀπειρίας ὕλης ἄλλων κινήσεων, δι' ἃς οὔτε νεῦρα οὔτε αἰσθητήρια ἔχομεν. Καὶ τὴν ἀλήθειαν ταύτην προσεπιμαρτυροῦσιν ἡμῖν σήμερον τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀκτίνων τοῦ Ραίντγκεν, τῶν ἀκτίνων τοῦ Χέρτς, τῶν τοῦ ραδίου καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Δεδομένου ὕθεν, συμφώνως πρὸς τ' ἀνωτέρω, ὅτι τὸ πᾶν ἐν τῷ Σύμπαντι κινεῖται, αἱ δὲ κινήσεις αὗται μεταδίδονται μέσῳ τοῦ αἰθέρος, δέον καλῶς νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι διὰ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὴν ἁρμονίαν τοῦ κόσμου, ἣν καὶ ἡ φύσις ἐπιμόνως, πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἐπιδιώκει, πᾶσα οἱαδήποτε κίνησις τείνει ἀείποτε νὰ μεταβιβασθῇ, νὰ ἀκτινοβοληθῇ, νὰ διασκεδασθῇ εἰς τὰ περὶ τὸ κινούμενον, ἀναλόγως μὲν βεβαίως πάντοτε πρὸς τὰς ὑπαρχούσας συνθήκας, ἀσχέτως ὅμως ἐν γένει πρὸς τὴν ἐκ μέρους ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἀντίληψιν ἢ μὴ τοῦ ἐπελθόντος ἢ ἐπιγιγνομένου ἀποτελέσματος. Οὕτω δὲ οὐδὲν σῶμα δύναται νὰ συγκρατήσῃ ἐπ' ἄπειρον, τὴν θερμότητα αὐτοῦ π. χ. ἀλλ' οὔτε τὸν μαγνητισμόν, τὸν ἠλεκτρισμὸν ἢ τὸ φῶς αὐτοῦ, ὅσας δήποτε κἂν

ἡμεῖς μάλιστα οἱ ἄνθρωποι θελήσωμεν πρὸς τοῦτο νὰ λάβωμεν προφυλάξεις ἢ μέτρα. Οἱ ἠλεκτρικοὶ οὕτω συμπυκνωτῆρες, αἱ λουγδωνικαὶ λάγηνοι, σμικρὸν κατὰ σμικρὸν ἀποβάλλουσι τὸν ἠλεκτρισμὸν αὐτῶν. Ἀπαραλλάκτως ὅπως θερμαντική τις πηγὴ εἰς τὸ μέσον ψυχροῦ τινος δωματίου τιθεμένη ἀπόλλυσι τὴν θερμότητα αὐτῆς, ἥτις κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἀναποδράστως πρὸς διατήρησιν τῆς ἰσορροπίας μεταβιβάζεται εἰς τὸν ἧττον θερμὸν χῶρον τοῦ δωματίου καὶ εἰς τὰ τοῦτον πληροῦντα ἀντικείμενα. Ἀλλὰ καὶ ἡ μηχανικὴ κίνησις ὁμοίως κατ' ἀναπόφευκτον τρόπον μεταδίδεται εἰς τὰ περιξ αὐτῆς. Ἰδοὺ ἄττά τινα παραδείγματα. Δύο χορδαὶ ἰσοδυνάμως τεταμέναι καὶ πλησίον ἀλλήλων κείμεναι, πάλλονται συγχρόνως ἀμφότεραι, ὅταν μόνον ἡ μία ἐκ τούτων τεθῇ ὑφ' ἡμῶν εἰς κίνησιν. Ὁμοίως παράλληλα καὶ ἰσομήκη ἐκκρεμῆ τιθέμενα εἰς κίνησιν δύνανται, ὅταν ἡ ταλάντευσις εἶναι τοῦ αὐτοῦ πλάτους, νὰ κινῶνται διαρκῶς ἀμφότερα, καὶ ἂν ἓν εἰς ἓν μόνον ἐκ τῶν δύο τούτων ἐκκρεμῶν διατηρῶμεν τὴν κίνησιν. Τὸ φαινόμενον μάλιστα τοῦτο ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται πλῆρες, καὶ ὅταν μεταξὺ τῶν δύο ἐκκρεμῶν παρεμβληθῇ τοῖχος, γεγονὸς ὅπερ περιτρέπως ἀποδεικνύει, ὅτι αἱ κινήσεις τοῦ ἑνὸς ἐκκρεμοῦς μεταδίδονται εἰς τὸ ἕτερον μέσῳ τοῦ αἰθέρος, διὰ μέσου αὐτοῦ τούτου τοῦ τείχου τοῦ χωρίζοντος τὰ δύο ἐκκρεμῆ. Ὡσαύτως κρούοντες ὡρισμένον τινὰ ἦχον ἐπὶ κλειδοκυμβάλου, τὸν ἦχον Λὰ ἢ Μὶ π. χ., δυνάμεθα ν' ἀκούσωμεν τὸν αὐτὸν ἦχον παραγόμενον αὐτοσειγμεὶ εἰς τὴν ἀνάλογον χορδὴν μιᾶς κιθάρας ἐπὶ παραδείγματι, ἥτις εἰς ἑτέραν τινὰ γωνίαν τοῦ δωματίου ἔτυχέ που ἀνηρτημένη. Τὸ ὅτι δὲ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ λεγομένῳ κενῷ διενεργεῖται ἡ μεταβίβασις τῶν κινήσεων ἀποδεικνύεται διὰ τοῦ ἀκολούθου πειράματος:

Θερμαντική τις πηγή, σῶμα τι θερμὸν ἐντεθειμένον ἐν μεταλλικῇ σφαίρᾳ, ἐν ᾗ καὶ αὐτὸ τὸ λεγόμενον κενὸν ἔχει ἤδη σχηματισθῇ, ἀποβάλλει σμικρὸν κατὰ σμικρὸν τὴν θερμότητα αὐτοῦ, ἥτις βαθμιαίως διαχέεται εἰς τὸν χῶρον ταύτης

καὶ εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν σφαῖραν, μέσῳ τῶν κραδάνσεων τῶν ἐν τῷ κενῷ τῆς σφαίρας ἀτόμων τοῦ αἰθέρος. Κατὰ τὸν αὐτὸν ἄλλως τε τρόπον καὶ τὰ διάφορα οὐράνια σώματα, ἂν καὶ παμμέγιστα ἐκτάσεις κενοῦ διαχωρίζουσι ταῦτα ἀπ' ἀλλήλων, ἐπιδρῶσι τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ διὰ τῆς ἕλξεως ἢ ἀπώσεως καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ὡσαύτως τρόπον πᾶσαι αἱ γνωσταὶ καὶ ἄγνωστοι δυνάμεις τοῦ Ἡλίου, ὡς εἶναι καὶ αἱ φωτειναί, θερμαντικαὶ καὶ χημικαὶ τούτου ἰδιότητες, μεταβιβάζονται καὶ ἐπιδρῶσι διὰ μέσου τοῦ κενοῦ ἐπὶ τοῦ πλανήτου ἡμῶν.

Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ κίνησις τῶν ἀτόμων πάσης καθόλου κινουμένης ὕλης ἀποφεύκτως μεταδίδεται εἰς τὰ πέριξ, εἰς τὸ περιβάλλον ἐν ᾧ αὕτη κινεῖται, ἴδωμεν τί συμβαίνει καὶ τί δέον νὰ συμβαίνῃ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ, ἐφ' ὅσον οὗτος ζῇ, ἐφ' ὅσον δηλονότι οὗτος παρουσιάζεται κάτοχος καὶ φορεὺς δυνάμεως τινος ἐν κινήσει. Βεβαίως δὲν θὰ ἐξετάσωμεν ἐνταῦθα τὸ ζήτημα, ἂν ὁ ἄνθρωπος, ὡς πᾶν ἐπὶ τῆς γῆς πλάσμα, τυγχάνει ἁπλοῦν σύγραμμα ὕλης καὶ δυνάμεως ἢ ἂν ἐν αὐτῷ καὶ ἄλλος τις, τρίτος, παράγων, ἄλλη τις, ἀλλοίας φύσεως δύναμις, διαρρυθμιτήριος ἢ μὴ συνευρίσκεται. Τὸ τοιοῦτον ἀποτελεῖ μέγα ζήτημα, ὅπερ ἐξέρχεται τῆς ἀνὰ χεῖρας μελέτης ἡμῶν. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνθρώπου ἐκφεύγει διαρκῶς δύναμίς τις, ἥτις ἀνέκαθεν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως μελετηθεῖσα καὶ σχολιασθεῖσα ἐπωνομάσθη κατὰ καιροὺς ὁτὲ μὲν παγκόσμιος μαγνητισμός, ὁ ἐ δὲ ζωϊκὴ δύναμις, ἄλλοτε ζωϊκὸς μαγνητισμός, ἄλλοτε πάλιν ἀνθρώπινον ρευστόν, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Καὶ ὁποία τις πράγματι τυγχάνει ἡ φύσις τῆς δυνάμεως ταύτης, ἀδυνατοῦμεν τὴν σήμερον νὰ καθορίσωμεν σαφῶς, δυνάμεθα ὅμως ἀνενδοιάστως νὰ διακηρύξωμεν, ὅτι τὸ γεγονὸς τοῦτο εἶναι πλέον ἀναμφισβήτητον. Αἱ λεπτεπίλεπτοι καὶ θαυμάσιοι ἐργασίαι τοῦ de Fromelin ἐπικυρωθεῖσαι καὶ ὑπὸ τοῦ Le Clement de st. Marc καὶ τοῦ de Backère καταδεικνύουσιν ἡμῖν τοῦτο ἐναργέστατα. Ὁ de Fromelin τῷ ὄντι ἀπέδειξε, τόσον

δυνάμει τῶν «κινητήρων» αὐτοῦ, ὅσον καὶ δυνάμει τοῦ ψυχικοῦ λεγομένου «σφυγμομέτρου» καὶ τοῦ «μαγνητο-ρευστομέτρου» αὐτοῦ, ὅτι καὶ μηχανικαὶ μάλιστα κινήσεις, ὡρισμέναι καὶ πλήρεις, δύνανται νὰ παραχθῶσι πέριξ ἡμῶν ἐκ τῆς ἐκ τοῦ σώματος ἡμῶν ἐκπεμπομένης δυνάμεως. Τῆς ζωῆς ἡμῶν οὕτω τυγχανούσης διαρκοῦς κινήσεως; Ἁπάντων τῶν μορίων καὶ ἀτόμων τοῦ σώματος ἡμῶν καὶ δὴ τῶν ἀτόμων τοῦ ἐγκεφάλου, ἤτοι τοῦ ὀργάνου ἡμῶν τούτου, ἐν ᾧ ἑδράζεται τὸ πραγματικὸν ἡμῶν Ἐγώ, ἡ ψυχικὴ δηλονότι καὶ διανοητικὴ ἡμῶν ὑπόστασις, εὐνόητον, ὅτι ἀδιαλείπτως μεταδίδονται ἐξ ἡμῶν πρὸς τὸ περιβάλλον, ἐν ᾧ διαβιοῦμεν, ποικίλαι μέσῳ τοῦ αἰθέρος κινήσεις καὶ διενέργειαι, χωρὶς οὐδεμίαν μὲν τούτων νὰ ἔχωμεν γνῶσιν, τῶν ὁποίων ὅμως τὰ ἀποτελέσματα εὐκόλως δυνάμεθα νὰ ἀντιληφθῶμεν, εὐθὺς ὡς θελήσωμεν νὰ μελετήσωμεν λεπτομερέστερον καὶ βαθύτερον τὰ πρὸ ἡμῶν καθ' ἑκάστην συμβαίνοντα. Ἀλλ' ἐν πρώτοις εἰρήσθω, ὅτι ἡ λεγομένη αὕτη μεταβίβασις τῶν τοιούτων ἢ τοιούτων κινήσεων τῆς ἐγκεφαλικῆς ἐνεργείας ἡμῶν πρὸς τὸ περιβάλλον δὲν εἶναι σήμερον πλέον θεωρία τις ἢ ὑπόθεσις. Ὁ Darget de Tours κατώρθωσε νὰ λάβῃ πλείστας φωτογραφίας τῶν ἰδίων αὐτοῦ σκέψεων καὶ ἰδεῶν κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον: Σκεπτόμενος ἐντόνως ἰδέαν τινὰ καὶ ἐπιθέτων κατάλληλον φωτογραφικὴν πλάκα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν φωτογράφησιν τῆς ἰδίας αὐτοῦ σκέψεως, πολλάκις οὕτω δυνηθεὶς νὰ φωτογραφήσῃ τὴν ἰδέαν τῆς φιάλης ἢ τῆς βακτηρίας, ἣν ἐπιμόνως πρὸς στιγμὴν διενοεῖτο.

Μεταδιδομένων οὕτω πρὸς τὰ ἔξω τῶν τε ἰδιοτήτων τῆς ψυχῆς καὶ τῶν σκέψεων τοῦ νοὸς ἡμῶν, δύνανται αὗται, ὁπόταν κατάλληλοι πρὸς τοῦτο συντρέξωσι συνθῆκαι, νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν ἑνὸς ἢ καὶ πολλῶν συγχρόνως προσώπων καὶ νὰ παραγάγωσι τὰ φαινόμενα ἐκεῖνα, ἅτινα μέχρι τῆς χθὲς ἔτι ὡς ἀνεξήγητα καὶ μυστηριώδη ἐξελαμβάνοντο. Τοιαῦτα φαινόμενα εἶναι, ἐπὶ παρα-

δείγματι τὰ ἀκόλουθα: Ἐπὶ τῇ ἀντικρύσει ἢ καὶ πρώτῃ προσβλέψει προσώπου τινὸς συμβαίνει ἐνίοτε νὰ αἰσθανθῶμεν ἀμέσως τὸ αἴσθημα ἐκεῖνο, ὅπερ ἀποκαλοῦμεν συμπάθειαν ἢ ἀντιπάθειαν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὡς ὑπὸ ξένης χειραγωγούμενοι δυνάμεως, παρὰ τὴν θέλησιν ἡμῶν ἐξαναγκαζόμεθα νὰ συμπεριφερθῶμεν οὕτως ἢ ἄλλως, φιλοφρόνως ἢ ψυχρῶς πρὸς τὸ πρὸ ἡμῶν ἄγνωστον πρόσωπον. Ὁμοίως προσατενίζοντές τινα αἴφνης γελῶντα ἢ χασμώμενον, αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην ὅπως τὸ αὐτὸ καὶ ἡμεῖς ἀκατασχέτως ἐπαναλάβωμεν. Ὡσαύτως ἐν τῷ θεάτρῳ εὑρισκόμενοι, ἐνῷ γνωρίζομεν ὅτι τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκτυλισσόμενα τυγχάνουσιν ὑποθετικὰ καὶ τεχνητά, ἐν τούτοις πρὸ τῶν συγκινήσεων τῶν ἠθοποιῶν, πρὸ τῶν τεχνητῶν γελώτων καὶ κλαυθμῶν τούτων, ἀκουσίως καὶ ἡμεῖς ἀναλυόμεθα εἰς γέλωτας καὶ κλαύματα, καὶ τοῦτο μετὰ τοσαύτης μάλιστα εὐκολίας καὶ ἐντάσεως, μεθ' ὅσης ἱκανότητος καὶ οἱ ἠθοποιοὶ οὗτοι κατορθοῦσι νὰ ἐκδηλώσωσι τὸ πάθος, ὅπερ ὑποδύονται. Γινόμεθα ἐν ἄλλοις λόγοις παίγνια τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν, ἅτινα οὗτοι τὸν ρόλον αὐτῶν ὑποδυόμενοι προσπαθοῦσι νὰ αἰσθανθῶσι, νὰ ἐκφράσωσι καὶ πιστῶς νὰ μεταδώσωσιν εἰς τὸ Κοινόν. Κατὰ προσόμοιον δ' ὡσαύτως τρόπον δέον νὰ ἐξηγήσωμεν καὶ πολλὰ ἄλλα φανόμενα, ἅτινα συνήθως εἰς τὴν μίμησιν ἀποδίδομεν. Διότι μίμησιν λέγοντες δέον νὰ ἐννοῶμεν τὸ ἀποτέλεσμα καὶ οὐχὶ τὸ αἴτιον τῆς ἐκ τοῦ μακράν, ὡς ἀνωτέρω διηυκρινίσθη, ἐπιδράσεως προσώπου τινος πρὸς πρόσωπον. Προσέτι οὐδόλως ἀσύνηθες τυγχάνει παρὰ συγγενέσιν ἢ καὶ φιλικῶς συνδεδεμένοις προσώποις τὸ φαινόμενον, καθ' ὃ προτιθέμενός τις νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐπὶ ζητήματος ἢ πράγματος σκέψιν αὐτοῦ καὶ ἀρχόμενος νὰ προφέρῃ ταύτην, ἀκούει αἴφνης ἐκ τοῦ στόματος τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένου τὴν φράσιν. «Ναί, βέβαια. Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον ἐσκεπτόμην καὶ ἐσκόπουν νὰ σᾶς εἴπω». Τὸ φαινόμενον τοῦτο, ὅπερ ἀναπαρισταῖ ὑποκλοπὴν τῶν σκέψεων, δεικνύει ἡμῖν ὅτι, ὁσάκις δι' οἱονδήποτε λόγον ὑπάρχει συ-

νάντησις αἰσθημάτων καὶ σκέψεων, ὁσάκις δηλονότι μεταξὺ δύο ἢ πλειόνων προσώπων αἱ ἐγκεφαλικαὶ διανοητικαὶ συνήσεις ὁμόρρυθμοι, ὡς θὰ ἔλεγέ τις, τυγχάνουσι, ἡ μεταξὺ τῶν τοιούτων προσώπων ἀλληλεπίδρασις εἶναι πάντοτε ἀσφαλεστέρα καὶ σαφεστέρα.

Τοιοῦτο τι λαμβάνει χώραν καθ' ἅπαντα ἐκεῖνα τὰ φαινόμενα τῆς τηλεπαθείας καὶ τηλαισθησίας, καθ' ἃ αἰσθήματα καὶ σκέψεις προσώπου τινος ἀσυναισθήτως καὶ ἀνεπιγνώστως μακρὰν τούτου μεταβιβαζόμενα γίνονται δεκτὰ μόνον παρὰ προσώπων, ὧν ἡ ἐγκεφαλικὴ λειτουργία ἔτυχε νὰ ἔχῃ δεκτικὴν δύναμιν ἱκανήν, ὅπως ἀναπαραγάγῃ αὐθις τὰς ἐκ τοῦ μακρὰν καταφθανούσας παλμικὰς δονήσεις. Δέον ὡς εἴπομεν, ὁ ἥχος λὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου νὰ συναντήσῃ τὸν ἦχον λὰ τῆς ἐκεῖ που ἀνηρτημένης κιθάρας, ἵνα καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ κατορθώσῃ ν' ἀναπαραχθῇ. Σημειωτέον μάλιστα, ὅτι κατόπιν ἐνασκήσεως καὶ ἰδίας πάντοτε προδιαθέσεως, δύναται πρόσωπόν τι ἐν ἐπιγνώσει νὰ διΐδῃ, νὰ ὑποκλέψῃ τὰς σκέψεις καὶ ἰδέας ἄλλου προσώπου, κατορθοῦν οὕτω νὰ γίνῃ ὁ εὐαίσθητος δέκτης κινήσεων ξένης τινος διανοίας, κινήσεων, τὰς ὁποίας οἱ πολλοὶ ἀδυνατοῦσι ν' ἀντιληφθῶσι.

Προσομοιά τινα πειράματα ἐπεζήτησε νὰ ἐπιδείξῃ καὶ ἐπέδειξεν ἡμῖν τελευταίως ὁ Δόκτωρ Ράτβαν ἐν τῷ Νέῳ Θεάτρῳ τῆς πόλεως ἡμῶν. Βεβαίως δὲν θέλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι πᾶν ὅ,τι οὗτος ἐπέδειξε τὸ ἐπραξε μέσῳ μόνον τῆς νοορατικότητος αὐτοῦ ταύτης. Δὲν δυνάμεθα ὅμως χάριν τῆς ἀληθείας ν' ἀρνηθῶμεν, ὅτι μεγάλην οὗτος ἀνεδειξε κατὰ τὰ πειράματα ταῦτα ἱκανότητα καὶ ὅτι τὸ θέμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἰργάζετο ἢ ἐπεζήτησε νὰ ἐργασθῇ, οὐδὲν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἐνεῖχε τὸ ἀγυρτικόν, τὸ ὑπερφυσικὸν ἢ τὸ ἀδύνατον. 1)

1) Εἰς τὰς δημοσίας παραστάσεις τοῦ Dor Radvan παρευρέθημεν ἑσπέραν τινα ἐν τῷ Νέῳ Θεάτρῳ, ὡς μέλος τῆς Ἰατρικῆς ἐξεταστικῆς τῶν πειραμάτων αὐτοῦ Ἐπιτροπῆς μετὰ τῶν Συναδέλφων κ. κ. Μωϋσειάδου καὶ Λουΐζου, στρατιωτικοῦ ἰατροῦ. Κατ' αὐτὴν, μεταξὺ

Ἐβασίζετο ἐπὶ τῆς ἰδιότητος ἐκείνης τοῦ διανοητικοῦ καὶ ψυχικοῦ ἡμῶν Ἐγώ, καθ' ἣν πρόσωπά τινα καὶ ἑκουσίως δύνανται, ὡς εἴπωμεν, νὰ διΐδωσι, ν' ἀναγνώσωσι τὰς σκέψεις καὶ ἰδέας ἄλλου τινος προσώπου, ἰδιότητος, ἣν ἀπεκαλέσαμεν ἡμεῖς **νοορατισμὸν** καὶ τῆς ὁποίας σαφὲς καὶ τοπικὸν παράδειγμα ἔχομεν τὸ ἀκόλουθον, ὅπερ ἀφορᾷ μάλιστα τὸν ἰατρόν. Κατὰ τοῦτο, ὁσάκις ὁ πατὴρ ἰατρὸς ἤνοιγε βιβλίον τι καὶ ῥίπτων τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κειμένου ἤρχιζε νὰ ἀναγιγνώσκῃ ἐν αὐτῷ σιωπηλῶς, ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀπέναντί του καθήμενος καὶ ὑποκλέπτων, ὡς εἰπεῖν τὰς νοερὰς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως εἰκόνας, ἀνεγίγνωσκεν ἀμέσως καὶ αὐτὸς μεγαλοφώνως τὰ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ νοερῶς ἀναγινωσκόμενα.

Τί ἐστὶ δὲ νοοκοινωνισμός; Ἀσυνείδητος ἐπίδρασις τῶν

ἄλλων ἐξετελέσθη καὶ τὸ ἀκόλουθον πείραμα: Δακτύλιός τις εἶχε κρυβῆ ἐκ μέρους ἡμῶν καὶ ἑνὸς Ἄγγλου ἀξιωματικοῦ, ὅστις ἐκ τῶν θεατῶν προσεκλήθη εἰς τὴν σκηνήν, εἰς τὰ θυλάκια ἀτόμου τινος εὑρισκομένου εἰς θεωρεῖον τι τῆς δευτέρας σειρᾶς, ἐνῷ ὁ Dor Radvan ἐκρατεῖτο τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς παρακείμενον τῆς σκηνῆς δωμάτιον ὑπὸ τοῦ κ. Μωϋσιάδου. Ἐν τούτοις μετὰ τὴν ἀπόκρυψιν ὁ Dor Radvan ὁδηγεῖται ὑπὸ τοῦ κ. Μωϋσιάδου εἰς τὴν σκηνὴν μὲ δεδεμένους ὀφθαλμούς, ὁπότε ἀπαλλασσόμενος ὑφ' ἡμῶν τοῦ ἐπιδέσμου τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ χωρεῖ, ἀκολουθούμενος πάντοτε ὑφ' ἡμῶν καὶ τοῦ Ἄγγλου, ἀξιωματικοῦ (οἵτινες ἐχρησιμεύομεν εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὡς μεσάζοντα πρόσωπα, ὡς medium), πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ δακτυλίου. Μετὰ δισταγμῶν καὶ ἐρευνητικῶς πως μεταβαίνει εἰς τὸ θεωρεῖον καὶ ἀνεγείρει ἐν μέσῳ ἐπευφημιῶν τοῦ πλήθους τὸν κεκρυμμένον δακτύλιον. Τί εἶχε συμβῇ; Ἐὰν ἐλείπομεν ἡμεῖς, τὰ μεσάζοντα πρόσωπα, οὐδέποτε ὁ Dor Radvan θὰ ἠδύνατο νὰ εὕρῃ κεκρυμμένον τι ἢ ἀπωλεσθὲν ἀντικείμενον, ὡς αὐτὸς οὗτος ἀνομολογεῖ. Ἂν ἔπραξε καὶ πράττει τοῦτο, τὸ τοιοῦτον προέρχεται ἐκ τῆς ἱκανότητος ἣν οὗτος ἔχει ὅπως, δυνάμει τοῦ νοορατισμοῦ, διαβλέπῃ ἑκάστοτε καὶ ὑποκλέπτῃ τὰς σκέψεις καὶ ἰδέας τῶν μεσαζόντων προσώπων, τὰ ὁποῖα ἄλλωστε εἰς ἕκαστον πείραμα μετὰ προσοχῆς προσπαθεῖ νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν θεατῶν τοῦ θεάτρου. Εἰς τὸ εἰρημένον μάλιστα πείραμα εἶχε δύο μεσαζόντων προσώπων τὸν νοῦν πρὸς προσανατολισμὸν αὐτοῦ.

ἰδεῶν καὶ σκέψεων πολλῶν ἀτόμων πρὸς ἀλλήλας, φαινόμενον, καθ' ὃ ἐπιτυγχάνεται ὁμοειδής, ὡς εἰπεῖν, ἐξ ἀποστάσεως κίνησις τῶν ἀτόμων τοῦ ἐγκεφάλου πολλῶν ἀτόμων καὶ δι' οὗ ἐπέρχεται πλέον συνταύτησις ***ἀσυνείδητος*** τοῦτο μὲν τῶν αἰσθημάτων, ἀντιλήψεων καὶ πεποιθήσεων, τοῦτο δὲ τοῦ τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι καὶ διανοεῖσθαι, οὐ μόνον μεταξὺ δύο ἁπλῶς προσώπων, ὡς τοῦτο συμβαίνει ἐν τῷ νοοερατισμῷ, ἀλλὰ μεταξὺ ὁμάδος τοιούτων, μεταξὺ ὁλοκλήρου κοινωνίας ἀνθρώπων, καὶ δὴ μεταξὺ ὁλοκλήρων φυλῶν ἢ λαῶν. Δυνάμει τοῦ νοοκοινωνισμοῦ ἐπιτελεῖται ὁ πανικός, ὁ ἐνθουσιασμός, ὡς καὶ τὰ συναφῆ αἰσθήματα, ἅτινα ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον ἀστροπιαίως μεταδιδόμενα μᾶζας ὁλοκλήρους ἀνθρώπων παρὰ τὴν θέλησιν αὐτῶν συγκλονίζουσι καὶ συνταράττουσιν. 2) Ὁμοίως τὰ θρησκευτικὰ καὶ τὰ πολιτικὰ πάθη καὶ οἱ ἐκ τούτων φανατισμοί, ὡς καὶ πολλαὶ καὶ ποικίλαι τῶν λαῶν νοοτροπίαι καὶ συνήθειαι, ὡς βάσιν ἔχουσι τὴν κατ' ἀπομίμησιν τὸ πλεῖστον μεταβίβασιν καὶ γενίκευσιν ἰδέας τινός, ἥτις ὑφ' ἑνὸς ἐν ἀρχῇ πρεσβευομένη καὶ ἀσηνειδήτως βραδύτερον, σμικρὸν κατὰ σμικρὸν γενικευομένη, καθιστᾷ ἕρμαια τυφλὰ κοινωνίας ὅλας, ἔθνη καὶ λαούς.

Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος διὰ τῶν φυσικῶν Ἐπιστημῶν ἀναλύει καὶ σπουδάζει τὴν λεπτὴν τῆς φύσεως ὑφήν, ἐφ' ὅσον δὰ τῆς πειραματικῆς ψυχολογίας βαθύτερον μελετᾷ τὰς ἰδιότητας τοῦ ***Ἐγὼ*** αὐτοῦ, ἐπὶ τοσοῦτον τείνει νὰ πεισθῇ ὅτι, ὅπως πάντα ἐν γένει τὰ ἐν τῷ Σύμπαντι σώματα εἰς διαρκῆ εὑρίσκονται ἐπίδρασιν πρὸς ἄλληλα, καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ αὐτὸς οὗτος, δυνάμει τῆς ἐν αὐτῷ ἐνοικούσης δυνάμεως, δυνάμει τοῦ ἀγνώστου τὴν φύσιν ψυχικοῦ αὐτοῦ ἐγώ, ἐπιδρᾷ διαρκῶς ἐπὶ τῶν ὁμοίων αὐτοῦ, οὐ μόνον διὰ τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων, ἐνουνειδήτως καὶ ἐκ τοῦ πλησίον, ἀλλὰ καὶ ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως τούτων, ἀσυνειδήτως καὶ ἐξ' ἀποστάσεως.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΣΤ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

2) Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι οἱ ὅροι «νοοερατισμὸς» καὶ νοοκοινωνισμὸς ἐπλάσθησαν ὑφ' ἡμῶν τὸ πρῶτον διὰ τὰ ἐν λόγῳ φυσικοψυχικὰ ταῦτα φαινόμενα.

Η ΑΧΤΙΔΑ

Καμμιὰ φορὰ 'ς τῆς νειότης μου τὸ θολωμένο ἀστέρι,
θαρρεῖς παραλογίζομαι καὶ βλέπω τὴ χαρά!..
καμμιὰ φορὰ ὀνείρατα ἀπὸ δροσιὰ κι' ἀέρι
ἐμπρός μου φτερουγιάζουνε γοργὰ καὶ λαμπερά.

Καμμιὰ φορὰ 'ς τὸν οὐρανὸ μὲ τὴ χρυσῆ ἀχτίδα,
Ποῦ φεύγει μέσ' 'ς τὰ σύννεφα πετῶ κ' ἐγὼ μαζῆ
μοῦ δίνει πύρινα φτερὰ ἡ Νειότη κ' ἡ Ἐλπίδα
νὰ κλέψω ἀπ' τὸν Παράδεισο ἀνθὸ ποῦ πάντα ζῇ!..

Καὶ εἶναι τ' ἄνθος τοὐρανοῦ ἡ μυρωμένη χάρι
ὁποῦ σκορπᾷ 'ς τὴν ἄνοιξι ἡ σπίθα τῆς αὐγῆς
κ' εἶν' ἡ ἀχτίδα τὄνειρο, ξανθῆς νυκτιᾶς φεγγάρι,
ποῦ μοῦ σκορπᾷ φωτόγελο 'ς τὰ βάραθρα τῆς γῆς.

Πολλὰ μ' ἐκλέψανε πολλά, 'ς τοῦ κόσμου τὴν παγίδα
ἀμέτρητοι τῆς νειότης μου ἐχθροὶ τῆς σκοτεινῆς·
μ' αὐτὸ τὸ ρόδο τοῦ Θεοῦ, τὴν ἄφθαστη ἀχτίδα
δὲν θὰ μοῦ κλέψῃ ἀπ' τὰ 'ψηλὰ ἐχθρὸς ποτὲ κανείς!..

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Ε. ΤΑΒΑΝΙΩΤΟΥ

ΣΥΜΜΟΓΙΟ

ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ ΚΑΙ ΑΙ ΔΥΣΤΥΧΙΑΙ

Μεγάλη ἡ ὁμοιότης τῶν φαρμάκων καὶ τῶν δυστυχιῶν. Διὰ τῶν μὲν θεραπεύονται αἱ ἀσθένειαι τοῦ σώματος διὰ δὲ τῶν δευτέρων τὰ νοσήματα τῆς ψυχῆς. Καὶ τὰ μὲν φάρμακα δίδονται εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, πρὸς θεραπείαν μας, αἱ δὲ δυστυχίαι ὑπὸ τῆς θεότητος διὰ τὴν ψυχικήν μας ὑγείαν.

Ἂς μὴ ἀπορῶμεν λοιπὸν καὶ ἂς μὴ διερωτώμεθα ἑκάστοτε διατὶ ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ τὰ δεινά, ὅπως οὐδόλως ἀπορῶμεν διὰ τὴν πληθὺν τῶν φαρμάκων εἰς τὰ φαρμακεῖα. Κάθε ἀσθένεια σωματικὴ ἔχει τὰ θεραπεύοντα αὐτὴν φάρμακα καὶ κάθε ψυχικὴ ἀσθένεια ἔχει τὰ ἀνάλογα δεινά της, ἀποστελλόμενα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὡς φάρμακα πρὸς θεραπείαν μας.

Πολλάκις συμβαίνει ὅταν πλουτῇ τις ἢ δοξάζηται πανίσχυρος ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἢ θαυμάζεται διὰ ῥώμην καὶ ὡραιότητα νὰ λησμονῇ τὴν μηδαμηνότητα του ἐν τῇ μέθῃ τῆς εὐτυχίας. Τί συμβαίνει δὲ τότε ; Γίνεται ὑπερόπτης περιφρονῶν Θεὸν καὶ ἀνθρώπους, ματαιόφρων, σκληρὸς καὶ ἀνάλγητος ἀπέναντι τῶν ἄλλων· λησμονεῖ τέλος ἑαυτὸν καὶ τὸν προορισμόν του. Ὁ τοιοῦτος πάσχει ψυχικῶς, ἡ δὲ πάθησίς του εἶναι σοβαρά, θανάσιμος. Ἐπεμβαίνει ὅμως ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν ὁ μέγας ἰατρὸς καὶ ἡ θεραπεία συντελεῖται μὲ φάρμακα, τὴν ἀποτυχίαν, τὴν λύπην, τὴν δυστυχίαν. Πυρκαϊὰ καὶ κλέπται ἐκμηδενίζουσι τὴν περιουσίαν αὐτοῦ. Τρικυμία φοβερὰ καταποντίζει τὰ πλοῖα αὐτοῦ, νόσος ὑποσκάπτει τὰ θεμέλια τῆς ὑγείας καὶ τῆς σωματικῆς του ῥώμης, καὶ ἀφαιρεῖ τὴν θαυμασίαν καλλονὴν τοῦ προσώπου αὐτοῦ, λαϊκὴ τέλος ἀγανάκτησις, ἁπλῆ τῆς τύχης μεταστροφὴ ἀτογυμνώνει αὐτὸν πάσης ἐξουσίας καὶ μεγαλείου! Καὶ ἰδοὺ ἐν μιᾷ πολλάκις στιγμῇ ὁ πλούσιος γίνεται πτωχός, ὁ ἰσχυρὸς ἀνίσχυρος, ὁ ὡραῖος ἄσχημος, ὁ εὐτυχὴς δυστυχής ! Ὁ χαίρων χθές, σήμερον λυπεῖται, ὁ ἐλπίζων θρόνους κάθηται ἐπὶ τῶν ἐρειπίων, θρηνῶν ἀπαρηγόρητα ! Θρηνεῖ ὅμως σήμερον καὶ διὰ τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων. Ἡ ἰδική του δυστυχία τὸν συνέδεσε μετὰ τῶν δυστυχῶν, διότι σήμερον καὶ ὁ ἴδιος δοκιμάζει τὴν πικρίαν

τῆς δυστυχίας. Ἡ θεραπεία λοιπὸν ἐπῆλθε, ὁ ἀσθενὴς ἔγινε καλά, τὰ φάρμακα ἐπέτυχον, θαυμάσιος ὁ οὐράνιος Ἰατρός! Ὁ σκληρός, ὁ ἀνάλγητος, ἔγινε εὔσπλαχνος· ἴδετε αὐτὸν πόσον τὸν συγκινεῖ τώρα ἡ δυστυχία τοῦ ἄλλου ! Ὁ ὑτερήφανος καὶ ματαιόδοξος, ὁ περιφρονητὴς ἀνθρωπίνου καὶ θείου νόμου ἀτενίζει πρὸς τὸν οὐρανόν ! Προσεύχεται! Ὁ πανίσχυρος ἄλλοτε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ζητεῖ παρηγορίαν! Βλέπετε οἵαν μεταβολήν ! Ὁ ἀγενὴς ἔγινε εὐγενής, ὁ ἀλαζὼν σογκαταβαίνει, χαιρετᾷ ὁμιλεῖ γλυκύτατα καὶ ταπεινοφρονέστατα! Ἡ θεραπεία λοιπὸν εἶναι πλήρης καὶ ὁ θεραπευθεὶς πρέπει νὰ εἶναι εὐγνώμων πρὸς τὸν Ἰατρόν του. Ὁ πλοῦτος, ἡ ἰσχύς, ἡ ὡραιότης ἐτύφλωσαν αὐτὸν εἰς βαθμὸν νὰ μὴ βλέπῃ τὴν ἀλήθειαν· ἡ δυστυχία ὅμως ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐδίδαξε εἰς αὐτὸν τὴν γυμνότητα καὶ τὴν ἀδυναμίαν του καὶ τὴν ματαιότητα τέλος αὐτοῦ καὶ τοῦ κόσμου! Καὶ οὗτω ὁ πάσχων ἀπὸ σκληρότητα καὶ ἀσπλαγχνίαν, ἀπὸ ματαιοδοξίαν καὶ τύφλωσιν, ἀσθενείας ψυχικάς, τὸν θάνατον προκαλούσας, ἐθεραπεύθη, ἐσώθη ἀπὸ βεβαίας κατασιροφῆς ! Ὀλίγον σκληρὰς βεβαίως ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην. Μήπως ὁ χειρουργήσας, δὲν ἀποκόπτει μέλη ὁλόκληρα διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀσθενῆ ἢ μήπως ραπίζουσιν τὸν λυπόθυμον διὰ νὰ συνέλθῃ, ἀπὸ σκληρότητα, μίσος; Ὄχι βεβαίως. Ἡ δυστυχία λοιπὸν εἶναι ἀναγκαία, καθόσον, ὅπως καὶ τὸ ἅλας προλαμβάνει τὴν σῆψιν τῆς ψυχῆς. Αἱ δυστυχίαι ὅμως δὲν πλήττουσι μόνον τοὺς κακοὺς ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐναρέτους.

Διὰ τοὺς ἐναρέτους αἱ δυστυχίαι εἶναι τονωτικαί. Δὲν ὑπάρχουσι μήπως καὶ φάρμακα τονωτικά, ἐνδυναμωτικὰ τοῦ σώματός μας ; Δὲν πάσχομεν ἀπὸ ἀσθένειαν, ἔχομεν ὅμως ἀτονίαν, ἀδυναμίαν. Ἀμέσως λοιπὸν ἐνέσεις, ἀμέσως δυναμωτικά Τὸ ἴδιον ἀκριβῶς κάμνει καὶ ἡ θεότης μὲ τὰς δυστυχίας διὰ τοὺς ἐναρέτους. Τοὺς τονώνει, τοὺς δοκιμάζει, τοὺς κάμνει ἰσχυροτέρους διὰ τὴν πάλην κατὰ τῆς κακίας ἐν τῷ μέλλοντι. Αὐτὸ ἔκαμε διὰ τὸν Ἰὼβ καὶ ὁ σκοπός της ἐπέτυχε. Αὐτὸ κάμει δι' ἕνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν, διὰ κάθε λαόν, διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν ὁλόκληρον. Ἡμάρτησεν ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ἐταλαιπωρήθη. Ἐρραπίσθη ὑπὸ τῆς θεότητος. Τὸ ράπισμα ἔφερεν εἰς αὐτὸν τὴν συναίσθησιν, τὴν ἐξυγίανσιν, καὶ ἰδοὺ σήμερον αὐτὸς ἀκμαῖος φέρεται ἀκατάσχετος πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀπὸ νίκην εἰς νίκην καὶ ἀπὸ θριάμβου εἰς θρίαμβον.

Ἀλλ' ἡ δυστυχία ἔχει καὶ ἄλλην εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἐφ' ἡμᾶς, διότι αὕτη ἀποτελεῖ τὸ ἄρτυμα τῆς εὐτυχίας. Τὸ μονότονον, ὡς γνωστόν, εἶναι πάντοτε ὀχληρὸν καὶ ἀηδές, ἐν ᾧ ἡ ποικιλία καὶ ἡ ἐναλλαγὴ εἶναι εὐχάριστα. Παντοτεινὴ εὐτυχία εἶναι τι τὸ ἄχαρι καὶ ἀνοῦσιον. Ὁ εὑρισκόμενος διαρκῶς εἰς κῆπον ῥόδων ἢ εἰς μυροπωλεῖον δὲν αἰσθάνεται τὴν μεθυστικὴν εὐωδίαν τῶν μύρων καὶ τῶν

ρόδων, διότι ἡ ὄσφρησις ἔγινεν ἀμβλεῖα. Καὶ ὁ εὑρισκόμενος διαρκῶς ἐν τῷ κήπῳ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀξίαν, τὴν γλυκύτητα, τὰ θέλγητρα αὐτῆς. Καθόλου λοιπὸν παράδοξον διατὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος ἐφώνει: "Ω θεοὶ ἀρκοῦσι πλέον δι' ἐμὲ αἱ εὐτυχίαι, δόσατέ μοι, καὶ ὀλίγας δυστυχίας».

ΚΩΝΣΤ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
Σχολάρχης Χρυσουπόλεως

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ

Ὅταν ἐμοίρασεν ὁ Πλάστης
Κάθε τιμή, δόξα καὶ χάρι
Τὸ πένθος, ποῦ στὴ γῆ γυρνοῦσε,
Δὲν ἤτανε κι' αὐτὸ νὰ πάρῃ,

Κι' ὅτον ἀπ' τὸ Θεὸ ἐπῆγε
Κ' ἐζήτησε τιμὲς κι' ἐκεῖνο:
— Δὲν ἔχω ἄλλες πειά, τοῦ εἶπε,
Λύπη καὶ δάκρυα σοῦ δίνω.

Σύρε, καὶ ὅπου σὲ τιμήσουν,
Ἐκεῖ τὸ θρόνο σου νὰ στήσῃς,
Καὶ ὅπου σὲ περιφρονήσουν,
Φεύγα καὶ μὴ ξαναγυρίσῃς.

Κ' ἔτσι τὸ πένθος βασιλεύει
Ἐκεῖ ποῦ δάκρυ τὸ ποτίζει
Κι' ὅπου ἀδιάφορα τὸ ἰδοῦνε,
Γοργὰ κ' ἐκεῖνο φτερουγίζει.

ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ

ΟΙ ΤΙΜΩΝΤΕΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

Ο ΣΕΒ. ΑΓΙΟΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ὀλίγοι ἀρχιερεῖς μας ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν τὸ ἄσπιλον παρελθὸν καὶ τὰς ἀνυπολογίστους ὑπηρεσίας τοῦ Σεβ. Ἁγίου Ἀδριανουπόλεως κ. Πολυκάρπου. Περὶ τοῦ Ἁγίου Ἀδριανουπόλεως δύναταί τις νὰ

εἴπῃ ὅτι ὑπῆρξε καὶ εἶναι ὁ τύπος καὶ ὁ ὑπογραμμὸς τοῦ Ἀρχιερέως καὶ κληρικοῦ, τοῦ γινώσκοντος τὴν μεγάλην, τὴν ὑψηλὴν του ἀποστολήν. Ἀλτρουϊστὴς μέχρις αὐτοθυσίας καὶ διπλωμάτης ἐκ τῶν σπανίων, ὁ Ἅγιος Ἀδριανουπόλεως ἠδυνήθη, καὶ τὸ κατόρθωμα εἶναι μέγιστον, νὰ περισώσῃ τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς Βουλγά-

ρους καὶ τοὺς τυράννους τοῦ Νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου, τιμῶντας τὴν εἰλικρίνειαν, τὴν πραότητα καὶ τὸ ἀνεξίκακον τοῦ τετιμημένου ἀρχιερέως. Ἀλλ' ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὸν Ἅγιον Ἀδριανουπόλεως διακρίνει ὁ πύρινος πατριωτισμός του καὶ ἡ πρὸς τὸν Μέγαν Κυβερνήτην προσήλωσίς του. Ὡς πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς, τῆς διεξαγαγούσης τὰς διαπραγματεύσεις διὰ τὴν παράδοσιν εἰς τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα τῆς πρωτευούσης τῆς Θράκης, ἐτέδειξε τόσην ἀγχιστροφίαν καὶ ἐπιδεξιότητα, ὥστε κυριολεκτικῶς ἐθαυμάσθη ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ζυμβρακάκη.

Ὁ ἀείμνηστος βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ἀναγνωρίζων τὰς πατριωτικὰς ὑπηρεσίας τοῦ διακεκριμένου Ἀρχιερέως, εἶχεν ἰδιοχείρως ἐγχειρίσει αὐτῷ, κατὰ τὴν ἱστορικήν του ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν τὰ διάσημα τοῦ Ἀνωτέρου Ταξιάρχου.

Τοιοῦτος ἐν ἀτελεστάτῃ σκιαγραφίᾳ ὁ Σεβ. Ἅγιος Ἀδριανουπόλεως, ὁ ὁποῖος καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀριθμεῖ πολυαρίθμους φίλους καὶ θαυμαστὰς εἰλικρινεστάτους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ χαράττων τὰς γραμμὰς ταύτας κατέχει τὴν πρώτην θέσιν.

Α.

ΙΕΡΟΛ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΚΑΡΩΝΗΣ

Εἶναι ὁ Ἀρχιδιάκονος τοῦ Σεβ. Ἁγίου Ἀδριανουπόλεως. Κληρικὸς μετριοφρονέστατος καὶ ἀρτίας μορφώσεως, παρασχὼν ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα. Ὑπέστη ἐπινεμηνεμένας φυλακίσεις καὶ διωγμοὺς ὑπὸ τῶν Βουλγάρων καὶ ὑπὸ τῶν Νεοτούρκων διὰ τὴν πατριωτικὴν δρᾶσιν του.

Ἐν Ἀδριανουπόλει κυριολεκτικῶς λατρεύεται διὰ τὸν ἀδαμάντινον χαρακτῆρα του. Εἶναι ἡ κινητήριος δύναμις τῆς μεγαλωνύμου Κοινότητος διὰ τὴν ὁποίαν ἐμόχθησεν ἐπὶ ἐνδεκαετίαν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ μοχθῇ, ἀνιδιοτελῶς καὶ μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς προθυμίας του.

Τυγχάνει τετιμημένος διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΚΥΒΕΛΗ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν παρουσιάσωμεν πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον. Ἡ πόλις μας τὴν λατρεύει καὶ τὴν θαυμάζει καὶ γνωρίζει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν μεγάλη ἱέρεια τῆς τέχνης. Ἡ τέχνη τῆς Κυβέλης πέρασε τὰ σύνορα τοῦ συνειθισμένου καὶ τοῦ ἁπλοῦ. Ἡ Κυβέλη εἶναι μεγάλη καλλιτέχνις καὶ δόξα γιὰ τὸν νεοελληνικὸ πολιτισμό. Δὲν ἔχουμε νὰ προσθέσωμε τίποτε ἄλλο.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΒΕΑΚΗΣ

Πλάϊ στὴν Κυβέλη ἕνας μεγάλος Ἕλλην καλλιτέχνης. Μελετηρός, ἀκούραστος, λεπτός, ὅλο ζωή, προχωρεῖ μὲ βήματα μεγάλα καὶ τ' ὄνομά του θὰ μείνῃ ἄσβυστο στὴν Ἑλλ. καλλιτεχνικὴ ζωή. Εἶναι ἄφθαστος εἰς τὸν «Οἰδίποδα Τύραννο», στὴν «Ἀνθὴ» τοῦ Ἀνραγιεφ στὸν «Ἅμλετ» στὸν «Τιτᾶνα» τοῦ «Νικοντέμι» καὶ σ' ἄλλα πολλά. Εἶναι λυπηρὸν ποῦ ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει περισσοτέραν ἐπέκτασιν γύρω στὸ ἔργο τοῦ ἐκλεκτοῦ μας ἠθοποιοῦ.

ΡΟΖΑΛΙΑ ΝΙΚΑ

Ἡ δημοφιλὴς καλλιτέχνις τῆς πόλεώς μας. Ἔχει πολλὰς ἐπιτυχίας σὲ ὡρισμένα δραματικὰ ἔργα καὶ εἶναι ἀμίμητη στὴν Ἐπιθεώρησι. Ἀκούραστη, δὲν ἀναπαύεται οὔτε μιὰ βραδειά. Εὐτυχῶς θὰ μείνῃ μὲ τὸν θίασό της δύο μῆνες ἀκόμη εἰς τὸ «Βαριετέ».

Τὸ δραματολόγιον τῆς κυρίας Νίκα εἶναι πλουσιώτατον καὶ αἱ ἐκπλήξεις τὰς ὁποίας μᾶς ἑτοιμάζει δὲν λέγονται ἀπὸ τώρα. Θὰ παρελάσουν ἐπὶ τὴν σκηνὴν τοῦ κομψοῦ Βαριετὲ τὰ τελευταῖα δραματικὰ ἀριστουργήματα καὶ θὰ ἐντρυφήσωμεν ἐπὶ τὰς μεγαλειτέρας καλλιτεχνικὰς ἀπολαύσεις

ΝΙΚΗ ΒΕΛΗ

Ἡ χαριτωμένη «ξιχαρη» ποὺ κατέκτησε τὰς συμπαθείας τοῦ θεατρικοῦ κοινοῦ. Ἐξελίσσεται πολὺ καλὰ καὶ θὰ γίνῃ μιὰ «soubrette» πρώτης γραμμῆς. Γλυκειὰ φωνὴ καὶ ὡραία ἐμφάνισις. Φαίνεται ὅτι προορίζεται μόνον γιὰ τὴν ὀπερέττα.

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΛΕΠΕΝΙΩΤΗΣ

Ὁ δημοφιλέστατος κωμικός μας. Ἔχει τὸ μεγάλο προτέρημα νὰ ἱκανοποιῇ ὅλας τὰς ὀρέξεις καὶ νὰ προκαλῇ τὰ ἀκράτητα γέγοια μὲ μόνη τὴν ἐμφάνισί του στὴ σκηνή. Ὁ Λεπενιώτης ἔχει στὴν ὑπόκρισί του πρωτοβουλία καὶ ἔτσι μότητα πνεύματος καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς κωμικούς μας. Ἐλπίζεται ὅτι ἡ Πόλις μας θὰ τὸν ἀπολαύσῃ ἐπὶ ἀρκετὸν ἀκόμη καιρό.

ΠΑΝ. ΣΒΟΡΩΝΟΣ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς νέους, ἀλλὰ πολὺ καλὸς καὶ μελετημένος κωμικὸς τῆς Ἑλλ σκηνῆς, μέλος τοῦ θιάσου Νίκα – Φύρτ. Εἶναι μόλις δύο χρόνια ποὺ ἔγινε ἠθοποιός, καὶ κατόρθωσε νὰ δημιουργήσῃ πολὺ καλὴ ἐργασία. Ἐξαιρετικῶς ἐπιτυγχάνει εἰς τοὺς διαφόρους τύπους τῶν ἐπιθεωρήσεων.

Κ.

Η ΜΟΔΑ

Ἡ Τουαλέττες. — Τὰ καπέλλε. — Ἡ τσάντες.

Ζωηρά, πολὺ κτυπητὰ εἶναι τὰ χρώματα τῶν ἐφετεινῶν τουαλετῶν. Ἐπικρατέστερον εἶναι τὸ πράσινον χρῶμα, τὸ ὁποῖον παραδόξως ἐτα. νῆλθεγεἰς τὴν μόδαν, ἂν καὶ πρὸ δεκαετίας δὲν εὗ. ρε πολλὴν συμπάθειαν μεταξὺ τῶν γυναικῶν. Ἄλλο κτυπητὸν χρῶμ ε εἶναι τὸ γερανὶ καὶ τὸ φραουλί. Ὡσαύτως πολὺ συνηθίζονται τουαλέττες μὲ μαῦρον βελοῦδον, γαρνιρισμένον μὲ κεντήματα καὶ γουναρικά. Τὰ ἐπανωφόρια συνηθίζονται πλατειὰ καὶ ἡ γυναῖκες καθὼς περιπατοῦν μὲ τὰ φουσκωμένα χρωματιστὰ παλτά των, μοιάζουν μὲ παγώνια. Καὶ εἰς αὐτὰ συνηθίζεται πολὺ τὸ κέντημα μὲ διάφορα ἁπληκασιόν.

Τὰ καπέλλα pour tout aller εἶναι συνήθως μικρά. Τὰ τῶν ἐπισκέψεων ὅμως εἶναι μεγάλα, ὀλίγον relevé, γαρνιρισμένα μὲ πτερά, χάνδρας κτλ. Ἐν γένει ἐφέτος θὰ φορεθοῦν τὰ πλέον φανταχτερὰ καπέλλα, καὶ μάλιστα μὲ ἀντίθεσιν χρωματισμῶν πρὸς τὴν τουαλέτταν. Ἐν τούτοις, παρ' ὅλας αὐτὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐφετεινῆς μόδας,

αἱ γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦν ὅτι ἡ κομψοῦτης καὶ ἡ ἐπιτυχία μιᾶς τουαλέττας ἐγκειται μᾶλλον εἰς τὸ νὰ γνωρίζουν αὐταὶ τὰς στοιχειώδεις ἀρχὰς τοῦ καλλωπισμοῦ, καὶ ἰδίως εἰς τὸ νὰ ἐξεύρῃ νὰ ἐκλέγῃ ἑκάστη δι' ἑαυτὴν μόνον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τῆς πηγαίνει

καλά, καὶ σύμφωνα μὲ τὴν διάπλασιν τοῦ σώματος, τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν ἡλικίαν της, καὶ ὄχι ὅ,τι τῆς ἐπιβάλλει ἡ μόδα. Δυστυχῶς πολὺ ὀλίγαι κυρίαι λομβάνουν ταῦτα ὑπ' ὄψιν των καὶ αἱ ῥάπτριαι, χρησιμοποιοῦν πολλάκις τὸ ἴδιον σχέδιον συρμοῦ καὶ τὰ ἴδια ἀχνάρια ἀδιαφόρως δι' ὅλας των τὰς πελάτιδας.

Ἡ τσάντες συνειθίζονται μεγάλαι μὲ βελοῦδον ἢ μεταξωτὸ κεντημένο μὲ χάνδρες ἢ μετάξια διαφόρων χρωμάτων. Τελευταίως ἐπενοήθησαν τσάντες μὲ πτερὰ στρουθοκαμήλου, χρησιμοποιούμεναι καὶ

ὡς éventail. Ὅσαι ὅμως δὲν ἐπληροφορήθησαν ἐξ ἰδίας σκληρᾶ πείρας πόσον αὗται στοιχίζουν, ἂς φροντίσουν νὰ εὕρουν τρόπον νὰ μὴ τὸ μάθουν. Πιθανὸν νὰ πάθουν τίποτε.

Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΟΣ

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΝ

Τὸ ἐν τῇ προηγουμένῃ σελίδι παιγνίδιον δύναται νὰ παιχθῇ ἀπὸ δύο ἢ πολλὰ πρόσωπα. Διὰ κλήρου ὑποδεικνύεται ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ τὸ ἀρχίσῃ. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως κόπιετε ὀ τεμάχια χαρτονίου, ἐπὶ τῶν ὁποίων θέτετε ἀριθμοὺς ἀπὸ 1 – 6 καὶ τὰ ρίπτετε ἐντὸς πίλου, μεθ' ὃ ἕκαστος παίκτης θὰ λάβῃ ἓν ἐκ τῶν χρωματιστῶν χαρτίων τοῦ παιγνιδίου. Ὁ μέλλων νὰ ἀρχίσῃ θὰ λάβῃ τυχαίως ἓν χαρτόνιον ἐκ τῶν ἐν τῷ πίλῳ καὶ ἀφοῦ ἀναγνώσῃ τὸν ἐγγεγραμμένον ἀριθμόν, θὰ θέσῃ τὸ χρωματιστὸν χαρτίον ἐπὶ τοῦ ἀναλογοῦντος ἀριθμοῦ, ἀποθέτων τὸ χαρτόνιον ἐντὸς τοῦ πίλου. Οἱ ἄλλοι παίκται θὰ πράξωσι τὸ ἴδιον κατὰ σειράν, προσθέτοντες ἐπὶ τοῦ ἐξαχθέντος ἀριθμοῦ τὸ σύνολον τῶν ἐξαχθέντων ἀριθμῶν λ.χ ἐὰν ὁ καταληχθεὶς ἀριθμὸς εἶναι 4 καὶ ὁ ἐξαχθεὶς τοιοῦτος εἶναι 5, ὁ χρωματιστὸς χάρτης τοῦ παιγνιδίου θὰ τεθῇ ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 9. Ὅταν θὰ ἔχῃ φθάσει εἰς τὸν «Ρετεντέν», ὁ παίκτης θὰ προχωρήσῃ τὸ χρωματιστόν του χαρτίον κατ' ἴσους «πόντους» ἐπὶ παραδείγματι ἐὰν προχωρήσῃ κατὰ 5 «πόντους», θὰ ἐπιθέσῃ τὸ χρωματιστόν του χαρτίον ἐπὶ τοῦ Ἀρ. 10. Ἀλλὰ φεῦ! Ἐκεῖ, εἶναι ἡ παγίς, ὅπου θὰ παραμείνῃ φυλακισμένος μέχρις τῆς ὥρας καθ' ἣν οἱ ἄλλοι παίκται θὰ ἔλθωσι νὰ τὸν ἀπολυτρώσωσιν. Εἰς τὸν Ἀρ. 12 ὁ παίκτης χάνει τὸ παιγνίδιον, διότι ὁ «Ριτεντὲν» καίεται. Εἰς τὸν Ἀρ 19 ἐπίσης ὁ παίκτης παραμένει ἐν ἐκρεμότητι, ἕως ὅτου ὁ Ἀρ. 33 ἔλθῃ νὰ τὸν λυτρώσῃ καὶ τὸν ὁδηγήσῃ μαζί του εἰς τὸν ἀριθμὸν 33. Ἡ καταιγὶς (Ἀρ. 24) κάμνει νὰ χάσῃ ὁ παίκτης μίαν σειράν τὸ βάραθρον (Ἀρ. 29) κάμνει νὰ χάσῃ ὁ παίκτης 2 σειράς, διότι τὸ βάραθρον εἶναι λίαν ἀπότομον καὶ χρειάζεται ἀρκετὸν διάστημα διὰ νὰ ἐπαναέλθῃ κανεὶς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του τέλος ὁ Ἀρ. 53 ("Ανεμος) κάμνει νὰ προχωρήσωμεν κατὰ δύο ἀριθμούς.

Εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦτο κερδίζει ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ κατορθώσῃ νὰ διαφύγῃ τοὺς κινδύνους, καὶ φθάσῃ πρῶτος τὴν «φωλεάν», ὅπου ὁ «Ριτεντέν», θὰ τὸν ὑποδεχθῇ μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

ΟΙ ΕΓΓΡΑΦΕΝΤΕΣ

Ὁ Σεβ. Τοποτηρητὴς 10, Ὁ Σεβ. Ἅγιος Ἀδριανουπόλεως 100, Ὁ κ. Μποδοσάκης Ἀθανασιάδης 50, Ὁ κ. Εὐθ. Κανελλόπουλος 10, Ὁ κ. Μ. Σινιόογλους 10, Οἱ Ἀδελφοὶ Ἀρβανιτίδη 10, Ὁ Θεοφ. Χωρεπίσκοπος Πέραν κ. Φώτιος 5, Ὁ κ. Μ. Πηνιάτογλους 10, Ὁ κ. Εὐθ. Συμεωνίδης 10, Ὁ κ. Κ. Γαλάνης 5, Ὁ κ, Στ. Εὐγενίδης 10, Ο κ. Στ. Γεωργιάδης 5.

Οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Κίμων Κουρουβακάλης 2, Ἐλευθ Παυλίδης, Γρ. Ἀλατζίδης, Δημ. Παντάκης, Μ Βογιατζῆς, Ι. Ἀσάνης, Γ. Σκονλαρόπουλος, Δ. Σιρατηλάτης, Ι. Λάβδας, Ν. Papaior, Β. Ποτσμιάνος, Ν. Κεχαγιόπουλος, Α. Γ. Λίκος, Δ Γ. Λίκος, Γ. Γογουσόπουλος, Ι. Ποταμιάνος, Δ. Μαργαρίτης. Ι. Ζερβουδάκης, Τριανταφυλλίδης, Π. Νεστορίδης, Δ. Μάγκος 2, Α. Σφιρόπιολος, Π, Γιαννᾶς, Γ. Μάγκος, Γ. Σεργιάδης, Α. Ι. Δρόσος, Σπ. Ι. Δρόσος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Π. Εὐσταθίου.

Ἱεροδ. Νικηφόρος Ζαβορδηνός, ὁ αἰδ. κ. Πα" Ἰορδάνης, ὁ αἰδ. κ. Πα" Ἰωάννης, Εὐρυδ. Μαντζαρίδου, Γ. Δημητριάδης, Βιργ. Ταπεινοῦ, Χαρίκλ. Δημητριάδου, Παναγ. Εὐσταθίου 2, Ν. Καβακόπουλος, Χρ. Μαυρόπουλος, Ἰορ. Ἰωσηφίδης, Β. Κουγιουμτζόγλου, Ν. Κεχαγιόγλους, Κυρ. Ἀλατζόγλους, Γ. Δημητριάδης.

Οἱ ἐν Ὑψωμαθείοις. Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κ. Θυσαιρίδου.

Κ. Θυσαιρίδης, Ι Κωνσταντινίδης, Θ Βογιατζόγλους, Ζ Ζηνοπούλου, Δ. Ζῶτος.

Οἱ ἐν Μακροχωρίῳ. Εὐγενεῖ φροντίδι Δος Εὐτ Χρηστίδου.

Α. Καρακωνσταντίνου, Μ. Σκαρτσιώτου, Φ. Χρυσαφίδου, Β. Κατσουράκη, Ερ. Ταβιτίδου, Δέσπ. Καβικοτούλου, Πην. Ἰωαννίδου, Εὐτ. Χρησίδου.

Οἱ ἐν Ἁγίῳ Στεφάνῳ. Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Σ. Παπαγεωργίου.

Γ. Φιλανθίδης, Κων Δημητριάδης, Δέσπ Νικολαΐδου, Δ. Ζαννῆς, Κ. Βρατσάνος, Ἰ. Σαφανόπουλος, Ν Ζυγουλιάδης, Π. Πλιατσικόπουλος, Παν. Κοκκινάκης, Α. Παλαβιτσίνης, Χρ. Νάτσικας, Θ. Θώντης, Κ. Τσάμης, Π. Διαμαντῆς.

Οἱ ἐν Παντεχίῳ. Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Θ. Σουμελίδου,

Ἀν. Βιτζιλιάδης, Σ. Βιτζιλιάδου, Ἰ. Χ" Χρήστου, Θ. Σουμελίδης, Α. Λιονταρίδης.

Οἱ ἐν Χρυσουπόλει Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κ. Ἰωαννίδου.

Κ. Ἰωαννίδης 3, Κ. Κυριακόπουλος, Εὐδ. Σγουρίδου, Λάζ. Κόντης, Ἀλεξ. Νικολαΐδου, Ἰ. Χιτζῆς, Γ. Χ. Φωκίδης, Κων. Μεσσίνας, Χρ. Θεο-

λόγου, Εὐτ. Ἀγάμπεχ, Γ. Κωνγίνδης, Ἑλένη Κωστοπούλου, Φωτ. Μιχαηλίδου, Χαρ. Χουρμουζιάδου, Εὐθ. Παπαδοπούλου, Δόμνα Ἀγιάνογλου, Μαρ. Ἀρβανιτίδου, Ἑλ. Νικολαΐδης, Ἀρτ. Σιμαρίπα, Ἡ Ὀρφανίδης, Δέσπ. Παναγιωτίδου, Στ. Λογαρίδης, Γ. Σ. Χρηστίδης, Ἑλλην. Μορφ. Σύλλογος «Μικρὰ ἕνωσις», Χρ. Παπαδόπουλος, Ἀθ. Παπαδόπουλος, Σπ. Ἀργύρης, Παν. Νικολάου, Ἀν. Μέντζος. Μ. Α. Μελαχροινός.

Οἱ ἐν Τούζλοις. Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Χρ. Παυλικιανίδου.

Γ. Χατζόπουλος, Β. Χρήστου, Δ. Χατζόπουλος, Κ. Α' Διαμαντῆς, Παρ. Στέφος, Ἀν. Γασκαλόπολλος, Ἀναστ. Ἀπσεσλῆς, Α. Σοφόπουλος, Ἀλ. Μιχαηλίδης, Γ. Καρανικολῆς, Ν. Βαφειάδης.

Οἱ ἐν Βέϊκος. Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Β. Θ. Φιλώτη.

Οἱ ἐκ τοῦ Προσωπικοῦ τῶν σχολῶν τῆς Κοινότητος :

Ὁ ἱερατ. προϊστ. κ. Παλαιολόγος Οἰκονομίδης, Βασίλ. Φιλώτης διευθ. τῶν σχολῶν, Ἀμφιθέα Π. Βεργοπούλου, Ἀριστ. Στρατόπουλος.

Οἱ εὐγενέστατοι καὶ φιλόμουσοι ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐν Βέϊκος τάγμ. κατοχῆς.

Δημήτριος Βλαχόπουλος Ταγματάρχης, οἱ λοχαγοὶ Δημ. Παπαγρηγοράκης, Ἀγαπάκης, Γ. Δαλαμάρας, οἱ ὑπολοχαγοὶ Ἀντώνιος Ἀγγελάτος, Εὐάγ. Πρωτοπαπᾶς, Α. Λουμάκης, οἱ ἀνθυπολοχαγοὶ Μ. Ἀλεξανδρόπουλος, Κωνσ. Κωστόπουλος, Γ Σταθᾶτος, Ἀντ. Χρυσαΐτης, Ι. Κοντέας, Ἰ. Μιχαλούδης, Θ. Μίλεσης, Π. Χιλαδάκης, Δ. Καράκαλος, Ι Χαρίτος.

Αἱ Εὐγενεῖς Κυρίαι καὶ Κύριοι

Ἰφιγ. Καραγιαννίδου, Ζωὴ Καμβασιλείου, Σωκ Τσαπράζης, Γ. Θεοδωρίδης, Β. Γρίβας, Α. Ζεμπούλης, Ματθ. Κωνσταντινίδης, Ἡρ. Καγγελίδης, Ν. Σαββόπουλος, Ν. Καρούσης.

Οἱ ἐκ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν σχολῶν Βέϊκος.

Θέκλα Σ. Παπᾶ, Κυριακὴ Παντοζοπούλου, Αἰκ. Χ. Γιαρήμαγα, Χαράλ. Ι. Χ" Γιαννάκου, Β. Ι Χ" Γιαννάκου, Β. Ι. Ξανθόπουλος, Χρ. Σ. Ντούνιας, Σε. Π. Ἀφρογαλίδης, Θ. Ν. Φουντοῦκος, Θ. Α Διβητάρης.

Οἱ ἐν Πανόρμῳ. Τῇ Εὐγενεῖ Φροντ τοῦ κ. Στυλ. Κ. Νεράντζη.

Α. Δ Μπαλαμπάνης, Χρ. Στεφάνου, Ἀναστασία Ραπίτου, Δ Λαζαρίδης, Ἀλ. Μπρδύρης, Νισὶμ Ναβάρας, Ἰωσὴφ Βενεδίκογλους, Α Χ" Ἀναστασίου, Ἀθ. Ἀθανασιάδης, Ι. Φάρατας, Π. Παντελῆς, Ι. Δαμπασίνας, Α. Μήλιας, Ι. Γαλαντίας, Γ. Γούναρης, Μαθητικὸς Σύλλογ. «ἡ Ἐλεημοσύνη».

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς κ. Θεοδ. Ἀργυριάδου.

Π. Γεωργιάδης, Α. Κωνσταντινίδου, Κατίνα Μαριανοῦ, Αἰκ Α. Μαλκότση, Ἄννα Σ. Βασιλειάδου, Δέσ. Ι. Σαπαντζόγλου, Θεοδ. Ἀναγνώστου, Θεοδ. Ἀργυριάδου.

Οἱ ἐν Νικομηδείᾳ Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι Ἰωακεὶμ Παπαδοπούλου φαρμακ.

Ι. Χαριτωνίδης, Γρ. Μισαηλίδης, Ἀλ. Γιαννόπουλος, Χρ Ἐρμαριόπουλος, Α. Βαλσαμίδης. Δ. Γούδης, Ν. Ἰντζέβεης, Ἐμ. Βαλσαμίδης, Β. Πάσχος, Μ. Τουλᾶς, Ἀμηραδάκης, Μ. Ἀθανασιάδης, Ἠλ. Στεφανίδης, Π. Ζαχαριάδης, Σ. Παπαζαχαρίου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ν. Φ. Σταμίδου.

Ἀρ. Σοφιανίδης, Ι. Μιχαλέλης, Σ. Βαφειάδης, Λ. Βουρίδης, Π. Παζβαντίδης, Π. Ἰατρόπουλος, Δ. Κώστας, Β. Νικολαΐδης, Ι Παπαδόπουλος, Κ. Φωτιάδης, Ν. Τσακίρογλους, Σ. Ἀλεξανδρίδης, Α. Κάλφας, Β. Λουκίδης, Μίμης Βαλσαμίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς Δος Σοφίας Ν. Κωνσταντινίδου.

Λαΐκος Δημήτριος, Σαργὸς Ἀντώνιος, Γρ. Κομνηνός, Ἀν. Μισαηλίδης, Γ. Ζάμπογλους, Κ. Παρασκευᾶ, Θ. Σβόλος, Μ. Περτεπές Μ. Ρούτσης, (ἀνθυπολοχαγὸς πυροβολικοῦ), Ἠλ. Καλλίας, Χ. Κοῦρος, Τ. Θεοφανίδης, Ζ. Ἐμμανουήλ, Ν. Ἀχουζαρίδης, Ἐμ. Κακούτης (ὑπομοίραρχος),

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Γ. Κομνηνοῦ.

Ἰ. Κόκκινος, Ἀλ Ἠλιάδης, Σ. Χρυσομάλλης, Α Χ. Μελᾶς, Φίλ. Περδικάρης, Κ. Α. Ἀρναούτογλους, Ἠ. Ἰακωβίδης, Δ. Βασιάδης ἰατρός, Ἀλ. Παναγιωτίδης, Ν Κομνηνός, Ν. Λυγίδης, Πολ. Σοφιανίδης, Ν. Καϊναδάν, Ἐμ. Ἀρμενάκας, Γ. Ἀθανασιάδης, Γ. Κοτζαμάνογλους, Β. Κιλιτζόγλους, Χρ. Ἀντωνιάδης.

Οἱ ἐν Δαρδανελλίοις. Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Π. Γερασιμίδου.

Θ. Διαμαντίδης, Δ. Τσινάκης, Ν. Δέρας, Γ. Μιλτιάδου, Ἀδελφοὶ Καλεντέρη, Ε. Σαμπρίδης ἰατρός, Θ. Παναγιωτόπουλος φαρμακ, Ε. Καραμφυλλίδης, Ἀδελφοὶ Βάγια, Κ. Μανασσίδης, Αρ. Παγωνειάδης, Χ. Σαρρῆς, Α. Χ" Κωνσταντῆ, Π. Σαγιάννος, Ἀργ. Τσακίρης, Ἀντ. Πιπᾶς, Κ. Γιατζόγλου, Εὐστρ Καρανικολάου, Αλ Γιαννίνης, Γ. Μπίτζος, Ι. Χ" Βλάχος, Σπ. Διαμαντόπουλος, Ἀθ. Κατσώνης, Θ Α Λίτς, Εὐάγ. Καραγιαννόπουλος, Ἰ. Δ. Κοντομῆτρος, Γ. Α. Βασιλειάδης, Ἀδελφοὶ Χρυσαφίδου, Ἰ. Πολίτης διευθ. τοῦ Ἀγγλ. τηλεγρ, Ἀποστ. Ἀθανασιάδης, Β Παντελίδης, Μερόπη καὶ Ἑλένη Λέκα, Χρ. Τσεμπέρης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Χαρ. Πλακούδη.

Χ. Πλακούδης, Δ. Βογιατζόγλους, Ἀχ. Μαυρομουστάκης, Δ. Πετεινουδάκης, Σοφία Συμεωνίδου, Ἑλένη Νέγρη, Παρ. Σαζάνη, Ἄρτεμις Χ" Κωνσταντίνου, Δ. Καψάλης, Ἀλκ. Κατμάδας, Εὐγενία Χ" Κωνσταντίνου, Χ. Καβουρίδης, Γ. Χρυσαφόπουλος, Β. Γεωργαντζέλης, Εὐστ. Εὐσταθιάδης, Λ, Ἀθανασιάδης, Φ. Ταμπουρᾶς.

Οἱ ἐν Καλλιπόλει. Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Νικ. Παναγιωτοπούλου.

Ν. Παναγιωτόπουλος, Π. Α. Καλαμπόκης, Π. Α. Δημιάδης, Εὐφημ. Ν. Πούμπουρα, Σ. Κ. Τσορμπατζήκωστῆ, Εἰρήνη Γ. Δράκου, Γ. Κ. Τσαουσίδης, Δ. Γ. Κασάτης, Ἀλ. Βαφείδης, Δ. Σπαθόπουλος, Εὐθ. Ι. Βαΐανης, Χ. Διαλεκτός, Ν. Καλαμβόκης, Ἀντ. Κρητικόπουλος, Κ. Φωτιάδης, Γ. Καρασμάνης.

Οἱ ἐν Μαρμαρᾷ. Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Σ. Νεστορίδου.

Σπ. Νεστορίδης, Ν. Νέγρης, Λ. Σεραφείμ, Θ. Κ. Δημητριάδης, Γ. Γκιουλάκης, Ἰ. Λέττας, Ν. Ἡλιόπουλος, Π. Ε. Παμηκόπουλος, Εὐστρ. Κουγιουμτζῆς, Κ. Ι. Κυπαρισσίδης, Γ. Π. Καρόπουλος, Α. Σ. Μάντης, Θ. Ἰωαννίδης, Θεοφάνης Γ. Διαμάνης, Κ. Σ. Μαραγκάκης Ι. Ν. Κουτρίδης, Γ. Θ. Βασιλείου, Σ. Κ. Δαδίκος, Χρ. Μ. Τσερκέζος, Κ. Α. Κιουλάκης, Δ. Εὐστρατίου, Δ. Πασχαλάκης, Κ. Μαλλιόπουλος.

Οἱ ἐν 40 Ἐκκλησίαις. Εὐγ. φροντίδι τοῦ κ. Ν. Κ. Χατζηγιαννάκη.

Κ. Ν. Χατζηγιαννάκης ἰατρός, Γ. Κ. Χατζηγιανάκης, Ν. Σύρμας, Ἀρ. Χατζηπαρασκευᾶς, Γ. Τζαμπάζης, Ν. Διονυσίου, Εὐστ. Κηλλῆς, Ἀδαμ. Ταμβακίδης, γυμνασπάρχης, Λ. Πεγιάδης, Δημ. Κάζης.

Οἱ ἐν Σκοπῷ. Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ἀλ. Σ. Ἀλεξιάδου.

Τηλ. Β. Βαλιούλης, Σ. Ζ. Συμεωνίδης, Μ. Α. Παπαδοπούλου, Ε. Μ. Οἰκονομίδου, Ε. Ι. Ἠλιογλου, Α. Κ. Καραγιαννίδου, Π. Β. Ἀνδρεάδου, Σ. Δ. Τζούρου, Χ. Δ. Ἀλεξιάδου, Κ. Ε. Χατζανέστης, Σ. Π. Μαργαρίτου, Γ. Χ. Ταλιαδούρης, Γ. Ι. Κιουπτσῆς, Α. Κ. Βαλιούλης, Δ. Β. Μιχαλακίδης, Κ. Κωνσταντίνου, Ἀ. Στεφάνου, Ζ. Α. Βαλιούλης, Δ. Θ. Χηνόπουλος, Σ. Ι. Πετρίδης, Γ. Α. Ἀστρεινίδης, Δ. Λ. Ἀλπάνης, Α. Ἀλεξιάδης, Ὄλ. Χρ. Χαντσερῆ, Τασ. Εμ. Ἀνδρειάδου, Ε. Δαδάκη, Χρ. Γαβριηλίδου, Εὐπρ. Γρηγοριάδου, Εφ. Παπαγεωργίου, Αν. Παυλίδου, Οὐρ. Κιουπτσῆ, Εφ. Ξ. Ζαφειροπούλου, Ξ. Γεωργίου, Καλ. Α. Κακαλέτση, Φ. Κ. Τζαχίλη, Ἑλ. Χ. Ζαγκουροπούλου, Αἰμ. Χ. Τριανταφυλίδου, Α. Γ. Τσολακίδου.

Οἱ ἐν Γάνῳ Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς Κας Ἀρετῆς Στουπάκη.

Α. Ζ. Ζηλίκου, Δ. Ἀνδρεάδη, Α. Ζαφειροπούλου, Κ. Προτωψάλτου, Ι. Κ. Κωνσταντόγλου, Κ. Θ. Μπίλια, Ξ. Μοσχίδου, Θ. Λαμπαδαρίου, Φ. Παυλίδου, Φ. Κιμμετουρίδου, Σ. Βαφείδης, Οἰκονόμος ἱερεύς, Λ. Καμπουρίδου, Μ. Λυπεράκη, Ε. Ἀρβανίτου, Ιφ. Κωνσταντινίδου.

Ἐλλείψει χώρου δὲν δημοσιεύονται τὰ ὀνόματα ὑπερχιλίων συνδρομητῶν τῆς Πόλεως καὶ τῶν περιχώρων.

Καθυστεροῦσιν αἱ Ἀγγελλίαι τῶν περισσοτέρων πόλεων τῆς Θράκης,